

H A S E K U R A I S U N A

Dương Bảo Ngân dịch

Sói & Chua vi

THAI BOOKS
Phụng sự để dân đầu

Mục lục

Tập 2

Chương I

Chương II

Chương III

Chương IV

Chương V

Chương VI

Chương VII

Lời tác giả

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Tập 2

Chàng thương nhân đạo Lawrence quyết định tiếp tục chuyến hành trình hai người cùng với thần sói Holo. Nhờ vào vụ việc liên quan đến đồng bạc tại thành phố cảng Pazzio, Lawrence đã đổi hồ tiêu cao cấp lấy vũ khí, hướng đến cánh cổng của vùng đất ngoại giáo, phía Bắc thành phố giáo đường Ruvinheigen để tiến hành một vụ làm ăn lớn.

Tuy nhiên, Lawrence lại bị kẹt vào một mưu đồ không thể lường trước.

Hai người đã nhờ đến sự trợ giúp của cô bé chăn cừu mới gặp trên đường đến Ruvinheigen để thực hiện đối-sách-bí-mật-khẩn-cấp, nhưng...

Tập 2 của Tác phẩm đoạt giải bạc tiểu thuyết Dengeki lần thứ 12!

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương I

Những ngọn đồi thấp trải dài bất tận.

Cỏ cây ít nhẵn, khắp bốn bề trơ trọi toàn những khối đá to đập vào mắt.

Con đường được tạo thành từ rãnh nối giữa những ngọn đồi, nên đến cả loại xe ngựa một toa đi qua cũng thường bị mắc kẹt lại ở những cung đường nhỏ hẹp.

Ngay khi tưởng rằng con đường sẽ tiếp tục hướng lên thì sau đó nó liền gấp mình đổ xuống; ngay khi cho rằng quang cảnh chỉ toàn những phiến đá trơ trọi và bụi cây khô héo, thì một vùng trời cảnh sắc đột nhiên rộng mở.

Mặc dù chuyến hành trình thú vị hơn việc đi giữa thảo nguyên trải rộng bạt ngàn, nhưng sau năm ngày đi đường thì cả hai đều đã thấm mệt.

Từ đây, con đường đồng cỏ sẽ bắt đầu thay áo sang một màu buồn bã gợi nhớ đến một mùa đông đang cận kề. Đã không còn nghe thấy giọng nói vui sướng trước cảnh sắc nơi đây như khi họ mới đặt chân lên con đường màu hoàng thổ cùng bao phiến đá thống trị quanh năm suốt tháng này. Dường như quá mệt mỏi với việc ngồi trên ghế xà ích, cô gái nằm dài trên sàn xe và chải chuốt bộ lông đuôi trong khi chàng trai thử ngó xem cô đang làm gì.

Người đánh xe ngựa là một chàng thanh niên đã quá quen với hành vi ích kỉ của người bạn đồng hành. Anh tên là Kraft Lawrence. Đã bảy năm kể từ khi bắt đầu tự lập với tư cách một thương nhân lưu động, Lawrence giờ đã bước sang cái xuân xanh thứ hai mươi lăm. Anh bọc kín cơ thể từ cổ trở

xuống bằng chiếc áo khoác da như minh chứng cho khí trời cuối thu dần rét buốt.

Ngồi im khiến anh cảm thấy se lạnh nên thỉnh thoảng anh xoa chiếc cằm lún phún râu rất đặc trưng trong giới thương nhân lưu động. Một chút nữa khi hoàng hôn buông xuống, hơi thở phả ra sẽ có màu trắng xóa. Lawrence liếc nhìn qua vai về phía thùng xe.

Thùng xe bình thường lúc nào cũng chất đầy các loại hàng hóa đến mức gần như quá tải, chỉ riêng lần này nó mới rộng rãi thoáng đãng đến vậy. Ngoài rơm và củi được chất đống để giữ ấm trong đêm, trên xe chỉ có một túi hàng hóa nhỏ, cỡ một đứa trẻ cũng có thể mang đi được.

Tuy nhiên, hàng hóa được gói ghém trong chiếc túi đó còn có giá trị hơn hẳn một thùng xe chất đầy lúa mạch loại thượng hạng. Bên trong chiếc túi là hồ tiêu cao cấp, có tổng giá trị xấp xỉ một ngàn đồng bạc trenni. Nếu có thể bán chúng cho thị trấn trên núi thì trị giá ước tính cũng lên tới một ngàn bảy trăm đồng. Tuy nhiên, dù chiếc túi có giá trị cao ngất như vậy thì đối với bạn đồng hành của Lawrence, người lúc này đang thông thả chải chuốt bộ lông đuôi của mình trên thùng xe, nó cũng chỉ là vật thay thế cho chiếc gối không hơn không kém.

Dù sở hữu vóc dáng nhỏ nhắn và khuôn mặt toát lên nét trẻ thơ, nhưng dáng nằm tựa vào chiếc túi chứa đầy hồ tiêu của cô mang phong cách của một bà hoàng đang thư giãn trong cung điện. Cô nằm chải chuốt chiếc đuôi với khuôn mặt thờ ơ, lúc này chiếc mũ áo choàng đã được hạ xuống, để lộ hoàn toàn đôi tai nhọn.

Chiếc đuôi, đôi tai nhọn, người bạn đồng hành của một thương nhân lưu động, những điều đó dễ làm người ta liên tưởng đến một chú chó, nhưng tiếc thay cô không phải là chó.

Cô tự xưng là Hiền giả sói sống trong khu rừng phía Bắc xa xôi, nhưng Lawrence băn khoăn liệu có thể đơn thuần gọi cô là sói hay không.

Suy cho cùng, Hiền giả sói cũng đang trong hình hài của một thiếu nữ. Gọi cô là sói có vẻ không ổn cho lắm.

"Chúng ta sắp đến thị trấn rồi, chú ý một chút nhé!"

Sẽ là thảm họa cho cả hai nếu ai đó bắt gặp một thiếu nữ sở hữu đôi tai và đuôi thú. Thật ra, sự nhạy bén của cô dư sức làm bề mặt những thương nhân gạo cội, chính vì thế dù không cần nói lời nào anh cũng có thể an tâm. Tuy vậy, trông cô thông thả đến mức khiến anh phải mở miệng nhắc nhở.

Cô ngáp một cái thật dài, chẳng thèm quay đầu lần đoái hoài đến lời nói của Lawrence.

Oạp, một âm thanh ngốc nghếch phát ra, báo hiệu cái ngáp dài kết thúc. Có vẻ như ngựa đuôi hay sao mà cô ôm lấy chiếc đuôi rậm rạp được bao phủ bởi bộ lông màu nâu sẫm có phần chóp đuôi trắng phau như tuyết, rồi măm phần chóp như chú chó con ngựa răng sữa. Dường như cô chẳng bận tâm đáp lại lời nhắc nhở của anh lúc này.

Cô gái sở hữu chiếc đuôi cùng đôi tai thú tự xưng là Hiền giả sói Holo này ít ra cũng xác nhận mình giống với động vật ở điểm vô ưu vô lo.

"... Ừmm."

Một âm thanh rất khó phân định liệu là đang trả lời hay là đang thỏa mãn vì đã ngựa, lọt vào tai Lawrence. Một mối vì chờ đợi, anh lại tiếp tục nhìn về phía trước.

Lawrence và cô nàng Holo này đã tình cờ gặp nhau khoảng hai tuần trước. Anh "nhặt" được Holo nhờ một sự kiện đặc biệt tại ngôi làng anh ghé thăm

trên đường buôn bán, từ đó cả hai bắt đầu chuyến hành trình cùng nhau trong một thời gian. Những ai sở hữu chiếc đuôi và đôi tai sói như Holo thường bị mọi người cho là hiện thân của quỷ dữ, sinh mạng của cô bị truy sát bởi Giáo hội, những người đang cố gắng bảo vệ trật tự thiêng liêng của thế giới.

Thế nhưng, Holo không đơn thuần là một cô gái loài người sở hữu chiếc đuôi và đôi tai sói. Lawrence giờ đây đã bị thuyết phục mà không mấy may nghi ngờ về chuyện cô tự xưng mình là Hiền giả sói sống ở khu rừng phía Bắc.

Vào đúng chín ngày trước, tại thị trấn cảng nằm dọc theo con sông mang tên Pazzio, khi vụ náo động xoay quanh đồng bạc xảy ra, Lawrence cuối cùng cũng được chiêm ngưỡng hình dạng thật sự của cô.

Con sói nâu khổng lồ mang tên Holo, hiểu tiếng người và tỏ ra kinh lực áp đảo đó chắc chắn là một vị thần, không sai vào đâu được.

Tuy nhiên, nếu nói về mối quan hệ giữa Lawrence và Hiền giả sói Holo, cô gái có thể gọi là thần thánh này, thì anh tin rằng cô là đối tác có vay có trả trên mối quan hệ tiền bạc, là người bạn đồng hành, người bạn thân cận xét về mặt cá nhân.

Khi Lawrence ngoái nhìn phía sau lần nữa thì đã thấy Holo nằm cuộn tròn, dường như đã chìm vào giấc ngủ. Vì được che phủ bởi chiếc quần bên dưới lớp áo choàng nên đôi chân của cô không lộ ra, nhưng dáng ngủ vẫn để nguyên áo choàng vén cao đến tận eo để tiện cho việc chải chuốt khi nãy của cô trông thật sự rất khêu gợi.

Dáng ngủ của Holo quả thật không thể vô phòng vệ hơn được nữa, với vóc dáng nhỏ bé như thế, trông cô giống một thiếu nữ chân yếu tay mềm dễ bị sói ăn thịt hơn là một con sói.

Song, Lawrence không dám khinh thường cô gái này.

Ngay khi anh tự hỏi có phải đôi tai sói của Holo vừa động đập hay không thì tay cô đã vươn ra kéo chiếc mũ đội lên đầu và kéo gấu áo choàng che phủ chiếc đuôi.

Lawrence quay mặt lại về phía trước vừa đúng lúc đoạn đường bẻ cong dọc theo sườn đồi về bên phải và anh có thể thấy xuất hiện bóng dáng một thương nhân lưu động đang đi bộ.

Quả nhiên không cần nhắc nhở làm gì.

Hiền giả sói Holo hàng trăm năm tuổi dường như ở một vị trí mà chàng thanh niên cao lắm mới chỉ sống hai mươi lăm năm không thể nào với tới.

Tuy nhiên, ngoại hình cô dù nhìn thế nào trông cũng trẻ hơn Lawrence, tuổi thật lại gấp mấy chục lần so với cách hành xử của cô khiến anh có chút không vừa ý.

Lawrence hi vọng rằng Holo sẽ hành xử giống với khoảng cách tuổi tác dựa vào ngoại hình của hai người, ngoan ngoãn lắng nghe những lời nhắc nhở của anh dành cho cô, nhờ đó mà tránh được vô số rắc rối và Holo sẽ biết ơn anh vì điều đó, nhưng đáng buồn thay hiện thực thường hoàn toàn trái ngược.

Lawrence ngoái nhìn thung hàng thêm một lần nữa.

Anh khẽ quay lại một cách chậm rãi, thế nhưng trong nháy mắt Holo đã nhìn về phía anh, dù trước đó đang ngủ và ôm chặt lấy chiếc túi chứa hồ tiêu.

Anh giật mình sửng sốt nhìn Holo nở ra một nụ cười ranh ma như muốn nói chẳng gì qua được mắt cô trước khi lại nhắm mắt lần nữa.

Lawrence lại hướng mắt về phía trước.

Holo bắt đầu phe phẩy chiếc đuôi hết sang trái rồi sang phải như đang tận hưởng chuyển đi.

Poroson, một thị trấn mang cái tên kì lạ.

Vượt qua thị trấn này mất khoảng vài ngày tiến về vùng đất cao nguyên ở phía Bắc và phía Đông, tiếp tục hành trình vượt qua làng mạc và thị trấn phía trước, sau cùng cả trang phục, thực phẩm và ngay cả thần thánh người dân thờ phụng nơi đây cũng thay đổi, điều đó có nghĩa là cả hai đang đi qua đất nước hoàn toàn khác, với tất cả mọi thứ đều khác biệt theo đúng nghĩa đen của nó.

Lawrence từng nghe nói cho đến gần đây Poroson vẫn được coi là cửa ngõ dẫn vào thế giới khác.

Từ vùng cao nguyên nổi bật toàn những khối đá to này, nếu hướng về phía Tây, thì dù có đi thẳng hay hướng về phía Nam hoặc phía Bắc, ta cũng sẽ bắt gặp những mảnh đất màu mỡ và những khu rừng trải rộng bạt ngàn. Tuy nhiên, do bị bao quanh bởi những phiến đá và hiểm mạch nước ngầm nên rất ít vùng đất có thể canh tác được. Vì vậy, lý do duy nhất để cất công thành lập một thị trấn ở nơi như thế này chính là bởi đây là lối vào thế giới khác từ thuở xa xưa.

Vừa băng qua cánh đồng - nơi Lawrence nghe thấy tiếng kêu của đàn dê núi từ hướng sương mù buổi sáng - anh vừa đếm những cây cọc tựa như những bia mộ đang dựng đứng khắp mọi nơi. Tên các vị thánh nhân của nhiều thế hệ đã lưu danh trong lịch sử lâu đời của Giáo hội được khắc trên những chiếc cọc, cho đến giờ vẫn tiếp tục thanh tẩy vùng đất này.

Từ ngàn xưa, trước khi được xem là cửa ngõ vào thế giới khác, Poroson

từng là thánh địa của người dị giáo.

Rất nhiều năm đã trôi qua kể từ ngày Giáo hội khơi mào cuộc chiến trên danh nghĩa dùng bàn tay của giáo sĩ để thanh tẩy vùng đất đã bị ô uế do nền văn hóa lệch lạc, cải đạo những người dị giáo theo lời răn dạy của đức Chúa trời, Poroson đã trở thành một vùng đất trụ cột của đức tin. Khi Giáo hội xóa sổ những người dị giáo khỏi khu vực này vào cuối trận chiến khốc liệt, các giáo sĩ đã loan truyền rằng nơi đây có một thị trấn.

Từ đó, Poroson trở thành căn cứ của các nhà truyền giáo và hiệp sĩ để đưa quân đến vùng đất của những người dị giáo đã di tản về phía Đông và Bắc, sau đó phát triển thịnh vượng thành điểm chuyển tiếp cho người và hàng hóa và cứ tiếp tục như vậy cho đến ngày nay.

Tuy nhiên, bóng dáng của những hiệp sĩ mang thanh kiếm trong tay, loại bỏ thị trấn này với danh nghĩa lấy lại vùng đất vốn thuộc về vị thần chân chính, và những nhà truyền giáo khoác lên người tấm vải rách rưới để đánh lạc hướng những người ẩn dật, nay đã không còn.

Giờ đây, thứ đi qua thị trấn này, đến từ phía Bắc và Đông là những vật làm bằng len, muối và sắt, đến từ phía Tây và Nam là ngũ cốc và lông thú. Giai đoạn của cuộc chiến chống người ngoại đạo trôi qua đã lâu lắm rồi, thay vào đó là những người thương nhân lưu động khôn khéo lập lại hành trình đến và đi.

Bởi sự hiện diện của Holo nên Lawrence mới cố tình đi qua con đường buôn bán ít người qua lại, nếu di chuyển trên tuyến đường buôn bán cổ xưa chắc chắn họ sẽ không lường lớt qua những xe hàng chất đầy vật phẩm quý hiếm. Đặc biệt là siêu phẩm hàng dệt may.

Tuy nhiên, trái ngược với nền thương mại hưng thịnh, Poroson là một thị trấn khá giản dị nhờ cách sống của người dân nơi đây. Vì có những khối đá tự

nhiên phong phú mà bức tường thành bảo vệ thị trấn trông rất hoành tráng, nhưng khi bước vào trong, ta chỉ toàn bắt gặp những ngôi nhà đơn sơ được xây dựng từ những phiến đá nhỏ chồng lên nhau và ít rơm phủ trên nóc. Cậu nói "ở những nơi hàng hóa và người giao nhau, chắc chắn tiền sẽ rơi xuống và nơi đó sẽ trở nên hưng thịnh" tuy là sự thật nhưng Poroson lại có một chút khác biệt.

Người dân của thị trấn đều là những tín đồ tôn giáo sùng đạo nên tiền họ kiếm được hầu hết đều quyên góp cho nhà thờ. Hơn nữa, vì thị trấn này không phải là lãnh thổ của quốc gia nào mà nằm dưới sự quản lý của thị trấn Giáo hội Ruvínheigen ở phía Tây Bắc Poroson, nên tiền quyên góp sẽ chảy về hướng đó chứ không nằm trong nhà thờ thị trấn. Thực tế, số thu thuế đất cũng do hội đồng nhà thờ Ruvínheigen quản lý nên thị trấn Poroson không bị thu thuế trực tiếp.

Người dân ở thị trấn Poroson không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác vượt ra ngoài cuộc sống thường ngày bình dị của họ.

Do đó, ngay khi nghe thấy tiếng chuông vang vọng trong làn sương sớm, những người nông dân đang tác nghiệp trên cánh đồng đồng loạt ngừng tay, hướng mặt về phía tiếng chuông ngân, rồi đan những ngón tay của mình vào nhau và nhắm mắt lại.

Tại một thị trấn thông thường, vào giờ này những người thương nhân mặt đỏ như gấc chắc chắn đang vội vã chạy quanh để khuân hàng ra chợ bán, nhưng ở khu vực lân cận thị trấn này không có người bồ bã như vậy.

Lawrence không muốn làm phiền đến lời cầu nguyện của mọi người xung quanh nên bèn thẳng ngựa lại.

Tiếp đó, anh cũng đan hai tay rồi gửi gắm lời cầu nguyện đến vị thần của riêng mình.

Tiếng chuông lại ngân vang lần nữa, sau khi thấy người dân thị trấn đã trở về với việc đồng áng, anh bắt đầu thúc ngựa tiến tới. Lúc này Holo đột nhiên lên tiếng.

"Ô kìa, anh thành con chiên của nhà thờ rồi à?"

Biết cô chẳng hỏi thật lòng nên Lawrence vừa trả lời chiếu lệ vừa để ý những bó rau đang chất cao bên vệ đường.

"Tôi sẽ dâng hiến lời cầu nguyện cho bất cứ ai nếu họ hứa cho tôi lợi nhuận từ việc buôn bán và một chuyến hành trình an toàn."

"Nếu là mùa vụ thì tôi cũng có thể hứa nè."

Khi thốt ra lời đó, Holo nhìn về phía Lawrence, nên anh cũng nhìn lại qua khóe mắt.

"Cô muốn tôi cầu nguyện cho cô hử?"

Holo thấu hiểu được sự cô độc của những ai được gọi là thần thánh nên rất ghét chuyện cầu khẩn. Anh biết chắc không đời nào cô chịu chấp nhận nhưng vẫn táo bạo hỏi thử.

Anh đoán vì rảnh rỗi nên chắc cô sẽ muốn đùa một chút.

Đúng như mong đợi, giọng đáp trả của Holo ngọt ngào bất thường.

"Ừm, tôi muốn anh dâng hiến lời cầu nguyện cho tôi lắm."

"Cô muốn được cầu nguyện gì nào?"

Đã gần như quen với cách hành xử của Holo, Lawrence đành chịu thua và hỏi.

"Gì cũng được hết. Mùa vụ thì đương nhiên tôi làm tốt rồi nè, còn cầu cho chuyến đi bình an thì dễ ợt. Tôi ít nhiều cũng dự đoán được mưa với gió, biết cả mạch nước ngầm nào tốt xấu luôn. Tiêu diệt sói và chó hoang thì hết sức tuyệt vời."

Cô ca ngợi bản thân như một cậu bé rời làng bán thân cho thương hội. Lawrence suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Chà, một chuyến đi bình an có vẻ khá hữu ích đấy."

"Chứ gì nữa."

Holo nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, nở một nụ cười tươi hết cỡ.

Nhìn vào nụ cười thơ ngây vô tư của cô, Lawrence thầm nghĩ có lẽ cô chỉ đơn thuần muốn ca ngợi khả năng của bản thân. Rất hiếm khi Holo trưng ra vẻ trẻ con đến kì lạ đó. Nếu bình thường cũng thế này thì dễ thương hơn biết mấy, anh thoáng nghĩ trong đầu.

"VẬY nhờ cô mang lại chuyến đi bình an nhé. Nếu tránh được sói thì càng thêm vững tâm."

"Hừm, chuyến đi bình an đúng không?"

"Ừ."

Vừa trả lời, anh vừa điều khiển dây cương để tránh con lừa dùng để thồ hàng đang thông thả ăn cỏ dại trên đường.

Cổng tường thành vào thị trấn không còn xa lắm. Lawrence cuối cùng cũng nhìn thấy đuôi của dòng người đứng chờ qua trạm kiểm soát trong làn sương mờ ảo.

Toàn thể thị trấn Poroson giống như một phần của Giáo hội, nhưng có rất

nhiều thương nhân đến từ các thị trấn dị giáo đang xếp hàng đợi qua cổng. Rõ ràng nơi đây rất linh động trong vấn đề tôn giáo, và trạm kiểm soát thật chặt kiểm tra hàng hóa hơn hẳn kiểm tra con người. Khi Lawrence đang tự hỏi không biết chiếc túi chứa đầy hồ tiêu sẽ phải chịu mức thuế bao nhiêu thì bất chợt nhận ra có ánh nhìn chiếu vào mặt anh từ phía bên cạnh. Đương nhiên, đó chẳng là ai khác ngoài Holo.

"Chỉ vậy thôi hử?"

Giọng cô ngân lên nghe như thể hờn dỗi.

"Hửm?"

"Tôi đang hỏi là anh chỉ cần chuyển đi an bình thôi hử?"

Lawrence ngơ ngác nhìn Holo một chút rồi mới chợt hiểu ra cô đang nói đến chuyện gì.

"Tưởng gì, cô muốn tôi đan tay cầu nguyện à?"

"Ồ đàn thôi!"

Holo phòng mang trợn mắt tỏ vẻ bức bối.

"Anh cầu mong tôi đây ban cho một chuyến đi an bình, vậy mà chẳng cho tôi một tí ti gì vào bụng. Chỉ cầu nguyện suông là xong hả?"

Đầu Lawrence xoay nhanh như bánh xe nước, ngay lập tức anh đưa ra kết luận.

"Muốn được dâng lễ vật chứ gì?"

"Hihihi."

Holo gật đầu tỏ vẻ mãn nguyện.

"Thế cô muốn gì nào?"

Vừa đứng vào đuôi hàng người đang chờ tới phiên kiểm tra, anh vừa hỏi kèm theo tiếng thở dài.

"Thịt cừu khô!"

"Chẳng phải hôm qua đã ăn quá trời rồi sao? Cô có biết lượng thức ăn cô thồn vào họng là phần ăn dành cho cả tuần không hử?"

"Bao nhiêu thịt cừu tôi cũng có thể chén sạch tuốt."

Chẳng biết xấu hổ là gì, Holo liếm môi khi nhớ đến vị thịt. Đối mặt với miếng thịt khô thì sói vương giả cũng chẳng khác gì chó nhà.

"Thịt nướng cũng được nhưng mà độ cứng và giòn của miếng thịt khô làm tôi cảm lòng không đành. Anh nè, nếu muốn chuyển đi bình an thì phải cho tôi thịt cừu khô đó nha."

Đôi mắt của Holo sáng lấp lánh, chiếc đuôi phe phẩy không ngừng dưới lớp áo choàng.

Nhưng Lawrence lờ tít, đưa mắt nhìn tấm lưng của chú ngựa đang được người thương nhân phía trước dắt đi. Trên lưng chú ngựa, những tấm da cừu trông có vẻ ấm áp được chất cao như núi.

"Cô thấy số lông cừu đó thế nào? Có phải hàng tốt không?"

"Lông cừu", dường như nghe hai chữ ấy khiến Holo liên tưởng tới con cừu. Cô liếc nhanh về phía núi lông cừu theo lời Lawrence nói bằng đôi mắt tràn đầy hi vọng rồi lập tức thu về.

"Cũng khá tốt đó. Đến mức gần như dậy mùi thơm của loại cỏ chúng đã ăn."

Nếu chất lượng lông tốt đương nhiên thịt cũng ngon. Và nếu thịt ngon thì tiền mua nó cũng nhiều hơn. Thế nên giá trị của hồ tiêu dùng để bảo quản và ướp gia vị cũng sẽ tăng theo, ngay lúc này Lawrence thực sự rất mong chờ mức giá mà số hồ tiêu sẽ được bán được.

"Không thì thịt khô muối cũng được. Không chịu loại ít muối đâu nha. Thêm nữa là không lấy thịt chân đâu à, thịt sườn mới là ngon đệ nhất. Nè, anh có nghe tôi nói không?"

"Hửm?"

"Thịt muối. Thêm phần gân mạn sườn nữa."

"Sành ăn ghê nhỉ. Giá căng lắm đấy biết không."

"Cỡ đó thôi thì rẻ chán chê rồi còn gì."

Quả thật chỉ cần có Holo bảo đảm an toàn cho chuyến đi thì bao nhiêu thịt cừu đi nữa cũng là cái giá quá rẻ. Suy cho cùng, hình dáng thật sự của cô là một con sói khổng lồ. Nếu nói thật lòng thì không chừng cô còn có thể cứu nguy cho anh kể cả khi bị bao vây bởi binh đoàn lính đánh thuê không khác gì bọn cướp bản chất xấu xa nữa kia.

Song, Lawrence cố tình giả nai, quay về phía Holo lần nữa.

Nhìn Holo lóa mắt vì số đồ ăn tưởng tượng trước mặt, anh không thể cưỡng lại ham muốn trêu chọc cô.

"Hô, cô khá là giàu đó nhỉ. Nếu giàu đến thế thì trả nợ cho tôi đi."

Tuy nhiên, đối thủ của Lawrence là Hiền giả sói Holo. Cô dường như

nhận ra ngay ý đồ của anh.

Cô lập tức đánh mặt lại, trừng mắt với Lawrence.

"Đừng có mơ tôi mắc bẫy của anh lần nữa."

Có vẻ cô đã học được một bài học sau vụ quả táo trước đây. Lawrence tặc lưỡi tiếc nuối đồng thời biểu lộ vẻ mặt ảm đạm.

"Thế sao từ đầu không hỏi xin một cách ngoan ngoãn? Như vậy sẽ dễ thương biết bao."

"Nếu tôi xin một cách dễ thương thì anh sẽ mua cho tôi chứ?"

Cô chẳng dễ thương chút nào khi mở miệng hỏi câu như thế. Dòng người nhích lên một chút nên Lawrence vừa cho ngựa tiến lên phía trước vừa đáp phũ phàng.

"Đời nào có chuyện đó. Cô nên học hỏi bò và cừu ợ ra mà nhai lại thức ăn ngày hôm qua đi nhé."

Lawrence phá lên cười ha hả cho rằng mình vừa nói điều gì hay ho lắm, nhưng trong chớp mắt Holo đã tức giận đến cứng đờ mặt. Vẫn ngồi yên trên ghế xà ích không nói một lời, cô dùng hết sức giẫm lên chân Lawrence.

Con đường bụi bặm chỉ toàn đất cát được nén chặt xuống do đi lại nhiều lần. Những ngôi nhà đơn sơ được tạo nên từ những phiến đá thô ráp xếp chồng lên nhau và lợp cỏ khô lên nóc.

Người dân của thị trấn chẳng mua gì ngoài những vật dụng thiết yếu cho sinh hoạt, nên thị trấn Poroson thiếu vắng bóng dáng những quầy bán hàng đến mức kinh ngạc.

Số người đi lại trong thị trấn không thể nói là ít, trong đó có nhiều thương

nhân mang rất nhiều hành lý hay đánh xe hàng chất đầy hàng hóa. Không khí trong toàn thị trấn trôi nổi bỗng bèn như bông, yên tĩnh như đang hấp thu những tiếng xì xào của mọi người.

Thật khó có thể tin rằng thị trấn bụi bặm, khiêm nhường và tĩnh lặng này đã trở thành một điểm chuyển tiếp giao thương quan trọng với những quốc gia phương xa, mỗi ngày kiếm được lượng tiền nhiều đến mức lóa mắt.

Những nhà truyền giáo du hành thuyết giáo trên đường phố thường bị ngó lơ ở những thị trấn khác lại được vây quanh bởi người dân của thị trấn này với lòng biết ơn, vậy làm sao người dân nơi đây có thể kiếm tiền được?

Lawrence luôn cảm thấy không khỏi thắc mắc về nơi này.

"Một thị trấn tẻ nhạt."

Nhưng đó lại là lời bình phẩm mà Holo dành cho nơi đặc biệt đậm chất tôn giáo này.

"Vì không có tiệm bán thức ăn nào nhỉ."

"Anh nói như thể tôi chẳng quan tâm đến gì khác ngoài ăn uống ấy."

"Vậy chúng ta cùng nghe một bài giáo lý nhé?"

Vừa đúng lúc có một đám đông đang tụ tập phía trước, nhà truyền giáo lữ hành đang giảng đạo, một tay đặt lên cuốn Kinh Thánh.

Không chỉ người dân của thị trấn, trong số các khán giả còn có vài thương nhân sắp sửa cầu nguyện cho lợi nhuận trong công việc buôn bán của riêng mình.

Nhưng khi Holo nhìn vào người đàn ông mà Lawrence chỉ, cô cau có như ăn phải thứ gì đó đắng nghét rồi khịt mũi.

"Hứ, còn sớm năm trăm năm để có thể thuyết giáo tôi nhá."

"Tôi nghĩ cô nên nghe bài giảng về tính tiết kiệm một lần."

Lawrence nói trong lúc nhìn dây thắt lưng lụa mà Holo đang nhàn hạ nghịch trên chiếc ghế xà ích. Anh vừa dứt lời, cô liền đưa tay lên miệng ngáp một cái rõ dài.

"Tôi là sói. Mấy bài thuyết giáo phức tạp đó tôi nghe không hiểu rõ đâu."

Lau nước mắt trên khóe mắt, Holo đáp tỉnh rụi mà không biết xấu hổ là gì.

"Chà, bài giảng của Chúa về tính tiết kiệm chắc chẳng có sức thuyết phục với nơi đâu bằng thị trấn này."

"Hừm?"

"Hầu hết tiền vào thị trấn này đang chảy về thị trấn Giáo hội Ruvinheigen nằm ở phía Tây Bắc, nhưng người dân ở nơi đó sẽ chẳng bận tâm đến việc nghiêm túc nghe một bài thuyết giáo đâu."

Thị trấn Giáo hội Ruvinheigen là thị trấn giàu có đến mức người ta cho rằng bức tường thành bên trong nó đã biến thành vàng. Nghe nói cấp cao của hội đồng Giáo hội thông trị thị trấn đang nỗ lực kiếm tiền để hỗ trợ cho Giáo hội trong việc khuất phục người dị giáo - việc đã được tiến hành qua mấy trăm năm nay, và những người giám mục, linh mục dù nhàn nhã cũng có thể dư sức kiếm được số tiền lớn làm bể mặt những thương nhân.

Nhưng chính vì vậy mà cơ hội kiếm tiền cũng nhiều bất thường, Lawrence vừa nghĩ đến đó thì Holo chợt nghiêng đầu lộ vẻ mặt suy tư và cắt ngang.

"Anh nói Ruvinheigen hả?"

"Cô biết nó sao?"

Nhìn Holo qua khước mắt, Lawrence điều khiển cỗ xe ngựa rẽ phải tại ngã ba đường.

"Hừmm, nhớ ra rồi. Nhưng cái tên mà tôi từng nghe không phải là tên của một thị trấn."

"À, cô nhớ không sai đâu. Giờ thì nó là tên thị trấn, nhưng trước đây nó vốn là tên của một vị thánh nhân, người đã lãnh đạo đoàn quân hiệp sĩ thập tự đi chinh phạt quân dị giáo. Đó là cái tên cổ xưa, gần đây chẳng mấy khi nghe thấy nữa."

"Ồ, chắc không phải kẻ đó rồi."

"Không thể nào đâu."

Lawrence nhếch mép cười nhưng mau chóng nhớ ra một chuyện. Holo đã rong ruổi trên những chuyến hành trình từ cách đây cả mấy trăm năm.

"Đó là một tên có khuôn mặt nghiêm nghị cùng bộ râu rậm rạp và mái tóc rực lửa. Ngay khi nhìn thấy đôi tai và chiếc đuôi đáng yêu của tôi, hắn gọi tôi là tay sai của quý dữ rồi truy đuổi tôi bằng gươm và giáo cùng với đoàn hiệp sĩ của hắn. Diên tiết quá tôi biến lại hình dạng sói rồi đá bay đám hiệp sĩ, sau cùng cắn vào móng cái tên Ruvínheigen đó. Thịt móng của hắn toàn là gân với cơ, chẳng ngon tí nào."

Holo phì cười trong lúc kể câu chuyện oai hùng của mình với vẻ đầy tự hào, nhưng Lawrence thì sững sốt không thốt nên lời.

Trong thị trấn Ruvínheigen vẫn còn lại ghi chép về thánh nhân Ruvínheigen với mái tóc đỏ đã dựng lên pháo đài đầu tiên trong thị trấn để chiến đấu với thánh thần của quân dị giáo.

Tuy nhiên, chuyện kể rằng khi thánh nhân Ruvínheigen đang chiến đấu với thánh thần của dị giáo, trong một phút bất cẩn người đã bị ăn mất cánh tay trái. Vì vậy mà bức tranh của ông trên tường của đại giáo đường không có cánh tay trái, khoác lên mình tấm áo choàng bị xé nát dính đầy máu, dáng của người thánh nhân kiên định đứng hướng mặt về phía quân dị giáo, chỉ đạo binh đoàn hiệp sĩ với sự bảo hộ của Chúa sau lưng.

Bức tranh vẽ thánh nhân Ruvínheigen thường được gọi là bức tranh khoác áo choàng bán khóa thân, không lẽ là do Holo đã xé nát cánh tay đó? Suy cho cùng, hình dáng thật sự của Holo là một con sói khổng lồ. Cô ấy chỉ cần nhẹ nhàng chơi đùa cũng đủ làm người khác chảy máu.

Hơn nữa, nếu câu chuyện của Holo là thật, ông hẳn sẽ rất xấu hổ khi bị cắn vào mông, không thể để câu chuyện lưu truyền đến giờ được. Nếu suy luận theo cách đó thì chuyện ông chỉ bị ăn mất cánh tay trái là bịa đặt.

Rất có thể người bị Holo cắn thực sự là thánh nhân Ruvínheigen.

Lawrence bật cười khoan khoái vì được nghe câu chuyện ẩn giấu phía sau lịch sử.

"A, nhưng mà anh nè."

"Hửm?"

"Tôi chỉ cắn hấn ta thôi, không có giết đâu nha."

Khác với lúc nãy, Holo nói như đang dè chừng phản ứng của Lawrence.

Trong một thoáng Lawrence không biết cô đang nói gì, nhưng cuối cùng anh cũng hiểu ra.

Có lẽ cô nghĩ anh sẽ tức giận nếu cô giết một con người giống anh.

"Cô quan tâm những chuyện kì lạ thật đấy."

"Vì đó là chuyện quan trọng."

Holo nói với khuôn mặt nghiêm túc nên anh cũng đồng ý mà không chọc ghẹo cô.

"Dù sao thì thị trấn này cũng quá tẻ nhạt. Trong rừng còn nhộn nhịp hơn hẳn nơi đây."

"Bán xong hồ tiêu chúng ta sẽ lập tức chất đầy hàng rồi đi đến Ruvinheigen, nên hãy cố chịu đựng đi nào."

"Bộ thị trấn đó lớn lắm hả?"

"Runvinheigen lớn hơn Pazzio. Gọi nó là thành phố đúng hơn là thị trấn. Nơi đó không những nhộn nhịp mà còn có rất nhiều hàng quán nữa đấy "

Khuôn mặt của Holo đột nhiên bừng sáng.

"Có táo luôn hông?"

"Quả tươi thì không biết thế nào nhỉ? Sắp sang đông rồi nên tôi nghĩ táo sẽ được đem đi ủ."

"...Ủ á?"

Holo hỏi lại với khuôn mặt hồ nghi. Ở phía Bắc, người ta luôn dùng muối để bảo quản thực phẩm nên có lẽ cô đang nghĩ táo cũng sẽ được ướp muối.

"Ủ bằng mật ong ấy."

Pon, đôi tai Holo co giật đến mức làm thay đổi hình dạng chiếc mũ trùm đầu.

"Lê ủ mật ong cũng ngon lắm. Còn nữa... đúng rồi, hơi hiếm nhưng đào cũng có nữa. Cái đó là cao lương mỹ vị đấy nhé. Người ta cắt mỏng đào, xếp dần vào trong một thùng gỗ, đôi khi chèn vào giữa chúng ít hạnh nhân và quả sung cho đến khi đầy thùng, sau đó đổ ngập mật ong từ phía trên xuống, cuối cùng cho một ít gừng vào và ủ. Ủ tầm hai tháng là ăn được. Tôi đã từng ăn một lần rồi, nó ngon ngọt đến mức mà nhà thờ đang tham khảo ý kiến xem có nên cấm... Này, cô đang chảy nước miếng đấy."

Nghe Lawrence nói, Holo "há" một tiếng rồi chùi mép.

Sau đó, cô không ngừng nhìn quanh rồi đột nhiên quay phắt về phía Lawrence với vẻ hoài nghi.

"Anh... Lại định bắt tôi nữa phải không?"

"Chẳng phải tôi nói dối hay không cô đều biết sao?"

Holo hơi cúi đầu xuống như á khẩu.

"Tôi không nói dối, nhưng mà có hay không thì tôi không biết. Vì chúng phần lớn dành cho giới quý tộc hoặc nhà giàu có chứ không được bày bán trong cửa hàng đâu."

"Nếu như... Nếu như có bày bán thì sao?"

Phạch, phạch, phạch, chiếc đuôi của cô vẫy không ngừng như chú chó con tăng động bên dưới lớp áo choàng, đôi mắt tràn đầy hi vọng và ướm dẫm như thể đang đau đớn lắm.

Khuôn mặt đỏ của Holo gí sát lại gần như sắp mắc lên vai Lawrence.

Đôi mắt tỏ vẻ nghiêm trọng đến mức đáng sợ.

"... Biết rồi, tôi sẽ mua cho cô được chưa."

Trong giây phút đó, Holo dùng cả hai tay nắm thật chặt lấy cánh tay Lawrence.

"Chắc chắn chứ?"

Anh có cảm giác nếu anh lắc đầu lúc này, có khả năng sẽ bị cô cạy ngay vào cổ.

"Một ít thôi. Một ít thôi đấy."

Mặc dù đã nhấn mạnh đến hai lần như thế, nhưng anh nghi ngờ việc Holo có nghe thấy lời anh nói hay không.

"Anh hứa rồi đó. Vậy nha?"

"Biết rồi, biết rồi."

"Vậy đi nhanh lên. Nhanh nhanh nào!"

"Này, đừng có kéo chứ."

Dù bị anh gạt phăng không thương tiếc nhưng dường như tâm trí Holo đã bay đến nơi nào khác mất rồi. Ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, vừa cắn móng tay cô vừa bắt đầu thì thầm gì đó.

"Không chừng bị bán hết rồi. Nếu như vậy thì..."

Lawrence ước gì mình chưa từng nói về chuyện đào ử mật ong, nhưng giờ thì đã quá muộn.

Nếu giờ mà anh đổi ý không mua nữa, quả là có khả năng sẽ bị cô cắn chết.

Mấy món cao cấp như đào ủ mật ong không phải là thứ mà một thương nhân lưu động tầm thường có thể mua được.

"Có thể không bán chứ đừng nói đến bán hết. Hiếu giùm tôi đoạn đó đi."

"Đào và mật ong thôi mà. Không tin đâu. Không thể tin được đâu."

"Cô có nghe tôi nói không đấy?"

"Nhưng, lê cũng thật khó từ bỏ."

Lawrence tưởng Holo sẽ cự nự nhưng hóa ra cô lại quay qua nói như thế.

Anh bỏ cuộc, thở ra một cái rồ dài thay cho tiếng trả lời.

Thương hội nơi Lawrence dự tính bán hồ tiêu có cái tên lạ lùng, không thua kém gì tên của thị trấn Poroson, Thương hội Latparron.

Có lẽ nếu lần theo nguồn gốc dòng dõi thì sẽ quay về thời người dị giáo còn sinh sống ở khu vực này, từ trước khi nơi này trở thành một thị trấn. Những cái tên kì lạ là toàn bộ những gì còn sót lại của quá khứ xa xưa. Sau tất cả, giờ đây thị trấn tràn ngập những con chiên ngoan đạo hoàn toàn từ đầu đến chân, đến mức mà người ta ví von rằng những người có lòng nhiệt thành đến thế này không thể bắt gặp thường xuyên được. Nghe nói Latparron sắp sửa thay chủ thương hội thứ năm mươi, người càng về sau đức tin càng nhiều hơn người trước đó.

Vì vậy, sau nửa năm, lần đầu tiên trong một thời gian dài Lawrence mới đến thăm và bước chân vào thương hội này. Sau lời chào và lời chúc thương hội bình an của Lawrence, người chủ thương hội bắt đầu thuyết phục anh rằng bài giảng của vị linh mục mới đến nhà thờ thực sự rất tuyệt vời, anh nên nghe thử một lần và tiếp đó người đàn ông kia bắt đầu rao giảng rằng linh hồn của chúng ta sẽ được cứu rỗi nhờ vào những giáo lý.

Tệ hại hơn, người chủ thương hội dường như nhằm tưởng Holo, người đang khoác lên mình tấm áo choàng, là nữ tu trong chuyến hành hương nên đã nhờ vả cô còn nhiệt tình hơn với Lawrence.

Holo nắm lấy cơ hội, phê bình Lawrence một trận cho biết mặt rồi lên cười toe toét chỉ để anh nhìn thấy.

Cuối cùng khi đã được giải phóng khỏi bài giảng của hai người là Holo và chủ hội, Lawrence thề cứng trong lòng sẽ tuyệt đối không mua trái cây ử mật ong cho Holo.

"Chà, xin lỗi đã kéo dài thời gian một chút nhưng giờ chúng ta bắt đầu bàn việc chứ?"

"Vâng, xin được giúp đỡ."

Lawrence nói với vẻ hơi mệt mỏi nhưng anh không thể chủ quan vì người chủ hội giờ đã biểu lộ khuôn mặt của một thương nhân.

Không lẽ ông cố tình thuyết giáo thật dài để làm đối phương mệt mỏi, một chiêu thức kinh doanh làm suy yếu khả năng suy luận của đối phương?

"Xin hỏi hôm nay ngài mang đến loại hàng hóa nào cho chúng tôi?"

"Thưa đây."

Lawrence lấy lại tinh thần và mang ra chiếc túi da chứa đầy hồ tiêu.

"Ồi chà, hồ tiêu cơ à?"

Dù khá bất ngờ khi người đàn ông có thể đoán được thứ bên trong trước khi tháo sợi dây da buộc miệng túi, nhưng Lawrence vẫn đáp lại bằng một nụ cười của thương nhân mà không thể hiện sự ngạc nhiên ra mặt.

"Ngài thật tinh tường."

"Là do mùi thơm đấy chứ."

Chủ thương hội nói và nở một nụ cười gian manh, nhưng Lawrence biết hồ tiêu trước khi nghiền thành bột không hề tỏa mùi thơm đến thế.

Khi Lawrence liếc trộm Holo đang đứng bên cạnh qua khước mắt, anh thấy cô đang cười trông có vẻ thú vị lắm.

"Dường như tôi vẫn còn non kém quá."

"Kinh nghiệm theo năm tháng thôi mà."

Nhìn người đàn ông từ tốn nói cùng nụ cười ôn hòa nở trên môi mà không hề tỏ ra tự mãn, Lawrence tự hỏi phải chăng ông cố tình nhằm lẫn Holo là một nữ tu.

"Dù sao thì ngài Lawrence luôn mang tới hàng hóa tốt vào thời điểm thuận lợi cho chúng tôi. Năm nay nhờ ơn Chúa mà cỏ mọc rất nhiều, đến mức những chú lợn phát triển béo tốt dù chỉ được thả rong trên đường trong thị trấn. Trong một thời gian ngắn sắp tới, nhu cầu về hồ tiêu sẽ tăng vọt. Thật tình, nếu ngài đến sớm một tuần, tôi đã có thể ép giá để mua với giá rẻ rồi."

Chủ thương hội cười vui vẻ, còn Lawrence chỉ biết cười gượng gạo. Quyền chủ động của cuộc hội thoại hoàn toàn bị ông ta nắm trong tay. Việc thương thảo giá cả đã bị bịt kín lối. Sẽ khá khó khăn để Lawrence có thể khôi phục lại thế thượng phong.

Một người thương nhân tầm cỡ như này lại rơi vào một thương hội nhỏ lẻ, thế nên mới thấy thế giới kinh doanh đáng sợ biết nhường nào.

"Nào, chúng ta cân nó chứ? Ngài có mang theo cân không?"

Khác với chiếc cân của người đời tiền, kẻ đặt danh dự vào sự chính xác của nó, chiếc cân mà những thương nhân mang theo đương nhiên sẽ có một chút điều chỉnh. Với những thứ như hồ tiêu và bụi vàng, chỉ cần điều chỉnh độ cân một chút thì số cân của hàng hóa cũng tự động có sự chênh lệch lớn, vì vậy người bán nên chuẩn bị sẵn cân để kết hợp so sánh cùng với người mua.

Nhưng chẳng mấy khi đụng đến mặt hàng xa xỉ như hồ tiêu, nên Lawrence không có chiếc cân nào trong tay.

"Không, tôi không có, nhưng tôi đặt lòng tin nơi Chúa trời."

Nghe lời Lawrence vừa nói, chủ thương hội gật đầu và nở một nụ cười, trong hai chiếc cân để trên bàn, ông cố tình với tay lấy chiếc để phía bên trong.

Lawrence tự tin không để lộ lo lắng trên gương mặt nhưng anh vẫn thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Trung thực có trong lời răn của Chúa, dù với tư cách là con chiên ngoan đạo, là một người chính trực không thể chính trực hơn, nhưng thương nhân quả thật vẫn là thương nhân. Rất có thể chiếc cân được để ngay phía trước tay chủ hội đã có một chút can thiệp.

Nếu hồ tiêu bị cân bằng chiếc cân đã được chỉnh, Lawrence không biết liệu anh sẽ phải chịu bao nhiêu tổn thất. Nếu nói một đồng bạc tương ứng với một hạt tiêu chắc cũng không phải là nói quá.

Lawrence thì thầm cảm tạ thần linh.

"Ngay cả khi ngài tin vào sự công bằng của Chúa, con người cũng nên biết phân biệt, xem xét cuốn Kinh Thánh ở trước mắt có phải là thật hay không. Kể cả khi ngài đặt lòng tin vào vị thần chân chính, nếu ngài nhớ nội

dung của cuốn Kinh Thánh giả, chẳng khác nào mang tội báng bổ Chúa."

Chủ hội để chiếc cân lên trên bàn phía gần mình và nói như thế, chủ yếu để khẳng định với Lawrence rằng ông không can thiệp chỉnh sửa chiếc cân.

"VẬY, xin thứ lỗi một chút."

Gật đầu theo lời Lawrence, chủ hội bước lùi về sau một bước.

Vật được đặt trên chiếc bàn là một chiếc cân rất đẹp làm bằng đồng có màu vàng sắc sảo. Một vật phẩm giống như của những thương nhân đối tiền giàu có ở thị trấn lớn, nó có chút không cân xứng khi nằm ở cửa hàng này.

Mặt tiền của Thương hội Larparron khiêm tốn đến mức khiến người ta tự hỏi phải chăng nó là một ngôi nhà bình thường, và nhân viên trong thương hội chỉ có vài người đàn ông, tính thêm cả vị chủ hội này nữa. Bên trong thương hội cũng rất đơn giản, phù hợp với hình ảnh bên ngoài, vồn vẹn có hai chiếc kệ được đặt sát tường, một chiếc bình có lẽ đựng đầy gia vị hoặc lương thực khô, và bó giấy tờ bằng da cừu thường được đặt trên đó.

Tuy nhiên, dù chiếc cân trông không cân xứng với cửa hàng này, nhưng sự cân bằng của nó là điều không thể phủ nhận.

Sau khi cố định cán cân, anh chất hai quả cân lên hai đĩa cân và cán cân vẫn cân bằng không lệch về bên nào.

Có vẻ như cân không bị điều chỉnh.

Lawrence yên tâm, nở nụ cười với chủ hội.

"VẬY chúng ta bắt đầu xác định trọng lượng hồ tiêu nhé?"

Anh không có lý do gì để khước từ lời đề nghị đó.

"Ừmm, chúng ta sẽ cần giấy và mực. Xin đợi cho một chút."

Chủ hội vừa nói vừa lấy ra tờ giấy và bình mực sau khi kéo một cái kệ được đặt trong góc phòng. Lawrence lơ đãng nhìn quang cảnh ấy và chờ đợi, đột nhiên gấu áo bị kéo ngược mang anh trở lại với thực tế.

Người kéo áo anh chẳng ai khác chính là Holo.

"Sao vậy?"

"Tôi khát nước."

"Cố chịu đi."

Anh chợt nghĩ lại sau khi lên tiếng.

Holo - cô gái tự xưng là Hiền giả sói - đột nhiên thốt ra lời không hợp hoàn cảnh thế này phải chăng có chứa ẩn ý gì đó?

Nghĩ đoạn, Lawrence định hỏi lại Holo nhưng người chủ hội đã nhanh chóng cất tiếng.

"Ngay cả thánh nhân nếu thiếu nước cũng không thể sống nổi. Cô muốn dùng nước hay rượu nho?"

"Cho tôi xin chút nước."

Nhìn khuôn mặt tươi cười khi nói của Holo, anh có cảm giác cô chỉ đơn giản khát nước mà thôi.

"Xin hãy đợi một chút nhé."

Dù không ai nhờ vả nhưng chủ hội vẫn để mực, giấy viết hợp đồng có ghi chú và bút lông lại trên bàn rồi rời khỏi phòng tự thân đi lấy nước.

Ở khía cạnh này, Lawrence cảm thấy ông giống một hình mẫu con chiên ngoan đạo hơn là một thương nhân.

Ngay cả khi đang rất ấn tượng với người chủ hội, Lawrence vẫn dành cho Holo một cái lườm nhẹ và khế trách móc.

"Có thể buổi thương thảo với cô chẳng là gì to tát nhưng đối với thương nhân chúng tôi, nó giống như chiến trường vậy. Cô có thể uống bao nhiêu nước tùy thích sau đó mà."

"Thì tại tôi khát nước."

Dường như ghét bị la mắng, Holo quay phắt mặt đi với vẻ bướng bỉnh. Mặc dù nhảy bén đến đáng sợ nhưng cô cũng trẻ con đến kì lạ ở một số điểm.

Dù Lawrence có tiếp tục nói nữa chắc cô cũng không lắng tai nghe.

Lawrence nhún vai, đuổi những suy nghĩ về Holo ra khỏi đầu, và nỗ lực quay lại định lượng số hồ tiêu.

Sau một lát, chủ hội mang tới một chiếc cốc và bình sắt đựng nước trên một cái khay gỗ. Bắt một đôi tác làm ăn, hơn nữa còn là một thương nhân cao tuổi làm việc thế này, Lawrence trông hồ thẹn thấy rõ, nhưng chủ hội thì lại tươi cười với khuôn mặt như thể không màng tới phi vụ mua bán.

"Vậy chúng ta cân được rồi nhỉ?"

"Vâng."

Dựa vào bức tường cách đó không xa, hai tay cầm chiếc cốc sắt, Holo vừa uống nước vừa dán mắt vào chủ hội khi ông bắt đầu cân số hồ tiêu.

Chiếc cân là một vật đơn giản, cho quả cân lên một đĩa cân, sau đó cho hồ tiêu lên trên đĩa cân còn lại. Cứ tiếp tục bỏ thêm hồ tiêu lên đĩa cân cho đến

khi cán cân cân bằng rồi để chúng sang chỗ khác, sau đó cho năm hồ tiêu mới lên.

Thao tác rất đơn giản nhưng giả sử nếu cán cân hơi nghiêng về phía quả cân, nhưng người cân cứ để mặc như vậy vì cảm thấy việc chỉnh sửa thật phiền phức và cho cân đợt tiếp theo thì họ sẽ chịu tổn thất lớn đến không tưởng vì tỉ lệ chênh lệch đó lặp lại nhiều lần.

Thế nên cả chủ hội và Lawrence đều phải cùng nhau xác nhận sự cân bằng của cán cân, cho đến khi cả hai hài lòng mới chuyển sang lần cân tiếp theo.

Mặc dù đơn giản nhưng cân đồ vật là một thao tác nhạy cảm và cuối cùng nó đã kết thúc sau khoảng bốn mươi lăm lần cân. Giá trị hồ tiêu cũng phụ thuộc vào nguồn gốc nơi nó được trồng, nhưng số hồ tiêu mà Lawrence mang đến chắc chắn tương đương với một đồng vàng lumione chỉ với một lượng bằng một quả cân. Nếu tính toán dựa trên hiểu biết của Lawrence về thị trường tiền tệ thì một đồng vàng lumione tương đương với ba mươi tư và hai phần ba đồng bạc trenni - đồng bạc đang thịnh hành ở thị trấn cảng Pazzio. Vậy bốn mươi lăm đồng vàng sẽ được một ngàn năm trăm sáu mươi đồng bạc trenni.

Vốn Lawrence bỏ ra mua hồ tiêu là một ngàn đồng bạc trenni, vậy ước tính anh sẽ lời năm trăm sáu mươi đồng bạc. Buôn bán gia vị thực sự ngon ăn. Tất nhiên, nếu là vàng và đá quý hoặc những nguyên liệu chất nhuộm cao cấp có khi sẽ bán được gấp hai, gấp ba lần vốn bỏ ra. Nếu so ra thì số lợi nhuận này không đáng kể nhưng với những thương nhân lưu động có cuộc sống phiêu bạt qua các vùng đồng bằng như anh thì đây là mức lợi nhuận quá đủ. Có không ít những người thương nhân lưu động không có tiền phải mang vác loại yếm mạch chất lượng thấp nhất trên lưng, vượt qua những ngọn núi cho đến khi sức cùng lực kiệt, rồi bán lại ở thị trấn khi đã nhể nhại mồ hôi và cuối cùng lời được một phần trăm.

Vận chuyển một bao da hồ tiêu nhẹ bằng và kiếm được năm trăm đồng bạc có thể nói là một phi vụ buôn bán quá sức ngon lành.

Lawrence dồn hồ tiêu vào lại bao da với một nụ cười.

"Ừm, cân nặng bằng bốn mươi lăm quả cân. Vậy, cho tôi mạn phép hỏi đây là hồ tiêu của vùng nào được không?"

"Nó được nhập khẩu từ Ramapata, ở vương quốc Leedon. Đây là chứng từ chứng minh Thương hội Milone đã kí hợp đồng nhập khẩu."

"Sản vật của Ramapata à? Lại là hồ tiêu đến từ phương xa. Tôi không thể tưởng tượng ra nơi đó trông như thế nào."

Vừa nhận tờ chứng thực Lawrence đưa ra, chủ hội vừa nheo mắt cười.

Thương nhân thị trấn thường sẽ sống hết cả đời mà không bước chân ra khỏi nơi mình sinh ra. Sau khi nghỉ hưu, đôi khi cũng có một số thương nhân sẽ bắt đầu chuyến du ngoạn của mình, nhưng trong lúc còn làm việc thì họ không có thời gian rảnh rỗi để vui chơi như thế.

Tuy nhiên, đến cả một gã thương nhân thường rong ruổi nay đây mai đó như Lawrence, dù có nghe qua vương quốc Leedon là địa danh nổi tiếng với đặc sản gia vị, nhưng đó là quốc gia như thế nào thực sự anh cũng không biết. Nghe nói để đến đó từ Pazzio phải đi xuống hạ nguồn con sông đổ ra biển, từ đó dùng một chiếc thuyền buồm thật to và dài hướng về phía Nam, vượt qua hai vùng biển khác nhau trong hải trình tầm hai tháng.

Đương nhiên họ dùng ngôn ngữ khác, nhưng theo những gì anh nghe kể thì vương quốc Leedon rất nóng vì có mùa hè quanh năm, người dân của vương quốc ai ai cũng rám nắng, làn da đen sạm từ khi sinh ra.

Dù đó là một câu chuyện rất khó tin nhưng luôn có vàng, bạc, sắt và gia vị du nhập từ nơi đó, và suy cho cùng thì Thương hội Milone đã viết tờ chứng thực đảm bảo bằng danh dự rằng số hồ tiêu này được vận chuyển từ Ramapata nên chắc chắn quốc gia này có tồn tại trong thực tế.

"Có vẻ giấy chứng thực là thật."

Số lượng các loại giấy tờ như hối phiếu, hóa đơn tín nhiệm và hợp đồng được chuyển qua tay thương nhân thị trấn là rất lớn. Họ có thể phân biệt được chữ viết tay của cả loại giấy tờ được ban hành từ những thương hội nhỏ ở đất nước xa xôi, nên tất nhiên không cần nhắc đến những thương hội lớn có thiết lập trụ sở chính ở đất nước ngoại bang.

Có lẽ chủ hội đã quen nhìn con dấu có trên hợp đồng của những thương hội lớn như Thương hội Milone, nên trong thoáng chốc đã phân biệt được ngay tính xác thực của con dấu đó. Chữ ký cũng rất quan trọng nhưng sinh mạng của bản hợp đồng chính là con dấu.

"Vây, một quả cân đổi lấy một đồng vàng lumione. Ngài thấy thế nào?"

"Cho hỏi tỷ giá đồng vàng lumione hiện giờ là bao nhiêu?"

Lawrence lập tức hỏi dù đã nắm bắt được mức độ tỷ giá của đồng vàng.

Đồng vàng hầu hết được sử dụng như loại tiền để tính toán. Có nghĩa là vàng được sử dụng như tiêu chuẩn tính toán đơn thuần, trở thành giá trị tiêu chuẩn của rất nhiều loại tiền tệ trên thế giới. Việc tính toán sẽ được tính dựa trên đồng vàng, sau đó một lần nữa quyết định loại tiền chi trả. Và theo đó, tất nhiên tỷ giá của loại tiền tệ được chi trả sẽ trở thành vấn đề đáng quan tâm.

Trong thoáng chốc Lawrence thực sự trở nên căng thẳng.

"Ngài Lawrence thực sự tiếp bước người thầy của mình, lấy con đường hành hương của thánh nhân Metrogius làm nền tảng buôn bán nhỉ?"

"Vâng, nhờ sự bảo hộ của thánh nhân Metrogius mà tôi được an toàn trên mọi nẻo đường và buôn bán thuận lợi."

"Nếu vậy ngài có đồng ý đổi sang đồng bạc trenni, loại tiền thông dụng nhất hiện giờ không?"

Rất nhiều thương nhân lưu động mê tín dị đoan, không tự ý quyết định con đường buôn bán vòng quanh theo ý thích của mình, rất đổi bình thường khi họ lấy con đường hành hương mà những thánh nhân đã đi ngày xưa làm tiêu chuẩn.

Và theo đó, loại tiền mà người thương nhân lưu động sử dụng sẽ tự nhiên được xác định.

Tuy nhiên, từ việc chủ Thương hội Latparron có thể suy ra điều đó ngay lập tức, Lawrence có thể nhận thấy ông ta rõ ràng là một thương nhân hạng nhất.

"Tỷ giá hiện giờ của đồng bạc trenni là ba mươi hai và năm phần sáu đồng."

Tỷ giá đó thấp hơn hẳn so với những gì Lawrence nhớ.

Tuy nhiên, nếu thử suy xét từ khía cạnh thị trấn này đang dần trở thành địa điểm thương mại trọng yếu thì tỷ giá đó nằm trong phạm vi có thể chấp nhận.

Ở nơi mà một lượng lớn các loại tiền từ nhiều thị trấn cuộn vào, giá trị tiền tệ thực tại luôn thấp hơn trị giá tính toán thông thường.

Đầu Lawrence xoay như tia chớp rồi nhanh chóng đưa ra kết quả tính tổng số tiền của hồ tiêu là một ngàn bốn trăm bảy mươi bảy đồng bạc trenni.

Thấp hơn dự tính của anh, nhưng dù sao mức giá đó có thể nói là rất ổn. Và nhờ nó mà anh lại tiến thêm một bước lớn tới giấc mơ sở hữu một cửa hàng.

Lawrence hít vào một hơi thật sâu rồi đưa tay phải về phía chủ hội.

"Tôi chấp nhận mức giá đó."

Nụ cười trên khuôn mặt chủ hội giãn ra hết cỡ, rồi ông đưa tay về phía Lawrence. Khoảnh khắc mà tâm trạng của người thương nhân thăng hoa nhất chính là khi thống nhất hợp đồng.

Đúng vào thời điểm đó.

"Ôi..."

Giọng nói ngu ngốc của Holo cắt ngang nửa chừng.

"Cô sao thế?"

Chủ hội cùng với Lawrence nhìn về phía Holo ông cất giọng với vẻ lo lắng khi thấy cô lão đạo không vững dựa vào tường.

Nhưng trong khoảnh khắc, Lawrence bỗng thấy căng thẳng vì nhớ đến phi vụ buôn bán lông thú với Thương hội Milone.

Người chủ hội này là một thương nhân khôn ngoan một thân một mình quản lý cửa hàng. Bày mưu tính kế với ông chỉ tổ rước họa vào thân.

Có Holo ở bên không có nghĩa là lần nào họ cũng giảng kế như vậy với đối tác.

Dù Lawrence tự nhủ trong lòng như thế nhưng vẫn không ngăn cản cô. Biểu hiện của Holo thật sự rất lạ.

"Ừ, ừm, tôi hơi chóng mặt..."

"Ôi, vậy là không xong rồi."

Holo càng ngày càng run rẩy, nước trong chiếc cốc cô cầm trên tay lúc này như sắp đổ ra ngoài.

Chủ hội trông có vẻ lo lắng bước đến gần Holo đỡ lấy chiếc cốc và đỡ cả đôi vai gầy của cô.

Holo dựa một chút vào chủ hội để sửa lại tư thế đứng rồi thì thầm một lời cảm ơn.

Có thể cô chỉ đơn thuần là chóng mặt. Lawrence cũng bước đến gần Holo.

"Cô thấy khá hơn chưa?"

"... Một chút. Xin cảm ơn."

Holo cuối cùng cũng đứng thẳng lên được với sự giúp đỡ của chủ hội và nói với vẻ yếu ớt.

Cảnh tượng đó giống hệt hình ảnh một người nữ tu hành hương bị thiếu máu do lặp đi lặp lại việc khất thực. Bất cứ ai dù không phải là một con chiên ngoan đạo nhiệt thành như chủ hội, khi nhìn thấy cảnh tượng ấy cũng sẽ ra tay giúp cô, nhưng Lawrence để ý thấy một chuyện hơi kì lạ.

Đôi tai sói bên dưới chiếc mũ hơi vểnh lên.

"Hắn cô đã rất mệt sau một chuyến đi dài. Một chuyến hành trình có thể

đánh gục cả một người đàn ông to khỏe cơ mà."

Holo khẽ gật đầu, rồi chậm rãi nói.

"Có lẽ tôi đã thấm mệt sau một chuyến đi dài thật. Sao thế này nhỉ, đột nhiên tôi có cảm giác mọi thứ trước mắt đều nghiêng sang một bên..."

"Thế thì không xong rồi. Tôi sẽ mang một ít sữa dê vừa được vắt sáng nay cho cô uống hồi sức nhé."

Chủ hội có vẻ là người tốt thực sự, ông mời Holo ngồi xuống ghế trước khi tức tốc dợm bước đi lấy sữa dê.

Nhưng Holo toan để chiếc cốc thiếc cô vẫn cầm nguyên trên tay lên bàn trước khi ngồi xuống. Có lẽ chỉ mỗi Lawrence dự cảm thấy điều gì đó bất thường ở hành động của cô.

"Ngài chủ hội à,"

Holo cất giọng về phía tấm lưng của người chủ hội ngay khi định để chiếc cốc lên bàn.

"Tôi dường như vẫn còn chóng mặt."

"Ồi, tôi gọi bác sĩ cho cô nhé?"

Người chủ hội quay lại để lộ vẻ mặt ra chiều lo lắng thật sự.

Nhưng trái ngược với ông, khuôn mặt dưới chiếc mũ trùm đầu của Holo không hề xanh xao giống như đang chóng mặt chút nào.

"Ô kìa, mọi vật trước mắt tôi đang nghiêng sang một bên."

Vừa nói xong, Holo đổ một ít nước trong cốc lên trên chiếc bàn gỗ, nước

không loang ra mà chảy về phía bên phải, sau đó nhỏ xuống sàn từ góc chiếc bàn tạo ra những âm thanh khe khẽ.

"!"

Lawrence trở mắt thật to trong khoảnh khắc đó, vội vàng bước đến gần chiếc bàn rồi đặt tay lên cán cân.

Đó là cán cân mà anh đã cẩn thận đo lường sự cân bằng ban nãy. Chỉ cần sự cân bằng của cán cân bị chuyển dịch nhỏ xíu cũng dẫn đến sự tổn thất nặng nề cho anh. Chiếc cân mà anh đinh ninh đã được xác nhận cẩn thận như thế đang được đặt song song với dòng nước chảy trên bàn.

Điều này dẫn đến một kết luận duy nhất.

Sau khi cân đo xong, anh lấy chiếc cân chỉ có quả cân trên một bên đĩa xoay theo hướng ngược lại, rồi thử lấy quả cân ra.

Cán cân lắc mạnh do đột ngột bị lấy mất quả cân và khi anh nhẹ nhàng đặt lên bàn lần nữa, cán cân bắt đầu rung chậm lại và cuối cùng dừng hẳn.

Nếu nhìn vào thước đo sẽ thấy cán cân cực kì cân bằng dù nằm trên chiếc bàn nghiêng. Nếu chiếc cân chính xác mà bàn lại nghiêng thì điểm mốc cân bằng chắc chắn đã bị lệch.

Mọi sự đã sáng tỏ cả rồi, thủ đoạn thật tinh vi.

"Ôi, thứ mà tôi uống là nước hay là rượu nho vậy kìa?"

Holo quay về phía chủ hội nên Lawrence cũng hướng mắt theo.

Bị ánh mắt của cả hai người chiếu vào, khuôn mặt chủ hội gần như đóng băng, mồ hôi túa ra.

"Thứ mà tôi uống chắc là rượu nho rồi. Có phải vậy không ngài chủ hội?"

Giọng của Holo thích thú đến mức Lawrence tưởng chừng sẽ nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô.

Ngược lại, khuôn mặt của người chủ hội xanh xao tím tái. Nếu chuyện chỉnh sửa chiếc cân để gian lận lừa đảo trong một thị trấn đầy đức tin như thế này bị công khai, thì người đó sẽ bị tước mất tài sản và ngay lập tức phá sản.

"Thì ra câu nói 'đừng bao giờ uống say hơn người chủ quán rượu nhộn nhịp' là để ám chỉ những trường hợp như thế này."

Người thương nhân yếu thế giống như một chú thỏ con. Ngay cả khi bị chiếc nanh sắt nhọn cắm phập vào vùng da thịt mềm yếu cũng chẳng thể hét lên một tiếng kêu thống khổ.

Lawrence xoay về phía chủ hội, bước lại gần với nụ cười trên gương mặt.

"Ngài muốn làm người duy nhất tinh táo ở nơi này để bí mật kinh doanh phát đạt sao?"

Chủ hội túa ra nhiều mồ hôi đến mức có thể dùng nó để vẽ tranh.

"Dường như tôi cũng say cùng loại rượu với cô ấy mất rồi. Vậy nên chắc tôi sẽ quên hết những chuyện nghe thấy và nhìn thấy nơi đây thôi. Nhưng đổi lại, người say thường sẽ nói đôi lời vô lý."

"... Nói... Nói gì cơ?"

Gương mặt người chủ hội đã chuyển sang trạng thái kinh hãi khiếp sợ.

Nhưng chỉ một hành động đơn giản để trả thù lúc này cũng sẽ làm mất đi tư cách của người thương nhân.

Trong đầu Lawrence chẳng mấy may có chút ý niệm tức giận nào khi bị lừa gạt.

Thay vào đó là những suy tính lạnh lùng, rốt cuộc anh sẽ hưởng được bao nhiêu lợi ích từ điểm yếu mà anh đã nắm bắt được của đối phương một cách không ngờ tới.

Đây quả là cơ hội từ trên trời rơi xuống.

Lawrence giữ nguyên nụ cười, tiến sát lại gần chủ hội và vẫn sử dụng tông giọng đàm phán.

"Với số tiền này và cả phần tiền mà ngài có lẽ đã ăn chặn được, tôi sẽ... Đúng rồi, ngài sẽ cho tôi mua chịu gấp hai lần số tiền đó được không?"

Điều đó có nghĩa là thay vì dùng tiền mặt để đảm bảo, Lawrence được phép mua hàng với giá trị tổng tiền trên mức đó. Số tiền đầu tư càng nhiều bao nhiêu thì lợi ích càng lớn bấy nhiêu là chân lý quá hiển nhiên. Dù trong tay chỉ có một đồng bạc nhưng nếu có thể mua được phần hàng của hai đồng, tiền lời đơn giản sẽ nhân đôi.

Nhưng, để cho phép người mua mua phần hàng của hai đồng bạc chỉ với một đồng bạc, người bán đương nhiên sẽ cần tài sản thế chấp. Người mua là bên vay tiền nên về phía người cho vay đương nhiên có quyền yêu cầu tài sản thế chấp.

Tuy nhiên trong tình huống này, Lawrence biết chủ hội không ở vị thế có thể đòi tài sản thế chấp nên mới đẩy cuộc thương thảo lên mức độ hết sức táo bạo này. Người thương nhân không biết khai thác điểm yếu của đối phương chỉ xứng đáng là thương nhân hạng ba mà thôi.

"Ừm, à, n-nhưng mà... Điều đó thật khó..."

"Không thể sao? Thật đáng tiếc, dường như tôi đã tỉnh rượu mất rồi."

Có lẽ có rất nhiều nước mắt đang pha lẫn với mồ hôi trên khuôn mặt như sắp tan chảy ra của chủ hội.

Ông trưng ra bộ mặt bi thảm và chán nản đầy thất vọng.

"Về phần hàng hóa, à đúng rồi. Tiền nào cũng là tiền nên áo giáp cao cấp thì sao? Chắc hẳn ngài có nhiều hàng hóa cần vận chuyển đến Ruvinheigen đúng không?"

"... Áo giáp sao?"

Chủ hội ngược mặt lên, vẻ mặt tươi sáng một chút. Có lẽ ông cho rằng họ đang tiến hành giao dịch trong giả định Lawrence sẽ không trả lại tiền vay.

"Nó là loại hàng hóa cơ bản với mức lợi nhuận đáng tin cậy và an toàn như kỳ vọng. Hơn nữa, với mặt hàng này tôi có thể nhanh chóng trả lại tiền vay. Ngài thấy thế nào?"

Ruvinheigen đang đóng vai trò là căn cứ tiếp tế cho đoàn quân chinh phạt quân dị giáo. Ở đây, tất cả các mặt hàng liên quan đến chiến tranh quanh năm đều bán đắt như tôm tươi. Nếu là áo giáp thì việc hao hụt tiền vốn cũng khó xảy ra theo sự giảm sút của thời giá.

Nếu mua hàng bằng lượng tiền gấp đôi tiền vốn thì ảnh hưởng khi thời giá giảm sút cũng gấp hai lần, nên có thể nói mặt hàng bán chạy và ổn định như áo giáp là thích hợp để mua chịu nhất.

Bộ mặt thảm não của chủ hội đã chuyển sang gương mặt toan tính của một thương nhân.

"Áo giáp... à?"

"Chắc hẳn ở Ruvinheigen có thương hội liên doanh với thương hội của ngài, nên họ sẽ thanh lý khoản vay nếu tôi bán ở đó."

Điều đó có nghĩa là Lawrence sẽ mượn tiền Thương hội Latparron, sau khi bán áo giáp đã mua cho thương hội ở Ruvinheigen, anh không cần phải mất công quay lại Thương hội Latparron trả tiền nữa.

Với một đối tác nhất định, việc lấy và trao tiền có thể hoàn thành bằng phép toán cộng và trừ trên cuốn sổ cái.

Đó là sự khôn khéo tuyệt vời của giới thương nhân.

"Ngài thấy ổn không?"

Nụ cười xã giao của người thương nhân tùy theo trường hợp cũng khá đáng sợ.

Khi Lawrence dính lên mặt một nụ cười hoàn hảo từ trong những nụ cười xã giao để dồn ép đối phương thì người đàn ông quản lý Thương hội Latparron đã gật đầu mà không thể từ chối.

"Xin cảm ơn rất nhiều. Vậy có thể nhờ ngài tức tốc chuẩn bị hàng được không? Vì tôi muốn đến Ruvmheigen sớm nhất có thể."

"T-Tôi hiểu rồi... À, còn việc định giá..."

"Xin nhờ cậy nơi ngài. Sau tất cả, tôi vẫn đặt lòng tin nơi Chúa trời."

Đôi môi đáng ra đã nở thành một nụ cười cay đắng của chủ hội co cứng lại trong sự mĩa mai không thể mĩa mai hơn. Tất nhiên, không thể tránh khỏi việc chủ hội sẽ giám định những bộ áo giáp rẻ tương đương.

"Thế nào, cuộc nói chuyện của hai ông chủ đã kết thúc chưa?"

Holo nói, đoán rằng buổi thương thảo mạnh tay đã kết thúc. Lawrence gần như sắp nghe thấy tiếng thở dài phát ra từ miệng chủ hội như ý muốn nói rằng "vẫn còn một đũa phiền phức nữa à".

"Có vẻ như tôi sắp già rệu rồi thì phải?"

Holo nghiêng chiếc đầu nhỏ sang một bên và nở nụ cười thật quyến rũ, nhưng chắc chắn với chủ hội, cô trông như ác quỷ hiện hình.

"Nếu ngài có thịt cừu khô và rượu nho hảo hạng thì tôi sẽ phấn chấn ngay. À, tốt nhất là thịt sườn nha."

Chủ hội chỉ biết gật đầu trước những lời nói không hề biết ngượng của Holo.

"Càng nhanh càng tốt!"

Hắn là Holo chỉ đang đùa cợt một chút, nhưng sau khi đã kinh qua sự sắc sảo của cô gái, người nhìn ra sự tinh vi của chiếc cân thì chủ hội buộc phải tức tốc đi ra khỏi phòng như một con heo rừng bị đánh vào mông.

Không phải Lawrence đang cố tình thổi phồng mọi chuyện, nhưng nếu vụ gian lận chỉnh sửa chiếc cân bị lộ ra ngoài thì chủ hội sẽ lập tức bị tịch biên tài sản và lâm vào cảnh phá sản. Chỉ thế này mà có thể giải quyết êm xuôi sự vụ thì đó là một cái giá quá hời cho ông ta rồi.

Nếu sự việc cứ thế mà không bị Holo phát hiện ra, chắc chắn Lawrence đã bị chiếm đoạt một số tiền rất kinh khủng.

"Hehehe, rất lấy làm tiếc cho ngài chủ hội."

Dù có thực sự tiếc thương cho người khác đi nữa, nhưng nói ra lời đó trong khi cười cợt với vẻ vui thú thế kia khiến Holo trông thật xấu tính.

"Mà cô lúc nào cũng tinh tường nhỉ. Tôi hoàn toàn không phát hiện ra đây."

"Tôi xinh đẹp, kiểu lông đuôi cũng đẹp, lại thông minh, mắt và tai cũng tốt. Ngay từ khi bước vào căn phòng này tôi đã phát hiện ra rồi. Xời, ông ta chỉ xứng tầm để lừa gạt những người cỡ anh mà thôi."

Sau đó cô vung vẩy bàn tay, rồi thở dài như thể chán ngán lắm.

Không phải là Lawrence không mong Holo nói ra sớm hơn, nhưng sự thật là anh không phát hiện ra sự tinh vi của chiếc cân, nhờ Holo mà anh mới chuyển từ bị tổn thất lớn sang có một món hời lớn.

Có lẽ anh nên ngoan ngoãn một lần.

"Tôi không có lời nào để phản biện."

Lawrence nói với vẻ hiền lành không ngờ làm Holo chớp mắt liên tục.

"Anh cũng trưởng thành rồi ha."

Lawrence cười cay đắng mà không đáp trả một lời.

Có một căn bệnh gọi là bệnh mùa xuân.

Vào mùa đông, chế độ ăn uống của người dân sống gần sông và biển rất thiếu cân bằng. Tại những khu vực tuyết rơi khiến sông đóng băng, người ta sống chỉ bằng bánh mì cứng và thịt muối từ ngày này qua ngày khác. Không phải là rau không sinh trưởng được ở những khu vực có sương, nhưng rau mùa đông dùng để bán có lợi hơn là để ăn. Ăn rau cũng chẳng thể giúp cơ thể ấm lên nhưng nếu dùng tiền bán rau mua thật nhiều củi, lửa trong bếp lò sẽ có thể bùng cháy thật to.

Tuy nhiên, nếu toàn ăn thịt và uống rượu thì khi xuân sang sẽ mắc phải

căn bệnh phát ban toàn cơ thể.

Đó chính là bệnh mùa xuân, cái tên là minh chứng cho sự thiếu điều độ trong chế độ ăn uống.

Tất nhiên, ai cũng biết rằng nếu không đắm chìm trong sự hoan lạc mà rượu nho mang lại và không chịu thua sự cám dỗ của miếng thịt thơm lừng thì hầu như sẽ không mắc bệnh. Ngay cả bài giảng của nhà thờ vào ngày Chủ nhật mỗi tuần cũng có nhắc đến việc nên ăn rau và hạn chế ăn thịt.

Do đó, vào mùa xuân, những người mắc căn bệnh này sẽ có kết cục không mấy tốt đẹp chính là bị Cha xứ trong nhà thờ quở trách rất nhiều.

Tham ăn là một trong bảy tội lỗi mà Chúa đã phán.

Những người tham ăn có biết điều đó hay không?

Lawrence thở dài thườn thượt vì chán ngán tính tham ăn của Holo.

"Ờ... Ngon quá xá!"

Sau khi đánh chén no nê thịt cừu và rượu nho loại thượng hạng, tinh thần của Holo đã phấn chấn hơn.

Tuy nhiên, kể từ khi toàn bộ việc ăn uống ngủ nghỉ đều miễn phí, dù làm gì Holo cũng cuộn tròn trên sàn xe.

Ngay cả người thương gia hoang phí đến thế nào đi nữa, hể nghĩ đến chuyện buôn bán ngày hôm sau tự khắc sẽ đặt bản thân vào giới hạn, nhưng Holo thì không.

Cô ấy vừa ăn vừa uống vừa nhịp chân khoái chí và cuối cùng chỉ chịu ngừng lại khi muốn nghỉ ngơi.

Nếu Lawrence thử chia khẩu phần cho chuyển đi, thì lượng thức ăn cô vừa tống vào cơ thể bằng lượng thực phẩm anh có thể mang theo trong ba tuần và lượng rượu cô uống cạn nhiều đến mức anh tự hỏi chúng đã được đổ vào đâu trong cơ thể nhỏ bé kia.

Hơn nữa, nếu Holo xoay sở bán số rượu nho và thịt mà cô đã đe dọa lấy được từ chủ Thương hội Latparron thì có lẽ số nợ của cô đã giảm xuống đáng kể.

Đây là một trong những lý do khiến Lawrence cảm thấy choáng váng.

"Chà, tôi đánh một giấc đây."

Vậy nên khi nghe phát ngôn như một ví dụ của sự trụy lạc đó, Lawrence chẳng buồn liếc nhìn một cái.

Bên cạnh việc lấy được rượu nho và thịt từ Thương hội Latparron, hai người còn mua được số lượng lớn áo giáp với giá rẻ. Cả hai ra khỏi thị trấn Poroson mà không đợi tiếng chuông chính Ngọ vang lên. Thời gian trôi qua một chút kể từ lúc đó, mặt trời giờ đã vượt qua đỉnh đầu.

Trời trong mây trắng, nắng vàng chiếu rọi, đúng là thời tiết tuyệt hảo để nhắm nháp chút rượu trưa và đánh một giấc.

Mặc dù sàn xe có hơi lộn xộn do chất đầy áo giáp, nhưng chỉ cần có rượu cho vào miệng thì có lẽ sẽ chẳng ai bận tâm.

Dù lúc mới ra khỏi thị trấn Poroson, nhưng con đường dốc gập gềnh và quanh co lúc trước, giờ đây đã trở thành con đường dốc thoải thoải, rộng thênh thang và mở ra tầm nhìn thoáng đãng phía xa xa.

Con đường cứ như thế tiếp tục lặp lại không ngừng.

Hơn nữa, vì con đường có nhiều người thường xuyên qua lại nên nền đất được nén rất chắc và ổ gà cũng được lấp lại đàng hoàng.

Giả sử trên giường của Holo có trải đầy chuôi kiếm đi nữa, chắc chắn cô ấy cũng sẽ lăn ra ngủ trên đó và tận hưởng một buổi chiều tao nhã.

Vì vậy, Lawrence, người không uống giọt rượu nào, chỉ còn cách nằm lấy dây cương và nhìn vào bờ mông chú ngựa, nhờ sự trợ giúp của lòng ghen tỵ mà tuyệt đối không nhìn về phía Holo.

"Hừm, nhưng trước hết tôi nên chăm sóc bộ lông đuôi..."

Và chỉ siêng năng mỗi chuyện đó, Holo lấy chiếc đuôi ra và quả nhiên chẳng bận tâm chú ý xung quanh.

Nhưng vì con đường có tầm nhìn thoáng đãng nên họ không có nguy cơ đột nhiên chạm trán với bất kì ai.

Vì lý do đó, Holo bắt đầu dùng lược chải đuôi, đôi khi cô lấy tay bắt bọ chết hay gì đó rồi liếm lông.

Nhìn cô toàn tâm toàn ý chăm sóc chiếc đuôi trong im lặng cũng đủ cho thấy cô quan tâm đến nó như thế nào.

Cô nhẹ nhàng di chuyển đôi tay dần dần từ phía gốc đuôi phủ lông màu nâu sẫm lên phần chóp đuôi bọc bởi bộ lông trắng muốt rồi bất chợt ngừng mặt lên.

"A, đúng rồi."

Lawrence đang gà gât dưới cái nắng ấm áp trên con đường êm dịu thì bị giọng nói đó làm cho hoảng hốt giật mình trở về với thực tại.

"... Sao vậy?"

"Tôi muốn có dầu khi đến thị trấn tiếp theo."

Lawrence vừa ngáp dài vừa hỏi lại.

"... Dầu?"

"Ừm, tôi từng nghe nói sử dụng dầu rất tốt cho việc chăm sóc lông đuôi."

Lawrence đưa mắt khỏi Holo, hướng về phía trước mà không nói lời nào.

"Anh mua cho tôi nha?"

Holo nghiêng chiếc đầu nhỏ sang một bên và hỏi, kèm theo một nụ cười duyên dáng.

Đó là một nụ cười có thể khiến cho ngay cả một gã trai không giàu có cũng muốn mua thật nhiều thứ cho cô, nhưng Lawrence chỉ liếc nhìn qua khóe mắt.

Trước mắt Lawrence, một con số lớn hơn hẳn nụ cười của Holo đang bay nhảy. Đó là số nợ mà Holo đang gánh trên vai.

"Cô có từng tính xem bộ trang phục mà cô đang mặc với bộ dự phòng, thêm cái lược, phí đi lại, tiền rượu, tiền ăn là bao nhiêu không hử? Còn có thuê đầu người khi chúng ta vào thị trấn. Đừng nói với tôi là cô không biết tính cộng nha!"

Lawrence bắt chước ngữ điệu của Holo, nhưng cô vẫn giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt.

"Cỡ tính cộng thì đương nhiên tôi biết. Nói chi đến tính cộng, tôi còn giỏi tính trừ nữa kìa."

Sau đó, cô cười khúc khích như có gì thú vị lắm.

Lawrence ngờ rằng Holo đang che giấu một sự phản công mãnh liệt, nhưng cách hành xử của cô hơi lạ. Không lẽ cô đang say?

Lawrence liếc nhìn những túi da đựng rượu được đặt trên sàn xe. Số rượu nho cô đe dọa lấy được từ Thương hội Latparron chặt ra được năm túi, và hai trong số đó đã trống rỗng.

Anh nghĩ cô có say cũng không lạ.

"Thế, cô thử cộng những thứ cô đã dùng lại xem. Nếu là Hiền giả sói thông minh hơn người, từ con số đó sẽ dễ dàng biết được câu trả lời của tôi đúng không?"

"Ừm, tôi biết chứ."

Holo vẫn cười tươi, ngoan ngoãn gật đầu.

Nếu lúc nào cũng được thế này thì tốt biết mấy, ngay khi Lawrence tự nói với mình như thế và quay đầu về phía trước thì Holo lại tiếp tục lên tiếng.

"Chẩn chẩn anh sẽ mua cho tôi thôi."

Liếc nhìn qua khóe mắt, Lawrence thấy Holo đang cười toe toét. Quả nhiên cô đã say thật rồi. Nụ cười thật dễ thương làm sao.

"Một Hiền giả sói luôn kêu hãnh vì trí thông minh xuất chúng cũng mất hết cả hình tượng khi say."

Lawrence vừa cười vừa nói như độc thoại, trong lúc đó Holo hết ngoẹo cổ bên này rồi lại ngoẹo sang bên kia.

Nếu say rượu và rơi ra khỏi ghế xà ích thì cô có thể sẽ bị thương.

Lawrence toan đưa tay ra giữ lấy đôi vai gầy của Holo, nhưng trong khoảnh khắc đó, Holo nắm lấy bàn tay trái của Lawrence bằng sự nhanh nhẹn của một con sói.

Ngạc nhiên, Lawrence nhìn vào mắt Holo, đôi mắt đó chẳng say mà cũng chẳng cười.

"Suy cho cùng, nhờ tôi mà anh mới có thể mua hàng trên xe với giá rẻ. Chắc chắn chúng sẽ sinh ra nhiều lợi nhuận."

Holo lúc này hoàn toàn không còn đáng yêu nữa.

"C-Căn cứ vào đâu..."

"Coi thường tôi sẽ chuốc lấy khốn khổ đó. Anh nghĩ tôi không nhìn thấy những nụ cười xã giao và cuộc thương thảo mạnh bạo của anh với ông chủ hội à? Tôi xinh đẹp, thông minh, mắt lại tốt và đương nhiên tai cũng tốt theo. Tôi làm sao có thể không nghe thấy nội dung của buổi thương thảo được chứ."

Holo cười toe toét để lộ hai chiếc răng nanh.

"Anh mua dầu cho tôi nha?"

Việc Lawrence may mắn thương thuyết nhằm trúng điểm yếu của đối phương quả không sai và hầu như mọi chuyện vận hành theo đúng như anh đã kì vọng cũng là sự thật.

Trong thời khắc đó, Lawrence muốn nguyện rửa bản thân vì đã thúc đẩy giao kèo trong niềm hoan hỉ trước mặt Holo.

Một khi biết ai đó kiếm được tiền, người khác sẽ muốn tổng tiền họ, đó là bản chất của con người.

"N-Nhưng mà, cô nghĩ cô nợ tôi bao nhiêu tiền hả? Một trăm bốn mươi đồng bạc đây nhé. Số tiền đó lớn thế nào cô có biết không? Làm sao tôi có thể mua thêm cho cô được nữa."

"Hừm? Tưởng gì, ra là anh muốn tôi trả nợ đến vậy à?"

Phản pháo lại Lawrence, Holo nhìn anh với khuôn mặt có vẻ hơi ngạc nhiên như thể muốn nói bất cứ khi nào cô cũng có thể trả nợ cho anh.

Không có ai không muốn được trả lại số tiền mình đã cho vay. Lawrence lừ mắt nhìn Holo và nói dứt khoát.

"Đương. Nhiên. Rồi."

Nếu Holo gom được số tiền cô đã tiêu xài và trả lại cho Lawrence, thì anh có thể chất lên xe một lượng hàng hóa nhiều hơn và có chất lượng tốt hơn. Nếu làm thế lợi nhuận sẽ tăng vọt. Tiền vốn càng nhiều thì lợi ích càng tăng, đó là điều cơ bản trong những điều cơ bản trong kinh doanh.

Nhưng biểu cảm trên gương mặt Holo hoàn toàn thay đổi sau khi nghe Lawrence nói. Một biểu hiện lạnh lùng như muốn nói "à, ra là thế".

Lawrence một lần nữa nao núng trước thái độ hoàn toàn không như dự đoán của Holo.

"Ra là anh thật sự nghĩ theo cách đó à?"

Sau đó, Holo lên tiếng.

"... Ý-Ý cô là...?"

Chưa kịp nói hết chữ "là sao", Lawrence đã bị Holo liến thoắng cắt ngang.

"Chà, nếu trả lại tiền cho anh thì tôi sẽ được tự do. Đúng rồi ha. Phải trả

nhANH NHANH THÔI."

Sau khi nghe những lời đó, Lawrence hiểu ra ý Holo muốn nói.

Vài ngày trước, trong vụ náo động ở thành phố cảng Pazzio, khi nhìn thấy hình dạng chó sói của Holo, Lawrence đã lùi bước trong sợ hãi. Holo bị tổn thương vì chuyện đó và định rời bỏ Lawrence, nhưng anh đã nghĩ ra một kế sách để ngăn cô lại.

Lawrence nói rằng anh sẽ theo cô đến tận khu rừng phía Bắc để lấy lại số tiền mua bộ quần áo mà cô đã làm rách. Dẫu phải làm gì, bằng cách nào anh cũng sẽ gom đủ số tiền, nên dù bây giờ cô có muốn rời bỏ anh cũng không được.

Kết cục là Holo quay trở lại với Lawrence vì lý do cô cảm thấy phiền phức khi bị anh theo đuôi đến tận khu rừng phía Bắc chỉ để lấy lại tiền, nhưng Lawrence nghĩ việc đòi nợ chỉ là cái cớ đối với cả hai.

Không, anh thực sự tin là như vậy.

Anh tin rằng ngay cả khi Holo trả xong nợ, cô vẫn mong anh sẽ cùng cô thực hiện chuyến hành trình hai người về khu rừng phía Bắc. Tất nhiên, vì ngưỡng ngùng nên cô không thể mở miệng nói ra.

Và Holo hiện giờ đang tận dụng điều đó. Cô biết rằng đó chỉ là cái cớ của cả hai, chính vì vậy mà cô dùng nó làm công cụ mặc cả.

Hai chữ ngăn ngọn mà xúc tích nhảy lên trong lồng ngực anh.

Ăn gian. Holo thật sự chơi ăn gian.

"Nếu anh muốn đến vậy thì tôi sẽ nhanh chóng trả tiền cho anh và về lại phương Bắc. Không biết Paro với Myuri có khỏe không ta?"

Holo quay mặt về hướng ngược lại, cổ tình thờ dài thật khẽ.

Lawrence á khẩu, lườm cô sói đáng ghét và nhỏ xíu đang ngồi bên cạnh bằng khuôn mặt hết sức cay đắng và tự hỏi nên vận vẹo lại cô như thế nào.

Nếu lúc này Lawrence ngoan cố bảo Holo mau mau trả nợ rồi đi đâu thì đi, anh có cảm giác cô sẽ làm thật. Và đó không phải là chuyện Lawrence mong muốn. Đây chính là điểm làm anh muốn bật khóc.

Holo thật sự không dễ thương chút nào.

Lawrence vừa lườm Holo vừa điên cuồng nghĩ cách phản pháo còn Holo vẫn ngoảnh mặt đi.

Thời điểm nào thích hợp để làm điều đó nhỉ?

Rốt cuộc, người rên rỉ đánh tiếng lại là Lawrence

"... Tôi không đặt ra kì hạn trả nợ cho số tiền cô vay. Khi nào đến được khu rừng phía Bắc cô hãy trả cho tôi cũng được. Vậy được chứ?"

Chỉ là Lawrence cũng có phần cứng đầu. Anh không thể cứ thế trút hết tất cả cảm xúc trong lồng ngực ra với cô sói ngang tàng này được. Vì vậy, đầu hàng là điều tốt nhất.

Và dường như Holo cũng hiểu chuyện đó. Cô chầm chậm quay lại, cười với vẻ mãn nguyện.

"Ừm, tôi chắc chắn sẽ trả tiền cho anh khi chúng ta đến khu rừng phía Bắc mà."

Holo cố tình nói, rồi nhích lại gần anh.

"Tôi định trả nợ kèm theo tiền lãi nữa. Tức là tôi vay càng nhiều thì anh

càng có lời á. Nếu vậy thì cho tôi vay được không?"

Họ lo ngẩng mặt lên đưa mắt nhìn Lawrence.

Đôi mắt đẹp có màu hổ phách pha sắc đỏ.

"Dầu... à?"

"Ừm, tính vào tiền nợ của tôi cũng được mà, mua cho tôi nha?"

Giả thuyết lạ lùng làm sao, nhưng Lawrence không còn cách đáp trả nào dành cho Holo, người đang cười toe toét với anh.

Kết cuộc, Lawrence chẳng còn cách nào khác ngoài gật đầu như đã cạn kiệt hết sức lực.

"Cảm ơn."

Sau khi nói lời đó, Holo nép sát thân mình vào bờ vai Lawrence như một chú mèo nhõng nhẽo, và hành động đó làm anh cảm thấy không tệ lắm.

Lawrence biết đó là mong muốn của Holo, nhưng phản ứng của anh là một tính cách đáng buồn của người thương nhân du hành, cô độc suốt một thời gian dài.

"Nhưng mà, thực tế chẳng phải anh đã mặc cả được kha khá sao?"

Holo lơ đãng hỏi, vẫn dựa vào Lawrence và bắt đầu chải chuốt chiếc đuôi lần nữa.

Cô sói này có thể phát hiện ra lời nói dối của con người. Lawrence tự thấy có nói dối cũng vô ích nên đành trả lời thật lòng.

"Nên nói là ông ấy đã đặt tôi vào tình thế buộc phải mặc cả thì đúng hơn."

Nhưng áo giáp là mặt hàng lãi suất không cao lắm. Nếu nhập khẩu chất liệu áo giáp rồi lắp ráp, sau đó bán ra mới mang lại lợi nhuận cao nhất. Việc kinh doanh bằng cách vận chuyển áo giáp hoàn chỉnh chỉ có thể chắc chắn kiếm được lời nếu mang đến nơi đang cần một lượng lớn áo giáp trong cuộc sống hằng ngày, nên có mặc cả cũng không có gì nghiêm trọng.

Việc Lawrence chở loại hàng đó từ Poroson tới Ruvínheigen cũng vậy, tính chắc ăn của nó là lý do.

"Bao nhiêu?"

"Nghe để làm gì?"

Vẫn dựa vào Lawrence, Holo ngẩng mặt lên liếc xéo anh rồi liền đưa mắt về vị trí cũ.

Nhò vậy mà Lawrence ít nhiều hiểu ra.

Dù cách xin xỏ dẫu của Holo có phần cưỡng ép, nhưng cô cũng có quan tâm đến lợi nhuận của Lawrence.

"Cái gì? Tôi chỉ nghĩ thật không tốt khi tổng tiền một người thương nhân lưu động chẳng no đủ lắm mà thôi."

Lawrence vỗ nhẹ đầu Holo vì phát ngôn có phần đụng chạm đó.

"Áo giáp là món hàng bán chạy nhất ở Ruvínheigen, nhưng số thương nhân mang hàng vào khá nhiều. Do đó, lãi suất sẽ tự nhiên giảm xuống nên mặc cả cũng không có gì quá đáng."

"Nhưng anh mua nhiều thế này thì sẽ có lời chứ?"

Hàng dù không chất đầy thùng xe nhưng cũng có một lượng kha khá. Tuy mặt hàng rắn thì lãi suất thấp nhưng nó tỷ lệ với số tiền đầu tư, nếu nhìn vào

lượng hàng thì rõ ràng lãi suất rất ngon. Nhưng lần này, anh đang đầu tư số tiền gấp hai lần tài sản của mình. Giống như câu "góp gió thành bão", có thể nó sẽ trở thành món hời tiếp theo sau hồ tiêu.

Thành thật mà nói lợi ích nhiều đến mức có thể dư sức mua táo chất lên thùng xe không hết chứ nói chi đến dầu, nhưng nếu nói ra điều đó anh không biết liệu Holo sẽ có những yêu sách gì nữa nên im lặng là vàng.

Vì vậy Holo chẳng biết gì về việc đó, chỉ nghịch đuôi trong nỗi bồn chồn bất an.

Nhìn cảnh tượng ấy, quả thật trong lòng Lawrence cũng sinh ra cảm giác tội lỗi.

"Chà, chắc sẽ lời đủ để mua dầu cho cô mà."

Chẳng còn cách nào khác, Lawrence đành nói thế. Holo khẽ gật đầu như nhẹ nhõm trong lòng.

"Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại thì gia vị quả là ngon ăn."

Thử ước tính tiền lời và tiền mua áo giáp, Lawrence bất giác lẩm bẫm.

"Anh ăn thử rồi à?"

"Đừng có so tôi với cô. Tôi đang nói về lợi nhuận kìa."

"Hừm, nếu vậy thì lại buôn gia vị là được chứ gì."

"Giá gia vị ở Poroson và Ruvineheigen không khác nhau nhiều. Chỉ tốn thêm tiền thuế thôi."

"Vậy thì bỏ cuộc."

Holo nói cộc lốc rồi măm măm chớp đuôi.

"Nếu tôi có thể buôn bán với lãi suất ngang bằng với buôn gia vị hoặc hơn mức đó thì tôi sẽ có đủ tiền để mở ngay một cửa hàng."

Để dành tiền rồi sở hữu một cửa hàng riêng là giấc mơ của Lawrence. Vài ngày trước, anh đã thu được món hời lớn từ vụ náo loạn ở thị trấn cảng Pazzio, nhưng con đường đến giấc mơ vẫn còn xa xăm lắm.

"Bộ không còn gì khác hay sao? Ví dụ như... đá quý, rồi vàng nữa nè, chẳng phải chúng là những món hàng tiêu chuẩn sao?"

"Nhưng riêng với Ruvинheigen thì những món đó bán không lời mấy."

Đang liếm tay giữa chừng thì hình như bị lông bay vào mũi hay sao đó mà Holo hắt xì nhẹ một cái.

"Ất xì... Sao lại như vậy?"

"Vì tiền thuế nhập thành quá cao. Chắc là do chính sách bảo hộ. Họ đánh thuế rất cao vào tiền nhập hàng của tất cả mọi người trừ một số thương nhân. Do đó, chúng ta không thể buôn bán mặt hàng đó được"

Cơ sở thương mại là nơi dễ bị tổn thương nên không ít thị trấn dùng chính sách bảo hộ nói trên áp dụng với tất cả hàng hóa.

Nhưng chính sách đó của Ruvинheigen được tạo ra nhằm chiếm lợi nhuận độc quyền. Người ta mang vàng đến nhà thờ của Ruvинheigen, sau khi đóng góp cho nhà thờ một lượng vàng nhất định, vàng sẽ được khắc dấu thánh của nhà thờ. Mọi người cho rằng số vàng được khắc dấu mang lại an toàn cho những chuyến đi, hạnh phúc cho tương lai, hơn nữa còn đem đến chiến công và bảo vệ cơ thể trên chiến trường, thậm chí còn bảo đảm cho hạnh phúc sau khi chết, nên chúng có giá cao ngất ngưỡng.

Hội đồng Giáo hội kiểm soát Ruvínheigen câu kết với những thương nhân nằm dưới sự bảo hộ của họ để độc chiếm lợi nhuận đó. Họ thiết lập mức thuế đáng sợ nhằm mục đích điều chỉnh lượng vàng vào thị trấn, và tiến hành nguyên tắc trừng phạt nghiêm khắc một cách triệt để với buôn lậu.

"Hừm."

"Nếu có thể nhập lậu, đúng rồi, chúng ta có thể bán với giá gấp mười lần. Nhưng việc đó kéo theo nhiều nguy hiểm, nên chỉ còn cách kiếm tiền một cách khiêm tốn với lãi suất thấp mà thôi."

Lawrence nhún vai, nghĩ ngợi về tương lai của con đường xa xăm.

Ở những thị trấn như Ruvínheigen, có nhiều thương nhân nhàn hạ chỉ trong một ngày có thể kiếm được số tiền mà Lawrence mất cả đời mới làm ra.

Lawrence cảm thấy chuyện đó mới bất hợp lý làm sao, không, phải nói là quá bất hợp lý đến không thể hiểu nổi.

"Thiệt vậy không?"

Holo bỗng nhiên bật ra câu hỏi như thế.

"Cô có ý tưởng gì sao?"

Đây là Holo, cô gái tự xưng là Hiền giả sói. Không chừng cô đang có một suy tính gì đó ngoài dự tưởng.

Lawrence quay lại, nhìn Holo bằng ánh mắt trông đợi. Cô ngừng tay gỡ nhúm lông bị mắc vào trong chiếc lược, ngẩng mặt lên nhìn Lawrence với vẻ khó hiểu.

"Sao anh không giấu nó mang vào trong?"

Lúc nào cũng ngõ thế này thì đáng yêu biết bao, nhưng Lawrence đã trả lời một câu cũng ngõ không kém điều anh vừa thì thầm trong lòng.

"Nếu có thể chắc mọi người đều làm hết rồi."

"Vậy là có thể à?"

"Thuế nhập thành càng cao thì đương nhiên việc buôn lậu càng tăng. Khâu kiểm tra hàng hóa sẽ gắt gao hơn."

"Nếu mang lượng ít chắc không bị bắt đâu ha?"

"Nếu bị phát hiện sẽ chịu hình phạt chặt đứt tay thuận. Tôi nghĩ phần thưởng không xứng với rủi ro. Nếu có cách nào đem một lượng lớn vào thì tốt... nhưng chắc chắn không thể."

Cuối cùng Holo cẩn thận dùng tay vuốt ve chiếc đuôi rồi gật đầu với vẻ hài lòng. Từ mắt nhìn của Lawrence, anh chẳng thấy có gì khác biệt, nhưng dường như Holo có cách sắp xếp lông đuôi theo tiêu chuẩn của riêng mình.

"Chắc chắn không? Mà thôi, dù sao công việc buôn bán của anh cũng rất thuận buồm xuôi gió mà. Cứ tiếp tục kiếm tiền ổn định như thế là được."

"Quả là vậy, nhưng có ai đó đang lãng phí số lợi nhuận ổn định đó đấy."

Holo loay hoay cất chiếc đuôi đi rồi ngáp một cái thật dài mà chẳng đoái hoài đến lời khiêu khích của Lawrence. Sau đó cô dụi mắt và nhắc thân mình dậy, di chuyển về lại phía sau thùng xe.

Lawrence cũng không phải đang nói thật lòng. Ngừng đuổi mắt theo Holo, anh quay lại phía trước.

Cố nói chuyện trong lúc cô chuẩn bị đánh một giấc chỉ tổ tốn sức nên anh bỏ cuộc.

Một lúc sau, có tiếng lanh canh phát ra khi những bộ áo giáp va chạm nhau do Holo đẩy sang một bên để tạo chỗ ngủ. Khi mọi thứ trở nên im ắng, Lawrence nghe thấy tiếng thở dài mãi nguyện của cô.

Tưởng tượng bộ dạng giống y hệt chú chó hay mèo của Holo đang nằm cuộn tròn sau lưng, Lawrence bất giác khẽ cười.

Lawrence không thể nói điều này ra miệng vì nó bao hàm khá nhiều nghĩa, nhưng quả thật anh mong có Holo.

Khi Lawrence đang vẫn lơ nghĩ ngợi như thế thì Holo đột nhiên cất giọng.

"Tôi quên nói chuyện này. Tôi không có ý định độc chiếm số rượu lấy được từ thương hội đó đâu. Tối nay chúng ta sẽ uống cùng nhau. Cả thịt nữa."

Hơi ngạc nhiên, Lawrence quay đầu lại thì đã thấy Holo nằm cuộn tròn.

Khi nhìn hình ảnh đó tự nhiên anh lại tủm tỉm cười lần nữa.

Lawrence quay về phía trước và sửa lại tay nắm dây cương.

Anh cố gắng hết sức điều khiển ngựa nhằm hạn chế rung lắc.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương II

Kết thúc con dốc thả mình thoải là những ngọn đồi lúp xúp nối tiếp nhau, trông chẳng khác nào những mô đất uốn lượn tạo ra lối đi thực sự dễ dàng.

Đây quả là con đường thích hợp dành cho Lawrence khi cơ thể anh vẫn còn chút dư âm đọng lại từ chiều rượu đêm qua.

Có người hàn huyền tâm sự, thêm chút rượu và mỗi năm tuyệt hảo nên anh lỡ quá chén. Nếu phải vượt qua con đường đèo trập trùng trong trạng thái này, anh sợ rằng mình sẽ lao mình xuống thung lũng mất.

Nhưng xung quanh đây đến một con sông còn không có chứ đừng nói đến thung lũng, thành ra anh phó mặc cho chú ngựa lần bước theo con đường trong một lúc.

Thỉnh thoảng Lawrence gà gât trên ghế xà ích, còn Holo thì say sưa ngủ trên sàn xe và phát ra tiếng ngáy khọt, khọt hết sức ngộ nghĩnh. Cứ mỗi lần Lawrence mở mắt dậy, anh lại thầm cảm tạ thần linh vì đã ban cho họ một chuyến đi an lành.

Sau vài giờ trôi qua trong yên bình như thế, Holo cuối cùng cũng trở mình thức giấc vào lúc quá trưa. Dụi mắt với vẻ ngái ngủ, trên má Holo hằn lên một vết đỏ chẳng biết tạo thành trong tư thế ngủ thế nào.

Lê thân lên ghế xà ích với khuôn mặt thần thờ, Holo tu ừng ực nước từ túi da, may sao cô không có dấu hiệu nôn nao do say rượu nhiều ngày liền. Nếu

cô có biểu hiện đó, Lawrence buộc phải ngừng xe ngựa ngay lập tức.

Chắc anh sẽ chẳng chịu nổi cảnh tượng cô nôn ra trên xe, để dính hết vào chỗ hàng hóa.

"Thời tiết hôm nay cũng đẹp ghê ha."

"Ừ, đồng ý."

Sau khi trao đổi vài lời vô thưởng vô phạt với nhau, cả hai cùng ngoác mồm ngáp rở to.

Con đường mà họ đang đi lúc này là một trong những tuyến đường buôn bán trọng yếu nối dài về phía Bắc, nên bóng dáng khách lữ hành xuất hiện trên đường cũng rất nhiều. Trong số đó, có nhiều thương nhân treo cờ của đất nước phương xa, những lá cờ mà Lawrence chỉ có cơ hội nhìn thấy trong giấy chứng nhận hàng nhập khẩu. Holo nhìn chúng, tưởng rằng họ đang tuyên truyền cho nước nhà, nhưng thật ra những người thương nhân tha hương cầu thực treo lá cờ nhỏ của nước mình trên xe để dễ nhận diện đồng hương khi họ lướt qua nhau. Họ làm vậy chủ yếu để tạo cơ hội trao đổi thông tin nơi quê nhà. Nếu đến những đất nước xa lạ có ngôn ngữ khác, cả thức ăn và trang phục cũng khác thì ngay cả những thương nhân lưu động thường xuyên bên ba đó đây cũng mang nỗi nhớ nhà trong tim.

Khi Lawrence giải thích điều đó với Holo, cô ngắm nhìn những lá cờ nhỏ bay phất phơ trên xe hàng của những người thương nhân vừa lướt qua với vẻ trầm mặc.

Holo đã rời quê hương từ mấy trăm năm trước. Khao khát muốn trò chuyện cùng đồng hương của cô chắc chắn mãnh liệt hơn bất cứ người thương nhân xa quê nào.

"Dù sao cũng không còn cách nhà xa lắm, tôi có thể trở về sớm thôi."

Holo mạnh miệng tuyên bố kèm theo một nụ cười nhưng quả nhiên âm giọng của cô phảng phất một nỗi buồn sâu lắng.

Lawrence phân vân không biết nên lựa lời gì đáp lại, nhưng mãi mà chẳng nghĩ ra được lời nào để an ủi nên anh cứ thúc ngựa đi tới. Cuối cùng ánh chiều tà nhẹ nhàng làm phai mờ đi tất cả.

Chẳng gì tuyệt vời hơn nắng chiều ấm áp của tiết trời se lạnh.

Nhưng sự cô đơn tĩnh lặng đó bỗng chốc bị phá vỡ.

Ngay khi cả hai vừa bắt đầu thiếp đi trên ghế xà ích thì Holo bất chợt lên tiếng.

"Anh này!"

"... Hửm?"

"Phía trước có nhiều người lắm."

"Cô nói sao cơ?"

Lawrence vội vã kéo dây cương dừng ngựa. Cơn buồn ngủ lập tức tan biến và anh nheo mắt nhìn.

Con đường bằng phẳng tuy hơi nhấp nhô nhưng cũng cho phép anh phóng tầm mắt ra khá xa.

Nhưng Lawrence chẳng trông thấy bóng ai. Anh nhìn sang bên cạnh và thấy Holo đã đứng lên ghế xà ích nhìn về phía trước tự lúc nào.

"Quả thật có nhiều người lắm. Không biết có chuyện gì xảy ra?"

"Họ có mang theo vũ khí không?"

Những tình huống anh có thể nghĩ ra khi có một đám đông tụ tập giữa đường khá ít. Một đoàn thương nhân đồng loạt vận chuyển lượng hàng lớn, những người hành hương có cùng điểm đến, hay là đoàn quý tộc hoàng gia đi thăm viếng nước khác, đó là những khả năng xảy ra với một nhóm "tử tế".

Và ngược lại, trường hợp của nhóm người không tử tế cũng có.

Có thể đó là bọn cướp cạn, côn đồ, những binh lính đói khát trở về nhà từ chiến trận, hoặc bọn lính đánh thuê. Đặc biệt nếu chạm mặt bọn lính trở về từ chiến trận và lính đánh thuê, anh sẽ phải từ bỏ hết toàn bộ tài sản. Chỉ tài sản thôi thì còn tốt chán, có khả năng anh còn bị chúng đoạt cả mạng sống nữa nếu bất tuân.

Chưa kể, anh không dám nói đến chuyện gì sẽ xảy ra trong trường hợp dẫn theo một cô gái.

"Vũ khí... hình như không mang theo. Trông không giống đoàn lính đánh thuê đang kích động chút nào."

"Cô từng giáp mặt bọn lính đánh thuê rồi à?"

Nghe Lawrence hỏi với vẻ ngạc nhiên, Holo cười toe toét khoe cả nanh và đáp.

"Lũ đánh thuê mang theo mấy cây thương dài nên khá là phiền toái. Dù vậy, làm sao sánh kịp độ nhanh nhẹn của tôi chứ."

Nhìn bộ dạng đặc ý đó của Holo, Lawrence không dám hỏi chuyện gì đã xảy ra với bọn lính đánh thuê xấu số.

"Hình như... không có ai quanh đây."

Holo nhìn trước sau một lượt trước khi kéo mũ xuống để lộ hoàn toàn đôi

tai sói.

Đôi tai nhọn có cùng màu với màu tóc và lông đuôi. Tai của Holo dường như cũng biểu lộ cảm xúc hết như chiếc đuôi của cô vậy. Những khi cô nói dối, chúng trở thành dấu hiệu nhận biết khá tốt.

Đôi tai đó vênh lên và chăm chú hướng về phía trước.

Hình ảnh của cô lúc này hết như một con sói đang thám thính tình hình của kẻ địch trên thảo nguyên.

Trước đây Lawrence đã từng một lần chạm trán với con sói như vậy.

Đó là chuyện của một buổi chiều tà chập choạng tối và gió mạnh. Lúc đó, anh đang lần theo con đường băng qua thảo nguyên; ngay khi nghe thấy tiếng sói tru từ phía xa xăm thì lập tức anh đã ở trong lãnh địa của chúng. Đến khi nhận ra mình đã bị bao vây thì tiếng tru từ tứ phương tám hướng đồng loạt ập đến.

Chú ngựa kéo xe hàng lúc đó chạy thực mạng như hóa điên.

Vào đúng khoảnh khắc ấy, anh bắt gặp bóng dáng một con sói.

Nó đứng sừng sững khoe cơ thể vạm vỡ, đôi tai thoát dựng đứng để chắc chắn có thể nghe được cả từng nhịp đập, hơi thở của Lawrence và ánh mắt nó xoáy thẳng vào mắt anh không chút e dè. Lawrence biết chắc rằng nếu cứ tiếp tục để ngựa chạy thực mạng thế này, không đời nào anh có thể thoát ra khỏi lãnh địa của chúng mà bình an vô sự. Ngay lập tức anh trút bỏ hết tất cả lương thực như bánh mì, thịt khô từ trong túi da xuống đất và bảo đảm con sói có thể nhìn thấy hành động ấy, sau đó anh thúc ngựa chạy trốn khỏi ánh mắt sắc lạnh đó.

Một lúc sau anh vẫn cảm nhận được ánh mắt con sói dán vào lưng mình,

những quả nhiên tiếng tru của lũ sói tập trung lại khu vực anh rải thức ăn; Lawrence cuối cùng cũng thoát thân an toàn.

Holo lúc này giống hệt con sói khi đó.

"Hừmm, anh có chuyện gì khó nói hả?"

Câu nói của Holo kéo Lawrence quay về thực tại, ngay lập tức anh lắc đầu thật mạnh.

"Đây là gì nhỉ, một phiên chợ bợc phát chăng?"

Việc trao đổi thông tin giữa những thương nhân đôi khi cũng phát triển lên thành thương vụ mua bán ngay giữa đường.

"Có thể? Nhưng mà, chắc chắn không có mùi đánh lộn. Chỉ riêng điều đó là tôi không nhầm đâu."

Holo kéo nón đội lên đầu lần nữa rồi ngồi xuống ghế xà ích.

Cô quay sang nhìn Lawrence bằng ánh mắt giờ nên làm thế nào, như ý bảo tiến hay lùi xe đều tùy thuộc vào anh.

Lawrence trầm ngâm suy nghĩ, hình dung bản đồ khu vực này trong đầu.

Anh không thể không mang số áo giáp chất đầy trên thùng xe tới thị trấn Giáo hội Ruvínheigen. Vì anh đã ký hợp đồng với giao kèo phải bán số hàng cho thương hội có trụ sở tại Ruvínheigen.

Nếu vậy, anh chỉ còn cách đi đường vòng, nhưng phải quay ngược lại một đoạn mới đến được con đường mà xe ngựa có thể đi qua và đánh một vòng khá xa mới tới được thị trấn. Những con đường khác thì khá xấu, chỉ có thể vượt qua bằng cách đi bộ.

"Cô có chắc là không đánh hơi thấy mùi máu me không?"

Holo đáp lại câu hỏi của Lawrence bằng cái gật đầu dứt khoát.

"Nếu vậy thì thử tiến tới xem sao. Đường vòng thì hơi xa quá."

"Xời, dù có gặp phải bọn lính đánh thuê thì cũng đã có tôi hộ tống kia mà."

Holo nói và kéo ra chiếc túi da đựng lúa mì treo trên cổ mình. Không có người vệ sĩ nào làm anh yên tâm hơn cô.

Lawrence nở một nụ cười như biểu lộ sự tin tưởng rồi thúc ngựa tiến về phía trước.

"Đánh xe qua đường vòng từ khúc này là tới con đường của thánh nhân Lyne phải không?"

"Không, nếu băng qua con đường xuyên thảo nguyên kéo dài tới Mitzheim thì gần hơn."

"Mà quan trọng hơn, chuyện lính đánh thuê lúc này là thật sao?"

"Mua tấm vải này không? Tôi sẽ đổi nó với muối."

"Có ai nói được tiếng Parcian không? Anh chàng này đang cần giúp đỡ."

Lawrence và Holo vừa tiến lại gần nhóm người thì loáng thoáng nghe thấy đoạn hội thoại trên.

Chỉ liếc mắt qua cũng biết vài người đang tụ tập giữa đường là thương nhân, một số khác là thợ thủ công dạo muốn đánh bóng tay nghề ở nhiều vùng đất qua những chuyến hành trình.

Có người đi bộ, có người đi xe ngựa, còn có người chất đầy rơm trên lưng lừa. Rất nhiều lời qua tiếng lại, những người không nói được ngôn ngữ chung điên cuồng huơ tay múa chân, cố gắng nắm bắt tình huống.

Những kinh nghiệm được đúc kết sau khi trực tiếp kinh qua những vấn đề do rào cản ngôn ngữ tạo ra đáng sợ đến mức người ta sẽ chẳng bao giờ quên. Nhất là khi bạn đang trong lúc vận chuyển hàng hóa chứa toàn bộ tài sản của mình.

Nhưng Lawrence cũng không hiểu lời anh chàng kia nói. Dù rất lấy làm tiếc nhưng anh chẳng thể giúp được gì. Hơn nữa, anh cũng không hiểu rõ tình hình đang diễn ra.

Lawrence dùng mắt ra hiệu cho Holo ý bảo cô cứ ngồi yên trên ghế xà ích, rồi nhảy xuống xe bắt chuyện với người thương nhân đứng gần đó.

"Xin lỗi."

"Hửm? Ồ, người huynh đệ cùng đường. Cậu vừa đến tức thì à?"

"Vâng, từ Poroson. Nhưng có chuyện gì xảy ra vậy? Chắc không phải bá tước quyết định cho mở phiên chợ ở đây đâu nhỉ?"

"Haha. Nếu được vậy thì lúc này mọi người đã trải chiếu ra và thực hiện giao dịch rồi. Thật ra tôi nghe nói có binh đoàn lính đánh thuê đang băng qua con đường tới Ruvinehen. Vậy nên mọi người mới dừng chân tại đây."

Người thương nhân quần khăn xếp trên đầu, mặc quần rộng thùng thình và quần chiếc áo choàng dày cộm quanh cơ thể như muốn chôn vùi chiếc cổ trong ấy, trên lưng còn đeo một cái túi thật to. Nhìn trang phục nặng nề đó, Lawrence đoán ông ta thường lui tới trung tâm phía Bắc.

Hơn nữa, trên mặt ông còn hằn rõ vết sạm cùng với bụi đường. Màu da và

nếp nhăn hằn sâu là minh chứng cho năm tháng cuộc đời thương nhân của người đàn ông này.

" Binh đoàn lính đánh thuê? Có khi nào đó là đoàn quân dưới trướng của tướng Rastuille không?"

"Không đâu, nghe nói chúng giương một lá cờ có vẽ hình con ươi trên nền vải màu đỏ thẫm."

Lawrence nhú lông mày.

" Binh đoàn lính đánh thuê Heinzberg?"

"Ồ hô. Cậu cũng là thương nhân thường lui tới khu vực phía Bắc à? Đúng vậy. Người ta còn gọi chúng là lũ chim ươi của Heinzberg. Khi đang mang theo một tải đầy hàng hóa, tôi thà gặp phải bọn cướp còn hơn là giáp mặt chúng."

Người ta bảo rằng đó là một binh đoàn tham lam đến mức những nơi chúng càn quét qua sẽ chẳng còn đến một lá củ cải nếu chúng thấy có thể đổi nó lấy tiền. Chúng đã làm nên tên tuổi ở trời phương Bắc và khi chúng hành quân qua con đường nào thì đừng đại sử dụng con đường đó vì đó là hành động tự sát.

Suy cho cùng, binh đoàn Heinzberg nổi tiếng với khả năng phát hiện con mồi nhanh hơn cả chim ươi chao lượn trên bầu trời. Chúng có thể vồ lấy những người thương nhân thông thả đi trên đường trong chớp mắt.

Tuy nhiên, Lawrence có chút hiếu kỳ với việc bọn lính đánh thuê dùng chiến tranh phương Bắc làm nguồn sống giờ lại đang di chuyển xuống phương Nam. Nguyên lý của hành động di chuyển vì được và mất của bọn chúng gần giống với thương nhân. Tức là khi họ cư xử kì lạ, nhiều khả năng thị trường cũng đang biến đổi không ngờ.

Ví dụ như sự tăng vọt hay giảm mạnh của hàng hóa.

Với thói quen của một thương nhân, Lawrence tự nhiên lại suy nghĩ về hướng tiêu cực, nhưng hiện giờ anh đã chất đầy hàng sẵn sàng trên đường. Bị quan chẳng giúp ích được gì. Tất cả những gì anh cần suy nghĩ lúc này là phải làm sao để đến được Ruvinheigen.

"Nếu vậy thì buộc phải đi đường vòng sao?"

"Có khả năng lắm. Nghe nói có một con đường mới kéo dài tới Ruvinheigen, bắt nguồn từ con đường nối dài phía Kaslata, nhưng hình như gần đây nó khá nguy hiểm."

Lần đến đây gần nhất của Lawrence là nửa năm về trước nên anh chưa từng nghe về con đường mới này. Quả thật anh có nhớ mang máng trong khu vực phía Bắc của vùng thảo nguyên trải rộng bạt ngàn có một khu rừng không ngừng bị thâm nhập bởi những tin đồn kì quái.

"Ông nói nguy hiểm là nguy hiểm ra sao?"

"À, vốn dĩ luôn có sói lớn vờn ở khu vực đó, nhưng nghe nói gần đây tần số xuất hiện của chúng đặc biệt dày đặc hơn. Nghe đâu hai tuần trước, có một đoàn thương nhân bộ hành qua đó và đều bị chúng thịt sạch. Người ta kháo nhau rằng có một phù thủy tà giáo đã triệu tập bầy sói."

Nhờ vậy mà Lawrence thật sự nhớ ra. Lời đồn thổi về khu rừng âm u hầu như đều là về chó sói. Vừa ngẫm nghĩ chuyện ấy, anh vừa trộm nhìn về phía Holo, người chắc hẳn đang đóng tai lắng nghe, khóe miệng hơi cong lên tạo thành một nụ cười mỉm.

"Cho hỏi chúng tôi phải rẽ vào đâu để vào được con đường mới đó?"

"Ha ha, cậu định đi sao? Khá là liều lĩnh nhỉ. Giờ cậu đi thẳng con đường

này rồi rẽ phải ở ngã ba. Sau đó tiếp tục lần theo con đường sẽ gặp ngã ba lần nữa. Lúc này cậu rẽ trái là được. Chà, tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thỏa nếu ngoan ngoãn ngồi đây giết thời gian khoảng hai, ba ngày. Chỉ mất khoảng năm phút để biết được bọn lính đánh thuê có thực sự ở đây hay không, nhưng chẳng may mà gặp chúng rồi thì đã quá muộn. Những ai chở thịt và cá tươi có lẽ sẽ đi đến thị trấn khác, nhưng tôi vẫn chọn phương án an toàn."

Lawrence gật đầu, nhìn thùng xe chở hàng của mình. May thay hàng hóa của anh không thuộc dạng có nguy cơ bị thối rữa, nhưng anh vẫn muốn đem chúng đến bán ở Ruvínheigen.

Anh trầm ngâm một lúc rồi cảm ơn người thương nhân vừa hỏi chuyện và quay lại xe ngựa.

Holo này giờ vẫn ngoan ngoãn ngồi yên theo lời Lawrence nói, nhưng ngay khi anh vừa leo lên ghế xà ích cô đã mỉm cười rồi lẩm bẩm "triệu tập cơ đấy".

"Vậy, Hiền giả sói Holo nghĩ sao nào?"

"Hừm?"

Tay nắm dây cương, Lawrence phân vân không biết nên thúc ngựa tiến tới hay lùi lại, bèn hỏi ý Holo.

"Sói trên thảo nguyên ấy."

"Khì."

Holo cười nhẹ bằng mũi rồi dùng nanh cắn móng tay út.

"Chẳng phải dễ xử hơn đối thủ là con người sao? Ít ra chúng tôi còn có thể hiểu nhau."

Một lời nói đùa hay ho.

"Quyết định thế nhé."

Lawrence hất dây cương xoay ngựa, bắt đầu tiến về phía con đường, xa dần những người thương nhân đang rôm rả nói chuyện đó đây.

Vài thương nhân thốt lên kinh ngạc khi thấy Lawrence đi về hướng đó, nhưng phần lớn họ cởi áo khoác hoặc mũ ra và vẫy chúng về phía anh.

Cố gắng lên, đó là điều họ muốn nói.

Không có người thương nhân nào không băng qua một cây cầu nguy hiểm nếu bên kia cây cầu ấy có một món hời lớn đang chờ đợi.

Tin tức bọn lính đánh thuê đang càn quét trên đường sẽ lan rộng còn nhanh hơn bệnh dịch hạch. Bọn chúng là một mối đe dọa và là một sự tồn tại nguy hiểm.

Nhưng, thời gian là một công cụ không thể thiếu với người thương nhân. Lãng phí thời gian có thể nói là lãng phí tiền bạc.

Vì vậy, nhờ có Holo mà Lawrence quyết định chọn con đường băng qua thảo nguyên, nơi lũ sói có thể xuất hiện.

Việc bọn lính đánh thuê đang ở gần thị trấn chắc hẳn sẽ ảnh hưởng đến thị trường của Ruvínheigen, nên anh định lợi dụng điều đó vòng quanh kiếm chút ít bỏ túi. Lúc này, anh đã quá vội vã suy nghĩ mọi việc theo chiều hướng xấu đi, nhưng đương nhiên cũng có chiều hướng ngược lại.

Hơn nữa, những chuyện ngoài dự kiến là một phần trong cuộc sống của người thương nhân lưu động, chính vì thế mà chuyến hành trình mới trở nên thú vị.

"Tâm trạng anh tốt ghê ha."

Holo ngồi bên cạnh trưng ra vẻ mặt khó hiểu, nhưng Lawrence chỉ đáp lại một câu cụt lủn "Chắc vậy".

Lợi nhuận nằm ở phía trước con đường. Đó là khẩu hiệu của giới thương nhân lưu động.

Họ đến được con đường bằng qua thảo nguyên vào trước buổi trưa ngày hôm sau.

Những con đường thương mại mới đôi khi tự nhiên được hình thành, và đôi khi do những người quyền lực của địa phương đó cho xây dựng nên. Người ta thường xén cỏ tạo thành đường; với những đoạn đường đặc biệt, người ta sẽ rải sỏi đá rồi đặt ván lên trên, nhờ vậy mà xe ngựa có thể chạy qua với tốc độ cao.

Tất nhiên, những con đường dạng đó không miễn phí, người dân sẽ bị thu thuế thông hành với chi phí khá cao, nhưng con đường này luôn được trang bị cách đối phó nghiêm ngặt với bọn trộm cướp nên tính ra chi phí phải trả cũng khá rẻ, dựa trên yếu tố an toàn và tiết kiệm thời gian.

Và cung đường có tần số chó sói xuất hiện nhiều kia dường như nằm đâu đó giữa hai trường hợp trên.

Một tấm biển bằng gỗ được dựng lên chỉ hướng đến ngã ba, và ở điểm chuyển giao, ván gỗ được chất đầy và trở nên bạc phếch như thể đã từng có dự án xây dựng gì đó tại giao lộ này. Có lẽ họ đã lên kế hoạch chuẩn bị con đường thật tươm tất nhằm mục đích thu tiền thuế thông hành, nhưng giờ đây, tất cả những gì còn lại chỉ là một bảng chỉ dẫn cô đơn và buồn tẻ.

Thêm nữa, điểm chuyển giao nằm trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ và từ đó người ta có thể ngắm nhìn thoải mái điểm đến của con đường. Nếu dùng cơ

trưa ở đây chắc hẳn sẽ cảm thấy khoan khoái lắm. Mặc dù tiết trời sắp sang đông nhưng cỏ vẫn mọc xanh um, và Lawrence có thể đưa mắt nhìn khắp vùng thảo nguyên như một mục đồng vội vã tranh phần đất để chăn thả đàn cừu của mình.

Nhưng, trên con đường kéo dài từ đó chỉ còn vương lại dấu bánh xe từng lăn qua, và con đường hẹp bên dưới lớp cỏ um tùm tiếp tục trải dài về hướng Tây. Đương nhiên, không có bóng dáng một người lữ hành nào.

Theo như bản đồ trong đầu Lawrence, chắc chắn có một khu rừng thích hợp cho lũ sói làm tổ hành dinh nằm ở phía Bắc con đường này, nhưng lũ sói không hẳn chỉ nương náu trong rừng. Anh có thể nhìn thấy cả khu vực nơi khóm cỏ thân cao sinh trưởng ở phía xa xa; càng nhìn càng thấy vùng thảo nguyên này thích hợp cho lũ sói sinh sống.

Lawrence có thể dự đoán được việc có sói hay không dù không có Holo, nhưng dấu sao thì anh cũng muốn tham khảo ý kiến cô.

"Sao nào? Cô nghĩ có sói không?"

Đang nhâm nhi miếng thịt cừu khô trên ghế xà ích, Holo ngay lập tức nhìn về phía Lawrence với vẻ kinh ngạc.

"Lũ sói chúng tôi chẳng ngu đến mức để dễ dàng bị nhìn thấy ở một nơi có tầm nhìn quang thế này đâu nha."

Holo mút miếng thịt cừu phát ra những tiếng chụt, chụt rất thô lỗ, đôi khi để lộ ra chiếc nanh không phải của loài người.

Qua câu nói và chiếc răng nanh đó, Lawrence chợt nhớ ra bản chất của Holo là một con sói, và điều đó khiến tâm trạng anh hơi hỗn loạn một chút.

Nếu họ chạm trán với lũ sói, có vẻ mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp.

"Xời, chả sao đâu. Dù có cả đàn xuất hiện, chúng ta chỉ cần cho chúng ít thịt khô là ổn thôi. Lũ sói chúng tôi không dính vào cuộc chiến vô nghĩa đâu."

Nghe những lời của Holo, Lawrence gật đầu và bắt đầu thúc ngựa đi tiếp, nhưng cơn gió dịu dàng thổi qua chẳng hiểu sao lại phảng phất mùi hôi của thú vật; Lawrence thầm cầu khẩn thần linh ban cho họ chuyển đi bình an vô sự.

"Đồng bạc faram."

"Rất tiếc, đó là một đồng marinne giả."

"Đồng marinne giả chẳng phải là đồng này sao?"

"Cái đó là đồng bạc giám mục Radeon kì sau."

"..."

Cuối cùng Holo rơi vào im lặng, cầm vài đồng bạc trên bàn tay bé tí teo.

Vì Holo cứ oang oang là rảnh rồi này nọ nên Lawrence dạy cho cô tên của các loại tiền trên thị trường, nhưng quả nhiên ngay cả Hiền giả sói Holo dường như cũng đang chiến đấu khổ sở khi đứng trước những đồng tiền có hoa văn và độ lớn tương tự nhau.

"Mà thôi, dùng hoài sẽ tự nhiên nhớ mà."

Trông Holo có vẻ tức tối nên Lawrence không dám chọc ghẹo cô, tuy đã cẩn thận lựa lời nói ra nhưng dường như càng làm tổn thương lòng tự trọng của cô hơn. Cô trừng mắt lên nhìn Lawrence, đôi tai dưới chiếc mũ dựng đứng lên với vẻ kích động.

"Một lần nữa!"

Và cô hét lên giận dữ.

"Vậy bắt đầu từ phía trên nhé!"

"Ừm."

"Đồng bạc trenni, đồng bạc phiring, đồng bạc ryut, đồng bạc marinne giả, đồng bạc faram, đồng bạc vua trọc Lanbard, đồng bạc thánh đường Mitzfing, đồng bạc thánh đường Mitzfing giả, đồng bạc thánh nhân Mitzfing, đồng bạc mừng ngày sinh Mitzfing, và cái này..."

"... N-Nè!"

"Hửm?"

Khi Lawrence dời tầm nhìn khỏi những đồng xu trên bàn tay của Holo nơi anh đang chỉ vào, anh thấy Holo đang nhìn chăm chăm vào mình bằng khuôn mặt với biểu cảm phức tạp như vừa giận dữ lại vừa như sắp khóc òa đến nơi.

"... Anh đang ghẹo tôi phải không?"

Lawrence nhớ trước đây khi học tên và chủng loại tiền, anh cũng đã nói y chang như vậy với thầy của mình. Nên anh bất giác phá lên cười.

"... Grừừừừ."

Holo nhe răng gầm gừ khiến anh vội vàng giải thích.

"Đồng bạc được phát hành từ dinh giám mục Mitzfing đặc biệt nhiều. Tôi không có chọc ghẹo cô đâu."

"Thế thì đừng cười!"

Nhìn Holo dù tức giận vẫn cầm cúi nhìn mấy đồng bạc lần nữa, quả thật Lawrence có cười thầm một chút.

"Mà nhân tiện, sao có nhiều đồng bạc dữ vậy? Quá phiền phức."

"Chúng được phát hành khi một vương quốc mới được thành lập hay sụp đổ, những người quyền lực của địa phương hoặc Giáo hội quyền lực cũng góp phần, hơn nữa nạn làm tiền giả không bao giờ dứt. Đồng bạc ryut vốn dĩ được xem là đồng bạc trenni giả. Vì số lượng xuất hiện trên thị trường nhiều quá nên cuối cùng trở thành đồng tiền riêng biệt."

"Nếu tất cả là da động vật thì tôi đã nhớ ngay lập tức."

Holo khịt khịt mũi rồi sau cùng đột nhiên thở dài. Có lẽ ý Holo nếu là mùi thì cô có thể phân biệt được, nhưng anh không biết cô đang nói nghiêm túc đến mức nào.

"Tuy nhiên, đây là cách tốt để giết thời gian nhỉ?"

Không cười lấy một cái trước câu nói của Lawrence, Holo gom những đồng xu trên tay lại rồi dúi vào tay anh.

"Hừm, đủ rồi. Tôi ngủ trưa đây."

Holo đứng bật dậy, lờ tít nụ cười khổ sở của Lawrence. Anh cất giọng phía sau lưng cô khi cô định di chuyển về phía thùng xe.

"Cô vẫn biết khi nào chó sói tới kể cả khi đang ngủ chứ nhỉ?"

"Cỡ đó thì biết."

"Nếu bị bao vây thì rắc rối lắm đấy."

Tất nhiên nếu bị bọn lính đánh thuê hoặc sơn tặc bao vây thì cũng khôn

đồn không kém, nhưng ít ra anh còn thấy thoải mái vì hiểu bọn chúng nói gì. Về phần lũ sói, vì không thể nói chuyện với chúng, nên đương nhiên anh không thể hiểu được chúng tấn công vì cớ gì.

"Anh hay lo xa ghê ha."

Holo quay lại cười nhảu nhố, có lẽ cảm nhận được nỗi lo trong lòng Lawrence.

"Hầu hết các loài vật dù ngủ hay thức cũng không khác gì nhau. Chỉ có loài người như anh khi ngủ là vô phòng vệ quá mức thôi à."

"Ngủ ngáy như thế làm sao có sức thuyết phục được chứ."

Mặt Holo đánh lại cái tiết trước câu nói của Lawrence.

"Tôi không ngáy nha!"

"... Chà, thì nó không lớn đến mức đó."

Nếu ai hỏi tiếng ngáy của cô thuộc dạng gì thì anh sẽ bảo nó thuộc dạng đáng yêu, nhưng lông mày Holo càng lúc càng chau lại. Dường như với cô vấn đề không nằm ở chỗ đáng yêu hay không.

"Tôi nói là tôi không ngáy."

"Biết rồi, biết rồi."

Lawrence nói và cười khúc khích nhưng Holo đã trở lại ngồi trên ghế xà ích và ghé sát vào người anh.

"Tôi nói tôi không ngáy."

"Thì đã nói là biết rồi mà."

Holo tỏ vẻ khó chịu như muốn nói đây là vấn đề liên quan đến danh dự, còn Lawrence cảm thấy ngứa ngáy hết sức vì ánh nhìn như kim chích của cô. Ngay từ những ngày đầu gặp gỡ Holo đã như thế, và anh thực sự cảm nhận được rằng mình đã quen với phần lớn cách hành xử của cô.

Rốt cuộc, Holo bĩu môi tỏ vẻ bất mãn và quay lưng lại như không còn gì để nói.

"Mà xung quanh thật sự không có ai hết nhỉ."

Lawrence khẽ cười sự trẻ con của Holo và lẩm bẩm.

Thực tế thì không có lấy một bóng người bước đi trên vùng thảo nguyên rộng bao la trong giới hạn phóng tầm mắt của anh.

Dù đang chịu ảnh hưởng của lời đồn về chó sói, nhưng đây là con đường tạm thời ngắn nhất đi tới Ruvínheigen nên Lawrence mong đợi sẽ gặp vài người đi qua. Tuy nhiên, dù anh thử quay lại phía sau cũng chẳng thấy bóng ai.

"Vì sức mạnh của lời đồn lớn hơn dự tưởng mà."

Hành động vừa quay lưng đi vừa đệm thêm một câu của Holo vừa giống con nít vừa lạ lùng. Lawrence bật cười rồi gật đầu đồng ý "Quả là thế".

"Mặc dù không phải là không có ai."

Holo nói với âm điệu khác lúc nãy và bắt đầu lục đục cất chiếc đuôi vào trong áo choàng.

Sau đó, cô thở dài với vẻ chán chường.

Từ trước tới giờ, Holo luôn bình thản chăm sóc chiếc đuôi dù lướt qua người thương nhân nào đi chẳng nữa. Nhìn cô cố tình cất chiếc đuôi đi,

Lawrence nghĩ thầm "ối chà", nhưng lập tức biết được nguyên do.

"Tôi nghĩ thấy mùi cừ. Loại người mà tôi ghét đang ở phía trước."

Nếu có mùi cừ trên thảo nguyên thì ở đó chắc chắn có người chặn cừ. Holo chắc hẳn biết rằng người chặn cừ sở hữu một khứu giác nhạy bén để phát hiện loài sói không gì sánh bằng nên mới che giấu chiếc đuôi của mình.

Vài nếp nhăn nhỏ xuất hiện trên đầu mũi khi Holo mở miệng nói đủ để chứng tỏ độ căm ghét của cô với người chặn cừ.

Chó sói và người chặn cừ là kẻ thù trong tự nhiên.

Tuy nhiên, về cơ bản chó sói cũng là kẻ thù của người thương nhân lưu động, nhưng Lawrence quyết định im lặng phần đó.

"Cô muốn sao? Đi đường vòng hử?"

"Chạy trốn là việc của tụi nó. Chúng tôi không cần phải chạy trốn gì sất."

Holo nói với vẻ bất mãn nên Lawrence bất giác bật cười khúc khích. Holo lờ mắt nhìn anh, nhưng anh quay mặt đi giả như không biết.

"Chà, cô đã nói thế thì chúng ta cứ đi tiếp thôi. Dù sao thảo nguyên cũng khá phù hợp với bánh xe."

Holo im lặng gật đầu, còn Lawrence sửa lại tay nắm dây cương.

Xe ngựa tiếp tục lăn bánh trên con đường nhỏ hẹp bằng qua thảo nguyên, sau một lúc cuối cùng họ cũng nhìn thấy những chấm trắng có vẻ là những chú cừ ở phía xa. Holo vẫn im lặng, vẻ mặt khó chịu không đổi.

Lawrence trộm nhìn Holo qua khóe mắt, nhưng dường như Hiền giả sói ánh mắt sắc bén đã phát hiện ra ánh nhìn của anh.

Khịt, cô khịt mũi, môi hơi vầu ra.

"Số năm tôi ghét lũ mục đồng còn nhiều hơn số tuổi của anh đó nha. Giờ mà bảo tôi thân thiết với chúng là không thể nào."

Holo tuyên bố và cúi đầu xuống thở dài nãy nẽ.

"Để những miếng mồi ngon lành đến thế lượn lơ trước mắt. Hãy thử đặt mình vào vị trí của tôi đi, chỉ được nhìn ngắm, không được nếm vị. Anh cũng sẽ ghét họ đúng không?"

Cách nói sâu sắc đó khá hài hước nhưng chắc hẳn Holo thực sự nghiêm túc nên Lawrence cố gắng mím môi để không cười, chỉ nhìn phía trước với vẻ mặt tỉnh queo.

Họ giờ đã đến đủ gần với khoảng cách mà Lawrence có thể nhìn thấy từng con từng con trong bầy cừu xuất hiện.

Chúng di chuyển thành cụm nên anh không biết chính xác có bao nhiêu con trong bầy, nhưng nếu gộp lại có lẽ cũng trên dưới mười con. Những chú cừu chậm rãi bước đi trên cánh đồng và thông dong gặm cỏ.

Tất nhiên ở đó không chỉ có cừu. Bên cạnh đàn cừu còn có mục đồng, kẻ mà Holo rất căm ghét, đi kèm một chú chó chăn cừu.

Người chăn cừu khoác lên mình chiếc áo choàng màu cỏ khô, bên hông giắt một chiếc tù và trên sợi thắt lưng màu xám tro. Hắn cầm một cây trượng dài hơn hẳn chiều cao của mình trong tay và trên đầu trượng có đính một chiếc chuông to cỡ nắm tay.

Chú chó chăn cừu lông đen chạy vòng quanh như thể đang canh gác cho chủ nhân. Bộ lông phủ quanh chân của nó khá dài nên khi chạy trông như ngọn lửa màu đen, nhưng vùng lông quanh miệng và bốn bàn chân lại có màu

trắng.

Mọi người thường nói có hai điều khách lữ hành cần phải cẩn thận khi gặp người chặn cừu giữa chuyến hành trình.

Thứ nhất là không làm mất lòng người chặn cừu. Thứ hai là cần xác nhận kĩ càng bên dưới lớp áo choàng không phải là một con quỷ.

Sở dĩ người chặn cừu khiến mọi người khơi dậy nên lời cảnh báo không thể lý giải như thế là bởi vì họ làm công việc còn cô độc hơn cả người thương nhân lưu động.

Nhìn cái cách họ di chuyển cùng bầy cừu và chỉ mang theo một chú chó chặn cừu làm bạn đồng hành trên cánh đồng cỏ rộng mênh mông thế này là đủ hiểu. Nhiều người trong số họ còn không được xem là một con người đúng nghĩa do tính chất công việc.

Đơn độc một mình, dẫn theo bầy thú vào giữa thảo nguyên trong nhiều ngày liền, một tay cầm trượng, một tay cầm tù và thổi, hình ảnh đó khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến những phù thủy tà giáo điều khiển suy nghĩ của bầy thú.

Một số người cho rằng nếu ai vô tình gặp người chặn cừu giữa chuyến đi thì người đó sẽ không gặp tai nạn trong một tuần vì nhận được sự bảo hộ của linh hồn đất. Ngược lại cũng có người bảo kẻ chặn cừu là ác quỷ cải trang, nếu bạn bất cẩn lơ là trong phút chốc, linh hồn của bạn sẽ bị nhốt vào một trong số những con cừu mà kẻ đó dẫn theo.

Về phần mình, Lawrence cảm thấy chẳng có gì kỳ lạ ở những niềm tin này. Xung quanh người chặn cừu hội tụ một bầu không khí đủ để làm người khác tin vào điều đó.

Do đó, Lawrence đưa tay phải lên rồi xoay vòng và lặp lại hành động này

ba lần để thực hiện nghi thức khi tình cờ gặp người chặn cừ; và anh cảm thấy nhẹ nhõm đôi phần vì thấy người chặn cừ nhấc lên và hạ xuống chiếc gậy bốn lần đáp lại lời chào của anh. Ít ra, đối phương không phải là vong hồn.

Tuy nhiên, dù rào cản đầu tiên đã vượt qua an toàn nhưng thử thách thật sự chính là việc xác nhận xem đối phương có phải là ác quỷ cải trang hay không sau khi anh tiến lại gần một chút.

"Tôi là Lawrence, thương nhân lưu động. Đây là Holo, bạn đồng hành của tôi."

Lawrence cho dừng ngựa và giới thiệu tên sau khi tiến đến một khoảng cách đủ gần để anh có thể nhìn thấy những mảnh vá trên bộ trang phục mà người chặn cừ đang khoác lên mình. Người chặn cừ nhỏ con hơn anh nghĩ, chỉ cao hơn Holo một chút. Trong lúc Lawrence đang xưng danh tính thì chú chó đã gom bầy cừ lại và chạy đến chân chủ, ngồi xuống bên cạnh như một chàng hiệp sĩ trung thành.

Đôi mắt màu xám pha sắc xanh thận trọng nhìn về phía Lawrence và Holo.

Người chặn cừ vẫn im lặng không đáp.

"Ắt hẳn Chúa đã dẫn lối cho tôi tình cờ gặp cậu trên con đường này. Nếu cậu là người chặn cừ chân chính, cậu chắc chắn có thể hành xử đúng mực."

Nếu đối phương thực sự là người chặn cừ thì họ có thể hát thánh ca và nhảy để chứng minh điều đó.

Người chặn cừ chậm rãi gạt đầu rồi chống cây trượng dài ngay trước mặt.

Lawrence bất ngờ trước đôi tay thon thả và mảnh khảnh của người chăn cừu, nhưng những gì diễn ra trong khoảnh khắc tiếp theo còn làm anh bất ngờ hơn.

"Dựa vào lời ban phước của Chúa trên trời cao."

Giọng xướng thánh ca vừa vang lên là của một cô gái trẻ.

"Dựa vào sự bảo hộ của linh hồn đất."

Cô gái chăn cừu khéo léo vung cây trượng dài vẽ một mũi tên nhỏ bằng đôi tay dẻo dai trên nền đất. Từ chóp mũi tên, cô xoay chiếc gậy theo chiều bên trái vòng quanh cơ thể, vẽ ra một vòng tròn.

"Nghe trong gió có tin lành của Chúa, hưởng sự yêu mến của linh hồn đất như con chiên tận hưởng cỏ thơm."

Khi đỉnh trượng hợp nhất với đầu mũi tên, cô nhẹ nhàng đưa tay phải lên và đều đặn chạm chân trên mặt đất.

"Những con chiên được người chăn chiên dẫn dắt, người chăn chiên được Chúa dẫn lối."

Cuối cùng cô kéo đầu gậy đã hợp nhất với đầu mũi tên khi này thẳng hàng với mũi chân mình.

"Theo lời dẫn dắt của Chúa, người chăn chiên tiến bước trên con đường ngay thẳng."

Bài hát và điệu nhảy của những người chăn cừu hầu như không thay đổi dù ở bất cứ nước nào đi nữa. Những người chăn cừu không có thói quen liên kết thành công đoàn chắc chắn như thợ thủ công và thương nhân, nhưng không quá cường điệu khi bảo rằng bài hát và điệu nhảy của họ phổ biến trên

cả vạn quốc gia.

Điều đó đủ để Lawrence tin sái cổ vào câu chuyện người chăn cừu gửi lời nói vào gió để có thể trò chuyện với người khác ở phương xa.

"Xin thứ lỗi cho sự vô lễ vì đã nghi ngờ của tôi. Cô thực sự là một người chăn cừu chân chính."

Lawrence nhảy xuống khỏi xe ngựa và nói. Đôi môi của cô gái chăn cừu cong thành một nụ cười. Anh có thể đoán được đây là một cô gái xinh đẹp dựa vào khuôn miệng cô, kể cả khi chiếc mũ gần như che kín khuôn mặt khiến anh không dám chắc.

Lòng ngực của Lawrence bức bối vì tò mò dù anh cố hết sức cư xử lịch thiệp như một quý ông.

Nữ thương nhân đã hiếm, nhưng nữ nhi chăn cừu còn hiếm hơn. Hơn nữa, còn là một người đẹp có vẻ trẻ tuổi, làm sao người thương nhân vốn hiểu kì như anh có thể không hứng thú được chứ.

Tuy nhiên, dù có tò mò đến thế nào thì thương nhân cũng là loại người hoàn toàn vô vọng với bất cứ thứ gì ngoài thế giới con buôn.

Lawrence dường như là một ví dụ điển hình. Anh không thể tìm ra một cơ hội nói chuyện nào khác ngoài chủ đề thông thường khi một thương nhân lướt qua người chăn cừu trên đường. Kết cuộc, anh vẫn hàn kín sự hiếu kì trong lòng ngực, mở miệng nói ra lời chào theo quy chuẩn được định sẵn.

"Nhờ sự dẫn dắt của Chúa mà chúng ta có thể tình cờ gặp nhau, tôi mong nhận được sự cầu chúc bình an từ cô, cô gái chăn cừu ạ."

"Tôi rất sẵn lòng."

Giọng nói của cô bình thản như những chú cừu gặm cỏ làm sự hiếu kì trong lòng Lawrence càng lúc càng phình to hơn cả mây trời mùa hạ. Nhưng anh không để lộ điều đó ra mặt, cố gắng đè nén sự tò mò trong lồng ngực. Trơ trẽn hỏi về vấn đề cá nhân của người khác không phải là một phần tính cách của anh, và anh cũng không thể nói ngon nói ngọt được. Bước lại gần người chăn cừu để nhận lời cầu chúc, Lawrence không khỏi cảm thấy có một chút ghen tỵ với độ dẻo mồm dẻo miệng của tên Weiz, gã thương nhân đối tiền ở Pazzio.

Chưa kể trên xe ngựa còn có Holo, người từng nói ghét nhất trên đời là kẻ chăn cừu.

Chẳng hiểu sao, sự thật cuối cùng đó lại trở thành lý do nặng ký nhất nhấn chìm sự hiếu kì trong lòng anh.

Trong lúc Lawrence vẫn lơ suy nghĩ điều đó thì người chăn cừu mà anh nhờ vả đã cầm cây trượng dài bằng hai tay đưa lên cao và thì thầm lời cầu nguyện.

"Talti, mis, tuero, morou. Le, spinzio, tiratto, cul."

Ngôn ngữ đặc trưng của những người chăn cừu hoàn toàn khác với ngôn ngữ họ sử dụng ở nước sở tại và ngôn ngữ cổ đại được viết trong Kinh Thánh.

Bao nhiêu lần nghe thấy ngôn từ đó, Lawrence đều cảm thấy thật thần bí.

Những người chăn cừu thừa nhận chính họ cũng không biết ý nghĩa thật sự của những ngôn từ này; nhưng mỗi khi cần cầu chúc cho chuyến đi an toàn, bất cứ người chăn cừu ở đất nước nào cũng dùng câu văn đó như đã được giao ước từ trước.

Cách mà những người chăn cừu hạ cây trượng xuống rồi thối tù và một

hơi thật dài cuối lời cầu nguyện cũng giống hết nhau.

Lawrence cảm ơn vì lời cầu nguyện bình an, rồi đưa cho cô gái một đồng xu màu nâu. Lễ vật gửi cho người chăn cừu được quy ước là một đồng xu bằng đồng chứ không phải bằng bạc hay vàng, và việc người chăn cừu không được từ chối món quà nhỏ đó cũng là một phong tục. Bàn tay đưa ra nhận lễ vật chỉ lớn hơn bàn tay của Holo một chút. Sau khi đặt đồng tiền lên trên bàn tay ấy, Lawrence nói cảm ơn một lần nữa.

Quả nhiên không nắm bắt được chút cơ hội nói chuyện nào, Lawrence dù hơi tiếc nuối nhưng cũng đành từ bỏ.

Tuy nhiên, đôi chân vừa dậm bước quay về toa xe của anh đã dừng lại sau lời chào.

Thật không ngờ người đánh tiếng lại là cô gái chăn cừu.

"À, ừm, anh đang trên đường đến Ruvínheigen phải không?"

Giọng nói trong trẻo của cô khác với Holo, và thật khó để tưởng tượng ra rằng cô lại là một người chăn cừu - công việc được xem là một trong số những công việc khắc nghiệt nhất. Lawrence đảo mắt về phía Holo một chút trong khi cô đang nhìn về hướng khác. Holo ngồi quay lưng đi trên chiếc ghế xà ích với vẻ chán chường.

"Vâng, chúng tôi đang trên đường đến đó từ Poroson."

"Làm thế nào mà anh nghe đến con đường này?"

"Đây là con đường hành hương của thánh nhân Metrogius. Chúng tôi tình cờ nghe thấy vào ngày hôm trước."

"Vậy à... ừmm, anh có nghe được chuyện chó sói không?"

Nhờ câu nói đó, cuối cùng anh cũng biết lý do vì sao cô gái chần chừ cất công bắt chuyện với anh.

Chắc hẳn cô nghĩ Lawrence chỉ đơn giản là người thương nhân lưu động không thông hiểu sự tình nên mới chọn con đường này.

"Tôi có nghe qua. Nhưng do đang vội nên tôi mới chọn con đường này."

Anh không cảm thấy cần thiết phải tiết lộ chuyện của Holo. Chẳng có gì khả nghi khi một người thương nhân vì kiếm tiền mà không ngần ngại lao vào con đường nguy hiểm dù đã được cảnh báo có chó sói xuất hiện.

Tuy nhiên, dù nói gì thì nói phản ứng của cô gái chần chừ rất kì lạ.

Nếu hỏi tại sao thì câu trả lời chính là trông cô có vẻ tiếc nuối.

"VẬY Ạ..."

Vai cô chùng xuống, giọng nói như mất hút vào hư không, Lawrence có cảm giác rõ ràng cô đang mong mọi điều gì đó. Nhưng thực ra cô đang hy vọng điều gì?

Lawrence nghiền ngẫm lại đoạn hội thoại trong đầu. Những khả năng anh nghĩ ra không nhiều cho lắm.

Cô hy vọng Lawrence không biết chuyện chó sói, hay là mong anh không vội vã?

Anh chỉ có thể suy luận được nhiều đó từ đoạn hội thoại ngắn ngủi với cô.

"Có chuyện gì sao?"

Chuyện đã như thế, nếu không mở miệng hỏi thăm thì anh sẽ thất bại với tư cách một người đàn ông chứ không phải một thương nhân. Lawrence nở

một nụ cười đậm chất thương nhân, cố gắng hành xử thật nhã nhặn.

Anh dồn suy nghĩ về Holo - người có lẽ đang mặt mày sững sía ở phía sau - vào một góc nhỏ trong đầu.

"Ồ, à, không... Chuyện đó..."

"Có gì không ổn sao? Hay cô cần gì nào?"

Đầu và lưỡi của Lawrence sẽ chuyển động không ngừng khi bắt đầu mời gọi một thương vụ đàm phán.

Dù bán cái gì cũng có thể giúp anh hỏi thêm về cô, cô gái chần cừ khiến cho cả nàng tiên vốn được cho là hiếm thấy cũng trở nên tầm thường. Tất nhiên, bên dưới khuôn mặt tươi cười của anh là mọi nỗ lực cố gắng tìm ra thứ mà anh có thể bán.

Và tất cả suy nghĩ đó đều tan biến sau khi anh nghe câu nói tiếp theo của cô.

"Chuyện là... Anh có thể... Thuê tôi được không..."

Trong đầu Lawrence vang lên tiếng ro ro trống rỗng trước lời đề nghị của người chần cừ đang nắm lấy cây trượng bằng hai tay như tựa vào nó.

Khi một người chần cừ đề nghị bạn thuê họ, điều đó tương đương với việc hỏi bạn liệu bạn có đồng ý cho họ chăm sóc đàn cừu của bạn không.

Nhưng, Lawrence không nuôi cừu. Nếu có thì có chẳng là anh đang nuôi một con sói thông minh và xấc láo.

"À, theo như cô đã thấy thì tôi là một thương nhân lưu động nên tôi không buôn bán cừu. Xin lỗi, cô đã bỏ công đề nghị thế mà."

"K-Không, ý tôi không phải vậy."

Bối rồi, cô gái chần cừ vội vàng xua tay, sau đó cô ngó nghiêng xung quanh như dành thời gian suy nghĩ điều gì đó.

Vì khuôn mặt ẩn sâu bên dưới chiếc mũ trùm đầu nên Lawrence không thấy được ánh mắt cô, nhưng rõ ràng bộ dạng cô như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Có lẽ cô đang tìm đạo cụ giúp giải thích lời đề nghị của mình tốt hơn.

Và dường như ngay lập tức cô đã tìm ra.

Lawrence biết được điều đó vì bộ dạng của cô toát ra vẻ nhẹ nhõm, đến mức mà anh cứ tưởng cô cũng có đôi tai bên dưới chiếc mũ kia giống với Holo.

Điều mà cô gái chần cừ tìm kiếm là chàng hiệp sĩ bốn chân có bộ lông đen, đang thực hiện bốn phận tôi tớ trung thành ngồi bên cạnh chủ nhân không chút lơ là.

"Tôi là người chần cừ. Ừmm, ngoài chần cừ tôi còn có thể đuổi sói nữa."

Vừa nói cô vừa vung cánh tay phải nhỏ xíu và chú chó đen ngay lập tức đứng thẳng.

"Nếu anh chịu thuê tôi, tôi có thể bảo vệ chuyến đi của anh khỏi bầy sói, vậy được không?"

Chú chó sủa lên một tiếng như muốn nhấn mạnh cho lời đề nghị buôn bán vùng về của cô chủ, rồi nhanh chóng lao đi tập hợp bầy cừ đang bắt đầu di chuyển tán loạn.

Mặc dù người ta thường thuê hiệp sĩ hoặc lính đánh thuê khi đi qua những tuyến đường có tình hình trị an không tốt, nhưng chuyện thuê người chặn cừu để bảo vệ khỏi đàn sói thì anh chưa nghe thấy bao giờ. Đúng là nếu anh thử suy nghĩ về nó thì việc bên cạnh có người chặn cừu ưu tú cũng giống như có thêm tai mắt sắc bén để đề phòng lũ sói. Nhưng sở dĩ anh chưa từng nghe chuyện như thế này bao giờ là bởi vì không có người chặn cừu nào đề nghị làm việc này.

Lawrence nhìn chú chó chạy vòng quanh như đang diễn tập bảo vệ đàn cừu khỏi lũ sói, sau đó ánh mắt anh lại quay về cô gái chặn cừu trước mặt.

Sống trong cô độc, cô gái chặn cừu có lẽ không có cơ hội luyện cách cười giả tạo. Bên dưới chiếc mũ trùm đầu, cô mỉm cười gượng gạo.

Lawrence suy nghĩ một lát rồi trả lời.

"Xin đợi cho một chút. Tôi muốn hỏi ý kiến bạn đồng hành."

"V-Vâng ạ."

Về phần mình, Lawrence cảm thấy bức bối đến mức sẵn lòng thuê cô gái này vô điều kiện, nhưng nếu thuê thì anh phải trả tiền cho đối phương, và khi dính đến việc trả tiền thì trong đầu người thương nhân không nghĩ đến gì khác ngoài khoản thiệt hơn.

Lawrence bước vội đến sát ghế xà ích, đánh tiếng với Holo - người đang rảnh rỗi ngồi trên đó ngáp dài. Lawrence nghĩ nếu muốn biết một người chặn cừu có khả năng đuổi sói không thì cách tốt nhất là hỏi một con sói.

"Cô nghĩ sao về người chặn cừu đó?"

"Hừm? Hừm..."

Vừa uể oải dụi mắt Holo vừa nhìn về phía người chặn cừu. Lawrence cũng liếc mắt trông theo và thấy cô gái chặn cừu đang ra lệnh cho chú chó, không nhìn về hướng này.

Dường như không phải cô đang khoe kỹ năng của mình, cô chỉ cố gắng không để lũ cừu đi tán loạn khắp nơi.

Lũ cừu có xu hướng thích tự ý tách ra khi dừng lại ăn cỏ hơn là lúc đi bộ cùng đàn.

Sau khi thu ánh mắt về, Holo mở miệng với vẻ cáu kỉnh..

"Tôi dễ thương hơn chó."

Chú ngựa hí lên như thể bật cười.

"Không phải ý đó, chuyện kỹ năng kìa."

"Kỹ năng?"

"Cô thấy cô ấy là người chặn cừu như thế nào? Chỉ có giá trị thuê nếu lành nghề thôi. Cô nghe chuyện rồi mà, nhỉ?"

Holo nhìn người chặn cừu chỉ bằng cái liếc xéo rồi lập tức đưa mắt về và nói với giọng quở trách.

"Chẳng phải anh đã có tôi rồi sao?"

"Điều đó thì tất nhiên. Nhưng sử dụng người chặn cừu để hộ tống khỏi lũ sói chẳng phải là ý tưởng mới sao? Không chừng có thể trở thành một hình thức kinh doanh mới?"

Hiền giả sói Holo có thể biết được người khác có nói dối hay không, và giờ chắc chắn cũng nhận ra những lời Lawrence nói là thật, nhưng cô vẫn

hướng ánh mắt ngờ vực về phía anh.

Tuy nhiên, Lawrence sớm nhận ra ẩn ý của Holo.

"Tôi sẽ không bị mê hoặc bởi sắc đẹp của cô ta đâu. Vì cô dễ thương hơn mà."

Khi anh nhún vai ý hỏi Holo "vậy được chưa?", thì cô lập tức trả lời "vừa đủ điểm đậu". Cách cho điểm của Holo có hơi khắt khe một chút nhưng vì cô đang bật cười vui vẻ nên ắt hẳn đó là lời nói đùa.

"Vậy, kĩ năng thì sao?"

Nghे Lawrence hỏi, khuôn mặt Holo lập tức trở nên căng thẳng.

"Tôi chưa thực sự nhìn thấy cô ta hành động khi có chó sói nên không thể nói được gì, nhưng tôi nghĩ thứ hạng của cô ta nằm đâu đó ở nửa đỉnh trên."

"Cô nói cụ thể hơn đi."

"Tôi có thể cướp cừu khỏi cô ta. Nhưng lũ sói thông thường kể cả đi săn theo bầy đi nữa, có lẽ cũng chỉ là đối thủ nhẹ kí với cô ta mà thôi."

Lời nhận xét tốt hơn mong đợi.

"Cách điều khiển lũ cừu của cô ta thực sự rất thành thạo. Kẻ chăn cừu rắc rối là kẻ có một con chó thông minh và biết cách phối hợp nhịp nhàng với nó. Tôi nghĩ cô ta có đủ hai yếu tố trên. Từ giọng nói cho thấy cô ta vẫn còn trẻ, nhưng đó là mối họa cho sau này. Tốt hơn hết trong lúc cô ta còn..."

"Hiểu rồi. Cảm ơn."

Lawrence không biết Holo đang nói thật hay đùa, nhưng cái vút đuôi của cô cho thấy có một nửa là nghiêm túc.

Nhưng anh chỉ cần nghe phần kĩ năng của người chặn cừu là đủ rồi. Nếu anh thử thuê cô gái ấy thì anh sẽ phải trả tiền thuê, và nếu cô làm không tốt thì đó sẽ là một mẻ đầu tư thất bại. Lawrence suy nghĩ một chút rồi định quay gót bước đi thì bị tiếng gọi của Holo níu chân lại.

"Nè!"

"Hửm?"

"Anh định thuê thứ đó thật à?"

Âm vang trong giọng nói của Holo như chứa đựng sự trách móc.

Nghe cô nói thế anh mới sực nhớ ra. Holo không có thiện cảm với người chặn cừu.

"À... Cô ghét đến thế sao?"

"Nếu anh hỏi ghét hay không thì tôi nói ghét, nhưng ý tôi không phải vậy. Tôi không nói đến tôi mà nói anh đó."

Người ta thường gọi trường hợp này là bị đánh úp vì mất cảnh giác.

"... Nhưng cô đang nói đến cái gì cơ?"

Lawrence hỏi lại với tất cả sự chân thành, anh không hiểu rốt cuộc Holo đang nói đến điều gì. Holo khẽ thở dài trước khi nheo mắt lại với vẻ khó chịu. Đôi mắt màu hổ phách pha sắc đỏ bén lẹm như ánh lửa lạnh lẽo.

"Thuê cô ta đồng nghĩa với việc cô ta sẽ đi cùng chúng ta trong một thời gian đúng không? Nên tôi mới hỏi anh không cảm thấy có vấn đề gì hết sao?"

Đôi mắt lạnh băng của Holo dán chặt vào Lawrence.

Cô ngồi trên ghế xà ích và nhìn xuống mặt anh.

Không nhất thiết phải có lý do nhưng Lawrence không chịu nổi cảm giác dường như Holo đang rất giận dữ với mình.

Lawrence cuống cuồng vận óc suy nghĩ. Vì lý do gì mà thuê người chặn cừu lại khiến Holo tức giận đến vậy?

Nếu loại trừ lý do lớn nhất là Holo ghét người chặn cừu ra thì anh gần như chẳng nghĩ ra được khả năng nào khác. Những lựa chọn dần biến mất, chỉ còn lại duy nhất một kết luận.

Không lẽ Holo muốn chuyển hành trình chỉ có hai người.

"Cô ghét đi cùng người khác hả?"

"Không hẳn ghét."

Cách trả lời cộc lốc đó cho thấy cô đang hờn dỗi. Lawrence cảm động với khía cạnh mới mẻ này của Holo, vừa mỉm cười vừa nói.

"Đến Ruvínheigen mất tầm hai ngày đường thôi mà. Vẫn không chịu hả?"

"... Tôi không nói là không chịu."

Vừa nói Holo vừa liếc nhìn Lawrence và không hiểu sao anh cảm thấy điều đó đáng yêu lạ kì.

"Chà, xin lỗi nhưng kiên nhẫn giúp tôi nhé."

Vẻ đáng yêu bất ngờ của Holo khiến anh không cưỡng nổi mà bật cười.

Nhưng Holo nhú lông mày lại.

"Tôi phải kiên nhẫn điều gì chứ?"

Holo hỏi.

"Humm, chuyện đó..."

Lawrence ngáp ngừng. Không đời nào anh có thể nói thẳng thừng rằng vì Holo đang ghen. Nếu anh nói ra chắc chắn cô sẽ cau có rồi giãy dụa phản biện.

"Tôi thật sự chỉ muốn thử xem người chặn cừu có giúp ích trong việc hộ tống khỏi bầy sói không thôi. Cô có thể chịu đựng trong hai ngày không?"

"Không phải là không thể, nhưng đó không phải là vấn đề."

"Chuyện đó..."

Trong lúc Lawrence vừa nói vừa liếc nhìn về phía cô gái chặn cừu thì Holo đã chớp ngay cơ hội nói tiếp.

"Nếu chúng ta chủ quan đi cùng người khác, chẳng biết họ có phát hiện ra chân tướng của tôi không. Tôi thì không quan tâm điều đó nhưng còn anh, chẳng phải sẽ gặp rắc rối sao?"

Trong câu nói đó, Lawrence nghe thấy âm thanh của từng đốt sống lưng co cứng lại kêu răng rắc. Chẳng phải tưởng tượng hay thối phồng gì đâu nhưng anh biết chắc cô gái chặn cừu dường như cũng nhận ra sự khác lạ nơi anh từ khoảng cách xa, cô đang nghiêng đầu như thể quan sát về phía này.

Đúng rồi. Là nó. Là khả năng đó. Sao anh có thể hiểu nhầm chuyện rành rành trước mắt như thế được. Anh ước gì toàn bộ số mỡ hôi đồng loạt tuôn chảy từ cổ anh sẽ gội sạch hết lỗi lầm đó.

Làm sao Lawrence có thể tưởng bở rằng Holo muốn du hành hai người

cùng mình trước khi nghĩ đến những khả năng khác. Anh thực sự tự tin thái quá.

Ánh mắt của Holo như xuyên thủng gáy anh.

Sự thay đổi trong thái độ của Lawrence quá rõ ràng đến mức có thể biết được từ đằng xa. Và Hiền giả sói ngồi ngay bên cạnh ắt hẳn có thể nhìn thấy diễn biến tận sâu bên trong lòng anh.

"Hô ô, thì ra là vậy."

Nghe Holo nói, máu đồng loạt dồn hết lên mặt Lawrence.

"Anh muốn nghe tôi nói thế này sao? E hèm."

Lawrence chậm chậm quay mặt về phía Holo và cô sói xấu tính vờ làm ra vẻ cô đơn.

Sau đó, cô khẽ đặt tay lên môi và hé miệng ngáp ngừng nói.

"Emm... Chỉ muốn chuyển hành trình hai người cùng với anh mà thôi..."

Cô cố ý vắn nhẹ người, giả vờ then thùng, đột nhiên quay mặt đi rồi lập tức quay lại nhìn anh. Sau một quãng nghỉ, thần thái cô hoàn toàn thay đổi. Cô bắn ra một đòn chí mạng cuối cùng với ánh mắt sắc lạnh.

"Đồ đàn thôi!"

Lawrence không thể thốt ra dù chỉ một lời, dẫu là vì mất thể diện hay vì quá mức xấu hổ, anh ngờ rằng mình còn chẳng đứng thẳng được.

Nhưng tất cả những gì anh muốn lúc này là tránh xa khỏi ánh mắt lạnh băng của Holo, và khi anh quay gót dợm bước đi thì bị chặn lại bởi tiếng gọi của cô.

Lawrence liếc nhìn qua vai, tự hỏi cô vẫn đang hả hê hay sao và thấy Holo đang cười trên ghế xà ích.

Dường như cô đang cười với vẻ kinh ngạc.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười ấy, Lawrence chợt cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

"Thiệt tình!"

Trước lời nói kèm theo tiếng thở dài của Holo, Lawrence đột nhiên nở nụ cười ảo não đáp lại.

"Chắc, có hai ngày chắc cũng không đến nỗi bị phát hiện. Cứ làm gì tùy thích."

Holo nói xong liền ngáp dài rồi quay ngoắt đi ý bảo đã hết chuyện.

Lawrence gật đầu rồi phi vội đến gần cô gái chán cừu.

Anh có cảm giác như đã thân thiết hơn với Holo.

"Xin lỗi đã để cô đợi."

"Không đâu ạ. À, ừm..."

"Cô thấy thế nào với bốn mươi triệ để đến Ruvínheigen? Và sẽ có thêm chút tiền thưởng nếu chúng ta vẫn bình yên vô sự sau khi bị sói tấn công."

Lawrence tưởng cô gái chán cừu sẽ từ chối vì anh để phí thời gian nói chuyện với Holo. Thông thường nếu người ta há hốc miệng thì đó là dấu hiệu xấu, nhưng sau đó cô vội vã gật đầu liên tục như thể lời nói của Lawrence cuối cùng cũng thấm vào đầu cô.

"X-Xin giúp đỡ ạ!"

"Tôi cũng vậy."

Toan đưa tay ra bắt chứng minh cho việc thành lập giao ước, Lawrence chợt nhận ra anh vẫn chưa hỏi tên của cô gái chặn cừu.

"Có thể cho tôi biết tên của cô là gì được không?"

"A, x-xin lỗi."

Dường như nhận ra chiếc mũ vẫn còn trùm kín đầu, cô hoảng hốt kéo nó xuống.

Đây quả là một hình ảnh dịu lòng với Lawrence, người gần đây toàn bị hoảng loạn trước mặt Holo.

Bên dưới chiếc mũ trùm đầu là khuôn mặt của một thiếu nữ yếu ớt tựa như chú cừu non, mái tóc vàng hoe cột lên kiểu đuôi ngựa nhưng rõ ràng không được chải chuốt. Dù vẻ ngoài hơi thiếu cân của cô mang lại cảm giác nghèo khổ nhưng đôi mắt màu nâu sẫm trông rất đẹp. Tất cả chúng gộp lại cho ra một ấn tượng tương xứng hoàn hảo với từ khổ hạnh.

"Là N-Norah. Norah Arendt ạ."

"Xin giới thiệu một lần nữa, tôi là Kraft Lavvrence. Trên thương trường thường được gọi là Lawrence."

Khi Lawrence bắt lấy bàn tay rụt rè chìa ra của Norah, anh ngạc nhiên khi nhận ra nó chỉ lớn hơn bàn tay của Holo một chút và đang run rẩy. Nhưng cô mau chóng siết nhẹ tay anh, dường như cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Dù độ lớn bàn tay của cô không khác Holo là mấy nhưng độ thô ráp của nó chắc chắn thuộc về một người chặn cừu.

"Vây, chuyện đến Ruvinheigen xin nhờ cô giúp đỡ."

"Tôi cũng vậy."

Nụ cười của cô tựa như cỏ xanh mềm mại của ngày hạ.

Lawrence định ninh họ chỉ có thể di chuyển chậm rãi vì phải đi cùng bầy cừu, nhưng dường như anh đã lầm.

Đôi chân của lũ cừu nhanh hơn anh nghĩ, những lúc có đà xuống dốc chúng còn có thể dễ dàng bỏ xa xe ngựa.

Tiếng kêu của chúng vẫn thong thả không thay đổi, nhưng cách chạy vội vã làm chúng trông như những miếng vải trắng trải dài trên đồng cỏ.

Tất nhiên, Norah không khó để theo sau bầy cừu. Lúc này, đoàn người và vật của họ đang xếp theo thứ tự bầy cừu dẫn đầu con đường, theo sau là Norah, sau cùng là xe ngựa của Lawrence.

"Enek!"

Khi Norah gọi tên, chú chó Enek rung bộ lông đen và phóng trở lại như một mũi tên rực lửa đen ngòm, nhảy lên không trung như không thể chịu đựng nổi việc chờ đợi chỉ thị tiếp theo. Ngay khi chiếc chuông gắn trên đầu cây trượng rung lên, chú liền phi hết tốc lực lên trước đầu bầy cừu.

Lawrence không có nhiều hiểu biết về kỹ năng của người chăn cừu, nhưng cách cô chỉ đạo chú chó chăn cừu thật sự rất tuyệt vời. Sự phối hợp nhịp nhàng của cô với Enek là thứ không dễ đạt được trong một sớm một chiều.

Nhưng Enek có vẻ không phải là chú chó mới lớn. Norah chỉ tầm mười bảy, mười tám, nên có lẽ ba mẹ cô cũng là người chăn cừu và chú chó chăn cừu là tài sản cô được thừa kế từ ba mẹ mình.

Sự hiếu kì hơn mức cần thiết của một người thương nhân lộ rõ mồn một trên mặt Lawrence.

"Norah này."

"Vâng?"

"Cô làm nghề chăn cừ lâu chưa?"

Sau khi nghe câu hỏi của Lawrence, Norah rung một hồi chuông dài rồi nói lỏng nhịp độ bước chân và đến gần mạn phải của xe ngựa.

Ở mạn trái ghế xà ích, Holo đang hoàn toàn chìm trong giấc ngủ say.

"Chỉ tầm bốn năm thôi ạ."

Nghiep vụ nghề này chỉ đòi hỏi nhớ điệu nhảy, bài hát và lời cầu nguyện khi được khách lữ hành xin chuyển đi bình an nên bất cứ ai cũng có thể quen ngay. Do đó, những người còn trẻ tuổi nhưng đã có tận mười năm hành nghề cũng không phải hiếm.

Dù không có cây trượng và chú chó chăn cừ, bất cứ ai chỉ cần đi bộ và khẽ vào móng cừ bằng que củi khô cũng có thể trở thành người chăn cừ đích thực.

"Chú chó chăn cừ, ừmm, Enek là tự tay cô huấn luyện?"

"Không, tôi nhật được."

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Lawrence. Chú chó chăn cừ giỏi là tài sản quý giá của người chăn cừ, nên anh không nghĩ có ai đó bất cẩn để lạc chúng.

Câu trả lời chỉ có một. Chủ nuôi cũ đã nghỉ hưu nên mới bỏ lại chú chó

chăn cừu như thế.

"Tôi trở thành người chăn cừu sau khi nhặt được Enek."

"Còn trước đó?"

Lawrence lờ miệng hỏi mà không suy nghĩ.

"Tôi phụ giúp cho trại tế bần dưới sự quản lý của tu viện và được phép sống ở đó."

Bối móc quá khứ là hành động không tốt. Dù vậy, Norah không tỏ ra bị xúc phạm mà vẫn trả lời trơn tru. Là một cô gái chăn cừu hiếm hoi, có lẽ cô đã quá quen với sự tọc mạch của người khác về thân thế của mình.

Nhưng nếu cô ở trại tế bần, điều đó đồng nghĩa với việc cô không có người thân thích, không có tài sản và không có gì cả, nhưng giờ đây cô đã trở thành một người chăn cừu tài giỏi; dường như Chúa trời cũng ban phước lành đến cho mọi người.

"Khi còn được chăm sóc ở trại tế bần, tôi luôn mong mỏi có thể tìm được một công việc cho riêng mình, và gặp được Enek quả là điều kì diệu."

"Có lẽ nó là món quà cho lời cầu nguyện ngày đêm của cô."

"Vâng, thật sự tôi chỉ có thể nghĩ rằng Chúa trời đã mang Enek và tôi đến bên nhau."

"Leng keng", Enek chạy ngược về khi tiếng chuông vang lên.

Khi tiếng chân khô khốc của Enek chạm tới tai Lawrence, Holo hơi cựa quậy nhẹ nhàng nghiêng mình về phía anh. Chuyện cô vẫn biết chó sói đến dù đang ngủ có lẽ là sự thật.

"Tôi đã gặp được Enek khi đang rơi vào cảnh cùng kiệt vì trại tế bần bị một thương nhân lừa lấy phần đất."

Câu nói có phần nhói tai với Lawrence vì anh cũng là một thương nhân, nhưng sự thật chuyện thế này rất thường xảy ra.

"Khi tôi gặp cậu nhóc, trông cậu tồi tả và vết thương bao phủ khắp người."

"Bị sói tấn công?"

Lawrence có cảm giác cơ thể Holo hơi co giật. Phải chăng cô đang giả vờ ngủ?

"Không ạ, tôi nghĩ là do sơn tặc hoặc lính đánh thuê... Vì khu vực đó không có chó sói xuất hiện. Sau đó, tôi tìm thấy cậu ấy đang nằm thu mình dưới vách đá nhỏ của ngọn đồi cùng với cây trượng này."

"Thì ra là vậy."

Được Norah xoa cổ, Enek sửa lên có vẻ sung sướng.

Chắc hẳn người thu mình dưới vách đá trong tình trạng bán sống bán chết không chỉ có mỗi Enek. Hầu hết số phận của những người bị đuổi khỏi trại tế bần là chết đói. Mỗi liên kết của một người một vật sau khi trải qua bao khổ nạn vẫn bình yên vô sự chắc hẳn không phải là thứ nửa vời.

Hơn nữa, chần chừ là công việc cô độc và khắc nghiệt nên Enek tự nhiên sẽ trở thành đối tượng để hàn huyên tâm sự của Norah.

Lawrence nghĩ ít ra chú chó còn là đối tượng đáng để trò chuyện hơn đám ngựa kéo xe. Lũ ngựa khá là lạnh lùng.

"Nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhận được lời đề nghị hộ tống từ một người

chăn cừu đấy."

"O?"

"Những người chăn cừu thường không làm việc này đúng không?"

Nhìn Lawrence nói và bật cười, Norah hơi bối rối cúi mặt xuống với vẻ ngượng ngùng.

"Chuyện đó..."

"Sao?"

"Tôi muốn nói chuyện với ai đó..."

Cách cầm như bám víu vào cây trượng cao hơn thân mình của cô rõ ràng là một thói quen.

Nhưng tất nhiên Lawrence hiểu cảm giác của Norah khi nói ra lời đó.

Trong số những người không phải là người dân của thị trấn, rất ít ai không bị sự cô độc xâm lấn.

"Nhưng, còn lý do khác nữa..."

Lần này, biểu hiện trên gương mặt cô tươi sáng hơn, cô nhìn về phía xa xăm và nói.

"Tôi muốn trở thành thợ may."

"À, vậy là vì phí tham gia công đoàn đúng không?"

Norah lại hơi đỏ mặt trước lời nói của Lawrence, có lẽ cô cho rằng thật xấu hổ khi nói đến chuyện tiền bạc trong khi bản thân không phải là một

thương nhân.

"Gần đây phí tham gia của thị trấn nào cũng cao hết nhi. Nhưng mà, với những thị trấn mới thì không có vậy đâu."

"Sao, thật chứ ạ?"

Đôi mắt đẹp màu nâu sẫm ánh lên màu hi vọng quá dễ đoán khiến Lawrence cảm thấy ấm lòng.

Có thể nói việc có công ăn việc làm trong thị trấn và sống cố định ở đó là điều mà những người rong ruổi nay đây mai đó thiết tha mong muốn. Cuộc sống phiêu bạt như thế là rất khó khăn ngay cả với một người đàn ông, với một cô gái chần cừu chắc hẳn nó còn khổ cực hơn gấp bội phần.

"Đôi khi người ta cho gia nhập miễn phí ở những thị trấn mới thành lập đây."

"M-miễn phí..."

Norah lẩm bẩm như có dòng chữ "không thể tin được" viết lên mặt. Sau vài ngày bị Holo giày vò thân xác, biểu hiện đó của Norah thực sự làm Lawrence thấy nhẹ lòng hơn nhiều.

"Từ giờ nếu gặp người thương nhân nào đi qua đường này, cô nên thường xuyên hỏi xem có kế hoạch xây dựng thị trấn mới nào không nhé. Nếu người đó biết chắc hẳn họ sẽ vui lòng mà nói ra thôi."

Khuôn mặt Norah sáng bừng lên như thể nghe thấy có kho báu ở đâu đó, cô quả quyết gật đầu sau khi nở nụ cười tươi rói tràn đầy hi vọng.

Nếu tin tức vừa rồi làm cô vui sướng đến nhường này, chúng thật sự đáng để Lawrence nói ra.

Hơn nữa, ở Norah toát lên một khí chất khiến Lawrence đặc biệt muốn giúp đỡ. Tận đáy lòng anh cảm nhận được sự nỗ lực hết mình thể hiện qua đôi tay mảnh mai của cô.

Lawrence chợt thầm mong cô sói bên cạnh, kẻ có thể dễ dàng lấy những thương nhân già dặn kinh nghiệm ra làm trò giải khuây chỉ bằng một lời nói chơi có thể học hỏi thêm một chút ở cô gái chần chừ này.

Nếu làm thế chắc cô sẽ đáng yêu hơn biết bao, Lawrence băn khoăn thì thầm suy nghĩ ấy trong đầu.

"Nhưng gần đây ít thị trấn mới được xây dựng hơn, nên cô cứ chăm chỉ kiếm tiền bằng con đường khác trong lúc cầu nguyện Chúa trời mang lại sự may mắn là tốt nhất."

"Vâng. Hơn nữa, Chúa sẽ nổi giận mất nếu tôi cứ dựa dẫm vào ngài mãi."

Lawrence tưởng Norah sẽ tiếc nuối lắm, nhưng không ngờ cô lại nói với vẻ dí dỏm kèm theo một nụ cười tươi tắn.

Nếu bên cạnh không có Holo, chắc anh đã mời cô ngồi lên ghế xà ích mất rồi.

Holo hơi cựa quậy một chút ngay khoảnh khắc suy nghĩ ấy xoẹt qua tâm trí Lawrence làm anh cuống cuống tiếp lời.

"À, ừm... Dựa vào góc nhìn của một thương nhân mà nói, có lẽ việc hộ tống chúng tôi giúp cô kiếm được khá hơn là chặn giữ bày cừu nhỉ. Cuộc chiến tranh chấp lãnh thổ cũng khá khắc nghiệt đúng không?"

"... Công nhận ạ."

Norah cười nảo nề, nhưng Lawrence có thể lờ mờ đoán được sự gian khổ

mà cô đã trải qua từ khoảng lặng ngắn cô dừng lại trước khi đáp trả.

"Những điểm an toàn đều có người chặn cừu khác rồi ạ."

"Chỉ còn lại khu vực nổi tiếng có nhiều sói thôi sao?"

"Vâng."

"Lũ sói thật sự rắc rối ghê... Oáiii!"

Lawrence đột ngột nhảy dựng khỏi ghế xà ích vì cơn đau nhói ở đùi. Norah nhìn anh bằng ánh mắt bối rối, nhưng anh đã vội ngồi xuống vờ cười giả lả.

Rõ ràng Holo đang vờ ngủ. Cô đã nhéo vào bắp đùi anh.

"Có lẽ lũ sói cũng chỉ muốn có miếng ăn, nhưng đôi khi vì thế mà chúng đoạt luôn cả sinh mạng chúng ta... Đúng là tôi muốn ở nơi an toàn hơn nếu có thể."

"Sói là một giống loài ranh mãnh và quỷ quyệt."

Lawrence nói như ý muốn trả đũa lại cái nhéo lúc nãy của Holo.

"Đừng nói xấu chúng, chúng có thể nghe được đấy."

Norah nói, đầu hơi nghiêng nghiêng sang một bên trông rất tinh nghịch và quấy rối, nhưng tất nhiên anh buộc phải lên tiếng tán thành ý kiến của cô vì đang có một con sói ngay bên cạnh anh.

"Nhưng, nếu cô có kỹ năng bảo vệ bầy cừu bình an vô sự ở nơi nổi tiếng có chó sói xuất hiện, chẳng phải cô sẽ được giao cho nhiều cừu hơn sao?"

"Không đâu ạ, tôi có thể bình an vô sự là nhờ sự chở che của Chúa... Hơn

nữa, có việc để làm là tôi đã biết ơn lắm rồi. Một đàn cừu lớn thì hơi..."

Có lẽ cô chỉ đang khiêm tốn, Lawrence nghĩ, nhưng anh cảm thấy còn uẩn khúc gì đó bên dưới nụ cười chột lóe lên rồi vụt tắt của cô. Anh không nghĩ ra nhiều khả năng cho lắm. Phải chăng cô có chuyện bất mãn với chủ thuê?

Dù biết là không tốt, nhưng Lawrence lại một lần nữa không cưỡng nổi sự hiếu kỳ trong lòng và cứ thế thể hiện điều đó ra khuôn mặt và lời nói.

"Có thể là do chủ thuê không có mắt nhìn người đấy. Cô thử đổi chủ xem sao?"

Suy cho cùng chăn cừu cũng là một dạng buôn bán. Đầu quân cho nơi có điều kiện tốt hơn là chuyện hiển nhiên.

Nhưng Norah sững sốt trước câu nói của anh và cất giọng.

"Sao cơ, tôi thật sự không thể làm mấy cái chuyện đổi chủ như thế được."

Có vẻ cô phản đối không phải vì sợ những lời nói xấu lọt đến tai chủ thuê như với chó sói. Dường như cô thực sự nghĩ như vậy.

"Xin thứ lỗi, tôi thất lễ quá. Là một thương nhân, tôi luôn có khuynh hướng nghĩ đến thiệt hơn trước tiên trong công việc."

"À, k-không sao."

Norah lắp bắp, dường như ngạc nhiên với chính câu nói mình vừa thốt ra, nhưng sau đó cô đột nhiên khẽ lẩm bẩm trong miệng.

"... À, ừm."

"Vâng?"

"Chuyện, đổi chủ thuê... rất thường xảy ra ạ?"

Một câu hỏi ngoài dự kiến.

"Ừ, nếu không ưng thuận điều kiện chủ thuê đặt ra thì tìm chủ khác cũng bình thường mà nhỉ?"

"VẬY Ạ..."

Một khi cô đã thốt ra những lời này, ắt hẳn cô có điều không vừa ý với chủ thuê.

Nhưng, cú sốc như trời long đất lở của cô khi nghe gợi ý đổi chủ có thể bắt nguồn từ cách nghĩ của cô. Có lẽ cô cho rằng suy nghĩ đó là kì quặc. Trong trường hợp này, danh tính chủ thuê của Norah tự nhiên sẽ được tiết lộ.

Norah là một cô gái tay trắng không có gì cả, đến họ hàng thân thích cũng không, vì vậy việc tìm người dám ủy thác đàn cừu cho cô chần dặt chắc còn khó hơn lên trời. Ngay cả khi giao cừu cho người đàn ông chần cừu khỏe mạnh và chỉ tám trong đàn mười con quay về an toàn thì đó cũng đã là một vụ giao dịch tốt. Nên rất bình thường khi ai đó nghi ngại một cô gái trông yếu ớt như Norah có thể dẫn về đàn năm con.

Từ đó suy ra, người có thể giao cừu cho Norah sẽ chẳng ai khác ngoài người có tấm lòng từ bi vượt qua toan tính lợi ích.

Tóm lại là...

"Xin thứ lỗi cho sự tò mò của tôi nhưng chủ thuê của cô là nhà thờ đúng không?"

Trong giây phút đó, khuôn mặt của Norah chuyển sang trạng thái sửng sốt đến mức khiến Lawrence cảm thấy phấn khích.

"Sao anh có thể..."

"Đó là bí mật của giới thương nhân."

Ngay khi Lawrence nói kèm theo một nụ cười, Holo liền giậm chân nhẹ như muốn bảo anh "đừng có dương dương tự đắc".

"À, chuyện đó... Đúng vậy ạ. Tôi nhận chẵn bảy cừu từ linh mục của nhà thờ..."

"Nếu là nhà thờ chắc cô không gặp rắc rối với công việc đâu nhỉ? Cô thật may mắn khi gặp được chủ tốt."

Có lẽ người linh mục này có liên hệ với trại tế bần. Trong thế giới này, mối quan hệ cá nhân có lợi hơn hẳn may mắn và thực lực.

"Vâng, thật sự may mắn ạ."

Norah trả lời, không quên nở một nụ cười.

Tuy nhiên, với một thương nhân dựa vào tài đánh hơi ra sự thật ẩn chứa đằng sau những cuộc thương thảo đầy nịnh nọt và dối trá để làm kế sinh nhai như Lawrence, nụ cười giả dối đó quá dễ dàng nhận ra.

Trong lúc Norah đột ngột quay đi để ra lệnh cho Enek, Lawrence nhìn sang Holo, người này giờ vẫn đang vờ ngủ và thấy cô cũng đang nhìn về phía anh. Nhưng sau đó cô quay phắt mặt đi và nhắm mắt lại.

Nếu lên tiếng chắc cô sẽ buông ra một câu lạnh lùng rằng "tôi không thông cảm chút nào đâu".

"Tôi không những nhận giữ cừu cho nhà thờ mà còn nhận nhiều sự giúp đỡ từ họ lắm."

Trong lời nói của cô rõ ràng có đến một nửa là để cho chính mình nghe, thấy vậy Lawrence không khỏi đau lòng.

Anh đã hiểu lý do vì sao khuôn mặt Norah luôn ủ rũ cho đến giờ. Nhà thờ không phải đang thuê cô mà là đang quan sát cô.

Tất nhiên, vào thời gian đầu nhà thờ cho cô giữ cừu có lẽ dựa trên tinh thần làm từ thiện. Chính vì vậy mà Norah mới cho rằng ý tưởng đối chủ thật điên rồ.

Nhưng vốn dĩ những người chăn cừu luôn bị coi là những kẻ dị giáo. Mỗi khi có chuyện gì xảy ra, những người phụ nữ dễ bị phi báng vô cớ và bị cáo buộc là tay sai của quỷ dữ. Nếu một phụ nữ còn đảm nhận công việc chăn cừu, cuối cùng sẽ không tránh khỏi việc bị nhà thờ mù quáng đặt nghi vấn. Hơn nữa, nếu họ có kỹ năng kha khá lại càng dễ bị nhà thờ nghi ngờ hơn. Nhà thờ chắc chắn cho rằng họ đang sử dụng ma thuật dị giáo.

Và rồi, người kém nhạy cảm đến mấy cũng không thể không nhận ra bầu không khí đầy sự hoài nghi như vậy.

Hơn nữa, bên cạnh mỗi nghi ngờ đó tiền lương sẽ không cao. Bản thân bị vắt kiệt sức chỉ để đổi lại vài đồng cắc ít ỏi, chắc hẳn Norah cảm thấy mình không dễ dàng được bao nhiêu. Lawrence đoán rằng vì lý do đó mà cô mới tiếp cận anh để gợi ý chuyện hộ tống.

Tuy nhiên, khứu giác của một người thương nhân báo cho anh hay không nên đào sâu hơn về vấn đề này.

Lòng hiếu kỳ của Lawrence đã được thỏa mãn. Nếu đào bới hơn mức này nữa anh sẽ phải chịu trách nhiệm cho hậu quả về sau.

"Thì ra là vậy. Nhưng mà, nếu thế thì tôi nghĩ không cần thiết phải đối chủ đâu."

"Anh nghĩ vậy ạ?"

"Ừ, nhà thờ là nơi luôn xướng lên bài ca nghèo cho sạch, rách cho thơm, có thể do đó mà tiền lương họ trả hơi thấp một chút. Nhưng chừng nào mà Chúa còn chưa bỏ rơi chúng ta thì nhà thờ sẽ không biến mất. Và như thế thì cô sẽ không khốn đốn vì không có việc. Không mất việc thì không thiếu ăn. Chẳng phải đó là chuyện đáng biết ơn sao?"

Dù Lawrence đã gieo sự nghi hoặc vào trong tâm trí Norah và gợi ý cho cô việc đổi chủ, nhưng anh biết rằng chẳng ai dám thuê người chần cừ đã bị nhà thờ để mắt đến. Anh thật không dám tước đoạt công việc khỏi tay một cô gái đơn độc.

Tuy nhiên, Lawrence không nói dối và dường như Norah cũng đồng ý với ý kiến của anh. Cô chầm chậm gật đầu nhiều lần và nói "tôi cũng nghĩ thế".

Chân thực mà nói, cô có việc để làm còn tốt hơn là không, nhưng dù vậy công việc đó cũng nên mang lại hi vọng. Lawrence hăng giọng, cố gắng lựa từ để nói bằng giọng điệu tươi sáng.

"Chà, tôi cũng có nhiều người quen ở Ruvinheigen lắm, tôi sẽ hỏi thử xem có thương nhân nào muốn được hộ tông khỏi lũ sói không. Dù sao Chúa trời cũng không quyết định giùm công việc tay trái của ta đâu nhỉ?"

"Thật sao ạ? Trăm sự nhờ anh."

Nhìn khuôn mặt sáng bừng lên của Norah, Lawrence bất chợt nheo mắt cười.

Trong lúc này anh không thể cột nả như tên Weiz, thương nhân đổi tiền hám gái ở thị trấn cảng Pazzio được.

Nhưng ở Norah có vẻ mới mẻ độc đáo khác hẳn với những cô gái trong

thị trấn, thợ may hay những cô gái trông coi cửa hàng. Cô thừa hưởng sự trung thực và nghiêm túc từ những nữ tu trong tu viện, nhưng không có khuynh hướng suy nghĩ đến mặt trái của sự việc, và luôn cố gắng xóa bỏ những xúc cảm hỉ nộ ái ố ra khỏi lòng như họ.

Lawrence cảm giác Norah dường như đã thay đổi toàn bộ tính cách buồn tẻ của nữ tu sang khuynh hướng tốt đẹp hơn.

Anh dám khẳng định ngay cả một kẻ không mê gái cũng có thể nhận ra điều đó. Anh cực kỳ chú ý Enek đang vẫy đuôi với Norah là một cậu trai.

"Vì những người có cuộc sống phiêu bạt đều cùng ấp ủ chung một giấc mơ được sống cố định ở thị trấn nào đó mà."

Dù vậy, lời nói này của anh là sự thật không thể phủ nhận.

Norah cũng gật đầu, dồn sức giơ cao cây trượng.

Leng keng, Enek lao đi kết hợp với tiếng chuông để lừa đàn cừu bước ngay ngắn dọc theo con đường.

Sau đó, họ bắt đầu bàn luận sôi nổi về những món ăn trong những chuyến hành trình.

Phía trước thảo nguyên rộng bao la là con đường thoai thoải có tầm nhìn thoáng đãng.

Đêm của người chăn cừu đến rất sớm. Họ quyết định chỗ cắm trại của ngày hôm đó trước khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống, và khi mặt trời chuyển sang màu đỏ thiên thảo, khi những người nông dân cuối cùng cũng hì hục dọn dẹp trở về nhà thì họ đã nằm cuộn tròn trên đất và say giấc nồng. Sau khi mặt trời xuống núi và con đường không còn bóng người qua lại, họ sẽ

thức dậy cùng chú chó canh gác đàn cừu suốt đêm.

Và khi trời bắt đầu hửng sáng, họ và chú chó sẽ thay nhau ngủ một lần nữa. Thời gian ngủ cực ít là một trong những lý do khiến nghề chăn cừu trở nên khó khăn. Những người thương nhân lưu động có giấc ngủ thực thụ vào ban đêm, nếu so với người chăn cừu thì vẫn còn thoải mái chán.

"Thật là một công việc gian khổ!"

Trời vẫn chưa lạnh đến mức cần đốt lửa, vừa nằm thư giãn trên sàn xe, Lawrence vừa nhai miếng thịt khô và lăm bằm. Anh nhìn chăm chăm vào dáng ngủ cuộn tròn như hòn đá bên đường của Norah. Dù anh đã mời cô lên sàn xe nhưng cô kiên quyết từ chối và bảo đây là chuyện thường ngày của mình trước khi nằm cuộn tròn trên mặt đất phủ bởi lớp cỏ mỏng thín.

Khi Lawrence thu ánh mắt từ phía Norah về thì chợt thấy cô sói Holo nằm ngay bên phải lập tức lấy chiếc đuôi ra và bắt đầu chải chuốt. Có vẻ như cuối cùng cô cũng được tự do khỏi ánh mắt dòm ngó của ai đó.

"Làm hoài việc ấy ngày qua ngày mà cô ấy không chán nhỉ?"

Lawrence ngẫm nghĩ, nhìn nửa khuôn mặt đang chăm chú chải lông của Holo. Bất chợt, cô khẽ lên tiếng.

"Chăm sóc lông đuôi hằng ngày là chuyện ắt quan trọng."

Trong một thoáng Lawrence không hiểu Holo đang nói gì, nhưng anh chợt hiểu ra khi nhớ lại câu mình vừa nghĩ trong đầu. Có vẻ cô đang trả lời cho suy nghĩ của anh lúc nãy. Holo ngẩng mặt lên với vẻ hoài nghi khi thấy anh khẽ cười rúc rích.

"À, ra là anh đang nói đến cô nhóc đó."

"Cô ấy tên là Norah Arendt."

Holo gọi Norah là cô nhóc với vẻ khó chịu. Lawrence thích thú với cách chế nhạo của Holo, cố ý nhắc lại cái tên Norah.

Holo phóng tầm mắt qua Lawrence nhìn về phía Norah rồi lập tức thu về. Sau đó, cô giật phăng miếng thịt khô ra khỏi cái miệng định há to của Lawrence. Anh chết lặng một lúc vì sửng sốt. Sau khi hoàn hồn anh vội vã toan lấy lại miếng thịt, nhưng Holo đang lườm anh bằng ánh mắt dữ tợn nên anh đành rút tay về.

Không hẳn vì bị anh trêu chọc nên cô hành xử như thế, nhưng dường như tâm trạng cô đang khá xấu.

Dù vậy, Holo vẫn đang ngồi chải chuốt bộ lông đuôi bên cạnh Lawrence nên có lẽ cơn giận của cô không bắt nguồn từ anh.

Nguyên nhân dẫn đến tâm trạng tồi tệ của Holo rõ ràng chỉ có một.

"Chẳng phải tôi đã hỏi trước rồi sao?"

Lawrence chợt cảm thấy câu nói vừa rồi của anh như một lời biện hộ, nhưng Holo khế khịt mũi khó chịu khi nghe anh nói.

"Thậm chí chẳng thể chải lông đuôi trong yên bình được nữa."

"Ở sàn xe cũng không được sao?"

"Hừm, nếu làm ở sàn xe..."

"Thì sao?"

Holo bỗng bỏ lửng câu nói buộc Lawrence phải hỏi lại. Vẫn ngậm nguyên miếng thịt trong miệng, bấu môi vẻ hờn dỗi, dường như cô không muốn nói

thêm gì nữa.

Lawrence tò mò muốn biết những lời cô bỏ ngang lúc này, nhưng nếu gắng hỏi thêm chắc chắn cô sẽ giận thật sự.

Rời mắt khỏi Holo, người đang tỏa ra bầu không khí khó ở như con ngựa bị thương, Lawrence kê môi vào miệng chiếc túi da căng đầy nước.

"Dường như anh khá là thích thú với cuộc chuyện trò nho nhỏ của mình ha!"

Holo đột ngột cắt ngang ngay khi Lawrence vừa đuối phần nào suy nghĩ về cô ra khỏi đầu và bắt đầu phân vân có nên nhóm lửa hay không vì hoàng hôn cũng sắp vụt tắt.

"Hửm, với Norah á?"

Đôi môi của Holo vẫn ngậm miếng thịt cướp được từ Lawrence, ánh mắt cô vẫn nhìn xuống dán chặt vào chiếc đuôi nhưng Lawrence không nhìn thấy niềm tự hào về chiếc đuôi ánh lên trong đôi mắt ấy.

"Cô ấy muốn nói chuyện. Chắc tôi cũng chẳng có lý do để từ chối, đúng không?"

Có lẽ lòng vị tha của Hiền giả sói không nhỏ đến mức tức giận vì anh kéo dài cuộc trò chuyện với người chặn cừu mà cô căm ghét.

Hơn nữa, Holo giả bộ ngủ suốt chuyến đi. Norah đôi lúc liếc nhìn và hỏi chuyện về Holo. Dường như cô muốn bắt chuyện với Holo, người trông cũng trạc tuổi cô, nhưng cuối cùng chỉ dừng lại ở chỗ xác nhận tên của Holo mà thôi. Nếu Holo muốn tham gia vào cuộc chuyện trò thì cô đã có hàng ngàn cơ hội để làm điều đó.

"Hơn nữa, lâu lắm rồi tôi mới được nói chuyện với một cô gái bình thường."

Lawrence đùa vui một chút và nhìn về phía Norah trước khi thu ánh mắt về và chợt ngập ngừng trước những gì anh thấy.

Biểu hiện của Holo đã thay đổi hoàn toàn.

Nhưng đó không phải là những giọt nước mắt lăn dài vì ghen tuông mà anh mong mỏi được nhìn thấy nơi Holo.

Cô đang nhìn anh với vẻ mặt thương hại.

"Anh không nhận ra cô nhóc ghét nói chuyện với anh sao?"

"Hả?"

Lawrence vội phóng tầm mắt về phía Norah nhưng may sao anh dừng lại kịp thời. Cứ dính mãi cùng một loại bầy thì anh quả không đáng mặt thương nhân.

Anh quyết định giả vờ như không có chuyện hoảng hốt lúc nãy giữ bình tĩnh, nhớ lại lời bài hát của một nhạc sĩ anh đã nghe được ở đâu đó.

"Chà, việc đó cũng có thể lắm. Nếu yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên, cô ấy sẽ lỡ mất những niềm vui của những cuốn hút về sau."

Lần đầu tiên nghe lời bài hát này Lawrence cảm thấy bán tín bán nghi, nhưng giờ khi thử nói ra miệng kết hợp cùng với cảm giác thực, anh cảm thấy có một niềm tin kỳ lạ. Quả thực việc yêu dần theo năm tháng có nhiều niềm vui hơn hẳn yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng dường như câu nói đó quá sức bất ngờ với Holo.

Rõ ràng quá đỗi ngạc nhiên nên tất cả biểu hiện trên gương mặt cô đều biến mất, dù biết thất thố nhưng miệng cô vẫn há hốc làm rơi cả miếng thịt khô xuống sàn.

"Tôi cũng khá dẻo miệng đấy nhỉ?"

Lawrence nói nhằm chọc cười Holo nhưng anh có một nửa nghiêm túc.

Nhưng ngay khi vừa nghe xong, Holo lập tức phá lên cười như những con sóng nhỏ lần lần bị kéo dạt ra khơi rồi dậy thành con sóng thần rồi đổ ập vào bờ.

"Khặc ặc... Ahahahaha, không hợp gì cả, a... Ahahahahaha."

Cô ôm bụng cười ha hả, người cong như con giun. Bao nhiêu lần cô cố nén cơn cười thì lại tiếp tục phun ra một tràng cười sặc sụa khác, hoàn toàn không kìm lại được. Cuối cùng mặt cô đỏ như gấc và lao mình về phía trước đổ ập vào núi áo giáp, tiếp tục cười ngặt nghẽo với vẻ khổ sở.

Lúc đầu Lawrence còn cười phụ họa theo nhưng sau khi nhìn thấy phản ứng của Holo, anh đành chuyển sang bản mặt chua chát.

Chiếc đuôi được chải chuốt xinh đẹp giờ xù lông hơn bình thường, đập vào sàn xe bồm bộp như kêu gọi sự giúp đỡ.

"Này, cười nhiều quá rồi đấy."

Đến mức này thì quả nhiên anh chẳng còn thấy vui thú gì nữa.

"Thật tình!"

Đổ thêm một ngụm nước vào miệng, tức giận vì bị cười chê, Lawrence gom tất cả sự xấu hổ vì trích dẫn một câu anh nghe lỏm được của một người nhạc sĩ lại và nuốt xuống cùng với ngụm nước.

"Khục... Khục... A a, thật mắc cười. Khục khục."

"Cô xong chưa?"

Lawrence nói kèm theo tiếng thở dài, nhìn mặt trời đang lặn xuống phía sau đường chân trời. Anh thực sự không muốn nhìn mặt Holo lúc này.

"Ừm, anh thủ sẵn con át chủ bài khá quá nha!"

Liếc nhìn Holo qua khóe mắt, Lawrence thấy cô đang hướng khuôn mặt mệt mỏi vì cười quá nhiều về phía anh, người vẫn tựa trên núi áo giáp.

Thực tế, trông cô hết sức khổ sở, hơi thở đứt đoạn như vừa trút toàn lực chạy nước rút.

"Chà, miễn tâm trạng cô vui trở lại thì vậy cũng không sao."

Anh cảm thấy tâm trạng của Holo hơi xấu quá mức kể cả cô có ghét người chặn cừu đến thế nào đi nữa. Không đời nào có chuyện Holo thực lòng ghen tỵ khi thấy anh cùng Norah trò chuyện vui vẻ, và cũng không đúng khi bảo cô hoàn toàn không có cơ hội chăm sóc bộ lông đuôi.

Trong một thoáng Lawrence đã tự hỏi phải chăng là do cô nhát người lạ, nhưng anh lập tức thay đổi suy nghĩ tự thấy điều đó là không thể sau khi nhớ ra lần đầu gặp cô.

"Hửm? Tâm trạng?"

Nhưng đương sự bỗng giật giật đôi tai sói, trưng ra khuôn mặt vừa tắt ngấm nụ cười, hướng đôi mắt ngấn nước cùng dấu chấm hỏi về phía Lawrence. Khuôn mặt cô như vừa nhìn thấy điều gì đó lạ lẫm lắm.

"Chẳng phải tâm trạng cô không tốt sao? Vì không thể chăm sóc lông đuôi

ấy."

"... À, à."

Cô dường như chợt nhớ ra.

"Đúng rồi ha."

Khuôn mặt cô khá bình tĩnh khi trả lời. Sau đó cô nhắc người ra khỏi núi áo giáp rồi chợt ngồi phịch xuống lại và lau nước mắt nơi khóe mắt.

Nhưng thật tình khi nhìn dáng vẻ như nhớ ra gì đó của Holo lúc này, quả nhiên Lawrence cảm thấy cô không còn quan tâm đến việc có thể chải chuốt lông đuôi hay không nữa. Chắc hẳn đó chỉ là cái cớ để cô xả bực tức, che lấp đi lý do thật sự nào khác trong lòng.

"Đành chịu thôi."

Phạch, chớp đuôi của cô đánh nhẹ xuống sàn.

"Chưa kể không hiểu sao quân át chủ bài của anh làm tôi cười đến vật vã."

Cô cười khúc khích như nhớ lại trận cười lúc nãy, sau đó đột nhiên hướng mặt ra phía ngoài thùng xe.

"Cô nhóc không lạnh hay sao?"

Câu hỏi của Holo làm Lawrence sực nhớ ra. Ngày đã sắp tàn và bầu trời phía Đông đã chuyển sang một màu xanh thẫm. Có lẽ đã đến lúc anh nên bắt tay vào nhóm lửa.

Anh nghe nói rằng người chần cừu không có thói quen nhóm lửa, bởi họ phải căng mắt quan sát và đuổi theo những chú cừu, chứ thực ra cũng chẳng phải là chịu lạnh tốt.

Lawrence vừa trầm ngâm suy nghĩ vừa nhìn Norah, người đang đơn độc nằm khoanh tròn trên mặt cỏ lửa thừa.

Và khóe mắt Lawrence đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó chuyển động gần miệng mình, anh ngoảnh mặt về phía ấy thì thấy Holo đang chìa miếng thịt khô về phía anh.

"Trả công cho trận cười nè."

"Cười cỡ đó mà trả có miếng thịt khô là xong à?"

"Vậy không cần phải không?"

Trông Holo cười khanh khách có vẻ vui thích lắm nên dù ngượng ngùng nhưng rốt cuộc Lawrence vẫn quyết định há mồm nhận lấy sự mời chào của cô.

Nhưng, khi hai hàm răng của anh va vào nhau là lúc anh táp vào không khí. Holo đã rút tay lại vào phút cuối.

Holo phá lên cười ha hả, Lawrence nhận ra nếu chơi đùa cùng cô gái này thì anh chỉ có một kết cục duy nhất là bẽ mặt mà thôi. Anh phớt lờ như muốn bảo rằng anh không thể tiếp tục với sự ấu trĩ láu cá đó của cô nữa.

Sau đó, khi Lawrence nhồm dậy định nhảy xuống xe vì anh biết nếu không mau nhóm lửa thì họ sẽ phải ăn thức ăn nguội ngắt giữa tiết trời lạnh giá, thì Holo chợt kéo áo anh lại, ghé miệng sát lại gần anh và thở thè.

Tim Lawrence bỗng đập nhanh hơn một nhịp.

Đôi bờ mi ướm lệ nhòe của cô phản chiếu ánh chiều tà mang sắc đỏ thiên thảo lấp lánh, lấp lánh.

"Tôi nghĩ sẽ thật tuyệt nếu lâu lâu được nếm chút thịt cừu tươi, anh có

đồng ý không?"

Nhưng chiếc răng nanh và câu nói thốt ra từ miệng Holo trong âm vang buồn thương của tiếng cừu kêu lên đâu đó dưới ánh chiều chạng vạng khiến anh không tài nào tin nổi đó là lời nói đùa.

Suy cho cùng, Holo thật sự là một con sói.

Lawrence khẽ gõ đầu cô như một hành động khiển trách trò đùa ngớ ngẩn trước khi phóng xuống xe.

Holo bĩu môi một chút nhưng ngay sau đó liền cười khúc khích rồi trao bó rơm và củi trên xe cho Lawrence.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương III

Bất cứ ai muốn vào thị trấn Ruvínheigen buộc phải đi qua hai trạm kiểm soát. Một trạm kiểm soát lối đi xuyên qua tường thành, thêm một trạm nữa nằm trên con đường chính, được dàn trải ra như cổ găng bao lấy phần lớn thị trấn Ruvínheigen.

Lưu lượng người ra vào cổng ở một thị trấn cỡ như Ruvínheigen là rất lớn, nên đầu tiên mọi người sẽ đưa giấy thông hành từ trạm ở phía ngoài thị trấn, sau đó mới đi qua trạm kiểm soát tường thành. Khách lữ hành hợp lệ chắc chắn sẽ được đi qua con đường chính vào thị trấn, những vị không có giấy thông hành sẽ bị đuổi ngay lập tức tại trạm kiểm soát tường thành; đó là thông lệ.

Ngoài ra, người ta thiết lập nhiều trạm kiểm soát để ngăn chặn nạn buôn hàng lậu và tiền giả. Đây là tệ nạn không thể tránh khỏi ở những thị trấn lớn như Ruvínheigen.

Con đường mà Lawrence và các bạn đồng hành vừa đến có vẻ lúc bình thường cũng chẳng mấy người qua lại. Trạm kiểm soát không đến mức thô sơ nhưng rõ ràng đơn giản hơn so với những trạm nằm trên những tuyến đường thông dụng, và dường như nhờ vậy mà Norah và lính gác biết mặt nhau. Trên con đường bị thu hẹp một cách có chủ ý bằng cây cối và đá sỏi, Norah dẫn đàn cừu đi qua trạm kiểm soát trơn tru như sử dụng một loại kỹ thuật kỳ lạ nào đó. Lawrence cũng rục rịch theo đuôi cô sau thủ tục kiểm tra hàng hóa.

Trạm kiểm soát mộc mạc đột ngột bị thay thế hoàn toàn bởi bức tường

thành Ruvínheigen uy nghiêm và sang trọng.

Thực tế, Ruvínheigen đang là kẻ thống trị tại một khu vực không có bất cứ một thế lực hùng mạnh nào khác xung quanh, nên hành động chọc thủng bức tường của nó bằng vũ lực chẳng khác nào như châu chấu đá voi. Trong khi người dân những khu vực khác tự hào vì bức tường kiên cố của họ dù chỉ được bao quanh bởi hào nước và cây cối; thì tại nơi đây, bức tường được xây nên từ đá tảng bao quanh toàn bộ thị trấn với những đài quan sát được đặt đều đặn ở khoảng cách nhất định. Ruvínheigen giống một tòa lâu đài hơn là một thị trấn. Họo bất chợt thắng thốt ngưỡng mộ ngay khi họ vừa vượt qua trạm kiểm soát đầu tiên và tiến lên ngọn đồi có tầm nhìn tiện để ngắm nhìn thị trấn.

Xung quanh tường thành thị trấn là những cánh đồng trải rộng bạt ngàn, và con đường kéo dài từ trung tâm thị trấn xuyên qua cánh đồng.

Từ đây họ có thể nhìn thấy nhiều quang cảnh sinh hoạt của thị trấn như đàn lợn đang bị người nông dân đuổi bắt, cả hàng dài đoàn thương nhân đi bộ. Và tấm vải trắng phau đang chuyển động ở phía xa xa kia có lẽ là đàn cừu đang được mục đồng đưa tới khu vực chăn thả rộng lớn. Một người chăn cừu trong một lần dẫn theo một bầy hơn trăm con không phải là chuyện hiếm. Tuy nhiên, đây là Ruvínheigen nên người chăn cừu có kỹ năng siêu phàm kia ắt hẳn sẽ thông dong một chút trước khi gom về đầy đủ lượng thịt tiêu thụ cho toàn thị trấn.

Sau tất cả, mọi thứ về thị trấn này đều thật phi thường.

Đoàn người và vật của nhóm Lawrence rời khỏi ngọn đồi có tầm nhìn tuyệt vời và tiến vào một con đường giữa cánh đồng.

Thị trấn nhìn từ phía trên đồi trông thật to nên anh định nhìn khoảng cách rất gần, nhưng thực tế khi đi bộ lại khá xa. Norah phải hết sức cẩn thận không

để lũ cừu tàn phá ruộng hoa màu hai bên đường, nên sau khi tốn kha khá thời gian, cuối cùng họ mới tiếp cận được bức tường thành với cự ly có thể nhìn thấy hoa văn trên đó.

Đến đây, Lawrence chậm rãi lấy hai đồng bạc trao cho Norah trong lúc tiếp tục đi tới.

"Đây là bốn mươi trie như đã giao kèo."

Triه là đồng xu bằng đồng đơn giản. Nhưng Lawrence nghĩ mang bốn mươi xu đồng trie trong người khá cồng kềnh, hơn nữa nếu Norah đem hai đồng bạc anh đưa đến tiệm đổi tiền chắc hẳn sẽ được bốn mươi lăm xu đồng trie.

Lawrence đưa thêm tiền cho Norah vì anh muốn gieo một chút ân huệ cho cô. Tuy họ may mắn không chạm trán con sói nào trên đường đi lúc anh thuê Norah, nhưng kỹ năng của cô cũng khiến anh mở mang tầm mắt. Ngay cả Holo cũng đánh giá cao cô. Tiềm năng trở thành người chặn cừu xuất chúng về sau trong Norah lộ rõ mồn một ngay trước mắt. Lawrence đưa thêm lúc này cho cô là để đầu tư cho mai sau.

"Ồ, nhưng số này đổi ra sẽ nhiều hơn giao kèo."

"Đó là vốn đầu tư đấy."

"Vốn...đầu tư?"

"Nếu quen biết một người chặn cừu lành nghề, biết đâu tôi sẽ kiếm được lợi nhuận nhờ buôn lông cừu thì sao."

Nghe phát ngôn cổ ra vẻ một thương nhân tham lam của Lawrence, Norah bật cười vui vẻ rồi đành chịu thua nhận lấy hai đồng bạc.

"Chúng tôi sẽ ở thương quán của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowan trong một thời gian. Nếu cô lại có kế hoạch dẫn cừu ra thảo nguyên thì xin hãy đến gặp chúng tôi. Tôi có thể giới thiệu những thương nhân muốn được hộ tống cho cô."

"Vâng ạ."

"À, tôi muốn hỏi một điều nữa. Con đường mà chúng ta đi qua là khu vực duy nhất mà cô có thể hộ tống hay sao?"

"Hm, tôi có thể đi đến Kaslata và Poroson. À, còn Lamtra nữa."

Kaslata là một thị trấn xa xôi hẻo lánh không có gì đặc biệt, nhưng Lawrence ngạc nhiên khi nghe đến tên của thị trấn Lamtra. Bởi vì nó là thị trấn hiếm hoi không nằm dưới sự cai quản của thị trấn đầu não thống trị khu vực này, Ruvineigen. Lamtra không xa Ruvineigen lắm nếu xét về vị trí trên bản đồ, chỉ cần hướng thẳng về phía Bắc từ giữa con đường mà nhóm Lawrence vừa đi qua là tới nơi. Nhưng chướng ngại giữa Ruvineigen và Lamtra là một khu rừng âm u đến mức ngay cả hiệp sĩ cũng phải e sợ. Nhờ vào điều kiện địa lý đó mà Lamtra là thị trấn duy nhất trong khu vực này không hứng chịu đòn xâm lược của Ruvineigen, và là nơi vẫn còn lượng lớn người di giáo sinh sống cho đến nay.

Ngoài ra, tuyến đường chính để đến Lamtra vô cùng vòng vèo và dài dằng dặc, nên không thể nào có chuyện Norah đang đề cập đến việc có thể hộ tống hết cả quãng đường như thế. Cô rõ ràng rất tự tin có thể băng qua khu rừng âm u đó.

Và nếu đó là sự thực, chắc chắn có rất nhiều thương nhân muốn đến Lamtra cùng cô.

"Lamtra sao? Nếu thế thì không chừng cô sẽ có khách hàng đấy."

Khuôn mặt của Norah sáng bừng lên, sau đó cô cúi đầu thật thấp đúng kiểu người từng sống trong trại tể bắn và nói "xin nhờ cậy nơi anh".

"VẬY, CHÚNG TÔI SẼ VÀO CỔNG ĐÔNG NAM NÊN CHÚNG TA SẼ TẠM BIỆT Ở ĐÂY NHÉ!"

"Vâng, hẹn gặp lại."

Norah tạm biệt Lawrence rồi rung chuông, cùng lúc đó anh gật đầu chào lại và xoay đầu ngựa về hướng bên trái. Thị trấn Ruvineheim rất rộng lớn, chỉ riêng cổng lớn đã có đến mười bảy cái. Trong đó còn có các lối vào chuyên dụng dành cho những người dẫn theo một lượng lớn gia súc và cừu, Norah buộc phải dùng một trong những lối vào ấy.

Hơn nữa, bên trong thị trấn có cấu trúc kì lạ và phức tạp thường được nhìn thấy ở những thành phố phát triển, nên theo lẽ thường người ta sẽ chọn vào cổng gần nhất nếu biết được vị trí cần đến. Thị trấn này thật sự rộng đến mức ấy.

Tuy nhiên, khi Lawrence quay đầu lại về phía sau trong phút chốc tò mò, anh chợt thấy Norah vẫn đang dõi theo bóng dáng của anh và Holo, sau đó cô vẫy tay có vẻ tiếc nuối khi nhận ra anh đang ngoái nhìn.

Không phải là Lawrence không được vẫy lại, nhưng anh sợ Holo sẽ cười chọc quê mình. Anh thầm nghĩ và lăm lét liếc trộm sang bên cạnh nhưng dường như biết trước điều đó, Holo nhìn thẳng vào mắt anh.

"Bộ anh nghĩ tôi độc ác đến mức đó sao?"

Lawrence cười khố sở, vẫy tay chào Norah trước khi quay người lại.

"Hừmm, giờ thì để xem đào ử mật ong có vị như thế nào. Thiệt là mong quá chừng."

"Hự... Cô còn nhớ sao?"

Một phát ngôn đáng ghét vừa đúng lúc anh đang suy tính xem rốt cuộc sẽ tốn bao nhiêu thuế thông hành cho mớ áo giáp khi họ đi qua trạm kiểm soát sắp tới.

"Đừng nói là anh không mua nha?"

Dù nụ cười mỉm và chiếc đầu nhỏ nghiêng nghiêng mà Holo đang phô ra trước mắt Lawrence lúc này có đáng yêu đến mức nào đi nữa thì trông cô cũng thật đáng sợ. Lawrence lảng mắt đi nơi khác và lăm bắm như cầu nguyện.

"Nếu người ta không bán thì sẽ không mua được đâu."

"Tất nhiên rồi."

Cô nói như thể đoán chắc hàng đang được bày bán.

"À, tôi nghĩ cô biết thừa rồi, nhưng lúc đi qua trạm kiểm soát hãy cố gắng đóng giả nữ tu nhiệt tình hơn khi này đi. Máy trạm kiểm soát dễ bỏ qua cho nữ tu hơn đấy."

"Ừm, tôi không dại gì làm loạn lên ở thị trấn thế này đâu. Nhưng mà, tôi nhìn giống một nữ tu lắm hả?"

"Không sai chút nào."

Lawrence lập tức hối hận ngay khi thành thật nói ra suy nghĩ trong đầu. Holo đã chịu không biết bao nhiêu điều kinh khủng dưới bàn tay của Giáo hội. Bảo cô giống một nữ tu có thể sẽ làm cô nổi giận mất.

"Ừm, hì hì. Giống đến vậy à?"

Tuy nhiên, trông Holo lại rất vui vẻ đón nhận điều đó.

"... Cô không giận sao?"

"Hừm? Sao tôi lại phải giận chứ?"

"À thì, dù nói thế nào Giáo hội cũng là kẻ địch mà."

"Không nhất thiết là vậy. Giống như có người như anh ở bên vậy đó. Về cơ bản thì những nữ tu rất dịu dàng. Hơn nữa, ngay cả một con sói như tôi còn thấy nhiều người đẹp mê hồn. Xấu đẹp không phụ thuộc vào chủng tộc mà."

"Thì ra là vậy." Lawrence thầm nghĩ, nhưng trước hết anh vẫn thở phào nhẹ nhõm vì Holo không nổi giận bùng bùng.

Ngoài ra, quả nhiên trong số nữ tu có rất nhiều người đẹp. Lý do để lý giải cho điều này có thể là vì họ luôn cố gắng bảo vệ lấy sự khổ hạnh, thuần khiết và ngoan ngoãn, nhưng trong thực tế nhiều người trong số họ là con rơi của giới quý tộc bị gửi vào tu viện.

Rất nhiều phụ nữ dùng sắc đẹp làm vũ khí để trở thành tình nhân của các nhà quý tộc, và cũng có nhiều gã trai dùng thơ và võ thuật làm vũ khí để đánh lừa con gái của các gia đình danh giá.

Và phần lớn những đứa trẻ được sinh ra từ mối quan hệ giữa quý tộc và những người như thế được nuôi dạy khỏe mạnh hơn những đứa được sinh ra giữa vợ chồng chính thống. Có lẽ vì những người đàn ông và phụ nữ có khả năng quyến rũ được giới quý tộc chắc chắn không hề tầm thường.

Tất nhiên, những đứa trẻ như thế là nguyên nhân gây ra những cuộc chiến tranh giành quyền thừa kế diễn ra đầy rẫy trên thế giới, nhưng phần lớn trong số chúng bị bỏ lại tu viện. Vì lý do đó mà tu viện có rất nhiều mỹ nam mỹ nữ.

"Ôi, tôi không thể chịu nổi cuộc sống đọa đày vì phải nhịn ăn liên tục nữa rồi."

Lawrence bật cười không chút ác ý trước câu nói của Holo.

Trong lúc cả hai nói chuyện, xe hàng của Lawrence đã tiến vào con đường dọc theo bờ tường và trước mắt họ là một đám đông huyền ảo.

Đó là lối vào phía Đông Nam của thị trấn.

Cánh cổng lớn được mở rộng ra phía ngoài, người người lũ lượt kéo nhau vào trong, đồng thời số khác thì rời đi theo chuyển hành trình.

Dù lưu lượng người đi qua cổng rất đông nhưng khâu kiểm tra người và hàng hóa được thực hiện trước khi đi qua tường thành và có khá nhiều lính canh làm nhiệm vụ nên mọi người hầu như không phải tốn thời gian chờ đợi.

Tuy nhiên, khác với Poroson, ở đây chẳng một ai bận tâm đến việc xếp hàng hay bị bắt xếp hàng, nên nếu không tự mình chen lên thì không biết phải đến bao giờ họ mới vào được bên trong thị trấn. Lawrence hiểu rõ quy chuẩn hành động nên tự ý thúc ngựa tiến tới và chú ý để ngựa không dẫm phải người khác, len qua những kẻ mới đến lần đầu đang khốn khổ không biết phải làm thế nào, men theo con đường bên dưới bức tường thành được khoét cong hình mác vòm và vào trong thị trấn. Nếu xảy ra chiến tranh, nơi đây sẽ trở thành một điểm phòng thủ quan trọng nên bức tường của riêng nơi này rất dày. Chợt ngược nhìn lên, Lawrence thấy một cánh cổng được ghép lại từ những thân gỗ lớn treo trên đầu đám đông, anh lo sợ không biết đến khi nào nó sẽ rơi xuống dù những tai nạn như thế anh chưa nghe thấy bao giờ. Cái lỗ to được khoét trên trần, ngay phía trước cánh cổng một chút được dùng để đổ dầu đun sôi xuống quân địch khi chúng tiếp cận cổng thành. Phần tường đá xung quanh cái lỗ ấy mang một màu khác hẳn, có lẽ trước đây nó đã được sử dụng nhiều lần.

Vừa qua tường thành, ngay trước mặt họ là chốt kiểm tra những người ra vào. Ở phía xa hơn nữa, Lawrence có thể nhìn thấy quang cảnh thị trấn Ruvinheigen.

Không chỉ riêng Ruvinheigen, hầu hết những thị trấn lớn đều không thể dễ dàng mở rộng lãnh thổ vì bị bao quanh bởi bức tường thành vững chắc, nên họ buộc phải tiến hành phân tầng hóa những tòa nhà. Và vấn đề này ở Ruvinheigen đặc biệt nhức nhối, thị trấn mà Lawrence nhìn thấy trước mắt khi vừa xuyên qua tường thành trông như một con thuyền tải đầy hàng hóa. Những tòa nhà như sắp tràn ra sẵn sàng đổ ập xuống bất cứ lúc nào. Ở phía xa hơn nữa, anh có thể nhìn thấy mái nhà cao thật cao của đại thánh đường Ruvinheigen được xây dựng ngay trung tâm thị trấn.

"Này, anh thương nhân đằng kia!"

Lawrence chuyển sự chú ý về phía giọng nói và thấy một người lính gác mang trên người bộ giáp mỏng đang chỉ tay về hướng anh.

"Nhìn thị trấn say mê thế coi chừng gây tai nạn đấy!"

"Xin thứ lỗi."

Holo khúc khích cười bên cạnh Lawrence.

"Nào, người tiếp! Anh thương nhân vừa bị mắng!"

Không có hàng lối hàng hoàng nên những viên kiểm soát tự ý gọi người kế tiếp theo ý thích. Dù bị gọi bằng cái tên khá xấu hổ nhưng Lawrence vẫn điềm tĩnh thúc ngựa về phía đó và cúi chào viên kiểm soát.

"Giấy thông hành!"

Viên kiểm soát nói nhanh với vẻ bận rộn.

"Nó đây."

"Hừm, từ Poroson à. Hàng hóa là gì?"

"Hai mươi bộ áo giáp."

Hành động buôn bán bên ngoài bức tường bị cấm tuyệt đối nên lượng hàng bắt buộc phải đồng nhất với giấy thông hành.

Nhưng khi nghe anh nói đến đó, viên kiểm soát chớp mắt nhiều lần với vẻ khá ngạc nhiên.

"Áo giáp? Từ Poroson?"

"V-Vâng. Tôi mua từ Thương hội Latparron. Có chuyện gì sao?"

Ruvinheigen là một thị trấn được phát triển từ pháo đài mà đoàn hiệp sĩ chinh phạt dân dị giáo ngày xưa xây dựng nên, cho đến ngày nay nó vẫn là một cơ sở cung ứng trọng yếu cho những hiệp sĩ tham chiến ở khu vực phía Bắc. Thành ra tất cả áo giáp từ các thị trấn lân cận đều được vận chuyển tới đây và bán đắt như tôm tươi.

Do đó, Lawrence đã hỏi lại bởi anh không thể hiểu nổi phản ứng của viên kiểm soát, nhưng anh ta nhanh chóng lắc đầu và lướt mắt nhìn thùng xe. Trong thùng xe chất đầy hai mươi bộ áo giáp được buộc dây thành từng bộ bao gồm tóp mũ, giáp trụ, bao tay, mũ bảo vệ được đan từ da và dây xích tròn. Rượu nho ngay cả khi không phải để buôn bán thì mang vào thị trấn cũng sẽ bị đánh thuế rất cao, thật may là chúng đã bị uống cạn từ lâu.

Không có gì vi phạm và dường như viên kiểm soát cũng đồng tình như vậy. Hắn leo lên thùng xe kiểm tra một lượt xem Lawrence có giấu đá quý hay vàng trong giáp trụ để trốn thuế hay không rồi lập tức xuống xe. Hắn còn cố ý lúng sục trong cả bó rơm dùng để nhóm lửa nhưng thực tế việc giấu bất

cứ thứ gì trong đó đều bất khả thi.

"Đây đúng là loại giáp đến từ Poroson. Thế, anh nộp thuế bằng tiền mặt hay bằng hàng hóa?"

Tổng giá trị áo giáp là một trăm lumione, vậy mười phần trăm thuế sẽ mất mười lumione.

Mười lumione đổi ra được hơn ba trăm đồng bạc trenni, không có người thương nhân nào lại mang theo lượng tiền lớn như thế bên mình, và viên kiểm soát cũng sẽ rất vất vả để đếm số tiền đó.

Nếu bàn giao áo giáp thay tiền thuế sẽ mau chóng giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Do đó khi anh bảo "bằng hàng hóa", đối phương liền thở phào nhẹ nhõm và đáp "quyết định thông minh đấy".

"Nộp hai bộ giáp ở đằng kia."

Viên kiểm soát vừa nói vừa ghi gì đó bằng bút lông vào tờ giấy trên tay rồi đưa cho Lawrence.

Nộp hai trong hai mươi bộ áo giáp làm phí thuế tức là họ đánh thuế mười phần trăm.

Lawrence hài lòng gật đầu vì mức thuế hợp lý rồi nhận lấy tờ giấy.

Về phần Holo, nhờ cô ngoan ngoãn ngồi im giả vờ làm nữ tu giúp anh nên không bị viên kiểm soát chất vấn gì cả. Ở thị trấn Giáo hội, đặt nghi vấn với nữ tu hay linh mục đồng nghĩa với rước họa vào thân.

Dù sao thì Lawrence cũng cảm thấy nhẹ nhõm sau khi vượt qua trạm kiểm soát một cách suôn sẻ, sau đó anh xuống xe, nắm dây cương và dắt ngựa đi

bộ. Dòng người phía trước khá đông nên sẽ rất nguy hiểm nếu anh ngồi trên xe điều khiển.

Khu vực xung quanh điểm thu thuế náo loạn như thể đang có rất nhiều cuộc chiến diễn ra theo đúng nghĩa đen của nó, cả trang phục lẫn ngôn từ đều bay tứ tung và trộn lẫn vào nhau. Và như mọi lần, Lawrence nghe thấy giọng van nài trả giá ngay tại đó.

Tất nhiên, Lawrence không làm trò đàm phán ngu ngốc như mặc cả tiền thuế, anh như chú cừu vâng lời, ngoan ngoãn bàn giao hai bộ áo giáp cho viên thu thuế như đã được bảo lúc này.

Tuy nhiên, khi Lawrence trao áo giáp cùng mảnh giấy nhận từ viên kiểm soát thì người thu thuế bỗng nhíu mày.

Phải chăng có chuyện gì bất ổn, Lawrence đột nhiên căng thẳng nhưng cuối cùng không có chuyện gì xảy ra.

Ôm nỗi bất an mơ hồ trong lòng, Lawrence vượt qua trạm kiểm soát vào trong thị trấn rồi trở lại ghế xà ích.

Phản ứng của viên kiểm soát khi nghe Lawrence thông báo hàng hóa là áo giáp khi này cũng rất khó hiểu, nhưng anh đã có thể trót lọt vượt qua trạm kiểm soát nên không còn gì đáng lo ngại.

Lawrence lăm bắm thử trấn an chính mình nhưng quả nhiên nỗi bất an vẫn đọng lại trong lòng rất nhiều.

"Anh nè!"

Bất ngờ nghe thấy giọng nói của Holo, trong thoáng chốc Lawrence lo lắng tự hỏi phải chăng cô sắp thông báo điều gì không hay.

"Chuyện gì?"

Lawrence cẩn thận dò hỏi bằng tông giọng hết sức căng thẳng, về phần Holo, cô chậm rãi mở miệng đáp.

"Ừmm, tôi đói bụng."

"..."

Lawrence quay lại nhìn về phía trước, phớt lờ lời than phiền của Holo lần nổi bất an trong lòng mình.

Tòa thánh đường của Ruvínheigen lớn đến mức có thể được nhìn thấy từ bất cứ đâu trong thị trấn. Thị trấn được xây dựng trải rộng ra khắp mọi hướng với tòa thánh đường là trung tâm, và quận được bao quanh bởi bức tường đá cũ kỹ gần thánh đường nhất được gọi bằng cái tên đặc biệt là thị trấn cũ, còn lại xung quanh đó là những khu đô thị thông thường.

Cánh cổng lớn nhất Ruvínheigen nằm ở phía Nam của thị trấn trông giống hình tròn này. Nó lớn đến độ cả cỗ máy phá thành cũng có thể thoải mái chui lọt. Nếu vào thị trấn từ cánh cổng ấy, trước tiên ta sẽ bắt gặp một quảng trường rộng tuyệt vời khiến cho cả vua chúa của nước khác cũng phải ghen tỵ, tiếp đến là một đài phun nước to được xây dựng nhờ vào kỹ thuật tiên tiến bậc nhất của phương Nam, và ở nơi đó có một phiên chợ thường trực không bao giờ tan.

Xung quanh quảng trường, mái hiên những thương hội lớn có của cải và quyền lực thực sự trong thị trấn và những thương quán có tầm ảnh hưởng trong khu vực xếp san sát nhau. Nếu rảo bước xa hơn về phía sau những tòa nhà kia, ta sẽ bắt gặp những thương hội nhỏ hơn, xưởng làm việc và nơi cư trú của rất nhiều thợ thủ công.

Các quảng trường ở Ruvínheigen được bố trí theo hình ngũ giác với trung

tâm là đại thánh đường và đỉnh là cổng phía Nam. Mỗi quảng trường đều đang tự chuyển mình thành những thị trấn nhỏ mang những sắc thái riêng biệt bên trong thị trấn lớn.

Lối vào mà Lawrence và Holo vừa đi qua nằm ở phía Đông Nam thị trấn. Nơi đây cũng có một quảng trường khá lớn dù thua kém hơn khi so sánh với quảng trường phía Nam ở con đường phía trước.

Tại trung tâm quảng trường là tượng của các thánh nhân và cha xứ đã có công hiến lớn cho việc truyền giáo, và tượng của các hiệp sĩ có thành tích vượt trội trong cuộc chiến đánh đuổi quân dị giáo trong quá khứ.

Nhiều quầy hàng đang xếp dọc trên quảng trường và chủ quầy trải chiếu bên trong để buôn bán.

Tuy nhiên, xung quanh tượng đồng không có quầy hàng nào, thay vào đó là dàn nhạc sử dụng nhạc cụ và người hát rong mang theo độc nhất một cây sáo giản dị thay phiên nhau biểu diễn và ca hát, ngoài ra còn có chú hề hóa trang lạ mắt đang diễn vở hài kịch nổi tiếng. Ở phía xa, hòa lẫn vào đám người đó là nhóm linh mục hành hương mang theo những cuốn Kinh Thánh dày cộm, khoác lên mình chiếc áo choàng rách rưới đang tổ chức thuyết giáo, và xung quanh là đám đệ tử lang thang say sưa nghe giảng, khoác những chiếc áo thậm chí còn tồi tệ hơn.

Dường như lộ trình định sẵn của thị trấn này là vừa ăn một món ăn nhẹ mua từ quầy hàng vừa xem diễn văn nghệ, vui vẻ xong sẽ nghe một bài giảng để tự vấn lương tâm.

Sau khi Lawrence và Holo thuê một phòng trọ và gửi xe ngựa, trên đường đi tới thương quán để tiến hành thủ tục mua bán quan trọng, cả hai bị mùi thơm phức ngon lành bay ra từ các quầy hàng và giọng nói cười vui vẻ vang lên từ quảng trường lôi cuốn, cuối cùng họ đành chuyển hướng đôi chân.

Món mà họ quyết định nhón tay vào là cá chình chiên, một món ăn nhẹ khá rẻ và phổ biến ở đây. Nhờ vị ngọt của dầu đánh bật đi mùi đất thoang thoang mà miếng cá tươi ngon giòn rụm. Ăn hết miếng này họ lại muốn thêm miếng khác, dường như đó là bản chất của con người. Chẳng biết từ lúc nào mà Lawrence và Holo đã đứng trước quán rượu, cả hai vừa uống bia vừa xem hài kịch.

"Khà, đã quá xá!"

Holo nốc cạn ly bia trong lúc mép dính đầy bọt rồi nhanh chóng gọi thêm ly nữa. Chủ quán tiếp đãi hết sức chu đáo cho vị khách sộp.

Nốc bia cùng mỗi nhăm cá chình chiên suốt từ trưa, Holo lúc này hoàn toàn không còn chút phong thái nào của một vị nữ tu đoan chính nữa.

Cách ăn mặc rất thuyết phục của Holo lúc vào thị trấn sẽ biến thành trở ngại khi có sự xuất hiện của Lawrence, người nhìn sơ cũng biết là một thương nhân. Không có gì bốc mùi bằng việc một người mang đức tin rảo bước trong thị trấn cùng một thương nhân.

Do đó lúc này, Holo đang khoác lên mình một chiếc áo choàng không tay làm bằng da thỏ, còn chiếc áo choàng tu sĩ được cô gấp lại phần trên rồi quấn quanh eo làm váy giấu đi chiếc đuôi của mình. Đôi tai sói phiền toái được giấu sau miếng vải hình tam giác quấn trên đầu như chị em chủ hàng quán.

Nhờ thế mà Holo nhanh chóng hóa thân thành một cô gái thành thị. Holo lúc này tỏa ra mùi hệt như những cô hầu gái trẻ bỏ bê công việc, ăn chơi nơi quảng trường nên không có gì đáng nghi. Nhìn cái cách cô kêu rượu bất chấp tình trạng túi tiền có lẽ còn khiến người khác cho rằng cô đang cố đào mộ chàng thương lái trẻ tuổi.

Thực tế, khi Lawrence trả trước số tiền, chủ quán đã khía anh rằng "cậu

vô tình vớ phải một cô gái hao tài rồi nhỉ".

Không muốn dính dáng phiền phức nên Lawrence đáp trả bằng nụ cười đau khổ, nhưng chủ quán cũng không hoàn toàn sai vì quả thật anh đang khốn đốn vì cô.

"Rượu ngon lại thêm khung cảnh náo nhiệt, thật là một thị trấn tuyệt vời. Phải không?"

"Cái giá cho thị trấn náo nhiệt là không thể lơ là cảnh giác. Tuyệt đối không được vướng vào bọn hiệp sĩ và lính đánh thuê đâu. Sẽ phiền phức lắm đấy."

"Cứ giao hết cho tôi!"

Lawrence thở dài thay vì nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Nào, sửa soạn đi thôi!"

Khi Lawrence kết thúc ly bia thứ hai thì đồng thời Holo đã nốc sạch ly thứ tư, nên đây có vẻ là thời điểm thích hợp để họ rời đi.

Cứ thế này, có nguy cơ họ sẽ uống tiếp đến tối mất.

"Hửm, đã đi rồi á? Tôi chưa uống đủ mà."

"Cô có thể uống thêm vào tối nay. Đi thôi!"

Lần lượt nhìn qua lại giữa Lawrence và chiếc cốc, Holo cuối cùng cũng bỏ cuộc, tiếc nuối bước ra khỏi quán. "Hẹn gặp lại quý khách". Giọng chào của chủ quán vang vọng theo sau tấm lưng của Lawrence và Holo, nhưng mau chóng bị cuốn theo và nhấn chìm trong cái hối hả và nhộn nhịp của thị trấn.

"Vậy, chúng ta đi đâu?"

"Đến thương quán... Mà này, ít ra cũng lau miệng đi chứ."

Cuối cùng cũng nhận ra bọt bia vẫn dính đầy trên mép, Holo toan đưa tay lên lau bằng vạt áo.

Nhưng đột nhiên dừng lại nghĩ ngợi ở giây cuối cùng, cô chụp lấy ống tay áo của Lawrence và lau miệng mình.

"Cô dám...! Cho chữa nè!"

"Chưa gì đã dám đánh tôi rồi sao?"

Mắt không ngừng lườm Lawrence, một tay Holo kẹp đầu anh xuống, tay còn lại vẫn nắm chặt lấy cánh tay anh không cho vùng vẫy. Cơn bùng nổ vì bị Lawrence vỗ nhẹ đầu của Holo nhanh chóng kết thúc.

"Nhưng mà nè."

"Hửm?"

"Sao cả tôi cũng phải tới thương quán? Tôi muốn ở quảng trường uống thêm."

"Để cô một mình nguy hiểm lắm."

Lawrence nói mang hàm ý khiển trách, nhưng sau khi khựng lại nhìn anh một chút, Holo liền cười then thùng dường như đang hiểu nhầm điều gì đó.

"Ừm, tôi dễ thương quá mà. Để một mình nguy hiểm lắm."

Bóng dáng vừa ung dung rảo bước vừa dùng đưa mái tóc màu nâu nhạt nhuộm ánh vàng hiếm hoi của Holo quả thật thu hút ánh nhìn của người đi

đường. Thậm chí còn có người phóng ánh mắt ghen tỵ về phía Lawrence, người đang sánh bước tay trong tay với Holo.

Không phải là Lawrence không cảm thấy hãnh diện khi có thể dẫn Holo dạo phố đó đây, nhưng thực tế nếu để cô ở lại một mình, anh không biết liệu sẽ có rắc rối gì xảy ra.

Quảng trường quả thật là một nơi phồn hoa, nhưng nơi phồn hoa luôn kéo theo nhiều rắc rối. Nếu chẳng may vì kích động gì đó mà Holo biến lại hình dạng chó sói thì đó thực sự là một thảm họa.

"Dù cô có đáng yêu đến thế nào cũng không thể lừa phỉnh được bọn cảnh vệ Giáo hội và hiệp sĩ thập tự đâu. Lỡ mà say rượu rồi lộ đuôi và tai ra thì không còn đường thoát thân đâu nhé."

"Gì chứ, khi đó tôi sẽ thay đổi hình dạng rồi mang anh chạy ra khỏi thị trấn. Bức tường cỡ đó cũng không ngăn tôi phóng qua được đâu nha. Tôi nhớ mang máng là có một câu chuyện cổ kể về chàng hiệp sĩ và công chúa giống vậy phải không ta?"

"Câu chuyện chàng hiệp sĩ ôm cô công chúa bị bắt giữ chạy trốn đúng không?"

"Chính nó, chính nó."

Nghe Holo nói có vẻ hay ho lắm, nhưng nếu thử tưởng tượng cảnh cô biến lại hình dạng chó sói rồi ngậm Lawrence trong miệng và chạy trốn, anh vẫn chẳng thấy có chút lãng mạn nào ở đây cả.

Ngược lại, chỉ nghĩ đến việc bị kẹp giữa bộ hàm khổng lồ đó là Lawrence sợ run bắn lên rồi.

"Chỉ riêng viễn cảnh đó thì xin tha cho tôi."

"Ừm, anh mà bị giam cầm thì đâu có đáng cứu."

Lawrence làm vẻ mặt đau khổ, nhìn về phía nụ cười láu lỉnh của Holo.

Sau đó cả hai len qua dòng xoáy người ở quảng trường và tiến về phía Bắc, vào một con hẻm nhỏ nơi các cửa hàng tĩnh lặng xếp dọc hai bên đường, bắt đầu từ khu nhà mái hiên nối tiếp nhau chói lóa ánh mặt trời. Những tòa nhà xếp dọc hai bên đường không phải là thương hội, mà là nghiệp đoàn thương nghiệp và thương quán của từng khu vực. Một số là liên minh kinh tế được chung tay gây dựng bởi một nhóm tập hợp các thương nhân đến từ nhiều thị trấn, số còn lại là nghiệp đoàn hiệp hội thợ thủ công được tạo ra bởi các thương nhân dệt may bất kể vùng miền.

Đây là thế giới mà không ai bảo vệ người thương nhân khỏi tai nạn và hiểm nguy. Những người thương nhân phải tự cùng nhau kết nối bảo vệ lấy an toàn của bản thân như những hiệp sĩ củng cố tấm thân bằng bộ giáp trụ. Hơn nữa, một liên minh kinh tế lớn nhất có khả năng trở thành đối thủ cân sức với cả một quốc gia lạm dụng quyền lực, kẻ thù lớn nhất của người thương nhân.

Người ta truyền tai nhau câu chuyện nổi tiếng về một liên minh kinh tế được ngưỡng mộ là vững mạnh nhất thế giới với hai mươi ba nghiệp đoàn thương nghiệp ngành thủ công và mười tám khu vực kết hợp với nhau giao chiến với một cường quốc nắm trong tay một vạn bốn ngàn binh lính và giành chiến thắng áp đảo trong chớp mắt. Đó là một ví dụ tốt về sức mạnh đáng sợ của đoàn kết, vượt qua rào cản ranh giới quốc gia thống nhất mang lại lợi nhuận.

Do đó, những tòa nhà liên minh và nghiệp đoàn bằng cách nào đó được xếp cạnh nhau rất trật tự, cách hành xử của mọi người đúng theo lễ nghi phép tắc.

Hành xử bạo lực ẩn chứa rất nhiều hiểm nguy. Giả sử nếu xảy ra tranh chấp giữa hàng cá và hàng thịt cùng là thành viên nghiệp đoàn, đồng thời cũng là kẻ địch nhiều năm liền, có thể mỗi bất hòa sẽ leo thang thành vụ bạo động lớn cuốn theo toàn bộ thị trấn vào cuộc.

Tuy nhiên, hầu hết các thành viên đều có ý thức không nên bôi nhọ tên tuổi tổ chức của mình, dù sao thì nghiệp đoàn cũng rất quan trọng với người thương nhân. Suy cho cùng, công việc kinh doanh luôn cần có uy tín và lòng tin.

"Tôi đi xử lý công việc rồi quay lại ngay, cô đợi ở đây đi."

Đặt chân đến trước thương quán mình gia nhập, Lawrence ngăm nhìn tòa nhà được pha trộn màu sắc địa phương và không khỏi cảm thấy một nỗi nhớ da diết nào đó đang dâng lên trong lòng. Nhưng khi nghĩ đến Holo, người đến giờ vẫn còn xa quê hương, anh tự thấy mình chẳng có lý do gì để thể hiện điều đó ra ngoài.

Bỗng Holo ngược nhìn về phía Lawrence, người đang trầm ngâm suy nghĩ và cố giả vờ lãnh đạm hết mức có thể.

"Sao vậy, dẫn tôi theo mà không khoe với đồng hương à?"

Dường như cô đã nhìn thấu chút huênh hoang mà anh vung vãi lúc này trên đường đi, nhưng chỉ thế thôi không đủ làm anh nao núng.

"Về cơ bản, ra mắt là bước đầu tiến tới hôn nhân. Cách chúc tụng kết hôn của quê hương tôi thực sự thô kệch lắm đấy, cô vẫn muốn vào chứ?"

Dạng tục lệ này phổ biến khắp nơi. Người thông hiểu về thế giới loài người như Holo dường như cũng đoán ra được.

Cô lập tức lắc đầu một cách chán ghét.

"Tôi sẽ xong ngay thôi. Nếu ngoan ngoãn đứng đợi thì tôi sẽ mua bánh ngọt cho."

"Đừng đối xử với tôi như với con nít nha!"

"Thế không cần sao?"

"Cần chứ!"

Lawrence chợt bật cười trước câu trả lời tỉnh rụi bằng vẻ mặt nghiêm nghị của Holo. Để cô lại đó, anh bước lên thềm đá và gõ vào cánh cửa của thương hội. Cánh cửa không có chốt gõ cửa biểu lộ một hàm ý duy nhất đó là người gõ cánh cửa này chẳng ai khác ngoài thành viên thương hội.

Lawrence thử đợi một thời gian tuy nhiên vẫn không thấy hồi đáp.

Thời gian là vàng bạc nên có lẽ lúc này mọi người vẫn còn ở phiên chợ, Lawrence ngẫm nghĩ rồi tự ý mở cửa. Đúng như anh dự đoán, bên trong thương hội là một bầu không khí tĩnh lặng cô quạnh. Tầng một là hành lang rộng rãi được thiết lập thành sảnh uống rượu để thiết đãi các thành viên, nhưng lúc này toàn bộ ghế đều được xếp lên trên mặt chiếc bàn tròn, và cây lau nhà được dựng tựa vào tường. Dường như căn phòng đang được dọn dẹp dở dang.

Một năm đã trôi qua mà nơi đây chẳng có gì thay đổi. Nếu xét về phương diện thay đổi thì có lẽ chỉ có trán của người chủ thương hội ngồi trong quầy đối diện cửa ra vào là ngày càng hói hơn. Không chừng cả cái bụng phệ của ông cũng to hơn xưa, nhưng đáng tiếc là ông có vẻ khổ sở với việc nhắc mông khỏi ghế nên anh không xác nhận được chuyện đó.

Người chủ hội nhắc mặt khỏi quầy, nở nụ cười hiền hòa và bắt đầu bóng gió.

"Ấy chà, đây chẳng phải là chàng thương nhân ăn không nên làm không ra sao! Nhìn bộ dạng lảng vảng ở thương quán giờ này là đủ biết không có nghiêm túc kiếm tiền rồi. Cậu nên mau chóng thay áo của bọn trộm và vùi mình vào trong một quán rượu nào đó thử vận may đi nhé?"

"Người thương nhân vĩ đại thật sự là người kiếm được tiền mà không để dính một hạt bụi nào lên giày. Chỗ bẩn duy nhất chính là chút mực dính ở đầu ngón tay. Luẩn quẩn quanh phiên chợ suốt ngày là minh chứng cho bọn thương nhân hạng ba. Con nói có sai không?"

Khi Lawrence còn là chàng học việc trẻ tuổi, cứ mỗi lần gặp nhau bị thầy nói những lời này là anh giận lắm vì nghĩ mình bị coi thường vô cớ. Không biết từ lúc nào anh đã học được cách tươi cười đáp trả mà không hoảng hốt như bây giờ.

Sau lời phản biện đầy tự tin, Lawrence đứng thẳng lưng, khép hai gót giày lại, bắt đầu bước về phía quầy.

Người đàn ông thân hình chắc nịch ngự tọa phía sau quầy nhìn Lawrence rồi lập tức vỗ trán và ngoác miệng cười.

"Ấy chà, miệng lưỡi dẻo hơn rồi đấy. Cuối cùng cũng trở về, con trai của ta."

"Xin đừng gọi con là con trai nữa."

"Nói gì thế? Tất cả thành viên của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen đều là con trai và con gái của ta."

Ngay khi Lawrence bắt tay chủ hội với nụ cười méo xệch trên môi, chủ hội liền phanh phui chuyện xấu hổ của anh như một điều hiển nhiên.

"Hơn nữa, ta còn biết cả chuyện con thường tè dầm trong những đêm cảm

trại. Chẳng phải Chúa đã dạy rằng người cha tốt là người biết rõ mọi chuyện của con trai mình hay sao? Hay là chuyện con trộm tiền bán hàng rồi cùng đồng bọn run rẩy đến nhà thổ?"

"Thôi, thôi, hiểu rồi. Con là Kraft Lawrence, con trai của người cha vĩ đại Jakob Tarantino."

"Nào Kraft, cuối cùng con cũng trở về ngôi nhà Ruvinsheim của ta sau một năm bôn ba. Gia đình chúng ta ở những thị trấn khác vẫn khỏe mạnh cả chứ?"

Tính thúc ép của Jakob vẫn không thay đổi, luôn làm Lawrence đồng thời cảm thấy ấm áp lẫn choáng váng như khi nốc cạn chén rượu mạnh. Thương quán thực sự là quê hương của anh ở nơi đất khách quê người.

Lòng mến khách đến mức khó thở thế này anh chỉ có thể được nếm trải ở quê nhà.

"Nhờ ơn các thánh nhân mà công việc làm ăn của mọi người có vẻ cũng khá khấm lắm."

"Tốt lắm, tốt lắm. Chắc con cũng đã tích trữ kha khá lợi nhuận sau khi lượn quanh gia đình ăn nên làm ra của chúng ta rồi nhỉ. Nếu túi tiền của con nặng quá thì quần con sẽ tụt xuống, mà quần tụt thì con sẽ không được các quý cô yêu thích đâu. Và con là một anh chàng chải chuốt. Ta nói đúng không nào?"

Không còn sức để phản biện lại, Lawrence bật cười với cách mời chào đóng góp tiền hơi áp bức của ông chủ.

"Con nghe nói tuổi càng cao thì mắt càng kém với các chữ số nhỏ nhất, nhưng quả nhiên sếp sòng Jakob dù có nhìn bằng nửa con mắt cũng biết rõ số lượng nhỉ."

Lawrence không ngần ngại lấy ra mười đồng bạc từ chiếc túi vắt ngang hông và đặt chúng lên mặt quầy một cách khoe khoang.

Nếu anh thử tiếc nuối móc ra hai ba xu tiền đồng thì ông chủ sẽ nổi trận lôi đình thực sự và phun ra một tràng những lời nguyền rủa mất.

Lawrence cũng muốn chứng tỏ với người thầy của mình một chút, dù sao thì lợi nhuận anh kiếm được từ gia vị cũng rất nhiều. Jakob bật ra một tràng cười rõ to, vui sướng với phần đóng góp hào phóng kèm theo thông báo ngầm của Lawrence rằng từ giờ anh đã bắt đầu buôn bán với mức lợi nhuận tầm cỡ. "Hahahaha, cậu nhóc tè dầm ngày nào giờ đã có thể đưa ra những đồng bạc thực sự rồi sao? Ta thật quá đổi hạnh phúc!"

"Thừa đoạn cậu nhóc tè dầm rồi ạ."

"Với ta thì con vẫn là cậu nhóc tè dầm mà thôi."

Thấy Lawrence nhún vai, ông chủ hội lại bật cười sảng khoái.

"Vậy, con cố ý đến đây vào giờ này ắt hẳn vì công việc đúng không? Cần giấy chứng nhận sao?"

"Vâng ạ."

"Ta thật mong cái ngày con trở thành một người thương nhân lành lặn khiến người khác nao núng khi đề cập đến tên con."

"Con hoàn toàn đồng ý." Lawrence đáp lại lời của Jakob và chợt nhớ ra một chuyện anh muốn nói.

"Đúng rồi. Không biết có ai trong thương hội mình muốn đi đến Lamtra không ạ?"

Sau khi đặt cây bút lông chim và bình mực lên mặt quầy, Jakob nhích một

bên chân mày lên và nhìn Lawrence.

"Lại là một câu hỏi kì lạ."

"À, con chỉ đang nghĩ đến một loại hình kinh doanh nhận thù lao để đổi lấy việc cung cấp con đường tắt tới Lamtra."

Jakob đảo mắt xung quanh rồi dừng lại trên mặt Lawrence một lần nữa, sau đó ông nở một nụ cười đầy ngụ ý.

"Haha. Là cô gái chặn cừu đó sao?"

Lawrence chợt thất thần trong giây lát, hơi thở mắc nghẹn nơi cổ họng nhưng khi bình tĩnh suy nghĩ thấu đáo, anh nhận ra những thương nhân ở thị trấn Ruvinheigen này không thể không biết đến sự tồn tại của Norah, một cô gái chặn cừu.

Và cũng chẳng lấy gì làm lạ khi có người có cùng suy nghĩ kinh doanh giống anh.

"Rất nhiều người có ý tưởng giống con đây. Đặc biệt là khi con đường trong khu vực cô gái đó lang thang đã hoàn thành. Nhưng đến giờ vẫn không có thương nhân nào thực hiện giao dịch buôn bán như vậy, và cũng không ai nhờ cô gái ấy hộ tống. Con có biết vì sao không?"

Jakob nói một mạch trong lúc sột soạt viết chứng từ. Lawrence trả lời câu hỏi của ông kèm theo tiếng thở dài.

"Vì không thể kinh doanh hình thức đó, đúng không?"

Jakob gật đầu và ngẩng mặt lên.

"Cô gái ấy là người duy nhất có thể lảng vảng ở khu vực đó mà vẫn còn nguyên vẹn. Người dân của thị trấn này ai cũng biết tên nữ Norah nổi tiếng

với kỹ năng và sắc đẹp, nhưng không cần nói chắc con cũng biết Giáo hội nghĩ sao về chuyện đó rồi đấy. Và mọi người chẳng ai muốn vướng vào rắc rối với bọn Giáo hội tâm thần khốn kiếp."

Chấm đầu bút lông vào bình mực, Jakob hướng mắt về phía Lawrence và không quên nở nụ cười tinh quái.

"Ta biết tiên nữ Norah là kiểu con gái con thích, nhưng đừng trách ta không báo trước. Hãy từ bỏ đi!"

Đáng lẽ ra đây chỉ là cuộc trò chuyện chào hỏi buổi sáng đơn thuần, nhưng vì Jakob đã đánh trúng tim đen của Lawrence nên anh chỉ còn cách đáp lại bằng nụ cười cay đắng.

"Vậy, người nhận trong giấy chứng từ là ai? Hay ta sẽ để trống chỗ ấy?"

"À, điền giúp con là Thương hội Remelio đi ạ."

Jakob sững người trong giây lát.

Sau đó ông hướng ánh mắt của một thương nhân về phía Lawrence.

"Remelio à? Nếu con đã xác định được đối tượng mình sắp giao dịch, hẳn là con đã mua chịu số hàng có phải không?"

"Vâng, từ Poroson. Có chuyện gì không ổn sao?"

Lawrence hỏi, khuôn mặt bỗng đánh lại như con cá nằm cạnh mép ao.

"Ừm, chà, thôi cứ đến sẽ biết... Đây, chứng từ này."

Khi một thương lái lần đầu đến thăm và bán hàng cho một thương hội, vấn đề tồi tệ nhất họ gặp phải chính là bị ép giá thê thảm bởi một người ngoài cuộc. Chuyện thế này rất ít khi xảy ra ở những thị trấn nhỏ như Poroson và

Pazzio, nhưng với một thị trấn lớn như Ruvinheigen, các thương hội có mối quan hệ làm ăn bí mật với rất nhiều nghiệp đoàn và thương quán nên chuyện ép giá rất thường xảy ra. Ruvinheigen rõ ràng là một nơi dành cho những thương vụ làm ăn lớn, những giao dịch nhỏ bé của thương nhân du hành chẳng khác nào hạt cát trên sa mạc.

Do đó, Lawrence cần chứng minh rõ ràng bản thân thuộc về nghiệp đoàn nào, cố gắng không để đm phương khinh thường. Nếu có hậu thuẫn của nghiệp đoàn ở phía sau, anh chắc chắn sẽ không bị đối xử tồi tệ.

"Chắc, dù sao thì nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen cũng nằm dưới sự bảo hộ của thánh Lambardos. Ta cầu mong may mắn sẽ đến với con."

"Vâng..."

Lawrence nhận lấy chứng từ chứng minh thân phận thuộc về nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen, mơ hồ đáp trả Jakob, người rõ ràng biết nhiều hơn những gì ông nói.

Từ kinh nghiệm trước đây, anh hiểu dù có gắng hỏi thêm cũng không nhận được câu trả lời từ Jakob.

Tuy nhiên trong tình huống đó, anh sẽ tìm ra sự thật bằng một chút suy luận hoặc một cuộc điều tra.

Rốt cuộc là gì? Lawrence tự hỏi.

"Cứ đi rồi biết. Người khác thì ta không chắc, nhưng nếu là con thì biết đâu có thể xoay chuyển tình thế."

Lời an ủi của Jakob càng làm cho tâm trí Lawrence thêm hỗn loạn, nhưng nếu ông đã bảo đi rồi sẽ biết thì anh chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài tiến tới. Rất có thể giá cả hàng hóa đang lên xuống bất ổn, và Thương hội

Remelio đang trở nên hỗn loạn.

Lawrence bỏ những suy nghĩ băng quơ ra khỏi đầu, quay gót bước đi sau khi nói lời cảm ơn tới Jakob. Bản thân người thương nhân một khi đã mua hàng và đem đi bán, suy nghĩ này nọ ngay trước khi giao dịch là điều không tránh khỏi.

Thời điểm mà Lawrence sắp đặt tay lên cánh cửa, anh bỗng khựng lại bởi giọng nói của Jakob.

Lawrence quay đầu lại và khuôn mặt tươi cười thực sự của người thầy đang chờ đợi anh.

"Còn một điều nữa, vẫn còn sớm lắm để dây vào một cô gái. Ngay cả nàng tiên nữ mong manh Norah có lẽ còn quá sức với con. Nếu đối tượng là cô gái thành thị nào đó thì chút lợi nhuận ít ỏi mà con kiếm được sẽ không cánh mà bay trong chớp mắt đấy."

Thương hội tuy có cửa sổ trên tường nhưng chúng không được lắp kính như các thương hội lớn, mà thay vào đó là những tấm vải lanh được thấm dầu căng ra trên khung gỗ. Ánh sáng ít nhiều vẫn lọt qua, và tất nhiên tấm vải khá mờ nên người bên trong không thể nhìn ra bên ngoài.

Dù vậy, dường như Jakob vẫn biết được Holo đang đứng ngoài cửa.

Đôi mắt cú vọ không bỏ sót một điều gì của Jakob là bằng chứng cho một người không hề tầm thường có thể điều khiển cả một thương hội nơi đất khách quê người.

"Nếu không bỏ vốn đầu tư sẽ không có gì hoàn lại."

"Hahaha, không nói suông chứ nhóc tè dầm?"

Lawrence chỉ biết cười khố sở đáp trả câu nói của Jakob rồi mở cửa bước ra, giọng cười sang sảng của ông vẫn tiếp tục vang lên khi anh sập cửa lại phía sau.

Hồi tưởng lại những năm tháng thời niên thiếu, khi đối mặt với những người như Jakob, Lawrence luôn nóng vội muốn mau chóng vượt mặt những thương nhân gạo cội trong một sớm một chiều. Anh thực sự nhớ khoảng thời gian đó, nhưng đồng thời cũng cảm thấy chút bức bối và đau âm ỉ như bị tê cứng.

Tự vấn trong lòng bản thân vẫn còn non nớt lắm, Lawrence cúi đầu nhìn xuống bậc thềm đá, cùng lúc đó Holo quay qua nhìn anh.

"Ồ, anh ra rồi à. Đây là bạn đồng hành của tôi đó."

Holo ngồi xuống bậc thềm và chỉ thẳng mặt Lawrence một cách thô lỗ. Trước mặt cô là hai cậu thiếu niên trông như thợ thủ công học việc, có lẽ tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Trông vẻ ngoài của chúng có vẻ trạc tuổi Holo, chúng mang tay nải trên tay giống như đang trên đường đi công chuyện theo lời ba mẹ dặn.

Hai cậu thiếu niên vừa đủ tuổi bắt đầu cạo râu nghe Holo nói liền xoáy ánh mắt chất chứa sự thù địch về phía Lawrence. Việc xử lý bọn nhóc này cũng sẽ gây ra không ít phiền toái, nhưng bọn chúng nao núng chỉ sau một tiếng khê thở dài của anh.

Thân phận và thu nhập của thợ thủ công học việc và thương nhân thuộc nghiệp đoàn có khoảng cách khá lớn. Hai chàng trai có lẽ đã bắt chuyện với Holo, một cô gái trông rảnh rang, nhưng giờ khi đối mặt với Lawrence, nhằm chừng bản thân không có cửa thắng nên họ nhìn nhau như ra hiệu rồi thoăn thoắt chạy biến đi.

"Hihi. Dễ thương làm sao. Họ đã gọi tôi là bông hồng xinh đẹp đó nha."

Nhìn theo bóng lưng của hai chàng trai, Holo cười khúc khích, trái ngược với khuôn mặt nhăn nhó của Lawrence.

"Đừng đùa giỡn với họ. Đám thiếu niên học việc như lũ sói đói vậy. Cô sẽ bị dẫn đi đấy."

"Nếu tôi bị dẫn đi thì anh đến cứu là được rồi. Không phải sao?"

Đối mặt với nụ cười ngây thơ và câu nói bất ngờ của Holo, Lawrence không thể không cảm thấy có một chút hạnh phúc, dù vậy anh vẫn trả lời một cách nghiêm túc.

"Ừ, tôi sẽ lại cứu cô."

Holo cười thật tươi rồi đứng dậy.

"Chà, dù trong thực tế, đến cuối cùng tôi luôn là người giải cứu."

Lại nữa rồi, Lawrence thầm than vãn, lấy tay che mắt rồi bước xuống bậc thang, Holo cười khúc khích và ôm lấy cánh tay phải của anh.

"Không biết anh đang trông đợi tôi hoàn lại cái gì, nhưng trước hết tôi sẽ nhận vốn đầu tư."

"... Cô nghe thấy sao?"

"Đôi tai dễ thương của tôi có thể nghe thấy cả âm thanh nhú mào của anh đó. Vậy, anh thích tóc vàng hả?"

Trước câu hỏi lạc điệu và không hề có bối cảnh đột nhiên thốt ra từ miệng Holo, Lawrence chẳng kịp "hử?" lấy một tiếng thì cô đã tiếp tục.

"Anh thích cái dáng còm nhom đó, hay là ưng cái điểm biết lao động cực khổ. À, hay là khoái cái gì đó ở dân chần cừu?"

Lời Holo bắn ra nhanh hết như sợi dây thừng của chiếc cầu treo đang bị cứa. Lawrence cuống cuống nhìn Holo và thấy cô vẫn đang cười thật tươi.

Nụ cười đó của cô chính là thứ anh sợ nhất.

"Đợi một chút. Đó là cách chủ thương quán Jakob nói lời chào hỏi xã giao thông thường thôi. Ông ấy thích nói ba cái chuyện đó ngay khi chộp được cơ hội. Tôi hoàn toàn không..."

"Hoàn toàn không?"

Ánh mắt của Holo ngay lập tức xoáy vào anh như muốn nói cô sẽ không tha thứ cho bất kì lời nói dối nào.

Lawrence không còn cách nào khác ngoài thành thật trả lời.

"Í-Ít nhiều tôi có thoáng nghĩ Norah cũng được. Sau cuộc trò chuyện không hẳn là tôi không vui. Nhưng, không phải vì vậy mà tôi không thường nghĩ đến cô, chuyện như thế... tuyệt đối không."

Đang nói nửa chừng thì Lawrence ngượng chín mặt, không dám nhìn thẳng vào Holo. Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ anh chưa từng nói câu nào như thế này.

Sau khi nói xong anh hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh một chút rồi liếc nhìn về phía Holo.

Holo hơi kinh ngạc, trân trối nhìn Lawrence.

"Tôi chỉ định ghẹo anh một chút thôi."

Ngay khi cái cảm giác xấu hổ mà câu nói của Holo mang lại cho Lawrence sắp sửa bùng nổ thành cơn giận nghi ngút thì nụ cười vui sướng của cô lập tức khiến anh ngần ngại.

"Tôi không ngờ anh lại dành những lời chân thật đó cho tôi. Tôi... hạnh phúc lắm."

Sau đó, Holo cúi gằm mặt và siết chặt lấy cánh tay anh hơn một chút.

Đây là cách tiếp cận đối phương mà không cần lừa gạt hay dùng thủ đoạn như trong những cuộc thương thảo.

Gần như vô thức và không màng tới ánh mắt mọi người, Lawrence vòng tay trái ra sau lưng Holo, nhưng tay anh chỉ chộp vào khoảng không.

Vì Holo đã bất chợt trượt ra khỏi vòng tay anh trong lặng lẽ.

"Nhưng, giống đực luôn như vậy. Có thể khua môi múa mép bất cứ điều gì."

Nghe cách nói dè dặt man mác buồn của Holo, đến cả Lawrence cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra và không khỏi cảm thấy căm phẫn với kẻ nào đó trong quá khứ đã nói những lời vô trách nhiệm làm tổn thương cô.

Nhưng Lawrence dường dường là một thương nhân. Anh chắc chắn sẽ giữ đúng lời nói của mình.

"Vậy, anh sẽ chứng minh bằng cách nào? Tôi nghe nói hiệp sĩ sẽ trao khiên và kiếm của mình cho đối phương khi muốn bày tỏ thành ý. Anh là thương nhân. Vậy anh sẽ trao cho tôi thứ gì đây?"

Lawrence cũng từng nghe chuyện khi một hiệp sĩ thề nguyện trung thành, họ sẽ trao khiên và gươm cho người mà họ thề nguyện. Vì chúng là linh hồn

của họ.

Vậy linh hồn của người thương nhân là gì? Không cần nói cũng biết, đó chính là tiền.

Nhưng nếu anh trao cho Holo chiếc túi da căng đầy tiền, chắc chắn cô sẽ trưng ra bộ mặt chán ngán.

Nếu vậy Lawrence cần phải mua cho cô một món đồ tỏ rõ thành ý và đáp ứng cả hai điều kiện: vừa làm Holo vui vừa có giá trị xứng tầm với linh hồn người thương nhân trong anh, và anh sẽ không ngần ngại sử dụng số tiền đó vì cô.

Món đồ phù hợp ngay lập tức hiện ra trong tâm trí Lawrence và anh dám nói nó là món hàng cực phẩm: Đào ủ mật ong.

"Được rồi. Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy tôi không nói những lời chót lưỡi đầu môi."

Đôi mắt Holo tràn ngập hi vọng nhưng đồng thời cũng pha chút nghi ngờ. Nếu có thể đáp ứng được niềm hi vọng trong đôi mắt màu hổ phách nhuộm sắc đỏ đó, thì đào ủ mật ong vẫn là một món hời.

Lawrence ưỡn ngực, dũng dạc nói.

"Tôi sẽ mua đào ủ mật..."

Vừa nói đến đó, Lawrence đã phát hiện ra một chuyện kỳ lạ. Chuyện kỳ lạ mà anh đang đề cập đến cụ thể là chiếc khăn tam giác quấn trên đầu Holo.

Holo nghiêng đầu nhìn Lawrence đứng im như tượng.

Sau đó, cô thốt lên một tiếng "á" nhỏ xíu rồi vội vàng che đầu lại.

"C-Cô, không lẽ..."

"C-Chuyện gì? Sao vậy? Anh sẽ mua cho tôi cái gì nào?"

Đã đến nước này mà Holo còn già miệng như thế, Lawrence thực sự ngưỡng mộ lòng tham của cô. Anh bật cười một chút nhưng sẽ không bỏ qua chuyện này.

Cứ nhìn chiếc khăn tam giác trên đầu Holo là mọi thứ lại lộ rõ mồn một. Đôi tai bên dưới đang ngoắc ngoắc bất thường. Đó chính là bằng chứng chỉ ra sự thật.

Đây rõ ràng là kế hoạch của Holo.

"Cô sói kia, cô có biết có những thứ cô có thể làm và có những thứ cô không nên làm không hả!"

Dường như Holo cuối cùng cũng nhận ra kế hoạch của mình đã bị bại lộ, sau cái bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, cô còn phóng tia nhìn sắc lẹm về phía Lawrence.

"Chẳng phải anh bảo tôi nên hỏi xin một cách dễ thương hơn sao?"

Trong thoáng chốc Lawrence không hiểu nổi Holo đang nói chuyện gì, nhưng ngay khoảnh khắc nhớ ra cuộc đối thoại của họ trước khi vào thị trấn Poroson, anh ngán ngẩm ngược mặt lên trời.

"Tôi nói cô nên hỏi xin ngoan ngoãn. Chứ không bảo cô sử dụng chiêu trò này nọ để xin."

"Nhưng chẳng phải dễ thương lắm sao?"

Lawrence ghét bản thân vì ghen lời, nhưng đồng thời còn ghét chính mình hơn vì không thể nổi giận hơn với Holo, người đang cười toe toét

không biết xấu hổ.

"Nhưng mà nè, anh còn dễ thương hơn tôi gấp bội nữa nha. Nhìn anh hồi hộp tim đập chân run còn thích hơn nhìn kế hoạch của tôi thành công nữa đó."

Lawrence nhanh chóng sải bước trên con đường như ý bảo không thể chịu nổi cuộc đối thoại này nữa. Holo bật cười, chạy lon ton theo sau.

"Anh nè, đừng giận mà."

"Rốt cuộc tôi bị ai làm cho nổi giận chứ?"

Lawrence hướng ánh mắt trách móc như thế về phía Holo nhưng cô vẫn cười toe toét.

"Chuyện tôi hạnh phúc là thật đó. Anh vẫn giận sao?"

Trước nụ cười tỏa nắng được tôn thêm bởi mái tóc sóng sánh màu nâu nhạt ánh vàng của Holo, Lawrence chợt thấy khuôn mặt mình đang méo xệch đi.

Anh bỗng muốn cạn chén cùng chú ngựa đực kín tiếng của mình.

"Được rồi. Không giận, không giận đâu. Vậy được chưa?"

Holo bật cười khúc khích như đang tận hưởng thắng lợi của mình, sau đó cô khẽ thở ra và thở thê.

"Để tránh bị lạc nhau, tôi nắm tay anh có được không?"

Họ phải len qua dòng người đông nghịt tại quảng trường mới về đến nhà trọ, nhưng giả sử có bị chia cách, Holo cũng chẳng gặp khó khăn gì để tìm được đường quay về.

Nhưng, đương nhiên Lawrence biết đó đơn giản chỉ là cái cớ của cô.

Anh đành đầu hàng trước con sói già khôn ngoan này.

"Ừ, bị tách ra là khổ lắm đấy."

Holo cười toe toét, nhanh chóng để tay mình vào trong tay Lawrence.

Việc Lawrence có thể làm tốt nhất lúc này là siết nhẹ bàn tay nhỏ nhắn đó.

"Vây, món đào ủ mật ong thì sao?"

Đúng lúc đó, tiếng chuông nhà thờ bất ngờ vang lên báo hiệu canh trưa, đồng thời cũng báo hiệu một trận chiến mới sắp bắt đầu.

Thương hội Remelio là một doanh nghiệp bán sỉ có thiết lập một cửa hàng ở thị trấn Giáo hội Ruvinheigen.

Lawrence mong đợi kiếm được lợi nhuận thực sự từ số áo giáp đá mua được từ Thương hội Latparron với giá trị lớn hơn số tài sản anh có bằng hình thức gần như là đe dọa. Anh định sẽ bán cho Thương hội Remelio, một thương hội có nhiều giao dịch làm ăn với Thương hội Latparron để trả số tiền vay mà không cần lặn lội quay lại Poroson nữa. Sau đó, bằng vài thao tác nguệch ngoạc trong sổ cái là mọi việc sẽ êm xuôi đâu vào đó; thật cảm ơn kiến thức của người thương nhân.

Từ con đường cái đông đúc người qua lại, Lawrence rẽ vào một con hẻm và đến trước Thương hội Remelio.

Đây chính là cửa sau của Thương hội Remelio, nơi có diện tích to lớn thích hợp nhất cho việc nâng đỡ hàng hóa.

Ở những thị trấn lớn như Ruvinheigen, việc bốc dỡ hàng hóa trên xe ngựa ngay trước sảnh chính của thương hội là minh chứng cho một kẻ què mùa.

Hành động đó chẳng khác nào lãng nhục thương hội nên những món hàng bán được cũng sẽ trở nên vô giá trị. Thực tế, rất nhiều nơi không cho phép xe ngựa của thương nhân đi lại trên con đường có lưu lượng người qua lại lớn.

Đó là lý do tại sao trên một con hẻm rẽ vào từ đường chính, số ngựa kéo xe còn nhiều hơn hẳn số người đi trên đường, nhưng Lawrence chột cau mày. Chỉ mỗi góc quanh khu vực Thương hội Remelio là yên tĩnh đến kì lạ.

"Bộ thương hội này do nhà sư điều hành hả?"

"Nếu nhà sư điều hành thì chí ít chúng ta cũng nghe tiếng tụng kinh chứ. Đằng này chẳng nghe thấy gì cả. Rốt cuộc là sao nhỉ."

Holo đang măm măm khúc bánh mì tròn cho bữa trưa, nhẹ nhàng tháo chiếc khăn tam giác xuống, dường như định đóng tai nghe ngóng, nhưng Lawrence không thông thả đến mức nhờ vả đến phương pháp chậm chạp ấy. Anh nhảy xuống ghế xà ích, băng qua con đường dốc dành cho xe ngựa, vào khu vực đỗ xe của thương hội.

Tại Ruvínheigen, nơi những tòa nhà mọc lên dày đặc, san sát nhau và chật hẹp đến mức người ta kháo nhau một câu bông đùa rằng "những người nghèo phải ngủ đứng", việc giữ được một bãi đỗ xe ngựa là hết sức chông gai. Vậy mà bãi đỗ của Thương hội Remelio có thể chứa ít nhất ba xe ngựa lớn, với không gian rộng rãi có thể dễ dàng chất được một trăm bao tải lúa mì. Chiếc bàn dùng cho những buổi thương thảo và tấm bảng tỷ giá hối đoái được đặt trong góc, trên tường có dán tấm da cừu, trên đó viết lời khẩn cầu cho công việc làm ăn của thương hội lên như điều gặp gió.

Đây quả thật là bãi đỗ xe ngựa trên cả tuyệt vời.

Nhưng lúc này đây trên bãi đỗ, cỏ rơm rải rác khắp nơi, ngoài ra còn có phân ngựa và vài mảnh vụn hàng hóa. Dường như không có ai quét dọn và

anh cũng không thấy bóng dáng người giữ bãi đâu cả.

Việc kinh doanh giống như những con sóng đến rồi đi, nên không hề lặn lắm khi có những thời điểm hoàn toàn không có vị khách nào. Tuy nhiên, dù có như thế đi chăng nữa, việc chăm sóc cửa hàng ngăn nắp và sạch sẽ là lẽ thường tình.

Quang cảnh này hết như quang cảnh của một thương hội đã phá sản. Lawrence rút lui, quay lại ghế xà ích. Có vẻ Holo đã chén sạch ổ bánh mì của mình, giờ đang cầm trên tay và nhai nhồm nhoàm miếng bánh nướng nhân thịt. Và theo như trí nhớ của Lawrence thì đó là phần ăn của anh.

"Ăn sạch sạch kiểu đó làm tiếng răng va vào nhau ồn ào biết bao nhiêu. Làm sao cô có thể sử dụng đôi tai, niềm tự hào của cô được nhỉ?"

"Mia mai cũng khá đó, nhưng vì danh dự của tôi nên tôi sẽ xì cho anh một thông tin. Có tiếng người bên trong tòa nhà đó đấy."

Sau đó, Holo ngoác mồm cắn một cái thật to vào miếng bánh. Rõ ràng cô không hề có ý định ăn từng chút một.

"Có người sao?"

"Ừm... Nhoàm, ực... Bầu không khí không an toàn. Chẳng có vẻ gì là vui cả."

Nghe lời Holo nói, tòa nhà năm tầng có kiến trúc bằng gỗ và cả bãi đỗ xe ngựa bỗng chốc trở nên đáng sợ. Không có nơi nào bị nguyên rửa bằng tòa nhà thương hội đã phá sản. Khoảng một tuần sau khi một thương hội phá sản, nhà thờ luôn tắt bật để lo tang sự cho người chết.

"Chậc, tiếp tục lảng vảng nơi đây cũng chẳng có nghĩa lý gì. Chúng ta sẽ không kiếm được tiền nên không bán được hàng."

"Anh sẽ không có dinh dưỡng nếu không ăn bánh nướng nhân thịt."

"Tôi định sẽ ăn nó sau đây!"

Lawrence lườm Holo một cái trước khi cho xe ngựa chạy và nhận lại ánh mắt chua ngoa không kém mang hàm ý im miệng đi của Holo.

Nhưng dường như cảm thấy tội lỗi nếu ăn hết miếng bánh, Holo bẻ một nửa phần bánh còn lại trên tay đưa cho Lawrence. Nó chỉ bằng một phần tư bữa ăn vốn có của anh, nhưng nếu phần nòn thì có khả năng phần ít ỏi còn lại đó cũng biến mất nên anh như giằng nó khỏi tay Holo.

Thông thường bánh nướng thịt được làm từ thịt băm sắp hết hạn sử dụng được kiểm duyệt bởi nghiệp đoàn thịt, nhưng dường như bánh ở thị trấn Ruvinheigen này cũng cao cấp như chính thị trấn của nó. Lawrence ngốn sạch vào miệng miếng bánh tươi ngọt vị thịt đó chỉ bằng hai lần cắn trong lúc cho xe ngựa đến một bãi đỗ xe không người.

Tiếng móng ngựa lộc cộc, lộc cộc tại bãi đỗ dường như vang tới tai người làm việc lâu năm tại đây. Lawrence cho ngựa đi bộ với nhịp độ nhịp nhàng và nhảy xuống từ ghế xà ích vừa đúng lúc người quản bãi đỗ xuất hiện từ bên trong.

"Nếu tôi không nhầm thì vẫn còn vài giờ nữa mới đến ngày sa bát. Xin hỏi có chuyện gì vậy?"

(Ngày sa bát: Là ngày nghỉ do Chúa tạo ra. Theo Kinh Thánh, Chúa đã tạo dựng vũ trụ và muôn vật, con người trong 6 ngày và đến ngày thứ 7 thì ngài nghỉ. Không phải vì mệt mà Chúa nghỉ vào ngày thứ 7, nó nằm trong dự tính hoàn hảo của người. Nếu chỉ có 6 ngày thì con người phải lao động liên tục nên Chúa đã quyết định ban một ngày nghỉ cho con người)

"À không, chà, chuyện đó... Mà phải chăng quý ngài mới đến thị trấn hôm

nay?"

Khởi đầu tuy có phần ấp úng một chút nhưng sau đó người quản bãi tuổi tứ tuần đã mau chóng quay lại ánh mắt dò xét và nhìn Lawrence như đang thẩm định giá.

Trước đôi mắt như của một tên trộm đang tưởng tượng những thứ bên trong chiếc ví, bản năng của một thương nhân trong Lawrence mách bảo có mùi nguy hiểm. Hơn nữa, khi nhìn kĩ hơn, Lawrence thấy dáng dấp của người quản bãi có vẻ khúm núm. Đây là chỗ lao động chân tay nên đúng là hẳn không thể trông lịch thiệp được, nhưng ngay cả như thế, Lawrence vẫn có thể phân biệt được ai tràn đầy sinh lực và ai không.

Điều này không ổn, rõ ràng rất không ổn.

"À không, tôi đến vài ngày rồi nhưng có nhiều chuyện xảy ra. Thôi, trông ông có vẻ bận nên tôi sẽ ghé lại sau. Tôi cũng không có gì vội vã."

Tránh tiếp xúc mắt với người quản bãi và không đợi câu trả lời, Lawrence toan leo lại lên ghế xà ích.

Holo dường như cũng đoán được gì đó. Cô nhìn Lawrence với vẻ dò hỏi trong thoáng chốc rồi ngay lập tức gật đầu.

Cái đầu nhạy bén đó chắc chắn không thuộc về một cô gái thành thị thông thường. Holo không phải dạng thùng rỗng kêu to khi suốt ngày khoe khoang mình là Hiền giả sói.

Nhưng người quản bãi không dễ dàng buông tha như vậy.

"Không, không, xin đợi cho một chút. Tôi đoán chắc ngài là một thương nhân có tiếng có tăm. Tôi thật quá thất lễ nếu để một người như ngài ra về tay trắng."

Nếu chuyện này được truyền ra, Lawrence không biết danh tiếng của anh sẽ lan rộng đến thế nào trong thị trấn này.

Tuy nhiên, dòng máu thương nhân đang chảy trong huyết quản Lawrence đồng loạt sôi sục và thét lên: Chạy đi! Nơi đây có gì đó rất nguy hiểm!

"Không, không. Tôi chỉ là một thương nhân bán hàng tầm thường thôi."

Chỉ có loại thương nhân hạng ba mới khiếm tốn và vụng về khi giao dịch. Với những người thợ thủ công, khiêm nhường là đức tính tốt nhưng với thương nhân, đó là sợi dây thòng lọng treo cổ chính mình.

Nhưng dù vậy, Lawrence vẫn cho rằng chạy khỏi đây là kế sách tuyệt nhất. Tư thế ngồi yên không nhúc nhích của Holo càng góp phần thúc đẩy quyết định này.

"Quý ngài không cần phải cố ý tự hạ thấp mình như vậy. Ngay cả người ăn xin mù cũng có thể biết được ngài là một người tầm cỡ."

"Dù có nịnh bợ cũng chẳng được gì đâu."

Lawrence ngồi trên ghế xà ích, tay nắm chặt dây cương. Tên quân bài dường như cũng đoán được đã đến lúc hăn nên thoái lui. Hăn vực dậy cơ thể đang chúi về phía trước quá mức của mình.

Dường như đã thoát khỏi tình thế khó xử, Lawrence cất tiếng với tên quân bài.

"Vậy chúng tôi xin cáo lui."

"Vâng... Lần này thật đáng tiếc, tôi mong chờ sự trở lại của ngài."

Tên quân bài nở một nụ cười lấy lòng trước khi thụt lùi về sau một bước. Lawrence chớp lấy tín hiệu xuất phát đó, cố gắng xoay đầu ngựa.

Trong thoáng chốc, lợi dụng khe hở trong bức tường phòng thủ của Lawrence, hắn ném cho anh một câu hỏi.

"À, tôi suýt quên hỏi tên ngài, thưa ngài."

"Lawrence, của Thương hội Rowen."

Sau khi lỡ xưng tên, Lawrence tự hỏi liệu anh có sai lầm khi thông báo tên tuổi của mình cho một người chẳng biết đến từ đâu, trong một tình huống không thể hiểu nổi, nhưng suy đi nghĩ lại anh chẳng tìm ra lý do nào khiến điều đó trở thành vấn đề to tát.

Có thể người quản bãi chỉ không nắm bắt được lý do vì sao Lawrence đến thương hội này.

Tuy nhiên.

"Ngài Lawrence, đúng không? Từ Thương hội Latparron."

Người quản bãi đột nhiên cười gằn và cất tiếng.

Cơ lạnh buốt chạy dọc sống lưng của Lawrence thật không thể diễn tả bằng lời.

Nếu thử suy nghĩ theo cách thông thường, Lawrence nhận thấy không đời nào có chuyện tên quản bãi này có thể biết được tên của anh.

"Ngài dự định sẽ mang áo giáp từ Thương hội Latparron đến thương hội của chúng tôi đúng không?"

Kèm theo cơn buốt lạnh đến mức buồn nôn, Lawrence dự cảm mình đã vướng vào một loại bẫy tinh vi khó lường. Trực quan trong anh đang hét lên bất kể luân lý.

Tầm nhìn của anh bị bóp méo.

Không lẽ nào! Không lẽ nào! Không lẽ nào!

"Thực ra, một bức thư đã được chuyển phát nhanh bằng ngựa tốc hành từ Poroson tới tối qua. Thương hội Latparron đã chuyển giao công nợ cho thương hội chúng tôi. Tức là hiện giờ, ngài Lawrence đang mắc nợ chúng tôi."

Một lời mang tính quyết định.

Thông thường, chẳng ai cất công gửi giấy tờ chuyển giao công nợ bằng ngựa tốc hành. Tuy nhiên, việc lựa chọn chuyển công nợ theo cách đó rõ ràng là dễ hiểu nếu đây không phải là một sự vụ thông thường. Ví dụ, hai thương hội cùng kết hợp tổ chức lừa đảo.

Nếu Lawrence không ngồi trên ghế xà ích, chắc hẳn anh đã ngã khụy xuống đất mất rồi.

Và ngay cả khi đang ngồi, cơ thể anh vẫn mất cân bằng, anh không tài nào chấp nhận nổi những lời người đàn ông vừa nói.

Kinh ngạc, Holo giữ lấy cơ thể Lawrence trước khi mở miệng hỏi với vẻ hoang mang.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Lawrence chẳng buồn nghĩ đến việc trả lời.

Tuy nhiên, tên quản bãi vô tâm đáp trả thay anh.

"Ngài thương nhân bên cạnh cô đã làm ăn thất bại. Giống như chúng tôi."

Rõ ràng hẳn đang tận hưởng niềm khoái cảm vì tìm được người cùng

chung số phận.

"Cái gì?"

Lawrence xoay đầu qua vai, nhìn Holo.

Giá mà tất cả chỉ là giấc mộng, anh tuyệt vọng khẩn cầu.

"Giá áo giáp đã sụt giảm từ trước đây khá lâu. Ngài đã ôm trọn số hàng tồn kho kém chất lượng của lão cáo già ở Latparron rồi."

Tương lai mờ mịt tăm tối.

"Bị mắc bẫy rồi..."

Giọng nói khàn đặc của Lawrence là minh chứng cho hiện thực nghiệt ngã này.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương IV

"Cả hai bên đều sống dựa trên thỏa thuận đó. Ngài hiểu mà phải không?"

Không có người thương nhân nào không sợ câu nói này.

Và không ai là không khóc than cho số phận hẩm hiu của mình trong hoàn cảnh sa ngã ấy.

"Đương nhiên tôi hiểu. Bản thân tôi cũng là một thương nhân."

Đó là tất cả những gì Lawrence có thể nói lúc này.

"Chuyện đơn giản thôi. Ngài Lawrence đã mua số áo giáp với giá trị vừa tròn một trăm lumione từ Thương hội Latparron, nên giờ ngài sẽ hoàn trả cho chúng tôi số tiền tương ứng với số tiền vay được ghi trong chứng từ cho vay không thể chấp, tổng cộng là bốn mươi bảy lumione và ba phần tư. Tuy nhiên, đây là dạng cho vay không thể chấp có kì hạn. Ngài hiểu điều đó có nghĩa là gì chứ?"

Nghe những lời này, Lawrence tưởng tượng đến một tương lai khổ nhọc khi mà hai má anh sẽ hóp lại và xương gò má nhô cao như chính người đàn ông tên Remelio đang nói.

Hốc mắt trũng sâu, má hóp, chiếc áo sơ mi không được thay suốt bao ngày và đôi mắt long lanh kì dị, tất cả chúng gộp lại rất khớp với hình ảnh dung mạo tiêu tụy. Tuy vóc người vốn nhỏ bé, nhưng do khuôn mặt đen sạm vì khổ cực nên trông hằn như một chú gấu con bị thương sau trận chiến.

Không, hắn đang bị thương tổn thực sự. Và vết thương đó gần như là vết thương chí mạng.

Hans Remelio, người chủ Thương hội Remelio với mái đầu sắp lấm tấm sợi bạc tiếp tục nói như muốn chặn họng Lawrence, quên cả việc vuốt thẳng mái tóc đen của mình.

"Chúng tôi mong ngài sẽ hoàn trả khoản nợ ngay lập tức. Nếu không thì..."

Lawrence thầm nghĩ thà anh bị đe dọa bằng dao còn thoải mái hơn nhiều so với điều này.

"Chúng tôi buộc phải yêu cầu nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen gánh nợ thay."

Đó là câu uy hiếp đáng sợ nhất với người thương nhân thuộc về thương quán.

Thương quán, quê hương thứ hai của người thương nhân, có thể đứng về phe chủ nợ trong chớp mắt.

Trong khoảnh khắc đó, người thương nhân gần như quyết tâm từ bỏ quê hương đã đánh mất nơi xoa dịu tâm hồn.

"Chà, kì hạn của khoản vay không thể chấp là đến ngày mốt, nên tôi sẽ đợi ngài trong hai ngày. Cho đến lúc đó xin ngài hãy gom góp đủ bốn mươi bảy và ba phần tư lumione trả cho chúng tôi."

Đó không phải là số tiền mà Lawrence có thể gom đủ trong hai ngày, dẫu có làm thế nào đi nữa. Ngay cả khi anh thu hồi lại toàn bộ các khoản cho vay và lãi còn đọng lại ở nhiều nguồn, số tiền cũng chẳng đủ một nửa khoản ấy.

Người ta có thể sống trong ba tháng trời chỉ với một lumione. Ngay cả trẻ con cũng biết bốn mươi bảy lumione là số tiền lớn đến mức nào.

Remelio, kẻ có tướng mạo tựa như một con gấu nhỏ, chắc hẳn cũng biết điều đó.

Phá sản!

Hai chữ ấy đang lơ lửng trước mắt Lawrence.

"Nhân tiện đây, ngài Lawrence sẽ làm gì với số áo giáp mang theo? E rằng ngài có mang tới đâu chúng cũng vô giá trị mà thôi, tôi nghĩ họ sẽ không thu mua đâu."

Remelio nở một nụ cười chế giễu nhưng hẳn không phải đang tỏ ý khinh thường Lawrence.

Chủ Thương hội Remelio tiều tụy đến mức này cũng bởi sự sụp đổ của thị trường áo giáp đã khiến hắn rơi vào tình trạng trên bờ vực phá sản như ngày hôm nay.

Thị trấn Giáo hội Ruvínheigen là căn cứ địa cung cấp vật phẩm cho nhà truyền giáo, lính đánh thuê và hiệp sĩ đi chinh phạt dân dị giáo phương Bắc. Do đó, áo giáp và Kinh Thánh là hai loại hàng hóa khô có lợi nhuận chắc ăn nhất.

Bên cạnh đó, vào đúng thời kì giữa đông mỗi năm, một cuộc viễn chinh lớn sẽ được tiến hành. Buổi lễ hành quân kỉ niệm được tổ chức trùng với ngày sinh của thánh Ruvínheigen, và để trang bị cho binh đoàn hiệp sĩ hoàng gia của nhiều nước và lính đánh thuê trong cuộc viễn chinh lớn này thì áo giáp, Kinh Thánh, lương thực, trang phục giữ ấm, ngựa và thuốc men sẽ bán đắt như tôm tươi.

Năm nay buổi lễ bị gấp rút tạm hoãn. Vì đất nước nằm giữa vùng đất mà Ruvinheihen đang cai trị và vùng đất của người dị giáo - nơi thường xuyên xảy ra chiến tranh - đang xảy ra tình trạng bất ổn chính trị và mối quan hệ của nước này với Ruvinheigen đột nhiên trở nên căng thẳng. Nếu đây là đất nước bình thường thì chẳng có gì để nói, nhưng vì nó có ranh giới tiếp giáp với khu vực người dị giáo nên người dân đất nước đó rất khoan dung với họ, và có rất nhiều thị trấn của người dị giáo mọc lên khắp đất nước này. Một trong những thị trấn gần nhất chính là Lamtra. Những người chiến đấu với dân dị giáo phải vượt qua đất nước đó, và nếu họ hành quân xuyên qua đó như mọi năm, có khả năng những người dị giáo đang âm thầm quan sát sẽ bất ngờ tấn công đoàn quân. Tham gia hành quân có cả tổng giám mục điều hành tổng giáo khu và hoàng thân quốc thích của thiên hoàng đại đế chế phía Nam, nên không bao giờ họ để sơ suất này xảy ra.

Vì lý do đó mà buổi lễ hành quân bất đắc dĩ bị đình chỉ.

Với những người thương nhân, mệnh lệnh đó chẳng khác nào như sét đánh ngang tai. Tình trạng khốn đốn của Thương hội Remelio, một thương hội hoạt động nhiều năm trong thị trấn này, là minh chứng rõ ràng nhất. Dù vậy, đáng lẽ ngay lần đầu nghe chuyện bọn lính đánh thuê luôn đóng đô ở chiến trường phía Bắc bỗng lớn vồn gần Ruvinheigen, Lawrence nên sớm nhận ra có một sự thay đổi nào đấy trên chiến trường.

Bên cạnh đó, sau khi tham khảo qua cách họ trao đổi tin tức và vụ sụp đổ thị trường áo giáp, Lawrence suy ra được vào thời điểm anh giao dịch áo giáp ở Poroson, chủ Thương hội Latparron chắc chắn đã biết chuyện khủng hoảng của thị trường áo giáp.

Nói cách khác, dự định của Lawrence là thực hiện một vụ giao dịch ngon ăn bằng cách cưỡng ép và lợi dụng yếu điểm của đối phương, nhưng ngược lại chính anh lại bị lừa lấy phải số áo giáp đang bị rớt giá thê thảm.

Có thể bán số áo giáp rẻ mạt với mức giá như vậy cho Lawrence, chắc hẳn chủ Thương hội Latparron không ngừng cười thầm trong lòng. Hơn nữa, sau khi giá trị áo giáp sụt giảm đáng kể, việc thu hồi số tiền đã cho Lawrence vay là điều không thể hoặc phải mất rất nhiều thời gian, nên hẳn đã chuyển giao quyền thu hồi cho Thương hội Remelio, nơi có giao dịch làm ăn từ ngày xưa, và đoán chừng có thể trợ giúp cho sự khó khăn hiện thời của đối tác.

Trong ván bài này, người kéo ra lá bài tồi tệ nhất chính là Lawrence.

Một sai lầm khiến Lawrence muốn xé toạc cơ thể chính mình.

Thần chết gặp thời, nữ thần vận mệnh thật tàn nhẫn.

Rốt cuộc, Lawrence chỉ còn cách giả vờ mạnh mẽ.

"Tôi sẽ xoay xở thử bán chúng với giá cao và giải quyết số nợ vào hai ngày sau. Vậy là ổn thỏa đúng không?"

"Vâng, chúng tôi sẽ đợi."

Cả hai người đều nhể nhại mồ hôi đến mức khiến người ta tự hỏi phải chăng họ vừa bước ra khỏi một đám cháy lớn, nhưng bằng cách nào đó cả hai vẫn giữ được phong thái thương nhân nhã nhặn trong suốt cuộc đối thoại. Đây chính là bản tính của con người Và hành động tiếp theo là bản tính của người thương nhân.

Khi Lawrence rời khỏi chỗ ngồi, Remelio tiếp lời thay cho câu từ biệt xã giao.

"Rất tiếc phải nói điều này, nhưng tạm thời quầy hàng của chúng tôi đang dựng gần lối vào thị trấn, nếu ngài cần chi xin cứ lên tiếng."

Ý hẳn muốn nói thực ra là "trốn chạy khỏi thị trấn cũng vô ích thôi".

"Có lẽ tôi sẽ bận rộn với những buổi thương thảo, cảm ơn lời đề nghị của ngài nhưng tôi không nghĩ mình sẽ cần nó."

Nếu có Holo bên cạnh, Lawrence có thể tiếp tục cuộc chiến ý chí này đầu cho phải cười đến méo xệch cả mặt, nhưng có một sự thật không lẫn vào đâu được, đó là cả anh và Remelio đều đang trên bờ vực phá sản.

Phá sản nghĩa là cái chết tức thì mang tính xã hội. Anh thà sống lay lắt, run rẩy vì đói khát và lạnh lẽo người ăn xin, như vậy còn tốt hơn nhiều so với phá sản. Nếu bị chủ nợ bắt được, tất cả những thứ dính trên người đều bị họ tước đoạt và bán sạch. Ngay cả tóc cũng sẽ bị chủ nợ cắt bán, cả chiếc răng đẹp cũng bị họ lấy kèm búng ra. Cuối cùng, cả tự do cũng bị bán mất, và anh sẽ bị bắt làm lao động khổ sai đến chết tại một hầm mỏ hay con thuyền nào đó. Tuy nhiên, ngay cả điều đó vẫn còn tốt chán. Trường hợp kinh khủng nhất là anh sẽ trở thành kẻ thế mạng cho nhà quý tộc hoặc gia tộc nhiều tiền của nào đó vì tội lỗi mà họ gây ra và bị xử tử. Tất nhiên, sẽ không có ngôi mộ nào được chuẩn bị, và cũng chẳng có ai than khóc cho cái chết của anh cả.

Đó là thực tế không thể tránh khỏi nếu anh phá sản.

" Vậy tôi xin phép."

"Chúng tôi trông đợi được nhìn thấy ngài sau hai ngày nữa. Mong sự bảo hộ của Chúa luôn đi bên ngài."

Đây là xã hội nơi cá bé nuốt cá bé hơn.

Dù vậy, Lawrence vẫn tức giận, dồn sức siết chặt các ngón tay cho đến khi trắng bệch.

Nhưng hơn một nửa sự tức giận đó, Lawrence dành cho chính mình. Lỗi lầm này thực sự không thể sửa chữa.

Không có ai đưa tiễn, Lawrence tự bước xuống bãi đỗ xe ngựa nằm ở tầng một từ căn phòng tiếp khách ở tầng ba.

Holo ăn mặc như một cô gái thành thị nên không thể tham gia vào buổi thương thảo. Cô ngồi đợi trên ghế xà ích cùng với tai mắt giám sát của thương hội. Ngay khoảnh khắc Lawrence bước vào bãi đỗ xe ngựa, Holo đã quay lại và biết ngay thoáng sợ hãi trong anh.

Lawrence tự hỏi trông anh kinh khủng tới mức nào.

"Để cô phải đợi rồi."

Lawrence nói và leo lên xe, Holo ngồi kế bên ngáp ngừng gật đầu rồi hấp háy đôi mắt nhìn anh.

"Đi thôi!"

Phốt lờ ánh mắt giám sát của tên giữ xe, Lawrence nắm dây cương điều khiển đầu ngựa vòng ra khỏi bãi đỗ. Hắn rõ ràng đã nghe thông báo từ trước nên chỉ âm thầm dõi theo Lawrence và Holo.

Ngay khi xuống con dốc từ bãi đỗ và ra khỏi con hẻm lát đá, Lawrence liền trút một tiếng thở dài thật dài thay cho tiếng gào thét vang trời.

Sự tức giận, nổi đảng cay, niềm hối tiếc hay bất cứ cảm xúc nào khác, anh đều dồn hết vào tiếng thở dài ấy mà trút cả ra ngoài.

Cái cảm giác bại trận dồn nén trong tiếng thở dài ấy nhiều đến mức nếu con thỏ nào lỡ hít phải sẽ chết ngay lập tức.

Nhưng tiếng thở dài đó không gom luôn cả ý chí một người thương nhân trong Lawrence tống ra ngoài.

Giờ không phải lúc để bi quan. Trong đầu anh lúc này đang lấp đầy bởi

thứ xúc cảm tựa như cơn giận bị đóng băng; nó quay cuồng cùng với những anh toán cách tập hợp nguồn tài chính.

"... N-Nè."

Giọng nói rụt rè của Holo chen vào giữa luồng suy nghĩ của Lawrence.

"Hửm?"

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Holo, cô gái có hình dạng thực sự là một con sói I thể dễ dàng nuốt chửng Lawrence, giờ đang hỏi han và nở một nụ cười vụng về như thể hiện sự quan tâm với anh. Cô hẳn đã nghe lỏm được cuộc đối thoại của anh với Remelio, nên chắc chắn cô có lý do nào khác khi bỏ công hỏi thăm như thế.

Từ cách hành xử kì lạ của Holo, Lawrence tự hỏi trông mình thế nào trong mắt cô.

Khuôn mặt là sinh mạng của người thương nhân. Lawrence buông tay ra khỏi dây cương, buộc bản thân thả lỏng cơ mặt đang căng cứng của mình.

"Nếu cô muốn biết có chuyện gì thì đó là số hàng ở phía sau đã trở thành phế thải cả rồi."

"Hừm... Vậy là tôi không nghe nhầm."

"Nhân tiện, nếu mọi chuyện cứ tiếp tục thế này thì phá sản là chuyện sớm muộn với tôi."

Khuôn mặt Holo méo xệch đi như thể bị đau quặn ở đâu đó trong người, có lẽ cô hiểu điều gì đang chờ đợi một người sau khi phá sản, giống như số phận của chú cừu non đáng thương chờ đến lò mổ. Sau đó, nét mặt cô bỗng chốc thay đổi.

Đôi mắt bình thản của Hiền giả sói nhìn chăm chăm vào Lawrence.

"Anh sẽ chạy trốn chứ?"

"Đã chạy trốn một lần thì sẽ phải tiếp tục chạy trốn cả đời. Mạng lưới thông tin của thương hội và thương quán giống như đôi mắt của Chúa. Tôi ở đâu chẳng quan trọng, nếu cố gắng buôn bán tôi sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Tôi sẽ không bao giờ có thể quay lại làm một thương nhân được nữa."

"Nhưng, đây là thương trường nơi một con thú bị thương bại trận sẽ bị ăn thịt đến tận xương. Anh có cam chịu không?"

"Không bao giờ!"

Trước câu trả lời thẳng thừng của Lawrence, Holo dời mắt đi để nghĩ ngợi gì đó.

Lawrence tiếp tục mở lời.

"Tôi sẽ trả lại đủ bốn mươi bảy lumione và vẫn có trong tay số hàng. Sau khi nghiền nát món nợ, tôi sẽ vận chuyển hàng đến phương xa và chúng sẽ lại bán được giá. Tôi có thể lật ngược tình thế."

Lawrence quả quyết như thế đó là chuyện rất đơn giản, nhưng trong thực tế chính sự suôn sẻ đó lại bất cân xứng với tính khả thi.

Tuy nhiên Lawrence chẳng còn cách nào khác ngoài nói ra những lời động viên chính mình. Đó chính là ý chí của một thương nhân. Nếu bỏ chạy lúc này anh sẽ chẳng thể quay lại con đường thương nhân được nữa. Lựa chọn duy nhất của anh là tranh đấu cho đến tận khoảnh khắc cuối cùng.

Sau khi rời mắt khỏi Lawrence một chút, ánh mắt Holo lại quay về.

Cô nở nụ cười nhạt trên môi như thể đang cảm thấy rất mệt mỏi.

"Tôi là Hiền giả sói Holo mà. Tôi ít nhiều cũng có thể cứu anh khỏi hiểm nguy."

"Ừ, chuyện này khác xa với việc tiết kiệm chi phí ăn uống đấy nhé."

Ngay lập tức, Holo thụi nắm tay phải vào mạn sườn trái của Lawrence.

"Tôi đã nói sẽ kiếm tiền trả phần ăn của mình."

"Biết rồi."

Lawrence trả lời trong khi xoa xoa mạn sườn. Holo nhích một bên chân mày và khịt mũi, cơn giận đồng thời cũng lắng dịu.

Sau đó, cô hướng ánh mắt vô cảm về phía chú ngựa kéo xe và mở miệng, cách nói hết như đang thề nguyện gì đó.

"Nếu thời khắc đến, tôi xin lấy danh dự ra bảo đảm sẽ giải vây cho anh. Ngay cả khi phải sử dụng sức mạnh bên trong hạt lúa mì này."

Bên trong chiếc túi treo trên cổ Holo có chứa những hạt lúa mì neo giữ bản chất của cô. Nếu sử dụng chúng, Holo có thể dễ dàng quay về hình dạng ban đầu.

Tuy nhiên, việc Holo ghét hơn tất cả mọi thứ chính là bị ánh mắt kinh sợ của mọi người xoáy vào hình dạng thực sự của mình. Những ánh mắt đó hóa thành nhà ngục cô lập con người Holo. Bên trong đường ống nước dưới thị trấn cảng Pazzio, Holo đã từng quay về hình dạng chó sói, nhưng lúc đó cô không còn lựa chọn nào khác vì bản thân cô đang vướng vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Lần này khác với khi đó. Lúc này đây, Lawrence phải tự mình gánh chịu

hiểm nguy trước mắt.

Vì vậy, anh thực lòng rất hạnh phúc khi nghe Holo nói sẽ vì anh mà không ngần ngại quay về hình dạng ban đầu trong lúc nguy cấp.

"Anh đã hứa sẽ đưa tôi đến khu rừng phía Bắc. Tôi sẽ không thể để anh vấp ngã tại đây."

"Ừ, đã hứa thì nhất định phải giữ lời. Và..."

Lawrence nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu trước khi nhìn thẳng vào mắt Holo.

"Khi thời điểm đó đến, có thể tôi sẽ cần sự giúp đỡ."

Nếu mọi sự không như ý nguyện, khi đó mọi thứ so với trước giờ sẽ hoàn toàn khác, nhưng Lawrence thực sự cảm thấy ấm lòng khi biết rằng có một người để anh dựa vào cho đến khoảnh khắc cuối cùng.

Holo cười toe toét và bảo rằng "cứ giao cho tôi".

Holo sẽ đến cứu nguy cho anh trong lúc nguy cấp. Lựa chọn đó quả thật có tồn tại.

Tuy nhiên đó không phải là lựa chọn mà anh sẽ chọn lựa trong thực tế. Bởi vào thời điểm tình huống ấy xảy ra, Lawrence biết rằng chỗ đứng của anh đã biến mất khỏi thế gian này.

Điều đó có nghĩa là anh sẽ không có nhà ở, phải rời bỏ quê hương. Nếu thất bại anh sẽ chẳng còn gì cả.

"Vậy, từ giờ mình làm thế nào?"

Holo cất tiếng hỏi trước nhà trọ sau khi họ gửi xe ngựa tại đó.

Đó chính xác là điều mà Lawrence muốn hỏi chính mình nhưng anh không có thời gian để phun ra tiếng lòng yếu đuối như vậy.

Tạm thời tiền trọ đã được anh trả trước nên họ không phải lo lắng đến chuyện không có chỗ ngủ và chỗ giữ ngựa trong một thời gian. Anh ít nhiều cũng có chút tiền mặt trong người. Không phải lo đến miếng ăn giấc ngủ trước mắt là niềm hạnh phúc trong nỗi bất hạnh đối với anh.

Tuy nhiên, thời gian và lựa chọn của anh còn lại khá ít ỏi.

"Trước hết tôi sẽ đến thương quán. Chỉ còn cách đó thôi."

"Ừm, nếu là người cùng quê, có thể họ sẽ trợ giúp anh."

Holo nói câu đó có lẽ vì muốn khích lệ Lawrence, nhưng anh biết rõ thế giới này không ngọt ngào đến vậy. Dấn thân vào thế giới kinh doanh này cũng ngót nghét mười năm, anh đã chứng kiến biết bao nhiêu người lặn mất tăm mất tích khi đồng hương của họ lâm vào tình cảnh khốn đốn.

"Vậy, tôi đi chút sẽ về ngay, cô đợi ở..."

Chưa kịp nói hết câu Lawrence đã bị Holo giẫm lên chân.

"Anh xem tôi là con sói vô trách nhiệm, có thể thông thả chải lông đuôi ở nhà trọ trong khi người bạn đồng hành đang lâm vào cảnh nguy khó à."

"À không, nhưng..."

"Nhìn tôi có giống không?"

Holo ngược nhìn Lawrence, chân vẫn đạp lên chân anh.

"... Không giống, nhưng vấn đề không nằm ở chỗ đó."

"Vậy vấ đề nằm ở chỗ nào?"

Holo tạm thời di chuyển bàn chân đang đạp sang một bên, nhưng cái nhìn trong mắt cô rõ ràng như muốn nói cô sẽ giẫm chân anh lần nữa tùy thuộc vào câu trả lời của anh.

"Thương quán là quê hương của những người thương nhân chúng tôi. Chắc cô cũng biết dẫn theo một cô gái về quê hương mang ý nghĩa gì rồi đó?"

"Không lý nào ở đó chỉ toàn là đồ đầu đất không, thông hiểu sự tình."

"Không thể giải thích tường tận sự tình đó được. Làm sao tôi có thể giải thích mối quan hệ của tôi với cô đây?"

Nếu bị Giáo hội phát hiện ra, Holo sẽ bị xử tử bằng hình thức thiêu sống như một ác quỷ. Mặc dù Jakob - người điều hành thương quán ở thị trấn này - là một người có khả năng thấu hiểu phi thường hơn cả chính anh, nhưng chẳng may vì một lý do nào đó mà ông tố cáo Holo với Giáo hội thò đó thật sự là một thảm họa. Hơn nữa, rất nhiều thương nhân đến từ vùng Rowen ra vào thương quán và không phải ai trong số đó cũng là người hiểu biết. Lawrence không thể mạo hiểm như vậy được.

Giả sử, nếu phải giải thích quan hệ của mình và Holo, anh ít nhiều sẽ cần dùng đến chiêu trò. Nhưng liệu anh có thể vượt qua suôn sẻ? Đối phương cũng là một thương nhân dày dặn sương gió về khả năng phát hiện đối trá.

"Nếu vậy thay vì giải thích thì anh cứ bảo là người yêu đi. Thà thế còn hơn bị bắt chờ một mình."

Lawrence biết Holo đang lo lắng cho anh.

Giả sử vị trí của họ đảo ngược cho nhau, Lawrence chắc chắn sẽ nổi giận

nếu Holo định giải quyết vấn đề một mình. Và anh sẽ không khỏi cảm thấy bị phản bội nếu cô bảo anh hãy đợi ở nhà trọ.

Lawrence đưa mắt nhìn Holo.

Anh chỉ còn cách cầu nguyện mà thôi.

"Được rồi. Cùng đi thôi. Dù sao thì đầu óc cô cũng nhanh nhạy hơn."

"Ừm, cứ tin ở tôi."

"Tuy nhiên..."

Lawrence nhường đường cho một thương lái bước vào nhà trọ trước khi tiếp tục.

"Đây là cuộc họp làm ăn. Tuyệt đối đừng nói thêm gì cả. Cách chào đón của họ thực sự rất thô lỗ đấy."

Không hề hù dọa, Lawrence cảnh báo trước như muốn làm rõ anh sẽ không tranh luận với Holo về trò nghênh đón thô lỗ đến phát mệt của đồng nghiệp.

Nhưng Holo dường như đồng ý tất cả, miễn là anh dẫn cô theo cùng. Cô ngoan ngoãn gật đầu.

"Vậy đi thôi!"

"Ừm."

Hai người bắt đầu sải bước thoăn thoắt, và nhanh chóng mất hút vào trong dòng người.

Ngay khi Lawrence định gõ cửa thương quán thì có người bước ra.

Chỉ liếc sơ qua diện mạo cũng có thể biết được đây là một thương nhân thị trấn, nhưng ngay khi nhìn thấy Lawrence, đối phương dường như hơi hốt hoảng, sắc mặt hần trở nên xấu đi và hần vội liếc nhìn sang hướng khác. Và nhờ thế mà Lawrence đoán ra hần là người của Thương hội Remelio phái tới. Có lẽ hần tới để thông báo tình thế mà Lawrence đang vướng vào lúc này và khả năng thương quán sẽ phải gánh nợ thay.

Nhưng Lawrence không nói gì, vẫn né đường cho hần như khi lướt qua một người bình thường.

Có lẽ đối phương cũng không muốn thực hiện vai trò này nếu thương hội của họ không ở trong tình thế hiểm nghèo. Thực tế người của thương hội Remelio dù đang ở vị trí là chủ nợ, nhưng lại vội vã bỏ đi như chạy trốn khỏi Lawrence.

Kẻ thực sự thích thú với việc hủy hoại người khác rất hiếm có ngay cả trong giới thương nhân, nơi xảy ra lừa đảo như cơm bữa. Lừa đảo và hủy hoại là hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

"Tôi tưởng anh sắp đâm vào mặt hần chứ."

Holo dường như cũng nhận ra đối phương là người của Thương hội Remelio, nhưng Lawrence chỉ có thể cười ghen ngào với lời nói đùa của cô.

"Nhưng nhờ hần mà tôi không phải giải thích tình thế tệ hại này nữa, công việc nặng nề nhất đã không còn. Tôi thấy cảm ơn vì điều đó."

"Tôi cho rằng nó phụ thuộc vào quan điểm."

Cuối cùng cũng có thể cười thật sự, Lawrence bước vào thương quán.

Những thương nhân buôn hàng dễ thối như rau củ quả và cá tươi hầu hết đều kết thúc công việc vào lúc quá trưa. Khác với buổi sáng hôm Lawrence

đến, lúc này các bàn gần như kín người, nhiều người uống rượu, số khác trò chuyện rôm rả. Lawrence có thể nhìn mặt kẻ tên từng người. Trong số đó có người nhận ra Lawrence và giơ nhẹ tay lên chào.

Nhưng khi Holo theo sau Lawrence vào trong, cử động của họ đột ngột dừng lại, đồng thời những tiếng xuýt xoa khẽ thoát ra. Nó giống như những tiếng thở dài. Và lập tức kéo theo sau đó, những ánh mắt không biết là chúc phúc, ganh tỵ hay đổ kỵ đổ dồn về phía Lawrence và Holo. Holo dường như thờ ơ với tất cả, về phần Lawrence, anh cảm thấy hơi gai người.

"Hô hô, chắc hẳn là Chúa đã dẫn lối."

Trong số đó, Jakob là người đầu tiên và duy nhất mở miệng. Tuy miệng cười nhưng mắt ông không cười.

"Cậu đã cứu được một viên ngọc khá quý hiếm đấy nhỉ, Lawrence."

Phốt lờ toàn bộ ánh mắt của người xung quanh, Lawrence kéo tay Holo đi thẳng về phía Jakob.

Jakob gọi anh là Lawrence chứ không phải Kraft. Sự thật ấy đâm xoáy vào lồng ngực anh.

Điều đó đồng nghĩa với việc Jakob tuyên bố không còn đối xử với anh như người thân nữa, mà như với một người thương nhân.

"Con không cứu cô ấy mà bị cô ấy cứu đấy ạ, chủ Thương quán Tarantino."

Jakob cười sang sảng đến mức thay đổi cả hình dạng khuôn mặt. Sau đó ông đứng dậy một cách nặng nhọc, vỗ vào vai Lawrence và chỉ vào bên trong.

"Chúng ta vào trong nói chuyện nào."

Những thương nhân ánh mắt sắc bén dường như nhận ra bầu không khí bất thường, chẳng ai thốt lên lời nào.

Thương hội được xây dựng bao quanh với đại sảnh phía trước và bước sâu vào là sân trong. Ngắm nhìn sân trong buồn tẻ được bố trí theo mùa, Jakob, người đàn ông to lớn đang dẫn đầu cất giọng.

"Con có chạm trán tên nhóc của Thương hội Remelio không?"

"Có lướt qua ạ. Tại lối vào."

"Vậy à. Ta tưởng con may mắn không chạm mặt hắn."

"... Tại sao ạ?"

Lawrence không hiểu lắm điều Jakob muốn nói nên hỏi lại và chợt nhận ra ngay khi nhìn thấy vai ông run lên vì bật cười không ra tiếng.

"Vì thầy không nghe thấy tiếng đánh nhau à."

Holo khẽ cười, còn Lawrence nhún vai.

Sau đó, Jakob mở cánh cửa phòng phía bên phải hành lang và vẫy tay ra hiệu thúc giục hai người vào trong.

"Đây là phòng làm việc của ta. Không có tên nào dám tai nghe ngóng đâu. Về điểm đó thì con cứ an tâm đi."

Đây không phải là một căn phòng rộng lớn, nhưng nó tạo cho anh ấn tượng về một kho chứa lượng kiến thức vô hạn.

Ngoại trừ khung cửa sổ bằng gỗ mở ra trực diện với cửa chính, toàn bộ

bức tường được bao phủ bởi kệ sách. Trên đó, vô số tài liệu được quần lại bằng dây xếp chồng lên nhau một cách lộn xộn. Nằm giữa căn phòng là hai chiếc ghế bành đơn giản được tạo ra từ miếng vải da căng lên mặt gỗ và kẹp giữa chúng là chiếc bàn nhỏ xú.

Ngay chính diện cửa ra vào có một chiếc bàn chất đầy núi tài liệu. Người ta thường nói giấy trắng sẽ trở nên vàng úa theo năm tháng, nhưng số giấy tờ kia trông có vẻ là hàng cao cấp. Đó là bằng chứng tuyệt vời cho thấy Jakob không tiếc tiền trong việc lưu giữ tri thức. Ngay cả nhà thần học có tên tuổi cũng không thể thu thập lượng giấy cỡ này trong một sớm một chiều.

"Nào, chúng ta bắt đầu từ đâu đây?"

Ngay khi Jakob ngồi xuống ghế bành quay mặt về chiếc bàn, chiếc ghế rên rỉ một âm vang buồn thương vì phải đỡ lấy thân hình bệ vệ của ông. Thông thường đó là lúc gieo mầm hạt giống cho những bông hoa chuyện trò vui vẻ nở rộ, nhưng trong tình huống này nó là sức nặng chèn ép lên Lawrence.

Anh cảm thấy thật may vì có Holo bên cạnh.

Nếu phải đơn độc một mình, có lẽ tâm trí anh sẽ trở nên trống rỗng mất.

"Đầu tiên, chuyện ta muốn hỏi trước nhất là người con gái xinh đẹp kia là ai và xuất thân từ đâu?"

Ánh mắt của Jakob không hướng về Holo mà xoáy vào Lawrence.

Bất cứ ai nếu nghiêm túc suy nghĩ cũng sẽ nhận thấy điểm vô lý trong câu chuyện một thương nhân có nguy cơ phá sản đi loanh quanh cùng một cô gái thành thị. Nếu Jakob là người thiếu kiên nhẫn có lẽ ông đã khai thác Lawrence ngay khi nhìn thấy bóng dáng Holo.

"Chúng con là đối tác làm ăn và cùng nhau du hành."

"Hô, làm ăn à?"

Jakob bật cười và lần đầu tiên hướng mắt về Holo, dường như ông tưởng Lawrence đang nói đùa. Holo nghiêng chiếc đầu nhỏ xinh, mỉm cười đáp lại.

"Thương hội Milone ở Pazzio đã thẩm định và quyết định thu mua số lông thú của con với mức giá hai trăm đồng bạc trenni, nhưng cuối cùng họ bị ép mua với giá hai trăm bảy mươi đồng ngay tại chỗ. Người nghĩ ra kế sách tuyệt diệu đó chính là cô ấy."

Holo ưỡn bộ ngực nhỏ xiu ra, khuôn mặt lộ vẻ đắc ý đối lập với ánh mắt hoài nghi của Jakob.

Sự hoài nghi của Jakob âu cũng là điều dễ hiểu. Nếu ai đó nói với Lawrence điều tương tự, anh sẽ tự động cho rằng họ đang bốc phét. Độ lớn của Thương hội Milone vang danh khắp các quốc gia, những người làm việc ở đó toàn là thương nhân hạng nhất, nên việc mặc cả với họ để nâng giá trị hàng hóa không phải là điều dễ dàng.

"Chẳng phải sáng nay con đã nói khi đến đây rồi sao? Nếu không bỏ vốn đầu tư sẽ không có gì hoàn lại."

Câu chuyện lông thú là sự thật nên Lawrence có thể phát biểu mà không chút sợ hãi.

Anh không xét đến chuyện liệu Holo có giận với cách nói đó của anh hay không, nhưng có lẽ cô cũng hiểu cho anh khi sử dụng câu nói ấy như một công cụ trong trường hợp này.

Jakob nhắm mắt lại, và thật bất ngờ, biểu cảm trên gương mặt ông hoàn toàn thay đổi.

"Chắc, ta sẽ không hỏi sâu thêm. Đôi khi cũng có những kẻ giống con xuất hiện."

"Sao ạ?"

"Một ngày họ bỗng xuất hiện ở thương quán, dẫn theo mỹ nhân đẹp lạ thường, và cuộc sống lẫn công việc làm ăn của họ đều lên như điều gặp gió. Họ chẳng bao giờ kể chi tiết về người phụ nữ đó. Vì vậy ta cũng không hỏi thêm. Chẳng phải trong Kinh Thánh có viết đừng cưỡng ép mở chiếc hộp bí ẩn hay sao?"

Lawrence tự hỏi có phải Jakob đang gợi chuyện để anh nói ra sự thật, nhưng anh không hiểu hành động đó nhằm mục đích gì. Nên anh tự mình chỉnh đốn lại suy nghĩ.

Có lẽ câu chuyện chú ngựa kéo xe biến thành nữ thần hạnh phúc cùng du hành với người thương nhân là thật.

Hơn nữa, chính Lawrence cũng đang du hành với một con sói tự xưng là Hiền giả sói trong hình hài thiếu nữ. Suy nghĩ của người thương nhân quá thực tế để có thể tự huyễn hoặc bản thân mình là người đặc biệt.

"Quyết định thật sáng suốt."

Nghe đánh giá của Holo, Jakob bật cười khoan khoái.

"Nào, giờ là lúc chúng ta cùng thẳng thắn nói chuyện, được chứ? Nếu mối quan hệ của hai con đơn giản chỉ là quan hệ vợ chồng thì ta sẽ thuyết phục cả hai nên ngay nhà thờ để ly hôn. Nhưng nếu hai bên là đối tác làm ăn thì lại là chuyện khác. Cùng chung số mệnh, sự diệt vong của đối phương là thảm họa của bản thân. Sợi dây liên kết với tiền bạc bền chặt hơn tình duyên máu mủ."

Chiếc ghế Jakob đang ngồi rên rỉ cọt kẹt, cọt kẹt.

"Cùng xác nhận tình hình nào. Thông điệp mà người của Thương hội Remelio đem đến lúc này có nội dung thế này. 'Kraft Lawrence trực thuộc nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen đã mua áo giáp từ Thương hội Latparron ở Poroson với số tiền một trăm lumione. Trong đó, số nợ chiếm khoảng một nửa số tiền mua. Và hiện giờ, quyền thu hồi nợ do Thương hội Remelio nắm giữ.' Có đúng không?"

Lawrence gật đầu trong đau đớn.

"Ta không nghe được thông tin con mua loại áo giáp như thế nào, nhưng thị trường áo giáp hiện nay đã giảm xuống một phần mười. Giả sử con bán được với giá một phần mười thì vẫn thiếu gần bốn mươi lumione. Tính ra xấp xỉ một ngàn năm trăm đồng bạc trenni."

Lợi nhuận Lawrence rút ra được từ vụ náo loạn thị trấn Pazzio là một ngàn đồng bạc. Dù lúc này anh có nắm trong tay số tiền ấy một lần nữa thì vẫn không thấm vào đâu so với số nợ anh gánh trên vai.

"Rõ ràng con đã bị Thương hội Latparron chơi một vố, nhưng ta sẽ không hỏi chi tiết. Có nghe cũng chẳng thay đổi được gì. Dù ai suy nghĩ thế nào thì con cũng vì tham lam mà thất bại. Ta nói có đúng không?"

"Đúng như lời thầy nói."

Biện hộ cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho anh lúc này. "Thua lỗ vì lòng tham" là câu nói đúng với sự thật không sai một li nào.

"Nếu con đã hiểu thì mọi chuyện rất đơn giản. Ta công nhận nghiệp đoàn có thể sẽ thay con gánh nợ, nhưng con phải hoàn trả lại bằng chính sức của mình. Nếu vì gặp cướp bóc, bị lừa gạt, bệnh hoạn hay thương tật mà con mang nợ trên vai, thì khi đó ta xin lấy danh dự của nghiệp đoàn và thương quán ra bảo đảm, chúng ta sẽ hỗ trợ con. Nhưng lần này không như thế,

người chìa tay ra giúp con trả số nợ chỉ có thể là thần thánh..."

Jakob chỉ tay vào Holo và cô liếc nhìn về phía Lawrence.

"Hoặc cô gái xinh đẹp này."

"Con hiểu."

Khác với nghiệp đoàn các ngành nghề thủ công, nghiệp đoàn thương nghiệp lấy quê hương làm nền tảng và là một đoàn thể tương trợ lẫn nhau. Được vận hành và thành lập bởi tiền đóng góp của thành viên, nghiệp đoàn trợ giúp kinh tế cho những người mất khả năng duy trì việc kinh doanh do những tai họa như Jakob vừa nêu giáng xuống, và để biểu tình tập thể khi các thành viên bị đối xử bất công ở nơi đất khách quê người.

Nghiệp đoàn không được tạo ra để gánh nợ cho loại người thất bại vì lòng tham.

Vì vậy, trong trường hợp đó, dù gánh nợ tạm thời nhưng nghiệp đoàn sẽ trở nên rất hà khắc trong việc thu hồi. Vì những thành viên khác sẽ không ngoan ngoãn chấp nhận mà sẽ cho kẻ tham lam nhận bài học để đời.

Mắt Jakob cong như chiếc cung đang căng dây.

"Thật đáng tiếc nhưng ta đang ngồi ở vị trí không thể mở lòng thương xót cho cho con được. Ngược lại, đó chính là lý do ta phải giữ thái độ cứng rắn như khi này bên ngoài đại sảnh. Đó là điều rắn cho toàn thể nghiệp đoàn. Nếu chỉ mỗi thương quán này tiếp đãi ngọt ngào với con, ta không biết sẽ có bao nhiêu lũ kiến bu vào."

"Tất nhiên ạ. Chính con cũng sẽ tức giận nếu thấy ai khác được đối xử đặc biệt kể cả khi hẳn cũng thất bại vì lòng tham."

Trông Lawrence rất bản lĩnh khi tỏ ra mạnh mẽ, nhưng sự thật nếu không làm thế anh sẽ sụp đổ.

"Ngoài ra, ta nghĩ con cũng biết luật của nghiệp đoàn cấm hành động vay và cho vay giữa các thành viên. Thêm nữa, nghiệp đoàn cũng không thể cho con vay tiền. Điều đó sẽ trở thành một tấm gương xấu cho mọi người xung quanh."

"Con hiểu."

Quê hương thứ hai giờ đã đóng sầm cánh cửa vào mặt Lawrence.

"Theo thông điệp của Thương hội Remelio, món nợ của con sẽ đến hạn trong hai ngày nữa. Thương hội Remelio cũng đổ bể trong việc đầu tư áo giáp, có lẽ lúc này họ như đang ngồi trên đồng lửa. Chắc hẳn họ sẽ không ngần ngại trong việc đòi nợ. Nói cách khác, việc thua lỗ của con sẽ bị công khai vào ngày mốt, và ta sẽ phải bắt giữ con. Con kết luận được gì từ đây nào?"

"Nếu con không chuẩn bị đủ bốn mươi bảy lumione trong vòng hai ngày và trả cho Thương hội Remelio thì con sẽ không có ngày mai."

Jakob khẽ lắc đầu rồi nhìn xuống chiếc bàn và nói.

"Con không phải không có ngày mai."

Có âm thanh nhỏ như tiếng sột soạt quần áo vang lên bên cạnh Lawrence, có lẽ là do đôi tai và chiếc đuôi của Holo cử động.

"Ngày mai của con chắc chắn sẽ đến. Nhưng đó sẽ là một ngày mai đen tối, cay đắng và nặng nề."

Lời Jakob nói như ám chỉ rằng ông sẽ không chấp nhận Lawrence bị quan

dẫn đến tự sát vì phá sản.

"Con có thể trả hết bốn mươi bảy lumione trong mười năm chèo thuyền buôn đường dài, hoặc làm việc trong hầm mỏ. Nhưng với điều kiện con đừng để bị thương hay bệnh tật."

Nếu ai đã từng nhìn thấy bức thư của thuyền trưởng và thương hội chủ thuyền sẽ hiểu ngay rằng đĩ là viễn cảnh trong mơ. Trong bức thư đó, chín mươi phần trăm cuộc đối thoại giao dịch liên quan đến yêu cầu đổi tay chèo của thuyền trưởng, và chủ thuyền luôn tìm cách kéo dài thời hạn đổi người.

Thông thường, tám mươi phần trăm tay chèo thuyền đường xa sẽ trở nên vô dụng trong vòng hai năm, mười phần trăm còn lại sẽ cố được hai năm nữa, và mười phần trăm những người có cơ thể dẻo dai còn sống sẽ lên tàu chống cướp biển và sẽ không bao giờ trở về. Dù vậy, việc lênh đênh trên biển vẫn còn may mắn lắm. Trường hợp của những người cầm mặt ở hầm mỏ, phần lớn sẽ chết vì mắc bệnh lao phổi trong vòng một năm, và nếu may mắn thoát khỏi bệnh thì họ cũng sẽ chết vì sập hầm trong vòng hai năm.

Ngược lại với trường hợp trên, những người bị vướng vào tai họa sẽ được thương quán gánh nợ thay và trả nợ dần qua năm tháng với lãi suất thấp. Đây là cách đối xử tốt hơn hẳn.

Nghệp đoàn áp dụng cách đối xử như thế để răn đe và cho mọi người biết việc lụn bại vì lòng tham là tội lớn như thế nào.

"Nhưng ta không mảy may có chút ý niệm nào trong đầu muốn con chết đi. Ta muốn con nhớ lấy điều này. Tội lỗi phải bị trừng phạt. Ta có trách nhiệm phải thi hành nguyên tắc ấy."

"Con hiểu."

Lawrence nhìn vào mắt Jakob. Lần đầu tiên, ánh mắt ấy lập lòe tia sáng

cảm thông.

"Ta chẳng thể nói với con điều gì khác ngoài mong con cố gắng hết sức mình trong hai ngày tới, con trai ạ. Nhưng nếu có thể trợ giúp gì đó cho con, ta sẽ làm. Nếu là trợ giúp trên phương diện làm án thông thường thì đương nhiên không vấn đề gì. Ta sẽ không tiếc công sức. Thêm một điều nữa là ta tin tưởng ở con. Dù rất muốn dùng dây trói con lại trong hai ngày tới nhưng ta sẽ để con tự do ra đi."

Hai chữ tin tưởng đè nặng trên đôi vai của Lawrence.

Khi thời điểm đó đến, Holo đã hứa sẽ giải nguy cho anh.

Nhưng nếu Lawrence dựa dẫm vào điều đó, chẳng khác nào đang phản bội lòng tin của người đàn ông đang ngồi trước mặt mình.

Liệu anh có thể làm được điều đó?

Lawrence vô thức thì thầm trong lồng ngực mình.

"Con thực sự biết ơn vì thầy đã lo lắng cho con. Con sẽ thử kiếm tiền bằng cách nào đó trong vòng hai ngày."

"Luôn có rất nhiều kẻ hở không ngờ trong công việc làm ăn buôn bán. Và một vài trong số đó ta chỉ có thể nhìn thấy được chính vào lúc thực sự hiểm nguy."

Tim Lawrence đánh thụp trong lồng ngực. Câu nói vừa rồi của Jakob có thể được hiểu như gợi ý sử dụng phương thức bất hợp pháp.

Với tư cách là trưởng thương quán Ruvineheigen của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen, Jakob đã bắt Lawrence phải đối mặt với hiện thực khắc nghiệt, nhưng chắc chắn ông vẫn thực lòng lo lắng cho anh. Loại người chỉ

biết nghiêm khắc sẽ không thể hoàn thành vai trò chủ nhân ngôi nhà thứ hai của những người thương nhân.

"Con muốn hỏi hay nói gì khác không?"

Lawrence lắc đầu rồi chợt nhớ ra gì đó nên mở miệng.

"Xin thầy nghĩ sẵn một câu thảng thốt nào đó khi con trả dứt điểm nợ nần."

Jakob tròn mắt trong tức tặc rồi bật cười sang sảng. Rõ ràng đùa cợt những chuyện không nên đùa cợt khiến nó trở nên buồn cười hơn.

"Nếu có thể nói được câu hài hước như vậy chắc con sẽ ổn thôi. Còn cô gái xinh đẹp, cô có điều gì muốn nói không?"

Lawrence những tưởng Holo sẽ nói gì đó, nhưng không ngờ cô lại im lặng lắc đầu.

"Vậy buổi nói chuyện tạm kết thúc tại đây. Nói đông nói dài quá cũng không tốt. Đồng nghiệp của chúng ta toàn là lũ hay nghi ngờ thái quá. Nếu bị thêu dệt những tin đồn xấu, con sẽ khó hành động hơn."

Jakob đứng dậy khỏi ghế bành, tiếng cọt kẹt đồng thời vang lên, Lawrence và Holo cũng đứng dậy theo sau đó.

Cả Lawrence lẫn Jakob đều biết một người thương nhân mang vẻ ngoài u ám sẽ không tốt như thế nào. Vì vậy, cả hai cố hết sức tỏ ra bình thường như muốn nói họ vừa trò chuyện phiếm một chút ở bên trong.

Quay trở ra đại sảnh thương quán, Jakob bước về vị trí thông thường và vẫy nhẹ tay tiễn Lawrence ra cửa.

Nhưng những người thương nhân đang uống rượu trong đại sảnh không

cất tiếng chào Lawrence, như thể đánh hơi được bầu không khí báo động.

Cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đang xoáy vào lưng mình, Lawrence đập cửa lại sau lưng như niêm phong tất cả chúng lại phía sau.

Lawrence cũng đã nghĩ đến trường hợp tồi tệ nhất là bị bắt giữ. Và anh không khỏi cảm thấy biết ơn tấm lòng bao la của Jakob đã cho anh tự do trong hai ngày.

"Dù sao thì chúng ta cũng có hai ngày tự do. Chỉ còn cách làm những gì có thể trong hai ngày này thôi."

Lawrence lẩm bẩm như đang nói cho chính mình nghe, nhưng việc kiếm được số tiền lớn cỡ bốn mươi bảy lumione mà không có vốn trong hai ngày là ảo tưởng tốt đẹp nhất hiện giờ.

Nếu có cách nào như vậy chắc những người ăn xin trên thế giới đã trở thành người giàu có hết rồi.

Nhưng Lawrence buộc lòng phải vặn óc suy nghĩ.

Nếu không làm thế, lần này cái ngày mai mà anh không muốn nghĩ tới sẽ đến.

Giấc mơ sở hữu một cửa hàng của anh sẽ sụp đổ, nỗ lực quay lại làm thương nhân của anh cũng trở nên vô vọng, và anh sẽ kết thúc cuộc đời trong một hầm mỏ nhờ nhờ tối, hay trên một con thuyền nơi tiếng khóc than và tra tấn còn vang vọng hơn cả tiếng sóng biển.

Dù đôi môi anh có mấp máy những lời trấn an, tự cổ vũ chính mình mạnh mẽ lên, cố gắng tìm ra cách nào đó, nhưng càng lặp lại những câu từ đó bao nhiêu thì hiện thực vô vọng càng tiếp cận gần hơn bấy nhiêu.

Jakob đã đặt niềm tin vào Lawrence, cho anh tự do đến ngày thu hồi số nợ.

Nhưng giờ đây Lawrence tự hỏi phải chăng ông đã cho anh sống những ngày tự do cuối cùng cho đến khi cuộc đời bị hủy hoại. Càng suy nghĩ thực tế, Lawrence càng hiểu ra việc kiếm được số tiền lớn cỡ bốn mươi bảy lumione trong hai ngày thực sự bất khả thi.

Giật mình, anh nhận ra tay mình đang run lên từng hồi.

Thật thảm hại, Lawrence siết chặt nắm đấm như muốn bóp nát cơn chấn động. Chợt, một bàn tay nhỏ đặt lên tay anh.

Đó là bàn tay của Holo. Cuối cùng anh mới sức nhớ ra sự hiện diện của cô.

Anh không hề đơn độc.

Nhờ sự thật đó mà Lawrence mới có thể điềm tĩnh hít vào một hơi thật sâu.

Nếu mọi sự tiếp tục diễn ra thế này, anh có thể sẽ phá vỡ lời hứa cùng cô đến khu rừng phía Bắc.

Lawrence vận hành bộ não đang đóng băng của mình. Nhìn thấu được điều đó, Holo mở miệng cất lời.

"Vậy anh định làm thế nào?"

"Đầu tiên, có chuyện tôi muôn thử trước khi suy nghĩ nhiều hơn nữa."

"Ý anh là sao?"

Holo ngẩng mặt lên và hỏi.

"Vay nợ để trả nợ."

Không ai có thể an tâm cho người khác mượn số tiền lớn trừ khi họ cực kỳ giàu có hoặc thực sự rộng lượng.

Ngược lại, không ai lại dai dẳng đòi nợ dù chỉ cho mượn số tiền vặt vãnh trừ khi họ cực kỳ kẹt tiền hoặc thực sự hẹp hòi.

Món nợ giống như một dòng nước bùn chảy xiết. Nếu cứ để y như thế, không tài nào ta có thể ngăn chặn nó được, nhưng một khi đã phân tán nước của nó vào nhiều con sông, bằng cách nào đó ta có thể kiểm soát nó.

Có một cách để anh giải quyết món nợ đó là chia nhỏ số tiền bốn mươi bảy lumione và vay từ nhiều người để trả nợ dứt điểm một lần, sau đó anh sẽ trả dần cho từng người.

Tuy nhiên.

"Ồ, ngài Lawrence. Lâu rồi không gặp. Hôm nay lại có mỗi làm ăn gì sao?"

Khi Lawrence lộ mặt đến những thương hội quen biết, mọi người đều chào hỏi và nghênh đón cuộc hội ngộ với anh gần như cùng một kiểu, nhưng khi anh đề cập đến chuyện vay nóng, nét mặt họ lập tức đanh lại.

"Năm lumione? À, rất tiếc, lúc này cũng là thời điểm khó khăn với chúng tôi. Gần cuối năm nên giá lúa mì và thịt cũng tăng cao, sang xuân chúng tôi còn phải gom hàng về kho nữa. Xin thứ lỗi nhưng..."

Mọi người đều phản ứng như nhau, giống như đã thông đồng từ trước. Đối phương cũng là thương nhân giống như anh, nhạy cảm với chuyện tiền bạc. Một thương lái bỏ công đến và ngỏ ý vay tiền thương hội thay vì thương quán của mình, nhưng vì lý do nào mà anh ta không thể vay tiền của thương

quán, chắc hẳn người của thương hội cũng đoán ra ngay tình trạng khốn khó mà người thương nhân kia đang lâm vào.

Không một ai lại gửi hàng lên một con thuyền sắp chìm cả.

Khi Lawrence cố bám víu, khẩn cầu lấy một lumione duy nhất, họ làm bộ mặt như thể anh là vật hôi thối bốc mùi nào đó.

Không những không chìa tay giúp đỡ, có nơi còn đuổi Lawrence như đuổi tà.

Những ai đến mang theo lời đề nghị vay tiền thay vì hàng hóa hay một cuộc đàm phán kinh doanh bị xem chẳng khác nào kẻ trộm.

Đó là lẽ thường trong thế giới kinh doanh.

"Chúng ta sẽ thử ở nơi tiếp theo."

Câu nói mà Lawrence lặp lại mỗi lần tái hợp với Holo, người đang đứng chờ bên ngoài biệt thự hoặc thương hội, đã mất hút vào lần thứ năm.

Vẻ mặt kiên cường và nụ cười trên môi Lawrence đã tắt ngấm vào lần thứ ba, câu hỏi quan tâm "thế nào rồi?" của Holo đã không còn vang lên vào lần thứ tư.

Trên đường đi, những cuộc trò chuyện mà họ trao đổi với nhau để tìm cách kiếm tiền nào khác ngoài cách vay và trả một lần chẳng mấy chốc cũng héo úa vào lặng im. Vốn dĩ, người thương nhân sử dụng vốn đầu tư để chuyển thành lợi nhuận. Rõ ràng nếu không có tiền trong tay họ sẽ chẳng làm nên cơ sự gì, đó là một chân lý hiển nhiên.

Đôi chân dần thoăn thoắt sải bước trên con đường trong vô thức, Lawrence vô tình nới rộng khoảng cách với Holo.

Cứ mỗi lần nhận ra điều đó, anh lại tự nhủ bản thân đừng quá nôn nóng, nhưng câu nói đó chỉ vang dội trong tâm trí trống rỗng của anh. Và đôi khi, anh cảm thấy cáu tiết với cả những lời động viên trên môi Holo.

Không ổn, rõ ràng trạng thái tinh thần lúc này của anh không ổn chút nào.

Mặt trời đang xuống núi, không khí bắt đầu se lạnh, nhưng những giọt mồ hôi nặng nề nhễ nhại ướt đầm trán và cổ họng Lawrence.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng trải nghiệm thực tế tác động đến anh nhiều hơn dự tưởng. Mức độ nghiêm trọng của tình hình thấm vào cơ thể Lawrence từng chút, từng chút như nước rỉ ra từ chiếc cốc không tráng men.

Tại sao anh lại thực hiện giao dịch như thế ở Poroson? Nỗi ân hận cùng cảm giác vô dụng giao chiến càng lúc càng kịch liệt bên trong lồng ngực anh. Một lần nữa, giọng nói của Holo khiến anh nhận ra khoảng cách giữa họ lại bị nới rộng quá xa. Lawrence bị cảm giác kiệt quệ đả kích khiến anh tự hỏi liệu anh có thể tiến lên phía trước một lần nữa. Nhưng anh không có thời gian để nhọc lòng vì câu hỏi đó.

"Cho hỏi có ai không?"

Thời điểm mà tiếng chuông kết thúc phiên chợ vang lên cũng là lúc thương hội khắp nơi chuẩn bị đóng cửa tiệm.

Thương hội thứ chín mà Lawrence vừa đặt chân tới đang dọn dẹp bãi đỗ xe ngựa, trước lối vào có tấm biển gỗ thông báo kết thúc việc buôn bán trong ngày.

Dù vậy, về cơ bản thì thương hội là mái nhà của chủ hội và những người thuộc hạ nên không thể không có ai ở đó. Lawrence gõ cửa và hít một hơi thật sâu.

Số thương hội quen biết còn lại khá ít. Lawrence buộc phải vay được tiền dù cho anh có phải ăn vạ đi nữa.

"Ai vậy ạ?"

Người ra mở cửa là một phụ nữ thể chất khỏe khoắn mà Lawrence nhớ đã từng gặp mặt.

Ngay khi anh dồn hết can đảm, định mở miệng xin diện kiến chủ hội, người phụ nữ chột ngoái nhìn qua vai rồi lúng túng quay vào trong.

Người bước ra là chủ thương hội.

"Cũng khá lâu rồi nhỉ. Ngài Lawrence."

"Vâng, cũng khá lâu rồi. Xin thứ lỗi cho tôi vì đã làm phiền quý thương hội sau giờ tan tầm, nhưng tôi có chuyện đặc biệt cần nhờ cậy."

Với một hai điểm dừng chân đầu, Lawrence vẫn còn dư dả thời gian để áp dụng chiêu bài thương thảo và nói chuyện thể sự.

Nhưng lúc này, anh không còn thời gian để xa xỉ. Và khi anh thẳng thắn đề cập chuyện tiền nong chủ thương hội xoáy thẳng ánh mắt khinh bỉ vào anh.

"Tôi tình cờ nghe được chút chuyện. Nghe nói ngài đã ngỏ ý vay tiền ở khắp nơi?"

"Vâng... Dù nó khá là ngượng ngùng nhưng..."

Sợi dây liên kết giữa các thương hội trong thị trấn rất mạnh mẽ. Chắc hẳn khi anh ngỏ ý vay tại thương hội nào đó, họ đã liên lạc ngay với bên này.

"Nghe đâu đó là số tiền khá lớn. Tôi tự hỏi có phải là do sự sụp đổ của thị

trường áo giáp không?"

"Vâng, do tôi suy nghĩ quá ngây thơ nên phạm phải sai lầm."

Lawrence buộc phải vay được tiền ngay cả khi anh phải hạ mình cầu xin chút lòng thương xót. Dù ai có nghĩ gì và nghĩ thế nào đi nữa, việc bắt đầu từ con số không và nâng lên thành bốn mươi bảy lumione trong vòng hai ngày chỉ đơn giản là không thể.

Và chắc chắn nếu Lawrence bị từ chối tại đây, anh sẽ bị đóng sầm cửa vào mặt ở bất cứ thương hội nào.

Nếu có một thương hội đồng ý cho Lawrence vay, những thương hội khác ắt hẳn cũng sẽ nghĩ đến việc tương tự, nhưng thực tế chẳng ai chia tay giúp đỡ khiến anh tự hỏi phải chăng vì họ đoán chắc anh sẽ không tài nào vực dậy được, tới mức họ chẳng bận am đến việc cho anh vay tiền.

Kết nối giữa thương hội với thương hội rất mạnh mẽ. Một khi thông tin đã truyền qua sợi dây liên kết đó, trong tích tắc nó sẽ lan ra khắp thị trấn.

Tuy nhiên, giọng điệu của chủ hội vẫn lạnh lùng không đổi.

"Suy nghĩ ngây thơ? Có lẽ chuyện đó đôi khi cũng xảy ra."

Bất cứ ai dù không phải là một thương nhân có khả năng đọc cảm xúc của kẻ khác, cũng biết được người đàn ông này tuyệt nhiên không muốn cho vay tiền.

Chủ thương hội cau mày và thở dài với vẻ ngán ngẫm. Không lẽ ông đã điều tra đến cả chuyện Lawrence vì tham lam mua chịu mà gánh một món nợ lớn?

Lòng tin là sinh mạng của người thương nhân. Một khi anh đã đánh mất

lòng tin nơi họ, sẽ chẳng còn bàn tay nào chìa ra cứu vớt anh.

Tuy nhiên, món nợ mà anh đang gánh trên vai là trách nhiệm của chính anh, nên nếu không thể hoàn trả số nợ thì anh cũng chẳng có quyền được than thở.

Lawrence gục đầu, cảm thấy toàn bộ sức lực trong cơ thể cạn kiệt như thể anh vừa dốc sức tưới nước vào sa mạc.

Anh đã hoàn toàn vô vọng.

Chủ hội tiếp lời.

"Tuy nhiên, chuyện hàng hóa đắt giá chẳng ai có thể dự đoán được ngoài Chúa trời. Thật tàn nhẫn khi đổ lỗi cho cái đầu vì điều đó."

Lawrence bất chợt ngẩng mặt lên. Anh nhìn thấy một tia cứu rỗi mong manh. Nếu anh có thể vay được một ít ở đây, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn cho anh để vay ở thương hội tiếp theo. Và kỹ năng như một thương nhân trong anh sẽ được thừa nhận ở một mức độ nào đó. Nếu anh hứa sẽ trả lại tiền kèm theo lãi suất trong một khoảng thời gian nhất định, không chừng anh có thể vớt vát được gì đó.

Anh định ninh hi vọng từ trời cao đã giáng xuống trước mắt.

Tuy nhiên, thứ chào đón khi anh ngẩng mặt lên là khuôn mặt như khinh miệt, như ngán ngấm của chủ hội.

"Quả thật tôi đã từng nghĩ nếu ngài Lawrence gặp khốn khó, không thể nào tôi không tương trợ ít nhiều ngay cả khi tôi sức hèn lực mọn. Ngài đã giúp tôi kiếm được lợi nhuận biết bao nhiêu lần cơ mà. Nhưng, có thể nói tôi là người thương nhân sống đúng theo lời răn của Chúa, tôi buộc phải sống để nhìn thấy sự chân thành nơi đối phương."

Lawrence không hiểu chủ hội đang muốn quở trách anh điều gì. Dù vậy anh vẫn cuống cuồng toan mở miệng biện hộ, nhưng dự định của anh đã nhanh chóng bị kỹ năng diễn thuyết với tốc độ vượt trội của người thương nhân chặn đứng.

"Ngài dẫn theo một phụ nữ trong lúc vòng quanh khắp nơi cầu xin sự thương xót của người khác để vay tiền? Ngài coi thường người khác vừa phải thôi! Chất lượng của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen đã xuống cấp thế này rồi sao!"

Trong lúc cơ thể Lawrence đang đông cứng trước những lời sỉ vả đó, chủ thương hội đã đóng sầm cửa vào mặt anh.

Anh không thể nhích tới phía trước cũng chẳng thể lùi về phía sau.

Dường như anh quên cả việc hô hấp.

Cánh cửa đóng kín, im thin thít như thể nó được vẽ trên mặt đá. Chắc chắn độ nặng và độ lạnh lẽo của nó cũng chẳng khác gì phiến đá tảng. Cánh cửa này sẽ không bao giờ mở ra lần nữa, cũng giống như tất cả mối quan hệ Lawrence có ở thị trấn này đã bị cắt sạch.

Chẳng còn ai để anh vay tiền.

Lawrence loạng choạng rời xa cánh cửa, nhưng không phải vì anh muốn thế, cơ thể anh chỉ đơn giản chuyển động về phía sau. Ngay khi lấy lại ý thức, Lawrence nhận ra mình đang đứng giữa đường.

"Đừng có đứng giữa đường giữa xá!"

Người đánh xe ngựa hét lên giận dữ và Lawrence nép thân mình vào vệ đường như con chó hoang.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bốn chữ ấy cứ xoay vòng trước mắt anh.

"Anh, có sao không?"

Tiếng gọi của Holo kéo Lawrence trở về thực tại.

"Khuôn mặt anh nhợt nhạt lắm. Mình ghé nhà trọ..."

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Lawrence tát ngược bàn tay đang chia ra như muốn an ủi của Holo.

"Nếu cô không..."

Lawrence hét lên giận dữ, nhưng ngay khi anh nhận ra lỗi lầm của mình thì đã quá muộn.

Holo trao lại cho anh ánh mắt đau đớn như thể cô vừa bị ngàn tiễn xuyên tim rồi khẽ khàng hạ bàn tay đang chới với trong không trung xuống.

Sau đó, không giận dữ cũng chẳng buồn đau, Holo cúi mặt xuống đất, mọi biểu cảm trên nét mặt cô đều tan biến.

"Tôi... xin lỗi..."

Holo ghen ngào thốt ra lời xin lỗi, nhưng bàn tay bị anh tát khi nãy không vươn ra lần nữa.

"Chết t..."

Lawrence chẳng thể làm gì khác ngoài nguyên rửa chính mình.

Âm thanh của hành động tàn nhẫn mà anh vừa làm réo rắt bên tai, dồn

đuổi tâm trí anh.

"... Tôi về... nhà trọ."

Holo khẽ lên tiếng, bước vội đi mà không nhìn Lawrence lấy một lần.

Holo có đôi tai có thể nghe thấy cả tiếng người nói chuyện bên trong tòa nhà. Ất hẳn cô đã nghe hết toàn bộ cuộc trao đổi giữa Lawrence và chủ hội như thể đang đứng bên cạnh anh.

Nếu vậy, chắc chắn cô sẽ cảm thấy có trách nhiệm đến mức muốn chạy trốn. Holo không cần nói ra anh cũng biết, vì cô đã lo lắng đến mức bám theo anh đi khắp nơi.

Dù vậy, Holo không chọn cách buông lời xin lỗi hay cảm thấy xấu hổ khi hành động của mình phản tác dụng, thay vào đó cô dành cử chỉ quan tâm cho Lawrence. Anh hiểu đó là quyết định phù hợp nhất. Chính vì hiểu nên anh càng không dám tin vào cách hành xử của mình.

Lawrence không tìm ra lời nào để với theo tấm lưng nhỏ xíu dần mất hút vào dòng người của Holo, anh cũng chẳng có can đảm để làm điều đó. Lawrence một lần nữa nguyện rửa bản thân mình. Nếu nữ thần vận mệnh thực sự tồn tại, anh muốn đâm thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của bà ta.

Cuối cùng, lúc Lawrence về quán trọ cũng là thời điểm các quầy hàng được phép kinh doanh sau khi mặt trời lặn chuẩn bị dọn hàng.

Anh muốn đắm mình trong men say, nhưng anh không có tiền và cảm thấy hành động đó thật hèn nhát.

Anh tuyệt đối không thể đứng đối diện với Holo trong cơ thể mềm oặt vì say.

Dù vậy, chuyến viếng thăm lần nữa qua các thương hội đã giữ anh ở ngoài muện đến giờ này.

Nếu Lawrence vứt bỏ tất cả lòng kiêu hãnh và nhân phẩm mà cúi mình cầu xin, có lẽ họ sẽ cho anh vay ít tiền để rũ bỏ phiền phức.

Và đúng như Lawrence nghĩ, cuối cùng anh đã vay được ba lumione từ bốn người. Và ba người trong nói với anh rằng không cần quay lại trả số tiền. Họ thừa biết cách mượn tiền đó của anh mang ý nghĩa gì.

Nhưng đương nhiên, từ đây đến bốn mươi bảy lumione là một khoảng cách rất xa. Với số tiền này trong tay, Lawrence phải nâng nó lên trong thời gian ít ỏi còn lại. Tình hình của anh không hẳn đã được cải thiện. Những mối quan hệ mà anh đã giầy xéo để thu lại chút tiền ít ỏi trong tay là rất quan trọng, thậm chí là cần thiết trong công việc làm ăn buôn bán.

Công bằng mà nói việc gia tăng số tiền bằng cách thức hợp pháp hầu như không có tính khả thi trong trường hợp này.

Tuy nhiên, có một chuyện anh cần phải làm trước khi xem xét đến vấn đề đó. Có thứ anh cần phải lấy lại trước khi kiếm nhiều tiền hơn. Đó chính là lý do tại sao anh đã vòng lại vay cho được tiền dù phải dùng đến phương pháp cưỡng ép mà không màng đến hậu quả.

Ký ức về cảm giác của đôi tay chạm nhau khi anh tát ngược bàn tay của Holo trong lúc vô thức lại sống dậy. Anh thấy đau nhói trong lồng ngực như thể bị đánh trực tiếp vào tim.

Khi Lawrence bước vào quán trọ, chủ quán đang đứng sau quầy với vẻ ngái ngủ, chông ửả lại một cái ngáp dài. Theo quy tắc của thị trấn, chủ quán không được ngủ cho đến khi toàn bộ khách trọ đã trở về nhà trọ. Nếu đến hôm sau mà khách vẫn chưa về thì chủ nhà trọ phải liên lạc với đội cảnh vệ.

Đó là đôi sách để phòng chống bọn trộm cướp và tội phạm vào thị trấn làm điều xấu.

"Quý khách về sớm ghê nhỉ!"

Lawrence đi thẳng về phòng, né tránh lời chào mĩa mai của chủ quán trọ.

Đó là một căn phòng nằm ở tầng ba. Anh không muốn nghĩ đến khả năng Holo cứ thế bỏ đi đâu mất.

Sau hai lần hít vào thở ra thật sâu, anh đưa tay mở cửa.

Dù anh mở nhanh hay mở chậm thì tiếng cọt két phát ra đều như nhau, nên Lawrence quyết định mở đại và bước vào cho xong.

Tại một nơi có lượng du khách khổng lồ đối lập với tình trạng xây dựng tệ hại như Ruvínheigen, một căn phòng có giường đã là loại khá sang trọng. Ngay cả căn phòng này, chỉ với chiếc giường thô sơ ở giữa phòng, cùng một cái bàn đơn giản ẩn mình dưới khung cửa sổ bằng gỗ cũng ngon của Lawrence khá khá tiền.

Song, lúc này đây Lawrence muốn dành lời cảm ơn nho nhỏ tới sự chật hẹp của nó.

Nếu căn phòng lớn hơn ít nhiều, có lẽ Lawrence sẽ do dự không dám cất lời.

Holo đang nằm cuộn tròn trên giường, thân hình cô được soi rọi bởi ánh trăng lọt qua khe nứt cửa sổ.

"Holo!"

Tiếng gọi ngắn nhanh chóng lan ra và mất hút trong căn phòng tối om chật hẹp khiến Lawrence bị bủa vây bởi ảo giác như thể anh chưa hề cất tiếng

nói.

Holo vẫn nằm yên trên giường không động đậy.

Nhưng nếu cô không muốn gặp mặt Lawrence lần nữa, chắc hẳn cô đã không quay về nhà trọ. Việc cô đang nằm khoanh tròn trên chiếc giường kia không ít thì nhiều là minh chứng cho điều đó.

"Tôi xin lỗi."

Đó là câu chữ duy nhất anh có, không gì khác ngoài nó, nhưng quả nhiên Holo vẫn không phản ứng.

Lawrence không nghĩ Holo thực sự đang ngủ, anh tiến một bước về phía chiếc giường và nuốt ngược hơi thở vào trong.

Trong thoáng chốc, anh cảm thấy như có một lưỡi dao sắc được đặt dưới chân mình. Mồ hôi lạnh đột ngột thấm ướt tấm lưng khiến anh vội vã bước ngược về sau và cảm giác đáng sợ đó lập tức biến mất.

Lawrence nhìn qua lại giữa chân mình và Holo, người đang nằm trên giường.

Khi ai đó tức giận thực sự, chỉ đến gần họ cũng đủ làm ta cảm thấy như bị thiêu đốt. Không lẽ nào, Lawrence hoài nghi, từ từ vươn tay ra và lập tức nhận thấy một cảm giác không tin nổi. Rõ ràng anh có thể chạm vào sự giận dữ của Holo. Quả nhiên ở đó có một tầng không khí kỳ lạ, nóng ran nhưng đồng thời cũng lạnh lẽo.

Lawrence quyết tâm vươn tay ra một lần nữa. Cảm giác hết như anh đang chọc tay vào hố cát nóng rát có chôn lưỡi dao bên trong. Ngay lúc này anh đang bị tấn công bởi ảo giác da thịt anh đã cháy thành than và bị lưỡi dao cắt thành từng mảnh nhỏ.

Lawrence nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng chó sói của Holo bên dưới đường ống ngầm.

Dù vậy, anh vẫn dậm bước về phía trước.

Và trong giây phút đó.

"Soạt."

Ngay khi Lawrence tự hỏi phải chăng vừa có tiếng sột soạt vang lên và chiếc chăn lông phủ lên người Holo vừa khẽ chuyển động, thì suy nghĩ đó liền bị đẩy lùi cùng với cảm giác tay anh dường như vừa chạm vào vật gì cứng cứng. Lawrence nhận ra chiếc đuôi bông xù vừa bị hất sang một bên, nhưng cảm giác đau động lại trên tay vẫn còn rõ ràng đến mức khiến anh không thể tự hỏi liệu đó là ảo ảnh hay là giấc mơ.

Và rồi anh lập tức nhận ra. Có lẽ Holo cũng cảm thấy nỗi đau tương tự khi bị anh đánh vào tay. Hơn nữa, Lawrence lúc này đã được phòng bị trước, trong khi Holo khi đó không được cảnh báo. Chắc chắn cô cảm thấy rất bất ngờ trước phản ứng của anh, chỉ riêng việc đó có lẽ cũng đủ làm cô tổn thương lắm rồi.

Một lần nữa, anh nguyên rủa lỗi lầm đáng trách của bản thân.

Lawrence lấy ra chiếc túi da bên trong áo khoác và ném lên giường.

Đó là số tiền mà anh đã cố sống cố chết, bất chấp hậu quả vay bằng được.

Anh có được nó nhờ đánh đổi mối quan hệ làm ăn mà anh đã dày công xây dựng với các thương nhân ở thị trấn này cho đến hiện tại.

"Đây là tất cả những gì tôi có thể tự mình gom góp được. Chỉ ba lumione thôi. Phải làm mọi cách để kiếm hơn bốn mươi lumione còn lại, nhưng tôi

chẳng còn biết phải làm gì nữa. Dù muốn nâng số tiền nắm trong tay nhưng đầu tôi đã hoàn toàn trống rỗng."

Holo không phản ứng, như thể Lawrence đang nói chuyện với hòn đá bên đường. Nhưng anh vẫn tiếp tục sau khi khẽ hắng giọng.

"Cách tốt nhất tôi có thể nghĩ ra là siết chặt số tiền đó trong lòng bàn tay và đi đến một sòng bạc. Nhưng nếu tôi đưa số tiền cho một người phù hợp hơn, tôi cảm giác nó sẽ tăng lên gấp bội. Vì vậy, tôi xin giao phó số tiền này cho cô."

Tiếng hát của tên say rượu vọng qua ô cửa sổ hướng ra đường cái.

"Và nếu mọi chuyện trở nên xấu đi, thì ít ra số đó cũng do người thắng cuộc sử dụng. Đến bước đường này rồi, dù tôi có nợ thêm ba lumione nữa cũng không có gì khác."

Lý do Lawrence hy sinh các mối quan hệ vì tiền mặt, một nửa là vì anh mong Holo có thể sử dụng trí thông minh của mình tìm ra cách gia tăng số tiền trong tay, một nửa còn lại là vì anh muốn chữa lại một số tiền cho Holo phòng khi trường hợp tồi tệ nhất xảy ra.

Dù nó chỉ là giao kèo miệng, nhưng Lawrence đã hứa sẽ dẫn Holo đến khu rừng phía Bắc, và nếu anh cứ thế vẫy tay tiễn biệt cô theo cách này thì dự vị động lại quả thật quá tệ với cả hai.

Lawrence cảm thấy ít ra chuyện anh nên làm lúc này với tư cách một thương nhân là trao cho Holo một ít tiền mặt.

Tuy nhiên, tình hình vẫn không thay đổi, không phản ứng đáp lại.

Lawrence lùi một bước, xoay người lại mở cửa và bước ra hành lang.

Bầu không khí trong căn phòng đó khiến anh không thể nán lại.

Bước xuống cầu thang tối, anh lướt qua sảnh, bỏ ngoài tai giọng cầu nhàu như khiển trách của chủ nhà trọ phía sau lưng và bước ra phố.

Giọng hát say xỉn mà anh nghe thấy bên ngoài khung cửa sổ khi nãy vang lên nhỏ dần về hướng bên trái.

Chỉ một chút nữa thôi là đến giờ đội cảnh vệ bắt đầu tuần tra. Không có nơi nào để đi, Lawrence nhích mũi chân về bên phải, định sẽ đến chỗ Jakob, người chắc chắn đang ngập đầu vì những rắc rối liên quan đến anh. Những lời khiêu nại có lẽ đang ập đến chỗ Jakob như cơn lũ, kể từ khi Lawrence mang lời đề nghị cưỡng ép vay tiền đi khắp nơi.

Nhưng đôi chân vừa dậm bước đã dừng lại trong phút chốc. Tim anh bị bóp nghẹn bởi sự thật có thể đây sẽ là lần cuối anh được tự do đi lại trên phố phường nếu mọi chuyện chuyển biến xấu đi.

Lawrence ngẩng mặt lên trong vô thức, xoay đầu về phía căn phòng lầu ba của quán trọ, nơi chắc chắn có Holo. Anh hi vọng người con gái sở hữu trí thông minh đáng sợ đó có thể nghĩ ra cách nào giúp anh, nhưng đồng thời cũng tuyệt vọng khi không thể xin cô một ân huệ trong lúc này.

Anh ngừng ngẩng mặt lên rồi hạ ánh mắt xuống.

Ngay khi anh dậm bước đi, nghe theo lời thì thầm trong lòng thúc giục tới thương quán, bỗng nhiên có gì đó đập vào đầu anh.

Thị giác của Lawrence bỗng nhòe đi bởi cú sốc bất ngờ, anh ngã khụy gối xuống đất. Cướp cạn, hai từ ấy lập tức bật ra trong tâm trí, anh vòng tay lấy con dao nhỏ nơi thắt lưng nhưng chẳng có kẻ tấn công nào cả. Thay vào đó là âm thanh leng keng đặc trưng của đồng xu va vào nhau.

Nhìn kĩ lại Lawrence thấy chiếc túi da chứa ba lumione quý báu mà anh đặt lên giường lúc này đang nằm ở đó.

"Đồ đàn thôi!"

Và rồi, ba từ đó từ trên đầu vọng xuống.

Ngẩng mặt lên, Lawrence bắt gặp khuôn mặt cau có và ánh mắt lạnh như ánh trăng của Holo xoáy thẳng vào anh.

"Mau quay lại ngay!"

Holo buông câu gậy gọn. lập tức thụt vào phía trong khung cửa sổ, vừa đúng lúc chủ nhà trọ mở cửa bay ra ngoài.

Nếu khách trọ làm gì xấu, người chủ trọ cũng bị liên đới trách nhiệm. Chẳng có loại người tử tế nào ra đường vào đêm hôm khuya khoắt, có lẽ đó là lý do chủ trọ bước ra để dẫn anh vào.

Nhưng, Lawrence cũng chẳng còn lý do gì để ở ngoài quán trọ.

Anh trấn an chính mình, nhặt chiếc túi da rớt trên đường lên và vẫy nhẹ về hướng chủ nhà trọ.

"Bạn đồng hành của tôi đã ném chiếc ví ra ngoài cửa sổ."

Sau đó anh cười rầu rĩ, chủ nhà trọ vừa thở dài mỗi một vừa nói "tha cho tôi đi" rồi mở cửa.

Khẽ gật đầu và trở vào nhà trọ, Lawrence bước lên lầu hướng về căn phòng lần nữa.

Trong tay anh là chiếc túi da chứa ba lumione.

Đứng trước căn phòng lầu ba, anh mở toang cửa không chút do dự.

Holo đã cởi áo choàng, đang ngồi chéo chân trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ.

"Ồ ồ thôi!"

Đó là câu đầu tiên cô mở miệng nói ra.

"Xin lỗi."

Lawrence không nghĩ ra được lời nào khác. Dù nó phản ánh chính xác nhất những gì có trong lòng anh lúc này, nhưng câu nói đó thực sự hơi quá ngắn gọn.

Tuy nhiên, anh không thể thốt ra lời nào nữa.

"Tiền..."

Holo buông một chữ cụt lủn với vẻ khó chịu.

"Làm cách nào mà anh gom góp được?"

"Cô muốn nghe sao?"

Holo nheo mắt quay đi như thể nhìn thấy thứ đồ ăn mà mình căm ghét.

Sau đó, cô chột thờ dài khi thấy Lawrence gãi đầu sồn sột.

"Anh định làm thế nào nếu tôi cầm số tiền quan trọng đó và chạy trốn hả?"

"Đó là một nửa lý do tôi gom tiền. Nếu tôi không thể hoàn thành lời hứa với cô vì thất bại của mình, ít ra tôi có thể để lại cho cô ít lộ phí..."

Lawrence bỏ lửng câu nói.

Holo vẫn ngồi yên trên ghế ngoảnh mặt đi, đôi bờ môi mím chặt và đôi mắt ngấn lệ.

Dường như cô đang cố gắng đè nén thứ cảm xúc kích thích tuyến lệ cố dâng trào.

Và như va đập, nước mắt Holo tuôn trào sau một cái chớp mắt.

"Để lại cho tôi... ít lộ phí sao?"

"Ừ-ừ."

"Chuyện, chuyện ngu ngốc như vậy...!"

Ngang bướng, Holo lau nước mắt bằng cả hai ống tay áo nhưng không tài nào lau hết, cuối cùng cô bật dậy lườm renece.

"Người có lỗi chẳng phải là tôi sao! Nếu không có tôi, anh hẳn đã vay được tiền đúng không? Tại sao anh không nổi giận! Nếu là tôi, nếu là tôi...!"

Nắm tay nhỏ bé không ngừng run rẩy, lời nói uất nghẹn biến thành những giọt lệ tuôn trào.

Nhưng, Lawrence không hiểu tại sao.

Holo đi theo Lawrence khi đó là vì lo lắng cho anh. Hơn nữa, làm sao cô biết anh bị từ chối cho vay vì dẫn theo một phụ nữ.

Chưa kể đến việc anh đã tát tay cô như thế dù chuyện đó chỉ là xảy ra trong một phút bốc đồng.

Dù có xem xét đến khía cạnh nào đi nữa, người có lỗi cũng là anh. Anh

làm sao có thể nổi giận với Holo.

"Nhưng tôi mới chính là người có lỗi cơ mà. Vì lo cho tôi nên cô mới đi theo. Tôi không thể nổi giận vì chuyện..."

Ánh mắt Holo xoáy thẳng vào Lawrence. Ngay khoảnh khắc anh định mở miệng nói tiếp, Holo xoay người ra sau nắm lấy lưng ghế.

"Ồ..."

Và cô nhấc nó lên.

"Đần thôi!"

Lawrence hoảng sợ, người cứng đờ nhưng chiếc ghế lớn Holo đang nhấc mãi mà không bay tới.

Ngay lập tức anh hiểu ra. Holo đã dồn hết sức để nhấc ghế nên không còn sức để ném đi.

"Ư-ừm, cái đồ...!"

Lawrence không biết câu vừa rồi cô dành cho chiếc ghế nặng hơn cô tưởng hay là dành cho anh. Nhưng có duy nhất một điều mà anh biết. Đó là cánh tay mảnh khảnh của Holo không thể ném phăng chiếc ghế đi bằng sức mạnh của cảm xúc. Thân hình thanh mảnh được ánh trắng chiếu rọi của cô đột nhiên nghiêng về phía cửa sổ. Nhưng Holo không buông tay khỏi chiếc ghế, mắt vẫn lờm Lawrence.

"Nguy hiểm!"

Chân ghế đập vào khung cửa sổ vang lên một tiếng koong vừa đúng lúc Lawrence kịp thời lao tới; tay trái anh nắm lấy chiếc ghế, tay phải anh giữ lấy cổ tay mảnh khảnh của Holo.

Mặc dù chỉ một chút xúu nữa thôi là cả người lẫn ghế đã rơi ra ngoài cửa sổ, vậy mà Holo vẫn tiếp tục lườm Lawrence.

Không thể chịu đựng ánh nhìn ấy, Lawrence lảng mắt đi.

Không biết nên nói gì, anh tạm thời kéo ghế ra khỏi tay Holo định đặt nó xuống sàn và cô buông tay ngoan ngoãn đến không ngờ.

Chiếc ghế đó như toàn bộ sự giận dữ của Holo hút hết sức lực từ trong cơ thể nhỏ bé đó.

"... Cái đồ..."

Holo cụp mắt xuống, giọng nói như lọt thỏm vào hư không. Đồng thời, nước mắt cô rơi lã chã xuống sàn nhà.

"Đa cảm..."

Lúc tiếng ghế chạm sàn vang lên cũng là lúc Lawrence nghe thấy lời Holo nói.

"Đa... cảm?"

Lawrence hỏi lại theo phản xạ, quá bất ngờ trước tuyên bố của cô.

Holo gật đầu như một đứa trẻ, cổ tay vẫn bị Lawrence nắm chặt.

"Tại... Đúng vậy mà...? Anh, d-do dẫn tôi theo mà không thể vay được tiền... Vậy mà, vậy mà..."

"Chẳng phải tôi đã tát tay cô ra sao? Tôi đã giận đấy. Nhưng điều đó hết sức vô lý, chẳng phải sao?"

Holo lắc đầu và đánh một cái vào ngực Lawrence bằng bàn tay phải tự do.

Khuôn mặt Holo như thể cô muốn nổi giận nhưng lại quên mất cách nổi giận.

"Tôi... Tôi đi theo anh bởi vì tôi ích kỷ. Nhưng hóa ra lại khiến tình hình trở nên tệ hại, nên đương nhiên anh phải giận. Thế nhưng tôi không ngờ anh lại tát tay tôi như thế. Tôi muốn giận lắm, tôi muốn giận lắm, nhưng mà..."

Nghe Holo nói đến đó, Lawrence cuối cùng cũng hiểu ra.

"Làm sao tôi có thể giận được khi anh làm bộ mặt đó?"

Một lần nữa, Holo lau nước mắt bằng tay phải.

"Nếu vậy thì tôi nổi giận dư thừa rồi..."

Dù Holo rất giận lúc bị Lawrence tát tay ra, nhưng nhìn thấy anh nhận ra ngay chuyện kinh khủng mà bản thân vừa phạm phải, cô giận nhưng đồng thời không thể giận, hình như ý của cô là vậy. Chắc chắn khuôn mặt Lawrence khi đó trông thảm hại lắm.

Tuy nhiên, dường như sự tức giận trong lòng Holo không hoàn toàn tan biến. Cô vẫn ầm ứ chuyện bị anh tát vào tay.

Giận nhưng không thể giận, chính vì vậy nên mới ầm ứ.

Holo bỏ ngoài tai những lời Lawrence nói khi anh về đến nhà trọ có thể là vì bản thân cô không biết nên phản ứng thế nào. Suy nghĩ của Holo chạy nhanh hơn hẳn Lawrence. Có lẽ chính điều đó gây nên tai họa vì cô không biết nên trút sự giận dữ của mình vào đâu.

Và Lawrence đã hiểu nhầm Holo. Tưởng cô đang giận mình, anh để lại chiếc túi da chứa ba lumione quý báu và ra khỏi nhà trọ.

Hành động đó chẳng khác nào châm dầu vào lửa.

Holo giận bản thân không thể nổi giận với anh, và khi anh để lại số tiền quý báu, cô lại càng không thể giận. Thế là con giận bùng cháy hơn bao giờ hết.

"Xin lỗi... Không, ý tôi là vào khoảnh khắc tôi tát tay cô ra, tôi biết mình đã làm một hành động không bao giờ có thể sửa chữa. Chính vì lẽ đó, dù tôi có xin lỗi bao nhiêu lần đi nữa cũng không đủ."

Nghe Lawrence nói, Holo hướng đôi mắt dường như đã mỏi mệt vì giận dỗi về phía anh.

Có lẽ cô đã thực sự thấm mệt. Một người hầu như trong tình huống nào cũng giải quyết bằng cái đầu nhanh nhạy và miệng lưỡi sắc bén như Holo hẳn đã giận lắm mới nhắc ghế định ném đi. Không kể đến hình dạng chó sói thực sự của Holo, Lawrence không thể tưởng tượng được cô có thể duy trì cơn giận vũ bão như thế bên trong cơ thể nhỏ bé này.

"Vì vậy, tôi đã nghĩ tôi phải làm những gì còn lại trong khả năng có thể. Nhưng nếu việc đó cũng không suôn sẻ... vậy thì, tôi xin lỗi."

Lawrence thầm nguyện rửa vốn từ vụng về nghèo nàn của mình. Holo giờ bàn tay phải lên một lần nữa, nhưng lần này cô chỉ đánh nhẹ vào ngực anh.

"...Anh nè..."

"Hửm?"

"Trả lời giúp tôi một chuyện thôi, có được không?"

Bàn tay vừa đánh của cô cứ thế bầu lấy ngực áo của Lawrence. Chẳng có lý do nào để từ chối, anh gật đầu với cô.

Song, Holo không hỏi ngay, sau bao lần ngập ngừng cuối cùng cô cũng mở miệng.

"Anh... Tại sao lại..."

Cô ngược lên nhìn anh trong khoảnh khắc.

"Đ-Đa cảm đến thế?"

Sau đó cô liếc mắt đi như thể trốn tránh gì đó.

Dù thẳng thừng đưa mắt đi, nhưng tâm trí cô vẫn hướng về anh, chẳng ai khác ngoài anh.

Lawrence có cảm giác cô đang mong mọi điều gì đó.

Đôi tai sói rũ xuống với vẻ chán nản cho đến khi nãy, giờ đã vểnh lên một chút, chiếc đuôi của cô cũng nhẹ nhàng đung đưa.

Thân hình bé nhỏ của Holo đang tắm trong ánh trăng mờ ảo xuyên qua khung cửa sổ.

Nếu phải trả lời câu hỏi, Lawrence sẽ thành thật bảo rằng lý do anh thấy sửng sốt đến thế khi tát tay Holo, và lý do anh điên cuồng gom góp tiền để đưa cho cô làm lộ phí chỉ có một, đó là Holo thực sự rất đặc biệt với anh.

Và đó chắc chắn là câu trả lời mà Holo mong muốn.

Lawrence nhìn xuống, cố gắng trả lời.

Ngay giây phút đó, ánh mắt với vẻ đau đớn của Holo hướng lên về phía anh.

Và anh nhận ra một câu trả lời khác đã vọt ra khỏi miệng mình.

"Tính cách, tôi đoán vậy."

Vì Lawrence sợ sẽ nhận được kết quả hơn mong muốn nếu anh trả lời chân thành.

Giả sử nếu nói ra, anh cảm nhận rõ ràng trong khoảnh khắc này, ngay cả Holo bất khả xâm phạm cũng sẽ liêu xiêu trước lời nói như tấn công trực diện của anh.

Anh thốt ra lời trái lòng như thế vì không muốn làm vậy với cô. Anh cảm thấy nó không công bằng.

Hành động đó chẳng khác nào lợi dụng giây phút cô yếu lòng.

Tuy nhiên.

"Cái, cái đồ..."

Ngay khi Lawrence nhận ra tay Holo đang run lên từng hồi, thì cô đã rút cổ tay đang bị anh nắm chặt ra, dấm hết sức vào dạ dày anh và không quên phun toẹt ra hai chữ.

"Đần thối!"

Lawrence loạng choạng lùi về sau trước đòn tấn công ác liệt hơn dự tưởng. Trong khi đó, Holo tiếp tục lờm anh, tay bấu chặt áo anh như không muốn để anh trốn thoát.

"T-Tính cách ư? Anh nói là tính cách ư? Chẳng phải ba hoa chích chòe để rù quyến người ta là thiên phú của giống đực các anh sao, đồ đần thối!"

Lawrence lảng mắt đi theo phản xạ. Anh không ngờ Holo đã nhìn thấu

đến mức ấy.

"X~Xin lỗi. Tôi thật sự..."

Nhưng anh không thể nói tiếp được nữa.

Vẫn nắm chặt cổ áo anh, Holo cười nhả nhỏ.

"Có khi người ta sẽ mong anh nói dối, nhưng có khi người ta sẽ muốn đánh anh tơi bời cho mặt mày sưng húp nếu nói điều đó. Anh nghĩ trường hợp này đang nằm ở vế nào?"

Bị áp đảo trước bộ mặt cười mà như không cười của Holo, Lawrence đã định trả lời "vế sau", nhưng ngay lúc đó Holo trút một tiếng thở dài mệt mỏi và đẩy anh ra.

Đôi tai cô co giật và chiếc đuôi cô ngoe nguẩy với vẻ bất mãn. Dù vậy, sự tức giận của cô là điều dễ hiểu.

"Anh đúng là kẻ đa cảm hiểm hoi đấy! Anh nghĩ trên thế giới này có bao nhiêu con đực không thốt ra những lời như 'tôi yêu em', hay 'em rất quan trọng với tôi' để đốn tim con cái? Anh nghĩ gì tôi biết rõ trong lòng bàn tay, nhưng thật tình, tôi không thể tin được, không thể tin được anh lại đa cảm đến mức đó!"

Ánh mắt cô chuyển từ kinh ngạc sang khinh thường, nhưng cô dường như không quá bức tức.

Nếu lật ngược vấn đề, có thể nhận thấy Holo muốn anh nói ra điều đó.

"Nhưng mà, chà, vì anh là người đa cảm nên tôi mới có một chuyến hành trình dễ thở vậy nè. Có lẽ tham muốn tất cả là việc quá xa xỉ."

Một lời nhận xét đáng sợ, nhưng phản bác cũng chẳng ích gì.

Tuy nhiên, anh không biết Holo thực sự muốn anh cảm thấy thế nào khi nghe những lời đó.

Cô chỉ đơn giản là muốn nhõng nhẽo, hay là...

Vừa nghĩ đến đây, bất ngờ Holo vươn cánh tay ra, lả lướt nép cơ thể sát vào anh.

Lawrence ngay lập tức cảnh giác với bất cứ điều gì Holo đang toan tính, nhưng cô đã thú nhận ngay mục đích.

"Dù vậy, quả nhiên tôi vẫn muốn anh nói những lời đó. Vậy nên, một lần thôi."

Lawrence thành thật muốn nói "tha cho tôi đi", nhưng nếu làm vậy chắc chắn cô sẽ bùng cháy cơn giận như lửa địa ngục.

Holo khẽ hắng giọng trước khi trao cho anh ánh mắt như báo hiệu tất cả đã sẵn sàng; Lawrence hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần. Giọng nói và ánh mắt Holo trao cho anh, anh không nghĩ đó là diễn kịch.

"Sao vậy... Anh đã cảm đến mức đó sao?"

Cô ngược lên nhìn anh bằng ánh mắt long lanh đượm buồn và bờ môi của cô khẽ run rẩy, trông cô còn nghiêm túc hơn hẳn lúc này.

Lawrence cảm thấy toàn bộ máu trong người anh đang dồn hết lên mặt, nhưng anh hạ quyết tâm và nói ngắn gọn.

"Bởi vì cô rất đặc biệt với tôi."

Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt Holo trông rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi anh không thể nghĩ cô đang diễn kịch, sau đó cô hạ mắt xuống và ngả

đầu vào ngực anh.

Trong khi Lawrence bối rối trước cử chỉ không ngờ của Holo thì cô bất chợt ngẩng mặt lên một lần nữa và trao cho anh ánh mắt không hài lòng. Sau đó, cô nắm lấy tay anh vòng ra sau lưng mình.

Hành động của cô như muốn nói "ôm lấy tôi đi".

Đó là một hành động ngốc nghếch, không, là đáng yêu đến mức khiến anh ngẩn ngơ trong phút chốc. Khi anh ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô, chiếc đuôi cô đung đưa với vẻ mãn nguyện. Điều đó khiến anh vui sướng, dồn sức ôm chặt cô hơn một chút nữa. Khoảnh khắc đó thực sự ngăn ngui, nhưng chẳng hiểu sao anh cảm thấy từng giây từng phút như kéo dài mãi mãi.

Khi tấm lưng nhỏ bé tựa quây đưa anh về với thực tại, Holo chợt phá lên cười trong vòng tay anh.

"Ahahahah, thiệt tình, chúng ta đang làm gì vậy?"

"Cô bắt tôi làm mà."

Lawrence buông tay ra và nói.

"Hihi, chẳng phải nó sẽ là một buổi diễn tập tốt cho anh sao?"

Lawrence không có tâm trạng nghiêm túc đáp lại hỏi và nụ cười tinh nghịch của Holo.

Anh nhún vai, và cô lại cười lớn hơn.

"Nhưng mà nè."

Holo tiếp lời làm Lawrence tưởng vẫn còn gì nữa, nhưng cô cắt ngang câu chuyện vừa rồi bằng vẻ mặt điềm tĩnh.

"Từ lần sau, cứ làm cho tôi giận nha. Anh lo lắng nhiều cho tôi khiến tôi vui lắm, nhưng tụt vào trường hợp mà giận nhau, hét vào mặt nhau, có khi sẽ giải quyết vấn đề nhanh hơn."

Một lời đề xuất lạ lùng, nhưng quả thật Lawrence cũng đồng ý với điều đó.

Đó là một ý tưởng không bao giờ có thể được sinh ra từ bộ não của anh.

Nhưng lời đề nghị ấy thật mới mẻ và không hiểu sao nó sưởi ấm lòng anh.

"Nè, nhìn khuôn mặt thảm thương của anh, dù dùng nửa cái đầu thôi tôi cũng biết anh dùng cách nào để gom được số tiền kia. Rốt cuộc là bao nhiêu?"

"Ba lumione và hai phần bảy."

Holo co giật đôi tai trước khi úp mặt vào ngực Lawrence lần nữa. Nếu cô định xì mũi anh sẽ đẩy cô ra lập tức, nhưng anh biết cô chỉ lau nước mắt nên cứ để yên như thế.

Holo cuối cùng cũng ngẩng mặt lên và trở về với chính cô của mọi ngày.

Cô cười với vẻ đặc ý và mở miệng.

"Tôi thấy anh rất đúng đắn khi đặt lòng tin vào trí thông minh của tôi. Sau tất cả, tôi có một phương án tuyệt vời đây."

"Sao... Thế nào?"

Ngạc nhiên lẫn mong đợi, anh bất chợt chồm người về phía trước, nhưng Holo tỏ vẻ mặt khó chịu và đẩy anh ra.

"Nếu anh kỳ vọng quá đến lúc không thực hiện được thì gay go lắm..."

Holo dạo đầu như thế, rồi đưa ra đề xuất của mình bằng câu từ hết sức ngắn gọn đến mức không thể ngắn gọn hơn.

Đơn giản và rõ ràng. Đó là nhận xét vừa khớp với phương án đó. Khớp quá mức khiến mắt Lawrence trợn tráo muốn lộn cả ra ngoài.

"Sao nào? Có thể không?"

"Không, tôi chắc mọi người cũng đã nghĩ ra điều tương tự, nhưng thực tế lại không thể. Ít nhiều cũng có cơ sở người đã bị bắt vì thử làm thế rồi."

"Đương nhiên đó là nếu anh nhờ vả nhiều người cùng hợp tác. Anh chắc chắn sẽ chẳng qua nổi trạm đầu tiên."

Phương án mà Holo đã trình bày là buôn lậu vàng. Thêm vào đó, lại bằng một phương pháp rất đơn giản và rõ ràng.

Tuy nhiên, Lawrence không thể tưởng tượng Hiền giả sói Holo lại đề ra một phương thức không có triển vọng và đầy hiểm nguy rình rập thế này.

Đúng như dự đoán, cô nêu ra một cơ sở khiến phương án trở nên khả thi.

"Thề trên chiếc đuôi và đôi tai này, tôi tình cờ biết được một kẻ duy nhất chắc chắn có thể thực hiện phương pháp này. Theo những gì tôi quan sát, kẻ đó không hẳn không làm được. Chắc, thật tình miễn cưỡng lắm mới phải nhờ vả kẻ đó... Vì tôi có thể nhẹ nhàng phóng qua bức tường thị trấn này kia mà. Nhưng trong lúc anh đang điêu đứng, tôi không thể than thân trách phận được."

Đương nhiên Lawrence sớm biết ngay kẻ đó là ai.

Holo đã khẳng định chắc nịch như thế thì chắc chắn sự vụ sẽ cần đến năng lực của người đó.

Nhưng buôn lậu vàng không đơn giản chỉ là có thể lọt qua trạm kiểm soát. Nếu bị phát hiện sẽ không tránh khỏi án tử, nên những người hợp tác phải nhận thức rõ phần thưởng và hiểm họa kèm theo, và hai bên phải có mối quan hệ đủ tin tưởng để nắm giữ đường vận mệnh của nhau.

Ngoài ra còn có nhiều vấn đề nổi cộm khác. Đặc biệt, họ sẽ không tránh khỏi nản lòng trong việc thuyết phục người vận chuyển. Dù có chuộc lại bằng phần thưởng, nó vẫn là một canh bạc nơi người tham gia đặt cược mạng sống vào tay đối phương.

Nhưng giả sử việc buôn lậu vàng có tính khả thi, Lawrence không dư dả đến mức phớt lờ nó. Anh không thể không nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

"Nếu chúng ta nhận được sự hợp tác, liệu việc buôn lậu có thể thành công?"

"Chừng nào mà yếu tố bất ngờ còn chưa xảy ra, mọi chuyện có lẽ sẽ vẫn ổn."

"Hiểu rồi..."

Từ giây phút đó, Lawrence cho vận hành não bộ hết công suất, xem xét những yếu tố cần thiết về vấn đề buôn lậu vàng trong đầu.

Muốn đề nghị buôn lậu, anh phải chi trả một khoản thù lao đặc biệt cho người vận chuyển để bù đắp cho hiểm nguy họ sắp đối mặt và đảm bảo của họ. Và nếu thế, chỉ với ba lumione có trong tay, số vàng buôn lậu được từ thị trấn nào đó sẽ không đủ. Lợi nhuận có thể sẽ bay sạch chỉ bằng việc chi trả thù lao cho đối tác. Hơn nữa, dù Lawrence không trả tiền thưởng, anh cũng khó lòng trả hết số nợ bằng lợi nhuận từ ba lumione vàng buôn lậu. Do buộc phải lôi kéo thêm tiền vốn từ đâu đó.

Holo, người khẳng định có thể vượt qua trạm kiểm soát bằng cách phóng qua tường thành, đã cất công đưa ra phương án thay thế có lẽ vì cô đã nhận ra chuyện này. Nếu họ mời gọi ai đó cung cấp vốn đầu tư, họ sẽ gặp khó khăn trong việc giải thích cách thức buôn lậu. Bên cạnh đó, họ phải tin rằng người đầu tư đồng thời cũng là người tiếp tay buôn lậu và sẽ không phản bội họ. Hơn nữa, vấn đề không chỉ thế này. Vấn đề lớn nhất là Lawrence không còn nhiều thời gian.

Đang đắm chìm trong những suy tư, chợt cảm thấy có gì đó đang kéo tay mình, Lawrence giật mình quay về thực tại.

Anh sớm nhận ra chẳng có gì co kéo anh cả, chỉ là Holo đang cố gỡ những ngón tay đang bấu chặt lấy cô và rút cánh tay của mình ra khỏi tay anh.

"Vậy mấy chi tiết lật vạt anh nghĩ giùm nha. Tôi ngủ."

Óáp, cô khẽ ngáp, đồng thời phẩy chiếc đuôi một cái như thở dài rồi uể oải lê bước đến chiếc giường.

"Sao cơ, cô ngủ á?"

Lawrence thốt lên kinh ngạc vì anh định vay mượn trí thông minh của Holo, nhưng cô đã mau chóng bò xuống bên dưới chiếc chăn lông gián dị, chỉ lộ mỗi khuôn mặt ra và nhìn về hướng anh.

"Tôi không biết rõ về thị trấn. Ngoài lời đề xuất về vàng, tôi không thể động não hơn nữa."

Vậy cũng đúng, Lawrence thừa nhận trong lòng trong khi Holo nở một nụ cười và tiếp lời.

"Hay anh muốn gì khác, muốn tôi ngồi bên cạnh anh chẳng hạn?"

Không vội vàng, Lawrence nhớ lại chuyện diễn tập.

"Ừ, tôi muốn lắm."

"Lạnh lắm, ứ chịu đâu."

Đáp trả thẳng thừng, Holo lập tức rúc đầu vào chăn. Chiếc đuôi lòi ra ngoài trông ấm áp hơn cả chiếc chăn lông, phe phẩy có vẻ hạnh phúc.

Lawrence mỉm cười với niềm vui tuyệt đối không thể nếm trải khi du hành một mình, rồi hít vào một hơi thật sâu.

Ngày mai, nếu anh không làm được gì đó từ lúc mặt trời lên cao cho đến khi xuống núi, tất cả những niềm vui anh có trong đời sẽ trở thành vật tế bị thối đến vùng đất của những vị thần.

Thế nhưng lúc này đây trong tay anh đã nắm giữ một cơ hội. Anh chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài biến nó thành hạt giống và ép nở thành bông hoa thành công.

Ngồi xuống chiếc ghế Holo đã nhắc lên bằng đôi tay mảnh khảnh khi nãy, Lawrence nhặt chiếc túi da nằm dưới sàn nhà suốt từ nãy tới giờ lên.

Tiếng leng keng quen thuộc của những đồng tiền va vào nhau vọng vào trong căn phòng tĩnh mịch.

Lộc cộc lộc cộc. Tiếng xe ngựa chạy trên con đường sỏi đá vang lên. Từ cửa sổ nhìn xuống, Lawrence thấy một toa xe chất đầy rau củ, có lẽ đây là xe ngựa của người thương nhân vào phiên chợ sớm nhất. Sau đó, bóng những người khác cũng lác đác xuất hiện.

Vừa đúng lúc Lawrence nghĩ rằng nhà thờ sắp rung chuông báo hiệu cho bài kinh cầu buổi sớm, thì tiếng chuông của đại giáo đường đã vang vọng lên

bầu trời hừng sáng. Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng tiếng chuông vẫn vọng tới rất to và rõ.

Và trong lúc tiếng chuông kia chưa dứt, những nhà thờ nhỏ nằm rải rác trong thị trấn cũng rung chuông theo như hát bè cho tiếng chuông của đại giáo đường. Một chút náo loạn của buổi sáng.

Người dân của thị trấn có lẽ đã quen với điều này, nhưng với những du khách chỉ quen tai nghe tiếng chim hót lúc bình minh, nó có phần hơi ồn ào. Và với một con sói có đôi tai quá thính không đáng để đem ra so sánh với con người, đó không phải chỉ là hơi ồn ào. Holo gầm gừ bất mãn trước khi đột ngột bật dậy.

"..."

"Chào buổi sáng."

Holo không nói gì, gật đầu với vẻ khó chịu.

"Tôi đói bụng."

Và đó là câu đầu tiên cô mở miệng nói.

"Nếu chúng ta đến quảng trường, có lẽ các quầy hàng sẽ mở sớm thôi."

"Ừm."

Holo đuổi người như một chú mèo trước khi chải mái tóc tơ mềm mượt ngay cả lúc mới dậy bằng đôi tay không.

"Vậy, kết quả sau một đêm suy nghĩ ra sao?"

"Có thể thực hiện."

Không biết có phải do câu trả lời của anh quá thẳng thừng hay không, mà Holo, người vừa chuyển từ chăm sóc tóc sang chăm chút cho bộ lông đuôi yêu thích, giật mình nhìn Lawrence.

"Người như anh mà cũng có thể trả lời thẳng thừng vậy à?"

"Ý cô là sao?"

Dường như Holo cố tình ngoảnh mặt đi nên Lawrence cũng bỏ qua và tiếp tục nói.

"Tuy nhiên, có đến hai rào cản chúng ta phải vượt qua."

"Hai sao?"

"Ngoài người vận chuyển vàng, chúng ta còn phải tìm và thuyết phục người đầu tư vốn mua lại số vàng. Vì ba lumione trong tay tôi không đủ trả thù lao cho người vận chuyển."

Sau khi nghĩ ngợi một chút, Holo hướng ánh mắt nghi vấn về phía Lawrence.

"Vẫn còn một vấn đề nữa, đúng không? Thời gian còn lại của anh chỉ hết ngày hôm nay thôi nhỉ? Thời hạn ngắn như vậy có thể vận chuyển vàng không?"

Quả nhiên, bộ não nhanh nhạy như thế chỉ có ở Hiền giả sói.

Nhưng nếu anh đã mất một đêm để suy nghĩ, thì ngay cả cái đầu của Hiền giả sói cũng không thể tiếp cận đến cảnh giới mà anh đã đạt được.

"Tất nhiên tôi có nghĩ đến phần đó. Tôi cũng cho rằng đây chính là bài toán hóc búa nhất, nhưng không biết nên nói là do tình cờ hay là nhờ phép màu mà tôi đã có chìa khóa giải quyết tất cả vấn đề."

"Hô hô."

Trước nụ cười như người thầy thử thách đệ tử của Holo, Lawrence cũng cười với một chút đắc ý.

"Chúng ta sẽ buộc Thương hội Remelio đầu tư."

Holo hơi nghiêng đầu sang một bên.

Thương hội Remelio là thương hội đang vướng vào tình trạng sắp sụp đổ tương tự Lawrence. Dù vậy, thật khó để tưởng tượng một thương hội cỡ Remelio lại đang chiến đấu cầm chừng để rồi lâm vào tình trạng không một xu dính túi. Chắc chắn họ đang thủ sẵn một số tiền, nung nấu ý chí cho một cú lợi ngược dòng ngoạn mục. Và anh sẽ khiến họ dâng ra số tiền rất quý báu để hỗ trợ cho việc buôn lậu vàng. Chính Thương hội Remelio cũng đang đứng trước bờ vực đổ nát, nên nếu anh đề xuất một kế sách bí mật có thể tiến hành trót lọt buôn lậu vàng thì chắc chắn họ sẽ bước sang ngồi chung một chiếc thuyền với ta.

Bên cạnh đó, chuyện quan trọng ở đây chính là việc buôn lậu vàng cực kỳ nhạy cảm với việc tuần tin. Tức là một khi việc buôn lậu được đề xuất và họ đã đồng ý leo lên thuyền, nhưng Lawrence lại bị bắt giữ và đi đến bước đường phá sản trước thì điều đó sẽ gây bất lợi cho họ. Người sắp đi vào chỗ chết không cần phải ngại ngần gì nữa. Chỉ cần Lawrence bảo Thương hội Remelio đang lập kế hoạch buôn lậu thì Thương hội Remelio sẽ vĩnh viễn đánh mất cơ hội lợi ngược dòng hồi sinh.

Do đó, Thương hội Remelio không còn lựa chọn khác ngoài trì hoãn việc thu hồi nợ của Lawrence.

Để phòng việc bị tuần tin, Lawrence cũng không còn cách nào khác ngoài lôi kéo họ làm tòng phạm của anh.

Đó là điểm mà Lawrence mất một đêm mới nhìn ra được.

"Tuy nhiên, trong mọi trường hợp, chúng ta đều không có thời gian."

Vấn đề lớn nhất hiện tại là đây.

"Ừm, nếu vậy thì ăn sáng xong chúng ta đi ngay nha?"

"Ăn sáng?"

"Có thực mới vực được đạo, đúng không?"

Nghe Holo nói thế, Lawrence mới nhận ra anh chẳng có gì trong bụng từ trưa hôm qua, nhưng không biết do thức trắng đêm hay do công việc căng thẳng đang chờ đợi phía trước mà anh không cảm thấy thèm ăn cho lắm.

Nhưng Holo đã nhanh chóng nhảy xuống giường, quần áo choàng quanh eo làm vấy, nhanh tay đội chiếc khăn tam giác lên đầu và đồng dục tuyên bố.

"Thịt là tốt nhất!"

Dù thể chất của Lawrence có tuyệt vời đến mấy, anh vẫn nhăn mặt khó chịu với đề xuất ăn thịt vào buổi sáng.

Sau khi dùng xong điểm tâm tại một gian hàng, Lawrence và Holo đi bộ đến thăm Thương hội Remelio lần nữa. Tuy nhiên, vì họ đi bộ thay vì đi xe ngựa nên lần này họ viếng thăm từ cửa trước.

Quả nhiên vì cửa trước là mặt tiền xoay mặt ra đường cái nên trông tình trạng không khác với bình thường, nhưng khi anh đẩy cánh cửa không có treo biển "đang chuẩn bị" hay "đang kinh doanh" bước vào trong, cái mùi không khí đặc trưng của một thương hội đang trực tiếp đối mặt với việc kinh doanh khó khăn kích thích khoang mũi Lawrence.

Đây rõ ràng là một thứ gì đó khác hẳn với bầu không khí của một buổi sáng đầy hi vọng. Tuyệt vọng đang lăm le dòm ngó, và sự nôn nóng giống như cơn đói, chúng là hơi nóng lan tỏa khắp nơi. Chỉ vì sự hiện diện hay vắng mặt của đồng tiền mà bầu không khí của một thương hội có thể thay đổi đến vậy.

"Ừmm, xin cho hỏi ngài là ai?"

Trong số những người có bộ mặt cứng đờ, nhìn chăm chăm vào những vị khách đột ngột xuất hiện vào sáng sớm, một người đàn ông trung niên tương đối điềm tĩnh cất giọng lịch sự với họ. Thân hình ông gầy gò, có lẽ vốn dĩ đã thế.

"Tôi tên là Lawrence, đã đến đây vào hôm qua. Tôi muốn diện kiến và nói chuyện với ngài Remelio."

"Tôi hiểu rồi ạ. Xin mời đi lối... À, thất lễ quá, còn vị đồng hành cùng ngài là?"

"Cô ấy là người học việc của tôi. Vì thuận tiện nên tôi cho cô ấy ăn mặc như một cô gái thành thị, nhưng cô ấy là một người rất kì vọng sẽ được xưng tên như một nữ thương nhân trong tương lai gần. Tôi muốn cô ấy được ngồi chung nghe chuyện để tham chiếu cho tương lai."

Lawrence tuôn ra lời nói dối vĩ đại không chút ngập ngừng nên đối phương cũng gạt gù tưởng thật. Nữ thương nhân khá hiếm nhưng những cô gái có mục tiêu làm nữ thương nhân không hẳn là hiếm.

"Vậy xin mời các vị đi lối này."

Lawrence tiến vào sâu trong thương hội theo sự hướng dẫn của người đàn ông, Holo cũng đi theo sau. Những người thương nhân ngồi trong phòng làm việc tăng một nỗi quăng thâm bên dưới đôi mắt đỏ ngầu. Có lẽ giống với

Lawrence cho đến ngày hôm trước, họ đã thức trắng mấy ngày liền, lao tâm khổ tứ tìm ra mọi cách huy động tiền.

"Xin hai vị đợi ở đây."

Lúc này họ đã được đưa đến một căn phòng nằm trên lầu ba. Đây có lẽ là căn phòng thường được sử dụng cho những buổi thương thảo về các mặt hàng có giá trị cao như gia vị hoặc đá quý.

Chiếc ghế mà Lawrence đặt mông lên không phải là chiếc ghế cứng được căng vải đơn thuần, mà là một chiếc ghế bành với đệm da và được dồn bông đường hoàng bên trong.

"Ngài Lawrence, đúng không ạ? Tôi xin mạn phép hỏi ngài đến thăm thương hội của chúng tôi hôm nay là có việc gì?"

"Xin ngài chuyển lời giúp là tôi muốn bàn về phương pháp có thể giải quyết nợ của tôi với thương hội bên ngài, và tùy theo trường hợp mà có thể giúp thương hội của ngài trả dứt điểm số nợ."

Không nao núng và uy nghiêm, Lawrence nói và nhìn thẳng vào mắt người đàn ông. Người đàn ông đứng như trời trồng, mắt mở to. Sau đó, ông xoáy ánh mắt nghi hoặc về phía Lawrence. Có lẽ ông đang tự hỏi có phải anh là loại cướp biển leo lên một chiếc thuyền thương hội đang gặp khủng hoảng để mút đến tận cái xương cuối cùng hay không.

"Sự nghi ngờ của ngài là điều dễ hiểu. Chính vì vậy mà tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với ngài Remelio."

Và rồi dường như xấu hổ vì bị nhìn thấu, người đàn ông bối rối cúi đầu nói "tôi sẽ truyền lời lại cho ông chủ", rồi bước ra khỏi phòng.

Lawrence chắc chắn tám mươi đến chín mươi phần trăm là Remelio sẽ

đớp mồi, vì không có chút giả dối nào trong những lời anh sắp nói ra. Những kẻ viếng thăm thương hội sắp phá sản toàn là lũ kèn kèn đề nghị thanh lý tài sản. Bọn thương nhân muốn khôi phục càng nhiều càng tốt số tiền chúng đã gửi vào con thuyền sắp chìm sẽ tập trung lại như lũ quỷ chết đói. Trong số ấy, nếu có người đong đưa miếng mồi chỉ cách lợi ngược dòng ngoạn mục, Remelio không thể không đớp lấy.

Kế hoạch buôn lậu vàng mà Holo trình bày có khả năng mang lại lợi nhuận dư sức quét sạch số nợ khổng lồ mà Thương hội Remelio đang gánh, chứ đừng nói đến khoản nợ nhỏ bé của Lawrence. Từ việc trả dứt điểm số nợ, tùy theo trường hợp mà còn có thể sinh thêm lợi nhuận.

Tuy nhiên, kế hoạch Holo nghĩ ra sẽ chẳng bao giờ thành công nếu trước mắt họ không lôi kéo được sự tham gia của Thương hội Remelio.

Hơn nữa, nếu sự việc bị bại lộ, người tham gia không thể tránh khỏi bị tử hình. Đặc biệt, các thành viên của Thương hội Remelio cùng với họ hàng gia quyến sẽ mãi mãi không thể sinh sống ở thị trấn này được nữa. Hiểm nguy đó cũng chực chờ vồ lấy.

Tuy nhiên, nếu người của thương hội cứ ngồi chờ chết thế này thì kết cục cũng chẳng thay đổi là bao. Nếu đã thế thì chi bằng họ đặt cược ván này. Và sau khi Lawrence trả hết nợ cho thương hội, họ có thể cho vay trên quy mô lớn không tưởng.

Khủng hoảng càng nghiêm trọng thì lợi ích khi lợi ngược dòng càng khủng khiếp.

Giống với vụ ở Poroson, chủ Thương hội Latparron đã bị Lawrence ép chấp nhận giao dịch vì bị nhìn thấu thủ thuật lừa đảo.

Nhớ đến chuyện đó, Lawrence khẽ cười cay đắng, nhưng chuyện đã qua

cứ để nó lại quá khứ, chuyện lúc này là nhìn về tương lai.

Lawrence buộc phải thuyết phục Thương hội Remelio chơi canh bạc này. Đó là ngọn núi đầu tiên anh phải vượt qua. Vừa hít thở thật sâu và chỉnh lại dáng đứng cho thẳng thớm, Lawrence cảm giác có một ánh mắt đang chiếu vào mặt mình nên anh nhìn về hướng đó. Chẳng có ai khác trong phòng ngoại trừ Holo.

"Có tôi bên anh mà."

Holo nhếch mép để lộ chiếc nanh. Đó là nụ cười không hề sợ hãi mà anh có thể trông cậy.

"Ừ."

Lawrence đáp trả ngắn gọn. Lòng tin của anh tỷ lệ thuận với độ gọn ghẽ của câu chữ. Mỗi quan hệ thân thiết nhất sẽ không cần đến một hợp đồng dài dòng văn tự, chỉ một cái bắt tay là quá đủ.

Và rồi, có tiếng gõ vào cánh cửa.

Cánh cửa mở ra và bóng dáng Hans Remelio trông tiều tụy không thua gì Lawrence xuất hiện tại đó.

"Ngài có chuyện quan trọng cần thảo luận?"

Bước đầu trong kế hoạch đã được thực hiện.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương V

Trước mắt Lawrence chỉ việc trình bày rõ ràng mục đích, không cần đến những thủ thuật tinh vi.

Đúng như dự đoán, mắt Remelio trợn tráo và ông thốt lên "không thể nào".

"Có thể nào đấy."

Nhưng ngay khi Lawrence nói ra điều đó, dường như biểu cảm thông thường của người thương nhân điều hành thương quán tại Ruvinsheigen cuối cùng cũng quay lại trên gương mặt Remelio. Ông nhếch mép khinh miệt, ngã người ra lưng ghế.

"Tôi hiểu việc trả nợ rất khó khăn, nhưng tôi cũng mệt mỏi lắm khi phải nghe ba cái chuyện tầm phào như thế này."

Remelio nhồm người định đứng dậy như thể không muốn tốn thời gian vô ích, nhưng Lawrence đã kịp chặn lại bằng cách tiếp lời.

"Chắc chắn có người đã thử buôn lậu bằng cách này trong quá khứ. Và họ đã bị bắt."

"Nếu ngài đã hiểu thì buổi nói chuyện của chúng ta sẽ kết thúc tại đây. Những ai đang đứng trước bờ vực phá sản dễ ngộ nhận kế hoạch khinh suất là hoàn hảo lắm."

Có lẽ câu nói vừa rồi một nửa Remelio dành cho chính mình, nhưng Lawrence vẫn tiếp tục không nản lòng.

"Nhưng nếu giao phó việc buôn lậu vàng cho người có kỹ năng điều luyện thì sao?"

Sau khi dán mắt vào Lawrence, Remelio ngừng nhồm dậy.

"Kế hoạch mà ngài đang đề nghị là không có khả năng thực thi. Nếu hỏi tại sao thì lý do chính là người đồng nghiệp có kỹ năng điều luyện mà ngài nói dù không tự bỏ công sức buôn lậu vàng thì cũng chẳng hợp tác với chúng ta vì đã quá no đủ. Còn nếu ngài định mang kẻ đó từ bên ngoài vào thị trấn thì ngài nên từ bỏ ý định đó đi. Kiểu buôn lậu như thế không bao giờ chấm dứt nên những thương nhân không đăng ký thường trú tại thị trấn sẽ bị kiểm tra rất gắt gao."

Một khi ông đã đưa ra lời phản biện tức là đang ấp ủ kỳ vọng.

"Nếu có một nhân tài kỹ năng điều luyện nhưng không kiếm được tiền thì sao?"

"Nếu hẳn ta có kỹ năng sẽ không khó tìm việc ở thị trấn này. Dạng người như thế luôn luôn thiếu hụt."

Remelio ngồi xuống, chờ đợi phản biện của Lawrence.

Biểu cảm trên gương mặt đó hơi giống với nét mặt của Holo tối qua.

Khuôn mặt của người dù đang phản biện, nhưng lại mong chờ đối phương phản biện lại phản biện của mình, muốn từ bỏ nhưng không thể từ bỏ.

Lawrence hít một hơi thật sâu.

"Nếu có một người kỹ năng tốt, tuy có việc ở thị trấn nhưng lương thấp và

đang cần tiền thì sao Quan trọng hơn là người đó đang có bất mãn với chủ thuê. Chủ thuê của nhân tài tôi quen biết là nhà thờ. Và buôn lậu vàng là hành vi chống lại nhà thờ. Nếu chúng ta đề nghị buôn lậu vàng, một công việc không những kiếm được tiền mà còn gửi sự trả thù nho nhỏ đến nhà thờ, chắc chắn người đó sẽ mắc câu. Hơn nữa, khả năng phản bội cũng rất thấp. Lý do là người đó đang ôm một cảm xúc tiêu cực dành cho nhà thờ, chủ thuê của mình."

"S-Sao lại có chuyện thuận tiện như thế..."

"Đó là khi việc kinh doanh có thể kiếm được nhiều lợi nhuận nhất. Tôi nói có sai không?"

Chỉ mỗi bạn có thể cung ứng hàng vào lúc mùa thu hoạch thất bát. Bạn định ninh đã mua phải trang trí lỗi thời nhưng chúng lại đang rất thịnh hành ở thị trấn khác. Hầu hết các khoản lợi nhuận lớn không tưởng thường đến từ sự tình cờ không ngờ nhất.

Khuôn mặt Remelio méo xệch.

Ông muốn tin, nhưng không thể tin tưởng trọn vẹn được.

"Nếu tôi nêu tên nhân vật này, tôi nghĩ ngài sẽ chấp nhận."

"N-Nếu vậy thì sao các người không buôn lậu với nhau? Cắt công đến chỗ tôi để giảm phần lợi nhuận chẳng phải rất là sao?"

Sau khi đưa ra đề tài buôn lậu, Lawrence bắt đầu hướng đến phần thân của vấn đề. Anh đưa ra lập luận về vấn đề khả thi hay bất khả thi và bảo vệ chúng.

"Có hai lý do khiến chúng tôi không thể làm chuyện đó. Thứ nhất, thời hạn hoàn trả khoản vay mà tôi nợ thương hội này là đến cuối ngày hôm nay.

Chắc chắn thương quán sắp gánh nợ thay cho tôi sẽ bắt giữ tôi khi mặt trời lặn. Lý do thứ hai là tiền trong tay tôi chỉ có từng này."

Lawrence đặt túi da chứa những đồng xu quý báu lên bàn, tháo dây và đổ những đồng tiền bên trong ra.

Những đồng tiền bạc và đồng tiền vàng trộn lẫn vào nhau, tổng cộng ba lumione.

Chúng lấp lánh trong mắt Remelio, người đang đối mặt với nguy cơ phá sản giống Lawrence.

"Tôi có ba lumione. Nếu ngài thắc mắc làm thế nào mà tôi kiếm được số tiền này, ngài cứ thử hỏi những thương hội khác sẽ biết."

Remelio hít một hơi thật sâu trước câu nói đó. Người ở địa vị như Remelio chắc chắn sẽ biết ngay Lawrence làm cách nào để gom được số tiền.

"Đây thực sự là tất cả những gì tôi có. Tôi sẽ dùng nó làm tài sản thế chấp và mong ngài tin những gì tôi nói. Và..."

Lawrence chồm người về trước, nhìn thẳng vào mắt Remelio và nói.

"Tôi muốn thương hội bên ngài tạm hoãn thu hồi nợ của tôi, đồng thời cấp vốn đầu tư mua vàng để buôn lậu."

Mồ hôi tuôn chảy trên khuôn mặt tiều tụy của Remelio, những nếp nhăn gom lại ở cằm ông.

Lý do ông không phủ nhận ngay lập tức là vì số vốn ông có chỉ đủ để đầu tư.

Và kỳ vọng ông có cũng chỉ đủ để muốn đầu tư. Lawrence tự hỏi liệu anh có nên thúc thêm một chút nữa không nhưng anh sợ nếu thúc ép quá nhiều sẽ

khiến đối phương dấy lên nghi ngờ không mong muốn.

Buôn lậu vàng mang lại số lợi nhuận khổng lồ nhưng kèm theo đó là hiểm nguy khôn lường. Hơn nữa, xét theo tình trạng hiện tại của Thương hội Remelio, bất cứ giao dịch nào đòi hỏi họ phải đầu tư vốn đều có thể bị xem là lừa đảo.

Thực tế, chắc chắn rất nhiều kẻ có ý định đánh chìm một con tàu đang thoi thóp để kiếm lời đã đến đây. Dù Remelio có ngờ vực cũng không có gì lạ.

Do đó, Lawrence lựa chọn từ ngữ cẩn thận và định tiếp lời.

Trong khoảnh khắc đó...

"Ngài chủ thương hội!"

Holo mở miệng.

Giật mình, Remelio đưa mắt về phía Holo, chớp mắt như thể vừa nhận ra có người đứng đó suốt từ đầu đến giờ.

Lawrence cũng nhìn Holo bằng ánh mắt tương tự, nhưng cô chỉ cúi nhìn sàn nhà.

"Liệu ngài có dư dả thời gian để do dự không?"

"Cái..."

Remelio bậm môi trước câu nói có phần khiêu khích lẫn đe dọa đó. Tùy theo trường hợp mà phương pháp như thế có thể đem lại kết quả tốt, nhưng quả nhiên lúc này phương pháp đó sẽ dẫn đến kết quả ngược lại.

Không xong rồi, suy nghĩ ấy vụt lóe lên trong đầu Lawrence. Anh định

ngăn Holo lại, nhưng...

"Hình như vừa nãy lại một người nữa cuốn gói khỏi đây, nhưng những kẻ còn nấn ná liệu có tốt lành gì?"

Trước ánh mắt sắc bén cùng lời nói gai góc của Holo, Remelio cứng người, nét mặt như thể vừa nuốt phải hòn đá.

"Tôi có đôi tai nhạy lắm, chuyện bí mật gì cũng nghe thấu. Ông có muốn tôi lặp lại nội dung tác chiến mà đám thuộc hạ của ông đang lập ra để cùng nhau tẩu thoát bên dưới căn phòng này không?"

"Ừ-Ừ..."

"A, lại một người ra đi. Cứ thế này thương hội sẽ..."

"Xin dừng lại cho!"

Remelio ôm đầu thét lên.

Holo nhìn chăm chăm vào Remelio bằng khuôn mặt vô cảm như thể chẳng màng đến làn gió nhẹ nhàng xoa đôi gò má.

Lawrence một nửa cảm thông với Remelio. Thương hội giống như một chiếc thuyền. Nếu có một cái lỗ dưới đáy thuyền và không có hy vọng vá được nó thì thuyền viên chắc hẳn sẽ bỏ mặc mệnh lệnh của thuyền trưởng mà tháo chạy.

Tuy nhiên, anh hiểu vì sao Holo cố tình chọc ngoáy vào chỗ đó. Vì cô đặc biệt nhạy cảm với hai chữ cô độc.

Cô ắt hẳn hiểu được nỗi khổ đau của Remelio.

"Ngài Remelio."

Lúc này đã hiểu được ý đồ của Holo, Lawrence chớp lấy thời cơ nói bằng tông giọng nhẹ nhàng.

"Tôi muốn ngài nhận lấy ba lumione, tất cả số tiền tôi kiếm được, làm tài sản thế chấp và chấp thuận giao dịch thu mua vàng. Tôi tình cờ biết được một nhân tài có khả năng buôn lậu. Chỉ cần được nhận đủ thù lao thì đây là một người hoàn toàn đáng tin cậy. Và một thương hội như thương hội của ngài chắc hẳn có đường dây tiêu thụ vàng nhập lậu. Ngài Remelio thấy thế nào? Nếu ngài chịu chờ đợi khoản vay của tôi, và cho tôi một phần xứng đáng, tôi muốn tiến hành buôn lậu vàng cùng với điều khoản hoàn toàn không hề bất lợi cho ngài."

Lawrence ngừng một nhịp.

"Ngài thấy thế nào?"

Remelio vẫn ôm đầu, cúi gằm mặt.

Lời nói của Lawrence có sức cảm dỗ còn mãnh liệt hơn cả rượu nho, chúng rót vào tai, chúng lọt vào tim Remelio. Dù vậy, ông vẫn không ngẩng mặt lên.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Mọi thứ đều im lặng như toàn thể thương hội đang chú tâm vào hành động của Remelio.

"Ngài Remelio."

Lawrence cất lời như định nói lại lần nữa.

"Tôi hiểu rồi..."

Remelio ngẩng đầu lên, khuôn mặt ông gầy guộc và ở nơi đó có đôi mắt

bập bùng ánh lửa.

"Tiến hành thôi!"

Lawrence bật dậy khỏi ghế theo phản xạ và chìa tay ra.

Đôi bàn tay của hai con người đang gánh trên vai hai chữ phá sản chạm vào nhau.

"Mong Chúa sẽ tha thứ cho chúng ta."

Sau khi thỏa thuận xong vai trò và thù lao liên quan đến việc buôn lậu với Thương hội Remelio, Lawrence và Holo đến trước một nhà thờ nhỏ nằm ở phía Đông Ruvineigen. Tổ chức Giáo hội cho rằng càng đi lên cao càng được tiếp cận gần hơn với Chúa nên độ lớn của chuông và cách trang trí của tòa nhà được quyết định nghiêm ngặt bởi thứ bậc của nhà thờ đó.

Nhà thờ mà Lawrence và Holo đến thăm nằm ở nửa dưới hệ thống phân nấc. Cách trang hoàng của nó không phải quá sơ sài, nhưng xét ra khá đơn giản so với thị trấn Giáo nội Ruvineigen này.

Thời khắc vừa đúng chính Ngọ nên buổi lễ ban trưa đang diễn ra bên trong nhà thờ.

"Mà nè."

Holo ngồi trên thềm đá trong lúc nghe bài thánh ca ca ngợi Đức mẹ đồng trinh Maria, và đột ngột lên tiếng.

"Anh có tự tin lừa được cô nhóc vào tròng không đó?"

"Đừng có bôi xấu người khác nhé."

"Tôi nói sai gì nào?"

Holo hỏi với vẻ khoái trá. Lawrence nhìn mặt, vẫn dăm dăm nhìn về phía trước khi đáp lại.

"Cô không thay đổi gì nhiều nhỉ."

Holo khẽ cười khúc khích.

Hai người ngồi ở lối vào nhà thờ này bởi vì họ có việc cần nói với cô gái chăn cừu Norah. Họ không biết Norah được nhà thờ nào chăm sóc, nhưng số nhà thờ thuê nữ chăn cừu rất ít nên chẳng mấy chốc họ đã tìm ra.

Và một khi đã bỏ công tìm Norah đến thế, đương nhiên họ không ở đây để nói chuyện trên trời dưới đất với cô.

Họ đến để nhờ vả Norah đóng một vai trò quan trọng trong kế hoạch buôn lậu, đó là vai trò người vận chuyển.

Nhưng Norah không rơi vào nguy cơ sụp đổ tài chính như Lawrence và Thương hội Remelio. Và hành động mời cô tham gia kế hoạch buôn lậu vàng trong tình cảnh như thế chẳng khác nào lừa đảo.

Buôn lậu vàng là đặt cược mạng sống của chính mình, nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ lợi ích nào có thể đem ra so sánh với sinh mạng. Quả nhiên, lừa đảo là từ ngữ thích hợp trong trường hợp này.

Tuy nhiên, Norah sở hữu hai thứ không thể thiếu trong kế hoạch buôn lậu vàng; đó là kỹ năng của một người chăn cừu như cô và chỗ đứng của cô trong thị trấn này.

Hơn nữa, Lawrence tự tin rằng Norah chắc chắn sẽ trở thành đồng lõa với họ.

Lương tâm của Lawrence có chút cắn rứt khi phán định trái tim con người

như một loại hàng hóa trên thị trường, tất nhiên nếu đối phương là một thương nhân thì anh không cần phải nường tay nhưng đối phương lại là một người chần cừ vô tội. Dù vậy, đôi mắt sắc sảo của người thương nhân trong Lawrence vẫn đang bám chặt lấy điểm mấu chốt này.

Không những là một người chần cừ - nghề bị kì thị thuộc về những kẻ dị giáo - Norah còn là một cô gái - giới tính dễ bị phán là tay sai của quỷ dữ rập tâm ôm những kế hoạch đen tối. Không khó để đoán được nhà thờ thuê Norah làm việc không phải vì lòng tốt, mà vì mục đích giám sát cô. Đó có thể là nguyên nhân trông biểu cảm trên gương mặt cô trái ngược với lời nói khi cô đề cập đến chuyện nhà thờ giao việc chần cừ cho mình.

Ngoài ra, Norah từng nói muốn kiếm tiền để trở thành một thợ may, nhưng Lawrence không cảm nhận được tính tham lam từ trong nhân cách của cô gái đó. Dù vậy, cô sẽ không tài nào dư dả bằng cách kiếm thêm thu nhập từ việc hộ tống. Anh có thể hiểu nếu cô ghét tiếp xúc với môi trường lao động khắc nghiệt tương đương.

Dù làm công việc chần cừ cực khổ và khắc nghiệt đến thế nhưng cô không thể chắt chiu được chút tiền nào, và nó chẳng thể trở thành lý do để cô vui mừng đón chào bình minh. Vì trong đầu cô đầy ắp suy nghĩ ngày mai sẽ kéo dài đến vô tận, cùng nỗi khổ sở và nỗi đắng cay đến thiên thu.

Vào lúc đó, Lawrence sẽ đề xuất kế hoạch buôn lậu vàng với cô, thay vì phải góp nhặt từng chút tiền ít ỏi, giờ đây cô có thể trong một lần ẵm trọn một số tiền đủ để cô không phải lo lắng cho cuộc sống trước mắt chứ đừng nói đến phí gia nhập công đoàn, tất nhiên, việc này có kèm theo nguy hiểm nhưng làm sao cô có thể bỏ lỡ cơ hội đáng giá ngàn vàng này. Đó là cách Lawrence sẽ gạ gẫm Norah.

Không hẳn là anh cưỡng ép cô tham gia nên xét ra đó không phải là hành động xấu, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn sôi sục dâng trào trong lòng Lawrence

vì anh biết đây là một giao dịch lợi dụng tình thế nghiệt ngã của cô.

Chính vì lẽ đó, việc này không thể nhờ ai khác ngoài Norah.

Chuyện Norah là một người chăn cừu tay nghề rất khá, nhưng lại dẫn đàn cừu nhỏ đi chăn thả ở nơi vắng người thường có sói lớn vờn, thêm chuyện cô đang ôm mối bất mãn trong lòng với nhà thờ, chủ thuê của cô và chuyện cô mong muốn có tiền để theo đuổi giấc mơ, tất cả sự thật đó như điều kiện tuyệt vời do Chúa trời sắp đặt sẵn để làm nên thành công cho kế hoạch buôn lậu của Lawrence. Anh dám khẳng định không có nhân tài nào tập hợp đầy đủ điều kiện tốt hơn Norah.

Tuy nhiên, Lawrence thở dài. Quả nhiên thuyết phục cô vẫn là nhiệm vụ nặng nề đối với anh.

Trong lúc đang đắm chìm trong dòng suy tư ấy, đột nhiên anh cảm nhận được ánh mắt của Holo. Liếc nhìn qua, anh thấy một nụ cười như ngao ngán hiện lên trên gương mặt cô.

"Anh đa cảm thật đó."

Đó cũng là câu cô đã nói hôm qua. Quả thật có lẽ anh hơi đa cảm so với một người thương nhân. Trong số những thương nhân, có cả người sẵn sàng đánh đổi hạnh phúc của gia đình để lấy tiền.

"Nhưng, sao cũng được."

Holo đứng dậy, ngắm nhìn đường phố của thị trấn không ngủ và tiếp lời.

"Nhờ thế mà tôi mới có chuyến hành trình thoải mái như vậy."

Sau khi bình thản nói ra lời đó, cô bước lên hai bậc thềm đá, đứng cạnh Lawrence.

"Tôi sẽ đỡ dành cô nhóc thay cho anh. Tôi muốn có ích với anh một chút."

Holo nói cùng một nụ cười mỉm trên môi, nhưng Lawrence không cảm thấy có chút hào hứng nào trong giọng điệu của cô.

Nghĩ đoạn, anh nhìn sang bên cạnh dò xét, và đúng như anh dự đoán, đôi mắt Holo hơi sụp xuống.

Lawrence tự hỏi phải chăng vì đang đứng trước con phố nhộn nhịp này nên vóc dáng của Holo nhỏ bé hơn bình thường.

"Sao vậy, cô vẫn bận lòng chuyện hôm qua à?"

Holo lắc nhẹ đầu nhưng không nói gì. Không có lời nói dối nào dễ dàng nhận ra hơn thế này.

"Nếu cô không dồn ép Remelio trong buổi thương thảo lúc này, không biết mọi sự đã trở nên thế nào rồi. Như vậy là cô đã giúp ích cho tôi lắm rồi đấy."

Holo khẽ gật đầu, có lẽ đã chấp nhận sự thật trong lời nói của anh, nhưng cô vẫn không chịu ngẩng mặt lên.

Lawrence xoa nhẹ đầu Holo trước khi rút tay lại và nói.

"Tôi sẽ tự nói chuyện với Norah. Đó là lỗi của mình tôi khi lóa mắt vì lòng tham và chộp lấy số hàng rẻ giá. Thật lỗi bịch khi để cô thay thế chỉ vì bản thân cảm thấy nặng nề."

Những lời anh vừa nói một nửa là để động viên Holo, nhưng một nửa còn lại là để tự chế giễu và tự kiểm điểm chính mình. Nội dung của chúng hoàn toàn là sự thật.

"Hơn nữa, đến cả chuyện thế này mà cũng mượn tay cô, thật không biết

sau này tôi sẽ lợi dụng cô đến mức nào."

Sau đó, anh nhún vai, mất một nhịp Holo mới ngẩng mặt lên và khẽ cười kèm một tiếng thở dài.

"Chắc, tôi định để anh mắc nợ tôi lần này rồi sẽ bắt đền bù lại sau, vậy mà."

"Xém chút là sập cái bẫy tinh vi rồi."

Lawrence hài hước nói, còn Holo gác tay lên trán.

"Có lẽ. Nhưng anh đang dính một cái bẫy to hơn nữa kia. Tôi không sẵn một con thỏ đã mắc bẫy đâu nha. Nó quá yếu ớt."

"Cô có biết người ta dùng những con thỏ yếu ớt trông như đang mắc bẫy làm mồi để bẫy sói không hử?"

"Tốt nhất là lúc đi đặt bẫy đừng có run bắn khi nghe tiếng sói tru nha. Nếu không sẽ chẳng lắp bẫy được đâu."

Lời qua tiếng lại đầy tính khiêu khích thế này là cách đùa giỡn quen thuộc của họ.

Lawrence lắc đầu cười, cảm thấy cuộc đối thoại của họ thật ngớ ngẩn, còn Holo không kìm nổi nữa mà phá lên cười nắc nẻ.

"Dù sao thì thương nhân cũng giống như lưỡi kiếm. Nếu không thẳng sẽ trở nên vô dụng, vì sẽ gãy ngay lập tức."

Lawrence thì thầm như nói với chính mình và ngược nhìn lên bầu trời như thể tìm kiếm tiếng chuông vừa đúng lúc ngân vang.

Bầu trời trong xanh tuy gợn chút mây nhưng vẫn rất đẹp. Hướng mắt về

phía Đông, anh nhìn thấy một vài đám mây trắng.

Có lẽ trời sẽ đẹp cả ngày hôm nay. Trời đẹp thì việc kinh doanh cũng suôn sẻ.

Nghĩ đến đó, Lawrence nghe thấy âm thanh của gỗ rên rỉ phía sau lưng. Cạch, cạch, cạch, tiếng cửa nhà nguyện mở ra. Cả hai cùng lùi ra xa cửa một chút, đứng nép ngay góc bậc thềm đá. Những con chiên vừa kết thúc buổi lễ lập tức ủa ra khỏi nhà nguyện, bước xuống thềm đá trong vẻ mặt tràn đầy sự thanh thản sau khi kết thúc việc xưng tội. Bọn họ chia năm xẻ bảy, phân tán ra các hướng để tiếp tục những việc còn dang dở của ngày hôm nay. Đó là quang cảnh lặp đi lặp lại ngày qua ngày.

Cuối cùng, dòng người đã bắt đầu thưa thớt.

Có một thời người ta kháo nhau rằng sau buổi lễ, người ở lại nhà thờ muộn nhất là người có đức tin sâu sắc nhất, cho đến khi linh mục nổi giận với bất cứ ai nấn ná lại nhà thờ, gần đây chuyện ấy không còn xảy ra nữa.

Tuy nhiên, nhanh chóng bay ra khỏi nhà nguyện ngay khi kết thúc buổi lễ cũng không phải là hành động tốt.

Kết quả là những người thuộc ngành nghề dễ bị nhà thờ để mắt như hàng thịt, thợ thuộc da và một vài nghề khác sẽ rời khỏi nhà thờ chậm hơn.

Nghề chăn cừu được tính là một trong những ngành nghề đáng ngờ nên quả nhiên cô gái chăn cừu thuộc tốp đi ra sau cùng. Nhìn ánh mắt cụp xuống cùng bộ dạng nhỏ bé bước ra, Lawrence có thể đoán được nhà thờ không phải là nơi tịnh tâm dành cho cô.

"Xin chào!"

Tiến tới trước mặt Norah, Lawrence cố hết sức nở nụ cười thân ái. Sở dĩ

anh có thể cười hoàn hảo thế này vì đây là một phần của cuộc thương thảo.

"Ồ, a... A-Anh Lawrence và chị... Holo?"

Sau khi ngấn người một chút, Norah nhìn Holo, sau đó lại đảo mắt về Lawrence.

"Chúng ta có thể tình cờ gặp nhau trước nhà thờ thế này chắc chắn là ý của Chúa."

Lawrence nói kèm theo hành động huơ tay hơi khoa trương. Norah dường như nhận ra gì đó rồi cười khúc khích.

"Ngay cả tôi cũng không bị lừa đâu ạ."

"Thế thì may quá. Vì tôi nghe nói gần đây có người uống quá nhiều máu thánh trong nhà nguyện."

"Máu thánh" là từ chỉ rượu nho. Nếu anh đề xuất chuyện này trong lúc cô đang say, có khả năng cô sẽ chấp nhận tại chỗ, nhưng cũng có thể cô sẽ từ chối hoặc trở nên sợ hãi tột độ. Nếu vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa nên thật may cho anh là Norah tỉnh táo.

"Tôi không thể uống nhiều rượu nên hầu như không nhấp môi."

Sau khi cười ngượng ngùng, Norah lảng mắt đi như thể đang hồi hộp. Có lẽ cô cho rằng mình sắp được liên lạc đề nghị công việc hộ tống.

Do đó, Lawrence không ngần ngại sử dụng kỳ vọng của cô.

"Thực ra tôi muốn nhờ vả chuyện liên quan đến công việc."

Khuôn mặt cô bỗng nhiên bừng sáng, đến mức anh tưởng như sắp nghe thấy âm thanh của nó bật thành tiếng.

"Nói chuyện ở nơi như thế này không tiện lắm, chúng ta đến quầy hàng nào đó nhé."

Lawrence không bảo đến quán rượu bởi vì hành động đó quá phô trương nếu họ đi vào giờ này. Cuộc thương thảo bí mật nên được thực hiện ở nơi náo nhiệt như quảng trường và vào buổi sáng là tốt nhất.

Norah ngoan ngoãn gật đầu. Khi Lawrence bước đi, Holo đi bên phải còn Norah đi theo phía sau ở phía bên trái anh.

Cả ba rảo bước trên con đường huyền ảo và nhộn nhịp, len qua dòng người đến trước quảng trường.

Quảng trường vẫn không thay đổi, náo nhiệt như ngày hội, nhưng may sao cả ba tìm được một chiếc bàn còn trống tại một quầy bia và Lawrence gọi phần bia cho ba người. Loại bia Ale rẻ hơn, nhưng có Norah đi cùng nên anh không gọi loại này.

Cách phục vụ rất nhanh nhẹn nhưng có phần thô lỗ. Lawrence trả vài xu đồng lẻ cho ba vại bia vừa được bê ra rồi cầm lấy một vại.

"Mừng hội ngộ!"

Cộp, tiếng những vại bia cụng vào nhau vang lên rõ to.

"Vậy, Norah này. Cô từng nói có thể đi đến Lamtra nhỉ?"

Lawrence đột ngột cắt ngang bằng chuyện công việc, nên Norah - người chưa nhấp môi chút bia nào - lập tức se mặt lại nhìn về phía anh. Holo nhìn hai người, nhấp từng ngụm bia.

"V-Vâng, tôi có thể đi đến đó."

"Kể cả dẫn theo bầy cừu?"

"Miễn là không nhiều lắm."

Nghe câu trả lời tức thì của Norah, Lawrence tự hỏi không biết cô đã đi qua khu rừng và vùng thảo nguyên kéo dài đến Lamtra bao nhiêu lần trong thực tế.

Nhưng để chắc chắn, Lawrence gửi tín hiệu mắt cho Holo để bảo đảm tính xác thực trong lời nói của Norah và lập tức nhận lại cái gật đầu nhẹ chỉ mỗi anh nhìn thấy.

Dường như Norah không nói dối.

Anh hít một hơi thật sâu để tránh khơi dậy sự nghi ngờ của Norah. Vòng vo tam quốc mãi sẽ làm cùn đi quyết tâm của đối phương. Tốt nhất là đâm thẳng vào vấn đề mấu chốt.

"Tôi có một việc muốn nhờ Norah làm. Thù lao là hai mươi lumione. Tất nhiên tôi không trả bằng tờ hối phiếu rẻ mạt mà trả bằng tiền mặt."

Norah nghiêng đầu, ngây người như thể cô vừa nghe thấy tiếng nước ngoài. Thực tế, có lẽ phải mất một thời gian câu từ mới lọt vào tai Norah, giống như chúng được viết ra giấy từ đất nước xa xôi nào đó rồi mới được gửi đến não bộ của cô.

Đối với một số người, hai mươi lumione là số tiền lớn đến mức khiến họ ngần ngại như thế.

"Tuy nhiên, có nguy hiểm kèm theo, và phần thưởng chỉ đến khi chúng ta thành công. Nếu thất bại thì tôi không thể trả cho cô được."

Khi một người nói ra điều kì quặc và chọt ngón tay lên bàn vẽ ra vòng tròn hoặc dấu chéo, nhìn vào hành động đó ta sẽ biết đây là không phải là

giấc mơ hay là ảo giác của thánh giác.

Norah cũng đuổi mắt theo cử động ngón tay của Lawrence và dường như xác nhận đây là hiện thực. Nhưng có vẻ cô vẫn cảm thấy mơ hồ.

"Nội dung công việc là chặn thả đàn cừu. Và cô phải cố gắng hết sức dẫn chúng đi và quay về bình an vô sự. Đó là tất cả những gì tôi yêu cầu ở cô với tư cách một người chăn cừu."

Dường như lời nói của Lawrence cuối cùng cũng đã thấm vào đầu Norah, cô nhận ra khoảng cách lớn giữa phần thưởng và nội dung công việc anh vừa nêu và định mở miệng đặt nghi vấn.

"Tuy nhiên".

Lawrence tiếp lời như cố ý chặn cô lại.

"Tuy nhiên, bản thân công việc cũng rất nguy hiểm. Chính vì vậy mới tương xứng với lợi ích."

Lawrence thông báo mức lợi nhuận phi thường trước khi thông báo rủi ro. Nếu bên nào cũng mang lại sự kinh ngạc tốt độ thì bên thông báo đầu tiên sẽ để lại ấn tượng mạnh hơn.

"Dù vậy, phần thưởng là hai mươi lumione. Phí gia nhập công đoàn dù có cao mấy cũng chỉ một lumione. Cô có thể vừa thuê nhà vừa làm ăn mà không phải lo đến chi phí cuộc sống trước mắt. Và nếu thế, chẳng mấy chốc cô có thể thoải mái mua được cả bằng hành nghề. Và cô sẽ là bà chủ của tiệm may Norah."

Khuôn mặt Norah co rúm lại có vẻ khổ sở, trông cô như sắp sửa òa khóc. Cảm giác thực dần ủa đến cùng với mức lợi nhuận không tưởng. Và đương nhiên, thứ làm cô bận tâm nhất là hiểm nguy kèm theo công việc.

Norah đã chớp mồi. Thắng bại là chuyện từ giờ trở đi. Nếu anh nói nhầm thứ tự sự việc, chắc chắn Norah sẽ rứt vào vỏ bọc phòng thủ như một con sò.

"À, đúng rồi. Norah định gia nhập công đoàn thợ may thiết lập ở thị trấn này đúng không?"

"Giờ là lúc nói đến rủi ro công việc". Đang sẵn sàng nghe Lawrence nói điều đó, Norah chợt cảm thấy như mình vừa tấp phải một trò lừa. Tuy nhiên, tâm trí cô vẫn đang hướng đến số thù lao lóa mắt và phần nguy hiểm chưa được đề cập đến. Cô chắc chắn không có thời gian để động não với câu hỏi có vẻ chẳng mấy liên quan của anh nên sẽ trả lời thành thật.

"K-Không, ở thị trấn khác, tôi nghĩ vậy."

"Vậy à? Thị trấn lớn thế này chẳng phải tốt hơn thị trấn khác sao? Tôi nghĩ sẽ khá là khó sống ở một thị trấn không có ai quen biết đấy."

Dù tâm trí cô đang bận rộn với vấn đề khác, nhưng dường như nó vẫn hoạt động ở mức độ giúp cô không buột miệng nói ra chuyện liên quan đến điều mình đang giấu trong lòng.

Norah gật đầu có vẻ khổ sở, miệng vẫn ngậm kín.

Tuy nhiên, với một người thương nhân có thể thấy điều ẩn chứa trong lòng một người qua sắc mặt như Lawrence, chừng đó phản ứng là quá đủ.

Tâm trí của cô gái chần chờ trong suốt như tấm kính.

"Chà, quả nhiên cô không muốn dây dưa với nhà thờ của thị trấn này càng nhiều càng tốt."

Bấy đã được giảng.

Nó trắng trợn đến mức khiến Holo phải nhìn chăm chăm vào anh, nhưng

kết quả đã xuất hiện ngay lập tức.

"K-Không hề có... chuyện... đó, nhưng mà..."

"Cô càng chăm chỉ làm việc, cố hết sức bảo vệ đàn cừu quý giá họ giao cho cô bao nhiêu, họ càng nghi ngờ cô sử dụng tà thuật dị giáo bấy nhiêu. Tôi nói có sai không?"

Đầu Norah không lắc cũng chẳng gật, điều đó có nghĩa là Lawrence đã đánh trúng trọng tâm.

"Và để bóc lớp vỏ ngụy trang của cô, họ luôn bắt cô đi chăn thả ở những nơi mà những người chăn cừu khác tuyệt đối không dám mon men đến. Và họ bảo với cô rằng vì những nơi còn lại là lãnh địa của người chăn cừu khác."

Trong khoảnh khắc đó, đôi mắt Norah mở to và hướng về Lawrence. Có lẽ cô đã mơ hồ nhận ra. Dù những người chăn cừu khác có chiếm bao nhiêu vùng đất đi nữa, chắc chắn vẫn còn nhiều nơi an toàn dành cho cô nếu cô không ngại cực khổ đi xa.

"Chắc chắn, linh mục sẽ tiếp tục dồn ép cô vào những khu vực nguy hiểm cho đến khi cô bị tấn công bởi lũ sói hoặc lính đánh thuê. Trong khi đó, ngày qua ngày họ đều ôm trong lòng sự ngờ vực liệu cô có phải là người dị giáo hay không."

Siết chặt nắm đấm bên dưới mặt bàn, Lawrence bóp nát lương tâm đang cắn rứt của mình.

Lawrence đang châm lửa vào mối hoài nghi le lói trong trái tim nhỏ bé của Norah. Chuyện đó có thật hay không không quan trọng, anh không thể nào rút lại được nữa.

Người thương nhân giống như lưỡi kiếm, không thẳng ắt vô dụng.

"Tôi cũng từng gặp trường hợp tương tự. Xin được phép nói thẳng."

Vẫn giữ nguyên ánh mắt nơi Norah, Lawrence nói bằng âm lượng vừa đủ để người xung quanh không nghe thấy.

"Giáo hội ở đây còn thấp kém hơn cả con lợn."

Phỉ báng Giáo hội là trọng tội. Norah hoảng hốt nhìn quanh, ánh lửa nghi hoặc đang bùng cháy trong ngực cô vụt tắt vì sợ hãi. Về phần mình, Lawrence chống hai khuỷu tay lên bàn rồi nghiêng người về phía trước.

Mọi người xung quanh có nghe thấy hay không, chắc chắn Holo - người đang cảnh giác quan sát - sẽ báo cho anh biết điều đó.

"Do đó, chúng tôi đã nghĩ ra một kế hoạch. Chúng tôi sẽ làm cho Giáo hội một phen khốn đốn, kiếm ít tiền rồi cao chạy xa bay đến thị trấn khác. Đại khái là thế."

Ngọn lửa nghi hoặc trong cô trở nên giận dữ rồi bùng cháy, nhưng sau khi tắt ngấm, nó để lại tàn tro mang tên sự tự tin. Bên trong Norah, hạt giống biện minh cho hành vi thách thức quyền lực của Giáo hội chắc chắn đã nảy mầm.

Lawrence chậm rãi bật ra những từ then chốt.

"Chúng tôi sẽ buôn lậu vàng."

Norah hơi tròn mắt nhưng nhanh chóng quay lại vẻ mặt điềm tĩnh. Cô bất ngờ, nhưng nó chỉ dừng lại ở mức độ như khi cảm thấy cơn gió mạnh vừa thổi qua.

Dường như não bộ của cô đã bắt đầu hoạt động, một lúc sau cô lên tiếng.

"Nhưng... Tôi có thể làm gì?"

Một câu hỏi thông minh. Có vẻ cô không chỉ có kỹ năng chăn cừu xuất sắc.

"Theo như tôi biết, thị trấn này tiến hành trừng trị nghiêm khắc và khủng khiếp với những ai liên quan đến buôn lậu vàng. Từ cách họ đặt trạm kiểm soát ở mọi con đường vào thị trấn cho tới cách họ tiến hành kiểm tra qua hai giai đoạn cũng đủ cho ta biết. Dù chúng ta có giấu vàng trong ống tay áo hay để lẫn vào hành lý, họ cũng sẽ phát hiện ra ngay. Nếu định mang vào với số lượng nhiều, họ thậm chí còn phát hiện nhanh hơn."

Norah gật đầu trước lời giải thích rành rọt của Lawrence, như một con chiên ngoan đạo đang toàn tâm nghe giảng.

"Chúng tôi định mang một lượng lớn vàng vào trong thị trấn mà không để bị phát hiện, bằng cách giấu vàng vào trong bụng cừu."

Norah trở mặt to đến mức Lawrence tưởng sẽ nghe thấy tiếng cô thốt lên "không thể nào", nhưng dường như câu nói của anh đã bắt đầu thấm vào tâm trí Norah như nước ngấm vào đất cứng.

Không chỉ riêng loài cừu, những loài động vật ăn cỏ quanh năm có xu hướng nuốt rất nhiều đá trong quá trình này. Không lý nào họ lại không trộn những hạt vàng vào cỏ và cho bọn cừu ăn. Tuy nhiên, trong lúc chậm chạp đi qua trạm kiểm soát, bọn chúng có thể sẽ nôn vàng ra trong quá trình nhai lại. Và rồi ở đó đã có Norah, một người chăn cừu dù kỹ năng điêu luyện, nhưng chỉ dẫn theo bầy cừu nhỏ, thường lang thang ở khu vực không bóng người. Trạm kiểm soát đầu tiên họ đi qua khi đến từ Poroson khá khiêm tốn. Nếu người qua lại đông hơn, trạm kiểm soát đã có quy mô lớn hơn.

Norah chậm rãi gật đầu rồi thì thầm "thì ra là vậy".

"Tuy nhiên, giá vàng cao ngất ngưỡng ở tất cả các thị trấn bị ảnh hưởng

bởi chính sách của đô thị này. Và như thế, nơi thuận tiện nhất để chúng ta thu mua vàng chẳng đâu khác ngoài Lamtra, thị trấn người dị giáo. Nếu sử dụng con đường an toàn từ Lamtra, chúng ta sẽ gặp rất nhiều người qua lại, hơn nữa tuyến đường đó đã có từ lâu nên hiện giờ nó đã trở thành lãnh địa chặn thả của người chặn cừu khác. Lý do tôi chọn Norah chính là vậy. Không một ai nghi ngờ khi thấy cô lang thang cùng bầy cừu ở những nơi chẳng mấy người qua lại; hơn nữa, nơi đó còn kết nối với Lamtra bằng con đường có cự ly gần nhất."

Sau đó Lawrence ngừng một nhịp, khẽ hắng giọng trước khi nghiêm túc nhìn Norah và nói tiếp.

"Norah này, cô đã chịu không biết bao nhiêu khổ cực gây ra bởi nhà thờ của Ruvinheigen. Kế hoạch này là cơ hội tốt để cô trả thù họ. Hai nguồn thu nhập lớn nhất của Giáo hội là xuất nhập khẩu vàng quyên góp và đánh thuế vàng. Tuy nhiên, nếu chúng ta bị bắt, một hình phạt kinh khủng đang chờ đợi chúng ta. Và một khi xong việc chúng ta phải rời khỏi thị trấn, vì an toàn của tất cả mọi người. Thêm nữa, tùy theo hoàn cảnh mà có thể chúng tôi sẽ nhờ Norah cố cừu giúp."

Có rất ít người chặn cừu chưa từng cố cừu, nhưng số người chặn cừu không thấy đau đớn khi làm chuyện đó thậm chí còn ít hơn. Tuy nhiên đây là một tiêu chuẩn tốt để đo lường quyết tâm của cô.

"Tuy nhiên, thù lao là hai mươi lumione."

Lawrence biết cách thử này thật không công bằng với Norah nhưng anh càng đặt cô vào tình huống bất công bao nhiêu thì kết quả cho ra càng chính xác bấy nhiêu.

Cuối cùng, ngồi đối diện với anh và bị chặn giữa bởi chiếc bàn, chịu sức nóng và độ lạnh, chịu cả những ánh mắt hoài nghi và cách đối xử tàn nhẫn,

cô gái chần chừ trong thăm lạng cân đo đong đếm nội dung công việc cùng lợi ích và hiểm nguy, dường như đã ứa ra được kết luận.

Lawrence biết được điều đó từ ánh mắt mông lung đã nhanh chóng trở nên điềm tĩnh của cô.

Lời nói đầy nội lực thoát ra từ khuôn miệng nhỏ xíu của Norah.

"Nhất định tôi sẽ làm."

Ngay khoảnh khắc này, Lawrence đã khiến một người chơi một canh bạc với tiền đặt cược là sinh mạng của chính họ.

Tuy nhiên, anh chìa tay về phía Norah không chút do dự. Bởi vì đó là bàn tay nắm lấy ngày mai của chính anh.

"Mong được giúp đỡ."

"... Tôi cũng vậy."

Ngay khoảnh khắc này, giao ước đã được củng cố. Norah và Holo cũng bắt tay nhau, và bây giờ cả ba đã cùng chung số phận. Họ chỉ có thể cùng khóc hoặc cùng cười.

"Giờ chúng ta đi vào chi tiết công việc nào."

Sau đó, Lawrence hỏi Norah về thời gian cô giữ cừu, số cừu cô giữ, địa hình xung quanh Lamtra, và họ có thể cho cừu ăn khoảng bao nhiêu lượng vàng. Anh sẽ lập tức đem số thông tin này đến Thương hội Remelio để bàn bạc.

Buổi trưa trôi qua trong nháy mắt, vào lúc các thương nhân và thợ thủ công bắt đầu xuất hiện trên đường phố, cũng là lúc cuộc trò chuyện của họ kết thúc. Rốt cuộc Norah đứng dậy mà không chạm tay vào cốc bia của mình.

Cô đã tiếp thu tất cả lời Lawrence nói trong lúc còn tỉnh táo và đưa ra quyết định.

Nếu Lawrence không kìm lòng được, anh đã chạy theo Norah - người cúi đầu lễ phép cảm tạ anh bao nhiêu lần vì đã mang đến cho cô cơ hội kiếm tiền phi thường trước khi rời đi, và thuyết phục cô suy nghĩ lại một lần nữa.

Lawrence một hơi nốc cạn, số bia đã hết lạnh trong vại. Nó khó chịu và cay đắng hơn mọi khi.

"Anh này, phải vui vẻ lên chứ? Tốn công tốn sức lắm mọi chuyện mới suôn sẻ kia mà."

Dường như không chịu nổi khi nhìn thấy Lawrence như thế, Holo cười khổ và nói.

Nhưng Lawrence không tài nào có thể thoải mái vui vẻ được. Anh đã khiến Norah phải chọn con đường đặt cược sinh mạng của chính cô.

"Dù có bao nhiêu lợi nhuận đi nữa, không có vụ cá cược nào sánh ngang với sinh mạng của con người cả."

"Chà, có lẽ vậy."

Hơn nữa, cứ mở miệng là tôi lại cố xúy vào chuyện lợi ích, cách thuyết phục đó chẳng khác nào lừa đảo. Trong giới thương nhân có câu 'kẻ bị buộc vào một giao ước bất lợi là kẻ dại khờ'. Nhưng đối phương là ai? Chẳng phải là một cô gái chần chừ thôi sao?"

Mặc dù Lawrence không lớn tiếng quát ầm lên nhưng sự hối hận đang cuộn xoáy trong lòng anh. Nếu tất cả những gì anh quan tâm là sự sống còn, chỉ việc chấp nhận sự giúp đỡ của Holo. Anh sẽ từ bỏ cả việc quay lại con

đường thương nhân, và từ bỏ tất cả mối quan hệ giữa người và người mà anh có cho đến giờ.

Nhưng với Lawrence, điều đó không khác gì cái chết.

Thế cho nên anh mới lừa Norah giúp anh thực hiện kế hoạch trời ban của Holo.

Dù biết đó là việc phải làm nhưng anh không thể ngừng cảm thấy hối hận.

"Anh nè."

Holo mở miệng sau một khoảng nghỉ, vừa chậm rãi lắc cốc bia vừa ngăm nhìn bọt bia sóng sánh bên trong.

Lawrence nhìn Holo nhưng cô vẫn tập trung vào chiếc cốc.

"Anh đã từng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không thể diễn tả bằng lời của lũ cừu khi chúng bị xé toạc cổ họng chưa?"

Trước câu hỏi đột ngột của Holo, Lawrence nuốt khan nước bọt xuống cổ họng và cô cuối cùng cũng hướng mắt về phía anh.

"Không nanh, không vuốt, không sở hữu đôi chân nhanh nhẹn để chạy trốn, lũ cừu bị chó sói có nanh, có vuốt, có đôi chân lao nhanh như tên bắn, vút qua đồng cỏ như cơn gió và xé toạc cổ họng chúng. Anh nghĩ sao về chuyện đó?"

Lawrence nhận ra chuyện phiếm mà Holo vừa băng quơ nói là chuyện thường xảy ra trong thực tế. Không, nó xảy ra nhiều hơn cả thường xuyên.

Để sinh tồn, mọi sinh vật đều phải sẵn mỗi bằng những cách thức trong khả năng có thể. Đây là chuyện tất yếu.

"Tiếng kêu thảm thiết của lũ cừu thực sự không thể diễn tả bằng lời. Dù vậy, cái bụng rỗng lúc nào cũng khiêu nại tôi. Nếu phải lắng nghe một bên, chẳng phải tôi sẽ lắng nghe bên thường nghe thấy hay sao?"

Anh hiểu điều cô muốn nói.

Chỉ có thánh nhân mới xem việc phải hy sinh cái gì đó để tồn tại là sai trái và tuyệt thực chờ chết. Nhưng, dù anh có biện hộ thế nào đi nữa thì hành vi đó cũng không thể được xem là đúng đắn.

Lawrence nói ra những mâu thuẫn trong lòng vì có một câu anh muốn nghe ai đó nói.

"Anh không xấu xa đến vậy đâu."

Nhìn nụ cười bất lực của Holo, Lawrence có cảm giác những chương khí trong lòng đồng loạt tan biến.

Đó thực sự là câu nói mà anh khao khát được nghe thấy.

"Hừm, thiệt tình! Anh đúng là cái đồ nhõng nhẽo!"

Lawrence xị mặt khi bị Holo nhìn thấu tâm can. Nhưng cô nhanh chóng uống cạn số bia còn lại rồi đứng dậy và nói.

"Dù sao thì người cũng như sói, cả hai giống loài đều không thể sống đơn độc. Đôi lúc họ sẽ muốn cuộn tròn rúc vào người đối phương. Tôi nói đúng không?"

Chắc chắn đây là một ví dụ điển hình cho câu "có cương có nhu" mà người ta hay nói.

Gật đầu đồng ý với nụ cười của Holo, Lawrence cũng rời bàn đứng dậy.

"Nhưng anh cũng đáng gờm thiệt đó."

Có lẽ Holo đang đề cập đến chuyện anh đã khôn khéo lôi kéo Norah, nhưng nếu có chút chuyện con con như vậy mà cũng làm không xong thì anh không thể sống dưới danh nghĩa một thương nhân.

"Tất nhiên rồi. Cô cũng nên cẩn thận đi, đừng để bị tôi dụ dỗ đấy."

"Hihihi, tôi đang trông đợi điều đó nè."

Holo cười như thể đang thực sự trông đợi khiến Lawrence nghĩ nếu có gì xảy ra, người bị dụ dỗ chắc chắn là anh. Tất nhiên anh không nói ra suy nghĩ ấy, nhưng ngay khi vừa bước đi, Holo đã bước đến sánh vai cùng anh và khẽ cười khúc khích, có vẻ như cô đã nhìn thấu những gì trong đầu anh.

"Chậc, chỉ còn cách nỗ lực để đạt được kết quả khiến mọi người đều vui cười thôi."

"Đó là suy nghĩ hợp lý. Tuy nhiên.."

Ngắt lời tại đó, Holo cười với vẻ ranh ma khi Lawrence quay sang nhìn cô.

"Chỉ hai ta cùng cười hả hê chẳng phải là tuyệt nhất sao?"

Một đề xuất đầy sức quyến rũ nhưng anh vẫn cho rằng họ nên chia sẻ niềm vui cùng với mọi người.

"Anh dù sao cũng là người đa cảm mà ha."

"Không được sao?"

"Không lý nào không được."

Cả hai cùng bật cười rồi rảo bước trên con phố nhộn nhịp.

Phía trước con đường chắc chắn không tươi sáng, nhưng ít ra họ cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt của người bên cạnh.

Chắc chắn việc buôn lậu sẽ thành công.

Dù không có bất kỳ cơ sở nào nhưng Lawrence vẫn vững tin như vậy.

"Tôi là Marten Liebert của Thương hội Remelio."

"Tôi là Lawrence. Đây là bạn đồng hành của tôi, Holo."

"À, tôi là N-Norah Arendt."

Thị trấn Giáo hội Ruvinheigen có rất nhiều cổng ra vào và cả ba vừa xưng tên tại một quảng trường nằm ngay trước cổng phía Đông Bắc.

Không khí buổi sáng trước khi tiếng chuông báo hiệu phiên chợ vang lên thật trong lành, ngay cả quảng trường đầy rác sau một đêm náo nhiệt không hiểu sao cũng trở nên đẹp lạ kỳ.

Tuy nhiên, trong số những người đang đứng tại đó, có lẽ chỉ mỗi Holo là đủ thông thả để ngắm nhìn quang cảnh thị trấn.

Những khuôn mặt còn lại nối tiếp nhau, cứng lại bởi sự căng thẳng.

Nếu việc buôn lậu vàng bị bại lộ, tùy theo giá trị vàng mà hình thức xử tử cũng khác nhau; kinh khủng nhất là hình thức phanh thây thành tám mảnh. Thật lòng mà nói lẽ ra họ phải họp mặt nhiều lần để đảm bảo mọi chuyện đều hoàn hảo, nhưng đáng tiếc họ không ở trong tình huống có thể làm được điều đó.

Có rất nhiều chủ nợ muốn nghiền nát Thương hội Remelio và hút thứ

nước ép ngon ngọt chảy ra từ đó. Một thương hội dù sắp phá sản vẫn sở hữu nhiều đất đai nhà cửa và các khoản công nợ cần thu hồi; tất cả chúng đều có thể đổi lấy tiền.

Các chủ nợ không bao giờ chịu ngồi yên chờ đến hạn trả nợ, nên lúc này Thương hội Remelio cũng đang bị áp lực, nôn nóng buôn lậu vàng để đổi tiền.

Vì vậy mà họ nhanh chân đến họp mặt với Norah, sau khi cô kết thúc buổi cầu nguyện và nhận cừu từ nhà thờ. Đường như không nghĩ có ai khác ngoài Lawrence tham gia buôn lậu, Norah trông rất đổi ngạc nhiên khi nghe đến tên của Thương hội Remelio nhưng cô không mở miệng đặt nghi vấn. Có lẽ cô đã hạ quyết tâm cố gắng làm tốt vai trò của mình.

"Nhanh chóng tiến hành thôi nào. Công việc làm ăn cũng giống như cá tươi nằm trong bếp vậy."

Nói cách khác là nó sẽ ươn ngay lập tức. Lawrence đồng ý mà không có lý do gì để phản đối ý kiến của Liebert - người được Hans Remelio, chủ Thương hội giao phó trọng trách buôn lậu vàng. Đương nhiên Norah và Holo cũng đồng ý với anh.

Đoàn người làm khơi dậy một chút ánh mắt tò mò của bọn lính gác gác ngái ngủ đang ngáp dài nhưng họ ra khỏi thị trấn Ruvinsheigen mà không xảy ra vấn đề gì đặc biệt.

Lawrence mặc quần áo thương nhân bình thường của mình, còn Liebert diện một bộ cánh loại dùng để du hành được thiết kế phô trương như trang phục đi săn đậm chất thương nhân thị trấn. Holo thay đổi trang phục theo phong cách nữ tu du hành, còn Norah vẫn là Norah của mọi ngày.

Nhưng cả Lawrence lẫn Liebert đều không đi xe ngựa. Liebert ngồi trên

lưng ngựa của anh ta, còn Lawrence để Holo ngồi trên ngựa của mình và dắt ngựa đi bộ. Con đường phía trước được dự đoán là khá xấu nên lũ ngựa sẽ đi nhanh hơn nếu không có toa xe.

Đoàn người hướng thẳng đến thị trấn Lamtra ở phía Đông Bắc, dẫn đầu là Norah cùng bảy con cừu và chú chó chăn cừu Enek.

Giống như khi nhóm Lawrence đến từ Poroson, con đường này dường như không phổ biến với khách lữ hành nên đi suốt cả ngày mà họ chẳng lướt qua ai.

Họ gần như chẳng nói với nhau câu nào, âm thanh duy nhất mà họ nghe thấy là tiếng chuông của Norah và tiếng cừu kêu.

Cuộc đối thoại chỉ thực sự bắt đầu khi Norah đột ngột dừng chân vào lúc trời vừa chập choạng tối và nhanh chóng chuẩn bị trại. Lúc này, Liebert lần đầu tiên lên tiếng phản nản. Với đôi mắt thuôn dài và mái tóc vàng óng được chải chuốt gọn gàng, vẻ ngoài của Liebert tạo cho ta cảm giác anh là một nhân viên trẻ tuổi hăng hái của thương hội, được giao cho một thương vụ quan trọng. Anh phản đối với vẻ kích động và khẳng khẳng cho rằng Norah nên tiến tới thêm một đoạn nữa rồi hãy dựng trại.

Tuy nhiên, sau khi nghe Lawrence giải thích cách làm việc của người chăn cừu và độ nguy hiểm khi di chuyển trong đêm, Liebert - người thiếu kiến thức thương thức về việc du hành - đã ngoan ngoãn chấp thuận. Dù anh ta có vẻ dễ kích động nhưng dường như không phải là kẻ cứng đầu.

Không những thế, Lawrence cảm thấy bình thường anh ta có thể là người hòa nhã hơn vì sau cơ hội trao đổi đó, Liebert xin lỗi bằng tông giọng thực sự nghiêm túc.

"Xin thứ lỗi. Vì căng thẳng nên tôi có hơi nóng nảy."

Liebert là người đại diện cho Thương hội Remelio, đặt cược sự tồn vong của cả thương hội. Chắc chắn bên trong áo khoác của anh ta có tờ chứng từ thu mua được niêm phong chặt chẽ. Số tiền trên tờ giấy đó xấp xỉ sáu trăm lumione. Ngay cả Remelio - người chủ thương hội - có lẽ lúc này cũng đang chấp hai tay tiếp tục cầu nguyện với Chúa trời tại Ruvinheigen.

"Không giống tôi, ngài đang gánh trên vai cả một thương hội. Chuyện căng thẳng là tất nhiên, đúng không?"

Nghe Lawrence nói, Liebert mỉm cười như nhẹ nhõm phần nào.

Sau đó, họ trải qua một đêm yên tĩnh và sớm đón chào bình minh.

Những người sống ở thị trấn thường cho rằng ăn sáng là lãng phí nên phần lớn họ không dùng bữa sáng, nhưng với những người sống qua những chuyến hành trình thì đó là lẽ thường.

Do đó ngoại trừ Liebert, ba người còn lại vừa đi vừa gặm bánh mì kẹp thịt khô.

Đoàn người dừng chân trước khi mặt trời lên đến đỉnh đầu.

Họ dừng lại ngay trên đỉnh ngọn đồi nhỏ; con đường dưới chân họ chạy thẳng về phía Đông, bẻ ngoặt về hướng Nam tại đỉnh ngọn đồi tiếp theo. Xung quanh là thảo nguyên với hàng lớp cỏ xanh mượt rất lý tưởng cho việc chăn thả; chúng mọc xen lẫn với những lớp cỏ khô, trải rộng ra theo mọi hướng.

Nhưng con đường phía trước ngược hướng với điểm đến của họ. Phóng tầm mắt nhìn thật kỹ về hướng Bắc, họ trông thấy một khu rừng xanh sẫm gần như là đen sẫm ở phía xa xa; chậm rãi đưa mắt về phía Tây sẽ thấy ngọn đồi dốc với bề mặt lởm chởm đá.

Mục tiêu mà nhóm Lawrence đang nhắm tới là vùng thảo nguyên nằm ngay giữa ngọn đồi và khu rừng đó, nơi chẳng người du hành lẫn toa xe nào lui tới.

Bị kẹt giữa ngọn đồi gồ ghề không thể vượt qua ngay cả khi đi bộ và khu rừng âm u thăm thẳm khiến cả hiệp sĩ cũng phải nao núng là một vùng thảo nguyên. Nó là con đường tắt duy nhất dẫn tới Lamtra.

Một người biết suy nghĩ kĩ càng tuyệt đối sẽ không băng qua khu vực này, nơi chẳng hiểu sao mang lại cảm giác rờn rợn dù nó chỉ là một vùng đồng cỏ bình thường. Lawrence bất chợt tự hỏi câu chuyện phù thủy dị giáo triệu tập bầy chó sói mà Holo từng khịt mũi cười khinh phải chẳng không hoàn toàn là bịa đặt.

Tuy nhiên, nếu họ không vượt qua nơi này và đến Lamtra bình yên vô sự, nếu họ không mang vàng trở về thì không ai trong số họ sẽ có ngày mai.

Họ lần lượt nhìn nhau và gật đầu như thể đã ngầm thấu hiểu điều đó.

"Dù chó sói xuất hiện, xin mọi người cũng đừng hoảng loạn. Tôi chắc chắn sẽ đưa các vị đến thị trấn bình an vô sự."

Lời nói cương quyết hiếm hoi của Norah thực sự trấn an lòng người, nhưng có vẻ riêng Holo không cảm thấy thú vị.

Có lẽ cô cũng có điều muốn nói với tư cách là Hiền giả sói Holo. Cô cố tình bấu môi khi chạm mắt với Lawrence trước khi lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị bình thường.

"Cầu mong sự bảo hộ của Chúa luôn đi cùng chúng ta."

Liebert cầu nguyện và những người còn lại cũng làm theo.

Thời tiết tuyệt đẹp.

Thỉnh thoảng có một cơn gió thổi qua khuấy động làn không khí lạnh vượt ve bầu má du khách, nhưng mãi tập trung vào từng bước chân nên họ không bận tâm đến điều đó.

Norah dẫn đầu đoàn bộ hành cùng Liebert trên lưng ngựa, tiếp đến là bảy chú cừu, sau cùng là Lawrence dẫn ngựa và Holo ngồi trên lưng ngựa.

Càng tiến xa về phía Bắc, những ngọn đồi phía Tây càng hiện ra gần hơn, chúng ép mình về phía khu rừng, và đồng cỏ vẫn tiếp tục trải dài về phía trước.

Sẽ có rắc rối lớn nếu lũ ngựa sẩy chân phải những hòn đá ẩn mình bên dưới lớp cỏ và bị thương nên họ cố hết sức hướng về phía khu rừng, nhưng khi họ tiến đến khoảng cách có thể nhìn thấy rõ hình ảnh khu rừng nhờ nhờ tối, chướng khí âm u của nó càng tăng lên gấp bội.

Không hiểu sao Lawrence có cảm giác như vừa nghe thấy tiếng sói tru.

"Cô nghĩ có ổn không, với lũ sói ấy?"

Vì vậy anh thì thầm dò hỏi Holo.

"Không xong rồi! Chúng ta đã bị bao vây!"

Ngay cả lời đùa cợt rõ ràng như thế cũng có thể làm Lawrence nín thở trong phút chốc.

Holo tùm tùm cười với vẻ thích thú.

"Tôi chắc chắn sẽ bảo đảm sự an toàn cho tấm thân anh. Nhưng ngoài chuyện đó ra thì tôi không biết."

"Chúng ta sẽ gặp rắc rối nếu tất cả các thành viên không trở về an toàn."

"Chuyện đó tôi thật sự không chắc. Hướng gió đang hướng vào khu rừng. Nếu trong rừng có chó sói và đặc biệt khi đánh hơi thấy mùi lũ cừu, chắc chắn chúng sẽ mài sẵn nanh."

Holo vừa dứt lời, Lawrence liền có cảm giác như có thứ gì đó trong rừng đang quan sát họ.

Ngay lập tức anh nghe thấy tiếng chân đặc trưng của một con thú chạy trên nền đất. Anh hoảng hốt quay về hướng có tiếng động và trông thấy Enek với bộ lông đen tung bay chạy vụt qua.

Chú chó đang đuổi thúc hai chú cừu dường như bị thụt lại phía sau.

"Chú chó khôn ghê ta."

Đó đơn giản là một lời khen không có ẩn ý gì khác, nhưng Holo đột nhiên khịt mũi.

"Trí khôn nửa vời chỉ tổ mời gọi cái chết."

"Ý cô là sao?"

Chuyện sẽ trở nên phức tạp nếu để Liebert và Norah đi phía trước nghe thấy nội dung cuộc hội thoại nên Lawrence đã cố hết sức hạ thấp giọng nói chuyện, nhưng với câu hỏi vừa rồi dành cho Holo, anh còn thì thào nhỏ hơn nữa.

Ánh mắt của Holo - người đang ngồi trên lưng ngựa - trông rất khó chịu.

"Con chó đó đã nhận ra tôi là ai."

"Thật sao?"

"Giấu đuôi và tai chỉ có thể lừa phỉnh được con người, nhưng không thể lừa được chó. Từ lần đầu gặp nhau, nó đã nhìn tôi bằng ánh mắt hăm he rồi, thấy không?"

Lawrence có để ý thấy chú chó cứ liếc nhìn họ, nhưng anh không biết lý do tại sao.

Tuy nhiên, điều làm tôi đặc biệt tức giận..."

Đôi tai sói co giật dưới chiếc mũ áo choàng. Trông như cô đang rất cáu kỉnh.

"Là đôi mắt của nó. Đôi mắt của nó nói thế này. 'Cứ thử chạm tay vào lũ cừu đi, tao sẽ xé toạc cổ họng mày bất cứ khi nào'."

Lawrence cười lúng túng như muốn bảo "không thể nào" nhưng ánh nhìn cương quyết của Holo lập tức chĩa thẳng vào anh khiến anh nao núng.

"Không có gì làm tôi điên tiết hơn một con chó không biết vị trí của nó nằm ở đâu."

Holo quay phắt mặt đi và nói.

Mối quan hệ giữa chó sói và chó nhà có thể cũng tệ như bồ câu với quạ.

"Nhưng tôi đường đường là Hiền giả sói Holo mà. Tôi sẽ chẳng bao giờ lọt vào kế khiêu khích của con chó đó đâu."

Holo nói với vẻ cau có. Cách nói của cô khiến Lawrence không thể nhịn cười.

Tuy nhiên, sẽ không hay nếu làm cô nổi giận nên anh chóng nén tiếng cười xuống.

"Công nhận. Cô không cần phải hạ mình phân thắng bại với con chó đó. Cô ăn đứt hết về sức mạnh, về trí khôn, cả về bộ lông đuôi mượt mà nữa."

Đó rõ ràng là lời tâng bốc lộ liễu, nhưng lời khen cuối cùng có vẻ hiệu quả.

Đôi tai Holo lập tức vểnh lên, khuôn miệng cô lộ ra một nụ cười đắc chí mà không một mặt nạ nghiêm trang nào có thể che giấu hết.

"Ừm, dường như anh đã hiểu được phần nào rồi đó."

Quả thật Lawrence tự tin đã hiểu được phần nào cách ứng xử với Holo, nhưng tất nhiên anh không nói ra điều mình nghĩ mà chỉ cúi đầu một cách kính cẩn.

Trong lúc họ đang trò chuyện, lớp cỏ bên dưới chân họ đã bắt đầu thưa thớt, mặt đất màu hoàng thổ dần lộ ra.

Những đồi núi trải rộng về phía Tây trông như vùng biển giận dữ đang hiện ra khá gần.

Họ tiếp tục tiến vào một con đường chẳng giống đường vì đôi khi phải sai chân bước qua những rễ cây lớn.

Chẳng bao lâu sau, âm thanh xào xạc của những tán cây lọt vào tai họ mỗi khi gió thổi.

Tuy nhiên, họ vẫn kiên nhẫn tiến tới phía trước, và đón chào đêm thứ hai mà không có chuyện đặc biệt nào xảy ra.

Theo lời Norah nói, nếu xuất phát vào lúc bình minh thì họ sẽ đến Lamtra vào khoảng giữa trưa. Như vậy, đoạn đường này không phải bằng một nửa mà có thể chỉ bằng một phần ba hoặc một phần tư tuyến đường chính. Nếu

người ta làm đường xuyên qua đây, giao thương với Lamtra sẽ trở nên dễ dàng hơn. Nhìn lại hành trình họ đã đi, Lawrence không cảm giác được nhiều dấu hiệu của lũ sói, nên anh thầm mong có một con đường thực thụ băng qua khu vực này.

Nhưng tất nhiên, nếu con đường đó được hoàn thành, Lamtra sẽ dễ bị tấn công. Với bản chất của Ruvinheigen, chắc chắn họ khó lòng cho phép một thị trấn người dị giáo nằm gần lãnh thổ của họ đến vậy. Lawrence ngờ rằng Ruvinheigen đã bí mật nhận vàng từ Lamtra để cố tình không xây dựng tuyến đường mới tại đây. Suy cho cùng, ở đâu có quyền lực, ở đó có hối lộ.

Lawrence vừa trầm ngâm suy nghĩ vấn vớ, vừa nhắm nháp chút rượu nho mà Liebert mang theo và lịch sự mời sau bữa tối vô vị. Không có ai để chuyện trò nên anh buồn chán chẳng biết làm gì.

Holo đã nhanh chóng nốc cạn phần rượu nho của mình từ lâu, giờ đang quần mình trong tấm chăn lông, người tựa vào Lawrence và ngủ tít; Liebert dường như mệt mỏi vì không quen với việc du hành cũng đang gà gật trước lửa trại.

Đảo mắt một chút, Lawrence trông thấy Norah - người vừa tỉnh giấc lúc này - đang vuốt ve Enek nằm trên đùi dưới một gốc cây cách xa lửa trại. Cô nói nếu đến gần lửa trại quá, mắt sẽ quen với ánh sáng và sẽ gây trở ngại nếu có nguy cấp xảy ra.

Dường như phát hiện ánh mắt của Lawrence, Norah bất chợt ngẩng mặt nhìn về phía anh.

Sau đó, cô nhìn xuống tay mình và mỉm cười khi ngẩng mặt lên lần nữa.

Trong thoáng chốc, Lawrence không hiểu vì sao Norah cười, anh cũng nhìn xuống tay mình và hiểu ra.

Toàn bộ cơ thể của Holo đã trượt cả lên đùi anh. Có lẽ ẩn ý trong nụ cười của Norah là "chúng ta giống nhau".

Nhưng họ không giống nhau, vì thực lòng anh rất sợ vuốt đầu Holo. Nằm ngủ trên đùi anh là một con sói đáng sợ hơn Enek gấp bội phần.

Dù vậy, càng ngắm nhìn Holo - người đang khẽ phát ra tiếng thở đều đặn và ngủ say sưa trông vô tư lự - sự cảm dỗ càng thôi thúc anh vuốt ve đầu cô hơn. Nếu anh vô tư xoa đầu cô như Norah đang làm với Enek, có lẽ sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Liebert đang ngủ say, còn Norah đang canh chừng bảy chú cừu trong lúc vuốt ve Enek.

Lawrence đặt chiếc cốc gỗ gõ ghề xuống, chậm chậm di chuyển bàn tay về phía Holo.

Mái đầu mà anh đã vuốt bao nhiêu lần trước đây bỗng trở thành một thứ thiêng liêng.

Bàn tay Lawrence sẽ chạm vào Holo. Ngay khoảnh khắc đó...

"Hửm?"

Holo đột nhiên ngẩng mặt lên.

Cô bắt cho anh - người đang hoảng hốt rút tay lại - một ánh mắt nghi ngờ, nhưng nhanh chóng hướng sự chú ý đến nơi khác. Anh tự hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra và trông thấy Norah đứng dậy tự bao giờ, cùng với Enek đang nhe nanh bên cạnh.

Anh hoảng hốt nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên không thấy gì. Tất cả mọi thứ đều đen ngòm trong khu rừng tối om như mực.

"Anh Lawrence, lùi lại mau!"

Norah hét lên với âm điệu đầy uy lực và chủ yếu mang tính phản xạ; Lawrence cố gắng tuân theo nhưng có gì đó kìm giữ lại khiến anh không tài nào đứng dậy được.

Cái quái gì vậy, Lawrence tự hỏi và nhìn thấy Holo đang nằm trên đùi, nắm chặt lấy áo và giữ chặt tay anh.

Không những thế, ánh mắt như khiển trách của Holo xoáy qua vai về phía Lawrence nhanh hơn hẳn sự chống cự của anh. Ánh mắt cô nói rằng "hãy nấp sau lưng tôi, đừng làm theo lời cô nhóc".

Dường như Holo ghim trong lòng sự thù địch rất to lớn dành cho Norah, nhưng Lawrence sợ cãi lời Holo nên sau khi cô bật dậy liền tuân theo mà đứng sau lưng.

Có vẻ do tập trung vào công việc của mình, Norah không để ý đến Holo. Cô rung chiếc chuông trên đầu cây trượng, ra lệnh cho Enek chạy đi lừa bầy cừu đang ngủ đến tùm quanh đồng lửa, và vở vai Liebert đến giờ vẫn còn say ngủ. Sau đó, cô ném tất cả số củi nhặt được trong rừng vào đồng lửa cho bùng cháy thật to.

Thao tác của Norah rất bình tĩnh và điều luyện. Cách ứng xử vụng về khi đối phương là con người của Norah và cách nói chuyện ngập ngừng khi đối phương không phải là thương nhân của mình có lẽ giống nhau, Lawrence thầm nghĩ.

Cuối cùng cũng tỉnh giấc, Liebert dường như cảm nhận được bầu không khí căng thẳng và lũ sói vô hình trước ánh mắt Holo và Norah.

Vừa ép tay vào vùng ngực - nơi giữ chứng từ thu mua giá trị sáu trăm lumione - Liebert vừa đi thụt lùi và vòng ra sau Enek đang xù lông đuôi và

nhe nanh.

Trong thời gian ngắn hệ thống phòng thủ đã được bố trí, tất cả âm thanh còn vang lên là tiếng kêu có vẻ bất an của bầy cừu, tiếng thở hỗn hển của Enek và tiếng lửa trại lách tách.

Tuyệt nhiên chẳng có một tiếng động phát ra từ khu rừng tối đen như hũ nút. Bầu trời không trăng, lặng gió. Đương nhiên, một thương nhân đơn thuần như Lawrence làm sao có thể cảm nhận được bất cứ sự hiện diện nào bên trong khu rừng.

Dù vậy, Enek, Norah và cả Holo đều không chuyển động lấy một chút, cứ nhìn chăm chăm vào phía khu rừng.

Có khả năng ánh mắt của họ đang bắt lấy chuyển động của con cá trê bơi lội trong hồ nước đen ngòm.

Tuy nhiên, quả thật kỳ lạ khi anh không nghe thấy một hồi tru nào của lũ sói. Lawrence từng bị loài sói tấn công rất nhiều lần trong những chuyến hành trình, những lúc đó luôn luôn có tiếng hú. Và cho đến lúc này anh hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Vì vậy, anh buộc lòng nghi ngờ lũ sói có thực sự ở đó.

Thời gian trôi qua chậm chạp như chiếc chần bông dày cộm cháy từng chút, từng chút.

Lawrence vẫn không nghe thấy tiếng tru. Và lý do khiến anh không thể ngừng căng thẳng là vì Holo, người bạn đồng hành mà anh có thể tin cậy vẫn ở tư thế rất nghiêm trọng.

Tuy nhiên, Liebert - người chỉ xem Holo và Norah là những cô nhóc - dường như khác anh.

Sắc hồng đã trở lại trên khuôn mặt trắng bệch khi nãy của anh ta, sau đó anh ta lăm lét nhìn quanh với ánh mắt ngờ vực.

Chuyển động đầu tiên diễn ra ngay khi Liebert định mở miệng nói gì đó. Norah kẹp cây trượng đang cầm bằng hai tay vào dưới cánh tay phải, sau đó lập tức với tay trái cầm lấy chiếc tù và vắt ngay hông. Holo trông có vẻ không vui khi nhìn hành động đó, có lẽ vì chó sói và tù và không thể nào tương hợp.

Giống như lũ sói tru lên, lũ gấu chà xát lưng mình vào thân cây và đi xung quanh, người chặn cừu khẳng định sự hiện diện của mình bằng tù và. Âm thanh kéo dài đặc trưng của tù và khiến bất cứ loài động vật nào cũng không dám xuất hiện, là đại diện cho sự tồn tại của người chặn cừu không lẫn đi đâu được.

Tiếng tù và vang vọng lên cao và bị hút vào cánh rừng đêm. Nếu có lũ sói ở đó, chắc hẳn chúng đã biết có người chặn cừu lành nghề tại nơi đây.

Nhưng quả nhiên Lawrence không nghe thấy tiếng sói tru nào. Kẻ thù bảo vệ sự yên lặng tuyệt đối.

"Cô đuổi chúng đi hết rồi chứ?"

Thay vào đó, Liebert mở miệng hỏi.

"Tôi không biết... ít nhất, chúng có vẻ đã lùi lại khá xa."

Liebert cau mày không hài lòng với câu trả lời mập mờ của Norah, nhưng nhìn Enek đã ngừng nhe nanh và bắt đầu đuổi quanh đàn cừu, dường như anh cũng chấp nhận mối nguy hiểm trước mắt đã qua đi.

Có thể anh cho rằng chuyện động vật chỉ có động vật là hiểu rõ nhất.

"Lũ sói ở khu vực này lúc nào cũng thế. Tôi rất hiếm khi nghe thấy tiếng hú, cũng không nhìn thấy hành động tấn công, chúng chỉ đem thuần quan sát về phía này..."

Nghe giọng điệu như đang kể chuyện người chết sống dậy từ phần mộ của Norah, nhân viên trẻ của Thương hội Remelio lại tái xanh mặt. Liebert trông yếu bóng vía khác hẳn vẻ ngoài.

"Công nhận việc chúng không tru lên rất kỳ lạ."

Holo nói như thì thầm, đến lúc này vẫn nhìn đắm đắm vào khu rừng. Đường như khó chịu khi nghe phát ngôn của Holo, người thậm chí chẳng phải là một người chần chừ, Liebert hướng ánh mắt như khinh thường vào cô.

Có rất nhiều người như Liebert trong số người dân của thị trấn, nên tính cách của anh ta không hẳn là xấu, có điều anh ta đã đụng chạm lòng tự ái của Holo.

"Đó có thể là thứ gì khác ngoài chó sói. Ví dụ như hồn ma của những du khách lữ hành đã chết ở đây chẳng hạn."

Ngay lập tức khuôn mặt của Liebert trở nên tái xanh. Quả nhiên, Hiền giả sói đã nhìn thấu trái tim thối nát của Liebert.

"Nhưng mà anh nè."

Sau khi trêu chọc chú cừu non đáng thương, Holo kéo ống tay áo của Lawrence. Cô hạ thấp giọng nên anh cúi người đồng tai lên cho phù hợp với độ cao trong âm giọng của cô.

"Một nửa trong lời nói của tôi là nghiêm túc. Tôi có dự cảm không lành."

Chuyến đi này không đơn thuần là chuyến đi buôn. Họ phải đến Lamtra và quay về bình yên vô sự. Nếu họ thất bại, dù Lawrence có chạy trốn hay thuận theo số phận thì cuộc sống thương nhân của anh cũng sẽ kết thúc.

Lawrence nhìn Holo với ánh mắt khiển trách như muốn nói "đừng dọa dẫm tôi", nhưng cô không bận tâm đến anh mà nhìn về phía khu rừng lần nữa.

Có vẻ như cô không nói đùa.

"Ồm, chúng ta hết củi rồi."

Norah cố gắng nói với giọng điệu tươi sáng như muốn làm dịu bầu không khí vẫn còn căng thẳng nên Lawrence cũng hưởng ứng theo cô. Holo cuối cùng cũng rời mắt khỏi khu rừng và gật đầu. Liebert cũng gật đầu, hầu như là vì nghĩa vụ.

"Vậy tôi đi gom ít củi nhé?"

Có thể Norah có lợi thế nhìn tốt trong đêm, nhưng Lawrence thấy thật áy náy khi giao hết việc cho mỗi mình cô nên xung phong "tôi sẽ đi cùng cô", và ngay lập tức Holo cũng chêm vào "vậy thì tôi nữa".

Khi mọi người nhóm lửa, vì không có chút kiến thức nào về quy trình nên Liebert chẳng làm gì cả, nhưng dường như điều đó khiến anh cảm thấy khó chịu.

"T-Tôi cũng sẽ giúp một tay."

Liebert vừa tăng hăng vừa nói, nhưng có lẽ phần lớn lý do anh đòi đi theo là sợ bị bỏ lại một mình.

Nhìn bộ dạng Liebert như thế, Holo cười khẩy.

Sau đó họ vào rừng nhặt củi, Lawrence tự hỏi mùi thú hoang thoang

thoảng đâu đây phải chăng là do anh tưởng tượng ra.

Tuy nhiên, đêm trôi qua trong yên tĩnh, không có gì xảy ra sau đó.

Khi nhìn thấy bóng dáng thị trấn Lamtra, Lawrence thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại quãng đường họ vừa đi qua với bên phải là khu rừng sâu thẳm thẳm, bên trái là những ngọn đồi gồ ghề như sắp đổ ập xuống, Lawrence có cảm giác hết như anh vừa bị bắt bước đi trên một con hẻm dài vô tận.

Tuy nhiên, tiếng thở phào nhẹ nhõm phát ra không phải vì anh đã kết thúc con đường đó. Anh đã từng kinh qua bao con đường còn tồi tệ hơn trong quá khứ. Tiếng thở phào của anh là dành cho thực tế rằng ánh mắt kì lạ mà đôi khi anh cảm nhận được từ tối hôm trước đã biến mất.

Nhìn trạng thái căng thẳng của Holo và Norah từ đầu đến cuối, Lawrence biết đó không phải là trí tưởng tượng của riêng mình. Quả nhiên khu rừng phân tách Ruvínheigen và Lamtra có thứ gì đó mà ngay cả hiệp sĩ cũng phải khiếp sợ.

Dù vậy, nếu lúc đi có thể vượt qua bình yên thì chắc hẳn lúc về cũng có thể vô sự. Dù Lawrence ít nhiều cũng thấy bất an nhưng Norah đã đi bao nhiêu lần mà chưa một lần bị tấn công. Nếu giao phó cho Holo và Norah - một người chần chừ lành nghề - thì có lẽ bằng cách nào đó họ sẽ làm được.

Và chuyện duy nhất còn lại là mang vàng bên mình. Chẳng có lợi ích gì khi tất cả thành viên cùng lũ lượt kéo vào thị trấn, Lawrence thầm nghĩ khi nhìn theo tâm lưng đơn độc tiến vào Lamtra thu mua vàng của Liebert.

"Mong mọi việc suôn sẻ."

Có lẽ Norah đang đề cập đến nhiệm vụ mua vàng của Liebert.

Tất cả giao dịch của họ cho đến lúc này đều là hợp pháp nên không có gì đáng lo ngại, nhưng thật mỉa mai khi cố tình chỉ rõ ra điều đó.

"Tôi cũng thế."

Tuy nhiên, Lawrence có lý do của mình khi trả lời kèm theo nụ cười xã giao.

Giọng điệu của Norah hoàn toàn là để gợi chuyện phiếm.

Nhưng sự hối tiếc trộn lẫn nghi hoặc đang quay lại cư ngụ trong lòng Lawrence.

Lawrence tự hỏi phải chăng Norah chưa hiểu rõ hình phạt rất khắc nghiệt đang chờ đợi cô khi phi vụ buôn lậu này thất bại. Bởi người dễ gặp nguy hiểm nhất trong tiến trình buôn lậu vàng chính là người chặn cừu.

Khi đi qua cổng thành, vàng buôn lậu được giấu trong dạ dày lũ cừu. Chẳng may mà chúng nôn vàng ra trong quá trình nhai lại thì người chặn cừu sẽ bị trừng phạt mà không được phép biện minh.

Nếu Liebert và Lawrence giữ mồm giữ miệng thì thế nào họ cũng thoát tội.

Sự khác biệt trong rủi ro của họ là rất lớn. Liệu Norah có hiểu được điều đó không?

Nhìn Norah vẫn để mắt đến bầy cừu với trạng thái không khác bình thường, và vuốt ve Enek chạy đến chân mình mỗi lần hoàn thành xong nhiệm vụ, Lawrence cảm thấy một thôi thúc muốn xác nhận sự thiếu hiểu của cô về vấn đề trên.

Anh không nghĩ Norah có thể nắm bắt được sự khác biệt giữa những gì có

thể xảy xa với chính cô và những gì xảy ra với mọi người xung quanh khi gặp tình huống xấu.

Và nếu vậy, hành động của anh chẳng khác nào lừa đảo vì lợi dụng sự thiếu hiểu biết của cô. Khi nghĩ đến đó, Lawrence tin chắc rằng thứ anh gọi là lương tâm đã bị chó tha đi.

Nhưng nếu anh thử hỏi và Norah không phát hiện ra chuyện đó thì sao?

Có thể cô sẽ trở mặt không chịu hợp tác tiếp vì khả năng chỉ mỗi cô rút phải quân joker là quá lớn. Nếu chuyện đó xảy ra, họ sẽ gặp rắc rối. Vì vậy dù rất muốn hỏi cô nhưng anh không tài nào mở miệng được.

"Nói mới nhớ..."

Giọng nói của Norah đưa Lawrence về với thực tại.

Tuy nhiên, khi ngẩng mặt lên, anh nhận ra câu nói của cô không dành cho anh.

Norah nhìn về phía Holo, người vừa nhổ một cọng cỏ đầu bạc và đang rảo bước xung quanh với vẻ nhàn rỗi.

"Chị... Holo..."

Sau khi gọi tên Holo, Norah ngập ngừng trong phút chốc, có lẽ cô đang dồn hết can đảm để mở lời.

Ngay cả Lawrence còn nhận ra cô đã cố gắng bắt chuyện với Holo bao nhiêu lần, nhưng dường như sự lạnh lùng của Holo khiến cô ngần ngại.

Lawrence thầm cổ vũ trong lòng, nhưng lời tiếp theo của cô khiến anh kinh ngạc.

"Chị hiểu rất rõ về chó sói phải không?"

Trong phút chốc Lawrence hơi sững người, nhưng Hiền giả sói thật sự là một con cáo già. Holo không thay đổi biểu cảm lấy một chút, sau một lát cô hơi nghiêng đầu giả nai.

"À, không, chuyện đó... Vì tối qua, dường như chị đã phát hiện ra bọn sói rất nhanh..."

Norah bỏ lửng câu nói khiến Lawrence thầm nghĩ không lẽ cô tưởng Holo từng có kinh nghiệm làm người chăn cừu. Như vậy có khả năng cô cho rằng nếu cả hai cùng là những cô gái chăn cừu hiếm hoi như những con quạ trắng, thì biết đâu có thể trò chuyện vui vẻ với nhau.

Có lẽ vì muốn bắt chuyện với Holo, người khó gần đến mức không cho Norah lấy một cơ hội mở miệng, nên cô mới thúc đẩy kỳ vọng đó.

"Sao à? Tôi chỉ tự nhiên phát hiện ra thôi."

"VẬY Ạ..."

"VÌ NHÌN CHUNG CHẴNG THỂ TRÔNG CẬY GÌ Ở BỌN ĐÀN ÔNG."

Holo cười với vẻ tinh quái và liếc về phía Lawrence nên anh khẽ nhún vai thay cho câu trả lời.

"CÔ CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG?"

"Ồ, Ờ, CHUYỆN ĐÓ..."

"HỪM, NẾU VẬY CÔ SẼ GIAO CHO ANH TA CHUYỆN CANH GÁC?"

Holo chỉ thẳng tay không chút do dự nên Norah cũng hướng mắt nhìn theo.

Và rồi mắt cô chạm mắt Lawrence. Ngay khoảnh khắc đó, Norah đảo mắt đi với vẻ khó xử thực sự, nhưng khi bị Holo hỏi lại lần nữa, cô vừa lăm lét nhìn Lawrence với ánh mắt như cầu xin tha thứ vừa thì thầm gì đó vào tai Holo, người vừa ghé mặt lại gần cô.

Con sói xấc láo phá lên cười ha hả với vẻ khoái trá nên chắc hẳn đó là câu trả lời vừa ý cho câu hỏi trên.

Nhìn cảnh tượng đó anh biết rằng đã đến lúc mình nên trở thành một tên hề ở đây.

Ngay khi anh vẫy tay qua lại như thế chào thua, cả Norah cũng bật cười theo Holo.

"Đại khái thế này, quả thật rất kỳ lạ khi hỏi người một thân một mình cùng du hành với đàn ông như tôi có hiểu rõ về sói không."

Nhìn bề ngoài trông Norah lớn tuổi hơn, nhưng ngay khoảnh khắc mở miệng ra thì Holo lại chiếm ưu thế. Một tay chống hông, tay còn lại bật ngón trỏ lên, Holo nói chuyện vanh vách như một nhà thần học đang giảng bài.

Norah trông như người đồ đệ, nhìn Holo với vẻ hứng thú say mê.

"Hiểu chưa? Với những người như tôi, câu trả lời cho câu hỏi đó đã quá rõ ràng. Nếu hỏi tại sao..."

Norah nghiêng người về phía trước như muốn hỏi lại "Nếu hỏi tại sao?".

"Nếu hỏi tại sao thì câu trả lời chính là khi màn đêm buông xuống, chó sói thường xuất hiện. Vì trước mặt nó là chú thỏ đáng yêu đến nhường này. Một chú thỏ bị sói ăn thịt mỗi đêm làm sao có thể không biết đến chó sói chứ?"

Norah ngẩn ngơ trong thoáng chốc nhưng dường như nhanh chóng hiểu ý

Holo, khuôn mặt cô lập tức đỏ bừng. Sau đó, cô xấu hổ nhìn qua lại giữa Holo và Lawrence rồi cúi gằm mặt xuống.

"Ahahahaha. Hm, một phản ứng thú vị. Tuy nhiên, nên nhớ câu trả lời lúc này của tôi nha."

Trước câu nói vui vẻ thực sự của Holo, Norah ngẩng đầu lên một chút nhưng mắt hơi liếc sang một bên như đang lục lọi trí nhớ.

Sau đó, dường như Lawrence nghe thấy tiếng "à" nhỏ xíu vang lên.

"Nếu xét ra thì chính người bạn đồng hành của tôi mới là thỏ. Nếu tôi không để ý đến, anh ấy sẽ chết trong cô đơn mất thôi."

Holo nói như thì thầm vào tai Norah nhưng âm giọng của cô đủ lớn để Lawrence nghe rõ và cười ảo não. Nhưng điều làm anh tổn thương hơn cả là hành động gật đầu cả tin của Norah.

Anh tự hỏi Norah thực sự nhìn anh theo cách đó sao?

"Chắc, vì vậy mà đôi khi tôi nhanh chóng phát hiện ra chó sói vào ban đêm đó."

Nếu nghe từ bên ngoài sẽ thấy câu nói vừa rồi là một kết luận hoàn toàn chẳng ăn nhập, nhưng có vẻ như bị xáo trộn quá nhiều thứ trong đầu nên Norah chấp nhận câu trả lời. Cô xoa nhẹ hai bàn tay vào đôi má cuối cùng cũng dịu lại và gật đầu nghiêm túc.

Sau đó cô hít một hơi thật sâu rồi mở miệng nói bằng khuôn mặt tươi cười đã xua tan sự căng thẳng, "Tôi cứ tưởng chị Holo cũng là người chán cừ cơ."

"Vì tôi lập tức phát hiện ra chó sói á?"

"Một phần là vậy nhưng..."

Tạm dừng tại đó, Norah nhìn chàng hiệp sĩ lông đen không ngừng thực thi nhiệm vụ trong lúc cô chủ đang chuyện trò vui vẻ và tiếp tục.

"Vì Erek dường như rất chú tâm vào chị Holo."

"Chà, là vậy sao?"

Holo - người cả gan坦然 lộ chiếc đuôi của mình ra nếu biết không bị bắt gặp - đang khoanh tay nhìn Enek với nụ cười không lay chuyển.

"Thật khó nói điều này trước mặt chủ nuôi nhưng chắc hẳn nó đã say nắng thôi rồi đó."

Enek quay đầu về phía Holo trong thoáng chốc như thể nghe thấy lời cô nói, rồi tiếp tục chạy quanh bầy cừu.

Còn cô chủ của chàng hiệp sĩ thì đang cảm thấy choáng váng như sét đánh ngang tai.

"Sao? E-Enek ấy hả?"

"Sao là sao? Không cần phải tuyệt vọng vậy đâu. Giống đực toàn là một lũ càn được nuôi chiều càn được nước lẫn tới. Cô chủ rất trân trọng nó, nhưng chính vì lẽ đó mà nó cho rằng tình thương của cô chủ là không suy chuyển. Chắc chắn sự ham muốn chơi đùa cùng người khác đôi lúc sẽ xuất hiện. Nếu có bánh mì ngon chất cao như núi, ắt hẳn đôi khi nó cũng muốn nếm thử chút súp đúng không?"

Dường như đồng cảm với lập luận khiến người nghe phải nhíu mày ở nhiều điểm của Holo, Norah gật đầu khâm phục.

"Tức là đôi khi ta phải lạnh lùng. Đó là một loại dây cương tốt."

Norah quả quyết gật đầu như thế vừa nhận được chân lý sâu sắc nào đó, nhưng sau khi đột ngột gọi tên Enek, cô ngồi xuống niềm nở chào đón chú chó. Norah ôm chầm lấy Enek vừa chạy đến như cơn gió lốc rồi ngẩng mặt lên nhìn Holo và mỉm cười.

"Nếu sau này cậu nhóc lại ngoại tình, tôi sẽ làm như chị bảo."

"Vây là tốt."

Bị gán tội oan, Enek sửa lên một tiếng như tỏ ý bất mãn, nhưng khi Norah siết tay ôm chặt hơn thì chú chó đã bình tĩnh trở lại.

"Tuy vậy, tôi vẫn muốn nuông chiều cậu nhóc trong khi còn có thể, dù chỉ một chút nữa thôi."

Norah nói trước khi hôn nhẹ vào sau vành đôi tai đang đung đưa của Enek.

Quan sát cảnh tượng ấy, khóe miệng Holo hơi nhếch lên thành một nụ cười.

Đó là một nụ cười có phần kinh ngạc và không phù hợp với hoàn cảnh này, khi Lawrence nhận ra điều đó thì ánh mắt của Holo đã hướng về phía anh.

"Dù công việc này có suôn sẻ hay thất bại, tôi cũng sẽ từ bỏ nghề chăn cừu."

Từ lời nói của Norah - người đang siết chặt Enek trong vòng tay - Lawrence có thể dễ dàng hiểu được cô đã nắm rất rõ tình hình và hạ quyết tâm hành động theo sự hiểu biết của mình.

Norah hiểu được vị trí mà cô đang đặt bản thân vào và những khả năng có

thể xảy ra.

Tóm lại, sự lo lắng của Lawrence là hoàn toàn không cần thiết.

Tuy trông yếu đuối nhưng Norah đã vượt qua bao gian khổ sau khi bị đuổi khỏi trại tế bần, và vẫn sống sót cho đến lúc này. Cô khác với những cô gái nhà quyền quý được trưng trong tủ kính.

Và đồng thời Lawrence một lần nữa lại có cơ hội chiêm ngưỡng sự ghê gớm của Holo.

Holo dễ dàng nhìn thấu lòng anh, và sau khi nắm quyền chủ đạo trong cuộc đối thoại với Norah, cô rút ra cảm nhận về công việc này từ cô ấy bằng hình thức tự nhiên nhất.

Điều đó giải thích cho nụ cười kinh ngạc ban nãy mà cô trao cho anh, khiến anh có cảm giác như cô muốn nói "tôi đành phải làm vậy thôi".

Nhìn chung không thể trông cậy bọn đàn ông", Lawrence bỗng cảm thấy câu nói đó về tổng thể quả không sai.

Anh che mắt trong sự thất bại toàn diện, sau đó nằm dài ra đất.

Mặt đất của ngày cuối thu lạnh tê tái, nhưng từng đám mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời kia trông thật ấm áp.

Chắc chắn việc buôn lậu sẽ thành công.

Lawrence tự tin thì thầm trong lòng khi một chú cừu khệnh khạng đi tới bên cạnh và nhìn xuống mặt anh.

Sau một thời gian, Liebert thông dong cười ngựa trở về.

Nếu ai đó cầm trong tay một lượng vàng lớn, chắc hẳn sẽ nhìn tất cả mọi

người xung quanh như kẻ trộm chực chờ, tuy nhiên, quả không hổ danh là nhân viên trẻ của một thương hội trong thị trấn lớn, Liebert có vẻ không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi cho mọi người xác nhận bên trong chiếc túi chứa lượng vàng vừa đủ lớn để mang bằng một tay, Liebert không ngần ngại nhét nó vào trong áo rồi vỗ nhẹ.

"Việc còn lại của chúng ta là mang cái này trở về bình an và cho lũ cừu ăn vào thời điểm thuận lợi."

Anh nói như thế xác nhận trình tự công việc, có lẽ mục đích là để nhấn mạnh rằng từ giờ trở đi mới là vấn đề thực sự.

"Và sau khi qua cổng thành, chúng ta sẽ trao đổi cừu trong thị trấn như đã bàn. Được chứ?"

"Vâng."

Liebert gật đầu đáp trả Norah rồi nhìn thẳng về phía trước và nói.

"Vậy khởi hành thôi nào. Một ngày mai sáng chói như vàng đang chờ đợi chúng ta."

Và rồi đoàn người quay trở vào con đường nằm giữa cánh rừng và đồi núi.

Buổi sáng hôm sau, Lawrence tỉnh giấc vì cảm thấy như có gì đó lạnh ngắt chạm vào mặt.

Lại bị cừu liếm nữa sao, Lawrence tự hỏi, nhưng khi mở mắt ra, bầu trời được bao phủ bởi những đám mây màu chì đang hiển hiện trước mặt anh. Đường như trời sắp sửa trút xuống những hạt mưa hiếm có vào mùa này.

Nhưng hơn hết thảy, trời lạnh thấu xương. Ngóc đầu dậy khỏi gốc cây anh

dùng để thay thế cho chiếc gối đột ngột lạnh như băng, Lawrence thấy ngọn lửa đã tắt ngấm. Có một khoảng thời gian nhỏ từ lúc Norah ngủ cho đến khi mọi người dậy, nên một người nào đó sẽ được Norah đánh thức sớm hơn làm người canh lửa, nhưng Liebert - người chắc chắn có bốn phận đó - đang ngáy khò, tay ôm khư khư đồng củi dường như toan bỏ vào trong đồng lửa trại.

Trông bộ dạng ngốc nghếch đó, Lawrence không tài nào nổi giận được.

"... Hừm."

Có vẻ vì Lawrence bắt người dậy mà Holo, người đắp chung một chiếc chăn cùng anh cũng tỉnh giấc.

Nhưng chẳng thèm chào hỏi câu nào, cô ném cho anh một tia nhìn cực kỳ khó chịu rồi lập tức giật chăn hết sức mình.

Hành động của cô mang hàm ý "đã tỉnh rồi thì không cần chăn nữa ha".

Nếu lý sự chắc chắn cô sẽ nổi giận nên dù hơi sớm nhưng anh vẫn miễn cưỡng thức dậy. Dù sao thì anh cũng phải cho thêm củi vào lửa trại. Lũ cừu tùm tùm sát vào nhau không di chuyển; thành ra không có việc để làm, Enek cũng nằm duỗi người bên cạnh đồng lửa. Đương nhiên, nép sát vào cô chủ, tình yêu của đời chú. Enek vẫn nằm nguyên tư thế đó, nhìn Lawrence đứng dậy, cử động các khớp xương kêu răng rắc rồi ném củi vào trong đồng lửa bằng ánh mắt bơ phờ.

Khi những cành cây khô bắt đầu bén lửa kêu tanh tách, Enek ngáp dài với vẻ mãn nguyện. Bộ dạng ấy gợi Lawrence nhớ về Holo khiến anh tủm tỉm cười.

Dù vậy, trời thật sự rất lạnh, như thể mùa đông vừa đột ngột ập đến.

Nguyên nhân đã quá rõ ràng khi quan sát bầu trời, nhưng nếu có thể anh

mong thời tiết sẽ chờ cho đến trưa ngày mai khi họ về tới Ruvinheigen.

Anh khịt mũi một chút như đang nguyên rửa bầu trời vẫn vũ không ngừng. Chắc chắn vào khoảng chiều chập choạng hoặc cùng lắm là đến tối muộn thì trời sẽ đổ mưa.

Nếu đi sâu vào rừng, nhưng tán cây mọc dày đặc có thể giúp họ trú mưa, nhưng vì có bầy cừu nên phương pháp đó không thể thực hiện. Hơn nữa, khu rừng quả thật âm u. Không phải là anh sợ hãi, nhưng anh không muốn ở trong rừng vào ban đêm. Trú mưa ở một góc nào đó là lựa chọn tốt nhất.

Vừa suy nghĩ vẫn vơ vừa ngắm nhìn ngọn lửa đang dần bùng cháy, Lawrence bất chợt cảm thấy có gì đó vừa phủ qua lưng anh và bọc ra phía trước.

Gì vậy nhỉ, anh tự hỏi và trước khi kịp quay qua nhìn thì một khuôn mặt quen thuộc đã lù lù hiện ra ngay bên cạnh.

Đó là Holo với vết hằn hoa văn của rễ cây in rõ ràng trên má.

"Đằng này ấm hơn nè."

Lawrence cũng chẳng khiêm tốn, nhận đúng giá trị của lời khen đó.

Holo phủ chăn sau lưng Lawrence, cố tình chen chúc với anh, hai người bên trong một chiếc chăn. Dù anh vẫn ổn khi bị Holo giật phăng chiếc chăn đi, nhưng có lẽ cô tự thấy bản thân hành động thái quá. Suy cho cùng, cơn đói và cái lạnh trong chuyến hành trình là bạn đồng hành của mọi người.

Nhưng Holo không mở miệng xin lỗi nên Lawrence cũng chẳng cần mở miệng tha thứ.

Thay vào đó, anh ném cành cây dùng để khơi than vào trong lửa và ngẫu

nhiên hỏi thử.

"Đúng rồi, hình như cô từng nói có thể dự đoán thời tiết đúng không?"

"Ừ. Hôm nay trời sẽ mưa lúc quá trưa nè."

Cô đáp trả bằng giọng vẫn còn ngái ngủ.

"Xời, bất cứ ai cũng biết nếu nhìn trời mà."

Khi anh mở miệng chọc ghẹo, Holo cụng nhẹ đầu vào vai anh thay cho khuôn mặt cau có.

"Nếu có thể tôi muốn chúng ta phóng ngựa thật nhanh đến thị trấn trước khi cơn mưa đổ ập xuống. Mà lúc về cô muốn chút súp khoai tây nóng hôi hổi trước bếp lò không?"

"Không có chi để phàn nàn. Nhưng..."

"Chải chuốt lông đuôi chứ gì?"

Lawrence đặc biệt hạ thấp giọng và nói. Holo vừa thở dài vừa gật đầu.

"Tôi cũng muôn nhanh về nhà trọ lắm luôn. Nhưng mà..."

Nói đoạn, Holo ngược nhìn lên bầu trời, khuôn mặt lộ vẻ u buồn.

Tóc mái khẽ đung đưa trước cơn gió lạnh, và cô nheo mắt như thể cơn gió vừa chạm vào những sợi lông mi dài của cô.

"Một cơn mưa đang tới. Dù tôi chẳng mong nó đến."

Nghe lời cô nói, Lawrence chợt nhớ ra. Khi anh gặp Holo, cô đang được xem là vị thần mùa vụ chịu trách nhiệm một khu vực sản xuất lúa mì lớn. Ở

nông thôn, cơn mưa mùa thu lạnh trong mùa thu hoạch là thứ bị căm ghét nhất, nên có lẽ dù đã rời xa ruộng lúa mì nhưng đến giờ Holo cũng không thể hân hoan chào đón cơn mưa mùa này.

Dường như Holo không có bao nhiêu kỷ ức đẹp khi còn ở cánh đồng lúa mì vì rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng có thể cô vẫn luôn là thần mùa vụ.

Tuy nhiên, bất cứ ai dù không phải là thần mùa vụ cũng sẽ ghét một cơn mưa trong cái rét đậm này.

Tệ hơn nữa, độ lạnh thế này dễ khiến trời trút cơn mưa đá.

Chỉ tưởng tượng cũng khiến Lawrence cảm thấy tê tái hơn. Anh nhanh tay bỏ thêm củi vào ống lửa.

Vẫn còn chút thời gian cho đến khi mọi người tỉnh dậy.

Tuy nhiên, khi đó, Lawrence không nhận ra một điều.

Holo không bao giờ nói chuyện vô nghĩa.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương VI

Những hơi thở trắng xóa bỗng bành trôi theo sau mỗi bước chân. Hơi ấm vuốt ve gò má những khi hơi thở phả ra, nhưng ngay lập tức thay bằng cái lạnh buốt kèm theo cơn đau châm chích.

Bầu trời dần xẩm tối, dường như cuối cùng đã hết kiên nhẫn, từ lúc quá trưa đã bắt đầu trút cơn mưa phùn như được bào ra từ những tầng băng. Khuôn mặt lạnh đến mức tưởng chừng đang bị ngâm vào nước đá, nhưng mỗi khi có một ít không khí chui lọt vào bên trong quần áo, một cảm giác mát mẻ khoan khoái lại xuất hiện.

Họ chạy. Cả người, cả ngựa, cả cừu, cả chó.

Nếu chỉ là những ánh mắt, họ cảm nhận được biết bao nhiêu lần. Nếu chỉ là những dấu hiệu, chúng nhiều không đếm xuể.

Nhưng dấu cảnh giác đến thế nào đi nữa, nếu họ chẳng nhìn thấy một nhúm lông hay nghe thấy một tiếng hú ở xung quanh, thì chẳng mấy chốc sự mỏi mệt và cơn lạnh thấu xương đang bủa vây cũng cướp đi khả năng lo lắng về lũ sói của họ.

Như thế chúng đã nhắm vào lỗ hổng đó.

Ngay khi Holo phát hiện ra thì cả nhóm đã nằm giữa vòng vây của lũ sói.

"Enek!"

Giọng Norah rít lên, Enek cùng bộ lông đen và hơi thở trắng xóa chạy hết tốc lực về phía sau thúc giục một chú cừu bắt đầu chậm lại.

Chú cừu đáng thương trở nên điên cuồng, chẳng phân biệt nổi chó nhà hay chó sói, cố gắng chạy thực mạng lên phía trước; nhưng tiếng hú của một con sói bất chợt vang vọng như đang nhạo báng cảnh tượng ấy.

Vị trí đã được xác định. Con sói đang đứng trên đỉnh ngọn đồi bên phải; nó tru lên từng hồi khi định tập hợp bọn cừu. Ngược lại, họ hiếm khi nghe thấy tiếng tru từ cánh rừng bên trái, nhưng mỗi khi nó vang lên, có cả tiếng chân và tiếng thở hỗn hển kèm theo.

Chúng chạy song hành cùng nhóm Lawrence, ẩn mình sau những cây dương xỉ và bụi cỏ mọc bên dưới những thân cây to.

Lawrence và Holo cùng ngồi trên lưng một con ngựa; Liebert cũng ngồi trên ngựa giống họ; còn Norah vẫn để nguyên tóc mái bị sưng nước mưa và mồ hôi bết dính trên trán, vừa chạy vừa điều khiển bọn cừu bằng cây trượng và Enek.

Nếu bị lũ sói bao vây thành vòng tròn, tất cả sẽ kết thúc. Chúng luôn rất cẩn trọng trong lúc săn mồi để sao cho không một thành viên nào trong bầy bị thương. Chúng tuyệt đối không có ý tưởng dùng một thành viên nào đó làm mồi khi đi săn, và cũng không một thành viên quả cảm nào có ý định tấn công đơn độc. Chúng luôn hành động một cách thận trọng và kín đáo.

Với những con sói định thắt chặt vòng vây, nếu chúng ta nắm được chính xác vị trí chúng nhắm đến và chạy lên để có thể đánh bật ít nhất một con ra khỏi đó, thì lũ sói sẽ không thể thực hiện kế hoạch bao vây.

Lawrence nghe lời giải thích vội vàng của Holo, và quan sát thấy Norah hành động đúng y như vậy.

Đôi lúc một con sói trong rừng ló mặt ra định chạy lên phía trước, nhưng vào lúc đó Enek hoặc chính Norah sẽ lao lên ngăn chặn.

Nếu lũ sói chuyển động để dần thu hẹp vòng vây lớn, Norah sẽ cho lũ cừu đột ngột chạy tán loạn để phá vỡ đội hình của chúng. Với người chăn cừu, bầy cừu không chỉ là những đứa trẻ đáng thương cần được bảo bọc, mà còn là vũ khí họ sử dụng như tấm khiên để bảo vệ chính mình.

Chẳng có gì mà Lawrence và Liebert có thể làm trong tình huống này. Chuyện tốt nhất Liebert có thể làm là một tay nắm chặt dây cương, tay còn lại ép chặt vào áo khoác, nơi cất số vàng tuyệt đối không để rơi mất.

Về phần mình, Lawrence chỉ có thể hỏi Holo liệu anh có thể làm được gì đó không.

"Làm gì đó... á?"

Con đường rất xấu nên cảm giác ngồi trên lưng ngựa đang chạy nước kiệu thật khủng khiếp. Những cú xóc nảy tấn công họ, cảm giác như đầu sắp lìa khỏi cổ. Chỉ cố gắng giữ cho Holo đang ngồi phía trước không văng khỏi ngựa cũng là một công việc cam go.

"Làm gì đó... à?"

Dường như Holo ngập ngừng chứ không phải do sợ cần phải lười trong lúc nói chuyện.

"Anh nè."

"Chuyện gì?"

"Lời giải thích lúc này, tôi xin rút lại."

Lời giải thích lúc này, ngay khi định hỏi lại, soạt, Lawrence tự hỏi phải

chẳng vừa nghe thấy âm thanh dạt bụi cỏ ra hai bên từ phía sau, chệch về hướng cánh rừng; và lập tức tiếng móng vuốt của một con thú bầu vào nền đất vang lên.

Một luồng khí lạnh tấn công chạy dọc sống lưng Lawrence, cảm giác như nơi đó sắp sửa mọc ra đôi cánh. Đây không phải là cơn ớn lạnh đơn thuần. Nó là cơn lạnh buốt từ trong năm mỡ đang reo rắc mối nguy hiểm lên anh.

"Enek!"

Norah đang chạy phía trước cùng với bầy cừu dẫn đầu, lập tức phát hiện ra tiếng động nhờ trực giác nhạy bén không phải của người phàm, vùng gậy triệu tập chàng hiệp sĩ lông đen nhưng ngọn đồi phía trước mới chính là hy vọng cuối cùng của họ.

Tất nhiên lũ sói biết điều đó.

Cơn gió lốc màu nâu nhắm vào chân chú ngựa mà Lawrence đang cưỡi, lao đến với một tốc độ phi thường.

Một sống hai chết. Lawrence siết dây cương, toan kéo mạnh hết sức thì Holo dùng tay chặn anh lại.

Và ngay khi quay lại, cô nói như thì thầm.

"Lùi lại ngay!"

Lawrence biết cô ra lệnh cho chẳng ai khác ngoài lũ sói, vì chạy với tốc độ như con sóng giận dữ, chúng đột nhiên phóng dạt sang một bên và dừng lại như bị trúng tên.

Kẻ ngạc nhiên không chỉ có Norah và Lawrence. Nhắm một mắt cũng biết chính lũ sói vừa dừng lại cũng sừng sốt không kém.

Tuy nhiên, Lawrence không thể ca ngợi chiến công tuyệt vời, cũng chẳng thể nói lời tạ ơn Holo vì đã cứu mạng.

Đôi mắt hổ phách pha sắc đỏ của Holo đang lóe sáng như viên đá ruby cháy rực.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến anh hoảng sợ. Anh biết rằng không phải phần người, mà phần sói của Holo đang ngự trị nơi đó.

"Cả con người nữa."

Giọng nói lạnh lùng đến rợn người của Holo chồng lên giọng nói trong ký ức khi lần đầu anh nhìn thấy hình dạng thực sự của cô.

"Lũ trẻ bây giờ thật là... Có lẽ tôi nên nói thế."

Tự nhiên cô ấy nói gì thế nhỉ, Lawrence tự hỏi nhưng mãi một lúc sau anh mới hiểu ra ý của cô trong lời nói đó.

Tuy nguy hiểm trước mắt đã qua, nhưng Norah không hiểu lý do tại sao, trong thoáng chốc khuôn mặt cô lộ vẻ nghi hoặc. Tuy nhiên, cô không có thời gian dư dả để suy nghĩ. Bắt đầu ứng phó với cơn khủng hoảng trước mắt một lần nữa, Enek liên tiếp nhận mệnh lệnh mới từ cô chủ và đều đặn hoàn thành chúng.

Về phần Liebert, tất cả những gì anh làm là điên cuồng bầu vùi vào con ngựa, cố gắng không để rơi văng.

Nếu chạy với tốc độ thế này, họ chắc chắn có thể bỏ khu rừng lại phía sau trước khi mặt trời lặn.

Để chạy thoát khỏi cơn khủng hoảng, họ chỉ còn cách đánh cược vào hy vọng như thế.

Và rồi thật kinh ngạc.

Trong thoáng chốc, Lawrene ngỡ đó là một cơn gió thổi qua. Vì những hạt mưa phùn đồng loạt bay lên như những viên đá nhỏ nhảy múa trong không trung.

Tuy nhiên, trực giác lập tức cho anh biết cơn gió này quá kỳ lạ so với một cơn gió thông thường.

Bởi vì một cơn gió đơn thuần không làm đóng băng phần cốt lõi bên trong cơ thể một người đến mức này.

Một âm thanh lớn vang lên ngay sau đó.

Tiếng gầm rền vang như muốn xé toang cánh rừng xoáy vào một bên màng nhĩ của tất cả mọi người.

"...!"

Tiếng gầm áp đảo đến mức khiến tất cả mọi người ngừng thở.

Bước chân ngựa dừng lại, bước chân cừu ngừng lại, đến cả chuyển động của chú chó ngoan cường cũng ngừng lại.

Tiếng hồng mãnh liệt đóng đinh tất cả mọi người tại đúng vị trí của họ như một miếng ván gỗ.

Tất cả đều cứng người như tượng đồng, nhìn chăm chăm vào khu rừng.

Chỉ trừ duy nhất một người, đó là Holo.

"Nghe nè!"

Tất cả mọi thứ đều ngừng lại, chỉ còn mỗi tiếng mưa rơi lộp độp trên nền

đất vang lên, và Holo vừa dăm chiêu nhìn vào cánh rừng sâu thăm thẳm vừa khẽ gọi Lawrence.

"Đây là rắc rối tôi phải gánh lấy. Sau khi cho cô nhóc và cậu nhóc kia đi trước, một lát sau anh cũng rời đi đi."

"Sao... Sao đột nhiên lại thế?"

Trong sự tĩnh lặng này, cả Norah lẫn Liebert đều đang chăm chú vào cánh rừng như thể không để ý đến cuộc đối thoại giữa Holo và Lawrence.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ không để ý.

Họ đang ở trong trạng thái giống như một con chim nhỏ bị chó săn tằm tía, quá sợ hãi để có thể cất cánh bay, dù cho người thợ săn đang từ từ vươn tay về phía cơ thể nó.

Bọn họ đã mất đi khả năng rời mắt khỏi khu rừng.

"Thứ bên trong khu rừng không phải là một con sói bình thường. Anh hiểu mà đúng không?"

Holo chậm rãi dời ánh mắt đang hướng vào khu rừng về phía Lawrence.

Đôi chân anh bất ngờ đóng băng trước đôi mắt đó.

Biểu cảm trên gương mặt Holo đã vượt xa mức khó chịu; đôi mắt giờ đã lóe lên sự nguy hiểm đến độ sắp sửa trút lên những hòn đá bên đường.

Hơi thở phả ra chậm chậm trôi lững lờ như hơi thở của con ngựa quý dưới địa ngục.

"Nếu tôi chấp thuận đi theo, đàn sói sẽ không đuổi theo bầy cừu nữa. Mục tiêu của chúng không phải là cừu."

Sau đó, cô nhìn vào cánh rừng một lần nữa.

"Sự ương bướng rẻ mạt. Lòng kêu hãnh hèn kém. Bọn trẻ ranh vặt mũi chưa sạch rất coi trọng hai thứ ấy."

Lawrence có cảm giác cơ thể đang nằm trong vòng tay anh đang căng phồng lên.

Mất một thời gian anh mới nhận ra đó là chiếc đuôi bên dưới áo choàng của Holo qua tiếng phe phẩy của nó.

"Nè, nếu anh không lên tiếng, họ sẽ không di chuyển đâu. Anh là cộng sự của tôi. Việc hợp tác với cộng sự là rất quan trọng đúng không?"

Đối mặt với Holo, người bất chợt nổi lông biếu cảm trên gương mặt, Lawrence gật đầu mà không nghĩ ngợi gì.

Bản thân là một thương nhân, anh hoàn toàn vô vọng với bất cứ chuyện gì ngoài việc buôn bán.

Về phần Holo, có lẽ chẳng ai hiểu rõ chuyện lũ sói hơn cô.

"Chúng tôi sẽ xử lí tại đây! Xin hai người hãy mang vàng về và tiến hành theo dự tính!"

Lawrence không định hét lớn, nhưng Norah và Liebert chợt đông cứng người như nghe thấy tiếng thét từ trong đêm tối, rồi trở về với thực tại.

Không có tiếng phản đối. Trong những tình huống thế này, bỏ những kẻ vô dụng yếu đuối lại làm môi để những người có ích và khỏe mạnh kéo dài sự sống là chiến thuật thường thấy.

Tuy nhiên, họ nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi. "Thật sự ổn không," ánh mắt họ nói lên điều đó.

Bất kể đó là chiến thuật thế nào thì nó có tính khả thi với bọn lính đánh thuê máu lạnh chứ không phải với những thương nhân bình thường.

"Chúng ta sẽ gặp nhau tại cổng thành Ruvínheigen. Và khi đó tất cả đều giàu có."

Tất nhiên, đừng nói đến hy sinh làm mồi, có lẽ Holo còn định sẽ đánh bọn chúng một trận toí bởi nữa kia, nhưng những người khác không biết điều đó. Không thể giải thích rõ ràng thân phận mình cho họ nghe, cô đành cười nhẹ nhàn khi lên tiếng.

Thực ra đó là chiến lược lợi dụng bản chất con người của Holo. Loài người sẽ không thể lãng phí quyết định hy sinh của một người để vẽ ra hy vọng mong manh bằng nụ cười yếu ớt. Con sói khôn ngoan này biết rõ loài người sẽ dễ dàng vướng vào cái bẫy về chàng hiệp sĩ hào hiệp như thế.

Vì vậy, Liebert là người đầu tiên gật đầu đồng ý, mãi sau đó Norah mới gật đầu chấp thuận.

Khi cây trượng của Norah vung lên, thời gian ngưng đọng bắt đầu vận hành.

"Mong may mắn sẽ ở bên cuộc chiến của các vị."

Liebert cầu chúc, còn Norah trao cho Holo ánh mắt hùng hồn hơn cả lời nói và lập tức quay đi. Tiếng chân cừu chạy vang lên, và nổi theo sau là tiếng vó ngựa.

Sau khi đã chắc chắn họ rời đi, Holo ngoái đầu nhìn Lawrence và mở lời.

"Giờ thì đến lượt anh lánh xa tôi rồi. Nếu anh ở gần trong lúc nguy cấp thì

gay go lắm. Anh hiểu đúng không?"

Và thay cho câu trả lời, Lawrence nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Holo trước khi cô leo xuống ngựa.

"Tôi không cho phép cô thua cuộc đâu đấy."

Bàn tay cô nóng ran đến kinh ngạc, và nó siết lại tay anh bằng một lực khá mạnh.

"Nếu anh là một con đực tốt, có lẽ tôi đã hôn anh ngay tại chỗ rồi."

Holo nói và cười khúc khích, sau đó nhanh chóng đánh mặt lại và nhảy khỏi ngựa.

"À, đúng rồi. Cái này, giữ giùm tôi nha."

Cô tháo thắt lưng rồi nhanh chóng cởi áo choàng ném về phía anh.

Mái tóc sóng sánh màu nâu nhạt ánh vàng, đôi tai nhọn cùng chiếc đuôi sói rậm rạp được phơi bày.

Và chiếc túi dây rút chứa lúa mì treo trên cổ cô khẽ đung đưa.

"Nếu có thể, tôi muốn giải quyết êm thấm trong hòa bình, nhưng tôi không biết mọi chuyện sẽ trở nên thế nào. Khi chúng ta gặp lại, sẽ lạnh lắm nếu tôi khóa thân, đã vậy còn phiền cho anh nữa đúng không?"

Nói xong, Holo bật cười rồi hướng mắt về khu rừng không nhúc nhích.

Thay vào đó, lông đuôi của cô xù lên như bị sét đánh trúng.

Lawrence do dự không biết nên lựa lời gì để nói. Cuối cùng, câu nói bật ra khỏi miệng anh vô cùng gãy gọn.

"Hẹn gặp lại!"

Lawrence thúc ngựa phóng đi mà không đợi lời hồi đáp của Holo.

Nếu Lawrence bảo không muốn nán lại thì đó rành rành là lời nói dối.

Nhưng liệu nán lại anh sẽ làm được gì? Hơn nữa, anh biết hình dạng thật sự của Holo. Giả sử quân địch có là một đoàn quân lính đánh thuê đi nữa, Holo cũng có thể thoát khỏi vòng vây một cách an toàn.

Lawrence thúc ngựa chạy đi. Cơn mưa phùn ngày càng nặng hạt.

Khuôn mặt anh rúm ró không phải chỉ vì lạnh. Lần đầu tiên trong đời, anh nguyện rửa chính mình vì không sinh ra là một hiệp sĩ.

Dường như Norah và Liebert đã tiến được một đoạn kha khá trong khoảng thời gian ít ỏi. Lawrence làm như đúng như lời Holo bảo và đã cách cô một khoảng xa, nhưng ngay cả khi thúc ngựa phi nước đại với tốc độ thần tốc, anh vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của nhóm Norah.

Có lẽ vì không còn cảm thấy sự hiện diện của những ánh mắt khó chịu dõi theo xung quanh, nên họ đã nhân cơ hội tốt tiến nhanh về phía trước. Nếu đứng trên lập trường của bên Norah, anh chắc chắn cũng làm y như vậy. Họ ắt hẳn không muốn lãng phí cái chết của anh và Holo.

Lawrence suy nghĩ vẫn vơ rồi cười cay đắng, nhưng bất chợt nỗi lo sợ đi một mình lạc đường ập đến trong tâm trí anh.

Tuy nhiên, suy nghĩ ấy nhanh chóng bị xua tan. Lawrence không nắm rõ địa bàn vùng này, nhưng miễn là anh không di chuyển sau khi mặt trời lặn thì sẽ không bị lạc đường.

Con đường cỏ với những ngọn đồi lờm chờm đá bên phải và khu rừng

thăm thăm bên trái, nên khả năng anh đi chệch đích đến không lớn lắm.

Hơn nữa, ở phía trước có một lối đi, nơi cỏ được cắt ngắn và được xem là một con đường hoàn chỉnh, nếu lần theo nó chắc chắn sẽ dẫn anh tới Ruvinheigen. Có lẽ anh sẽ không gặp nhiều khó khăn lắm cho dù không nhìn thấy bóng dáng của nhóm Norah.

Bỏ chuyện đó qua một bên, lúc này điều làm Lawrence lo sợ hơn cả là ngựa của mình sẽ vấp phải những hòn đá và ngã quỵ, nên anh siết dây cương điều chỉnh bước chân ngựa chậm lại rồi ngoái nhìn qua vai.

Anh đã không còn trông thấy bóng Holo từ lâu, nhưng nếu lũ sói thay đổi suy nghĩ và tấn công thì chúng có thể rút gọn khoảng cách ngay tức khắc.

Đã không thể quay lại, Lawrence cũng đành giữ sạch cảm dỗ muốn dừng lại nơi này và thúc ngựa tiến về phía trước.

Trong tay anh, chiếc áo choàng còn vương lại hơi ấm của Holo. Đó là một niềm gỡ khi gửi lại quần áo lúc chia tay như một tín vật. Bất chợt, anh dồn sức siết chặt chiếc áo trong bàn tay.

Nhưng nếu Holo bị dồn ép đến mức cần biến đổi qua hình dạng chó sói, thì quả là gay go nếu cô không có đồ để thay.

Dường như Holo là một người có suy nghĩ hợp lý hơn hẳn một thương nhân như Lawrence.

Hít vào thật sâu rồi nhân tiện thở ra một cái thật dài, Lawrence giữ phanh phạch chiếc áo dính cơ sở sợi lông màu nâu sẫm có lẽ rụng ra từ đuôi Holo, rồi gấp lại và nhét vào bên trong áo khoác của mình. Nó ấm rồi, nhưng thà anh làm thế này có lẽ vẫn tốt hơn kẹp dưới cánh tay. Holo đã nhận vai trò nguy hiểm nhất, nên ít ra việc anh có thể làm là đảm bảo áo cô không bị ướt sũng khi cả hai tái hợp.

Mưa càng lúc càng trở nên nặng hạt. Có lẽ tối nay trời sẽ trút xuống cơn mưa to thật sự.

Sau khi tiến tới một chút và cho rằng mình đã đi đủ xa, Lawrence dừng ngựa ngay giữa con đường. Lần này sẽ tốn khá khá thời gian để họ gặp lại nhau nếu anh chạy xa quá. Vì nếu Holo vẫn giữ hình dạng con người thì cô phải đi bộ về đây.

Tuy nhiên, đứng trong cơn mưa giữa con đường chẳng khác nào hành động tự sát. Cơ thể anh đã lạnh cóng, không còn cảm giác đang nắm dây cương. Anh nên lánh vào phía khu rừng và ngóng trông Holo đi ngang qua. Nếu không làm thế, anh sẽ chết cóng trước khi gặp lại Holo mất.

Tiến vào dưới bóng cây trong góc rừng tĩnh mịch, Lawrence leo xuống ngựa và quay lại nhìn về phía con đường. Không gian giữa rừng già và đồi núi khá rộng mở. Có lẽ lúc này nhóm Norah đã bỏ khu rừng lại phía sau và tiến bước trên con đường tới Ruvínheigen.

Họ chạy với tốc độ nhanh hơn bình thường nên rất có khả năng đó.

Và việc duy nhất còn lại là cho lũ cừu ăn vàng trước khi tiến vào Ruvínheigen.

Nếu việc đó cũng suôn sẻ thì chuyến buôn lậu vàng này sẽ giúp họ thoải bay đi hết số nợ, hơn nữa còn mang lại lợi nhuận lớn.

Phần chia đã giao kèo của Lawrence là một trăm năm mươi lumione sau khi đã xóa sạch số nợ của anh. Đó là một số tiền rất lớn nhưng vẫn chỉ là một phần nhỏ bé so với tổng lợi ích của chuyến buôn vàng này. Với số tiền để thu mua vàng là sáu trăm lumione, giá trị sẽ tăng gần gấp mười lần khi họ mang chúng vào Ruvínheigen mà không bị đánh thuế. Nếu Lawrence nổi lòng tham, có thể anh sẽ được nhận thêm chút đỉnh. Suy cho cùng, anh cũng là

đồng phạm buôn lậu vàng nên đối phương chắc chắn không thể từ chối lời đề nghị.

Tuy nhiên, có một câu răn đe "kẻ nào quá tham lam sẽ bị tai họa không ngờ giáng xuống đầu". Đó là chân lý được vận hành trong thế giới này.

Để quên đi cái lạnh thấu xương, Lawrence vừa nghĩ vãn vợ vừa thu gom những que củi chưa bị ướt rồi lấy ra thật nhiều củi khô được chống thấm cẩn thận trong chiếc túi treo trên lưng ngựa và nhóm lửa. Xung quanh hoàn toàn không có dấu hiệu gì. Mọi thứ tĩnh lặng đến mức khiến anh tự hỏi chẳng lẽ quanh đây không có bất kỳ sinh vật sống nào sao.

Lawrence nhìn chiếc áo choàng vừa được lấy ra khi anh định hong khô quần áo trước lửa và thầm nghĩ không biết Holo có ổn không.

Anh nhận ra càng suy nghĩ anh càng mất khả năng vực dậy, nên cố hết sức để không nghĩ ngợi linh tinh nữa, nhưng chẳng biết làm cách nào để ngừng lại. Bất lực cũng là một dạng tội lỗi, Lawrence nghĩ thầm.

Sau đó, anh tiếp tục quan sát vùng thảo nguyên chẳng có gì thay đổi ngoài những hạt mưa phùn đang rơi.

Anh đã nhìn chăm chăm vào quang cảnh bất biến này bao lâu rồi? Quần áo gần như đã khô, số củi bỏ vào ban đầu đã hóa thành tro.

Anh có nên đi xem tình hình?

Vào lúc sự cám dỗ ấy bắt đầu phình to như ổ bánh mì trong tâm trí Lawrence, sự thay đổi hiện ra trong mắt anh. Anh dụi mắt một lần. Không nhầm đi đâu được. Đó là bóng người.

"Holo!"

Bật đứng dậy trong vô thức, chớp lấy chiếc áo choàng giờ đã khô của Holo, Lawrence hét to rồi vụt chạy tới. Không đời nào có chuyện ai đó ngẫu nhiên đi ngang chốn này.

Tuy nhiên, ngay khi chạy dưới cơn mưa tầm tã, anh lập tức nhận ra bóng người đó không phải Holo.

Có đến tận ba bóng người. Hơn nữa, họ còn cười ngửa.

"Ngài Lawrence phải không?"

Những người cười ngửa dường như cũng nhận ra có tiếng gọi với theo từ đâu đó.

Và khi họ gọi tên Lawrence, anh biết ngay đó là người của Thương hội Remelio.

Dù biết họ là ai nhưng anh không hiểu tại sao họ lại ở đây.

"Ngài Lawrence vẫn ổn cả chứ?"

Anh không nhớ mặt ai trong ba người này. Một người vắt trên lưng một cây cung, một người treo ngay hông một thanh gươm, người còn lại mang theo một cây thương dài. Cả gương mặt lẫn vóc dáng đều cho thấy họ đã quen với việc du hành hơn một thương nhân thị trấn điển hình như Liebert, và họ đã trang bị sẵn dụng cụ đi mưa như thể đã quen và sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào.

"Chúng tôi đã nghe tin từ ngài Liebert. Vì không thể ngồi yên ở thương hội nên chúng tôi trang bị sẵn và đợi ở ngoài bìa rừng phòng chuyện bất trắc. À, nhưng trước hết mừng ngài đã bình..."

Nhưng, câu nói đột nhiên bị ngắt quãng tại đó. Ánh mắt của cả ba người

đàn ông trông có vẻ lớn tuổi hơn Lawrence một chút hướng về chiếc áo choàng anh đang cầm trên tay.

Nó là áo của Holo nên kích cỡ khá nhỏ, lướt nhìn qua sẽ biết ngay là đồ của phụ nữ.

Kết luận được rút ra từ đó có lẽ không mấy khả quan.

Có thể họ nghĩ Lawrence là một người đàn ông đáng thương đang quần trí với nỗi đau khi cầm trên tay kỷ vật của Holo. Chắc hẳn họ đã nghe thấy giọng Lawrence gọi tên Holo khi này.

Đúng như dự đoán, cả ba cùng trao cho anh ánh mắt thương hại.

Trong thoáng chốc, Lawrence cân nhắc nên giải thích sự hiểu lầm này như thế nào, nhưng đột nhiên anh nhận ra một chuyện kỳ lạ.

Khi cả ba đồng thời hít một hơi thật sâu, anh thoáng thấy biểu hiện như thở phào nhẹ nhõm trên gương mặt họ.

Chắc chắn chẳng ai trong ba người cho rằng điều đó biểu lộ ra nét mặt, nhưng đôi mắt thương nhân của Lawrence nhìn thấy điều đó. Có lẽ họ mừng thầm vì Lawrence dù đang chìm sâu vào tuyệt vọng nhưng cũng không bị mất kiểm soát.

"Thế hành lý của ngài Lawrence đâu rồi?"

Giả sử họ cho rằng Lawrence là người đàn ông đáng thương bị lũ sói giết hại người bạn đồng hành yêu quý, thì cách đối đãi tài đó là điểm đáng khen.

Nếu chạm vào vấn đề đau thương kia quá nhiều, họ không biết cảm xúc của anh khi nào sẽ phát nổ. Đôi khi những người trông điềm tĩnh lạ thường là những trường hợp nguy hiểm nhất. Tuy nhiên, Lawrence biết càng cố giải

thích sự hiểu lầm thì trông anh sẽ càng ngu xuẩn hơn nên ngoan ngoãn chỉ về phía sau.

"Ở đằng đó. Ngựa cũng vậy."

"Vậy à. Trước hết chúng ta hãy vào trú mưa đã."

Giọng điệu của người đàn ông tuy lạnh lùng nhưng biểu cảm trên khuôn mặt đang thất lại, sau đó cả ba xuống ngựa.

Có lẽ họ đang nghĩ đến trường hợp xấu nhất là phải nhìn thấy thi thể đã trở nên tươi tắn vì bị sói giăng xé.

Lawrence nghĩ ngợi trong lúc quay gót, định dẫn đường cho ba người họ.

Vài giây sau đó, đầu óc anh bỗng trở nên trống rỗng.

"Chúng tôi không bảo anh đừng suy nghĩ đến chuyện xấu."

Một người thông báo bằng giọng điềm tĩnh.

Cá phải của Lawrence bị vặn ngược lên từ phía sau. Mũi giáo nhọn chĩa vào mạn sườn anh. Và thanh gươm được đặt nơi cổ họng anh.

Những giọt nước đang chảy xuống mặt anh không chỉ là những giọt mưa.

"... Thương hội Remelio phản bội tôi sao?"

Tiếng khớp vai bị vặn xoắn sắp sửa bị át bởi tiếng gào thảm thiết của Lawrence, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn có thể cất lời.

Quả là may mắn khi anh không đánh rơi chiếc áo của Holo.

"Đây là để bảo mật."

Người đàn ông thu thanh gươm đang kề cổ Lawrence lại dường như là để chuẩn bị trói anh.

Hắn lấy chiếc áo choàng của Holo khỏi tay anh, rồi trói gô cơ thể anh lại như thể nó là một phần của hành lý.

"Chúng tôi cảm thấy rất nặng nề khi nghe tin có một cô gái đi cùng anh, nhưng hóa ra lại may mắn."

Thì ra biểu hiện như thở phào nhẹ nhõm lúc này là vì Holo không ở đây.

Những kẻ đó biết rằng nếu có người cố làm anh hùng, ngày hôm nay của họ sẽ không thể trôi qua mà không có cảnh máu đổ.

"Chúng tôi biết điều này nghe giống một cái cớ, nhưng chúng tôi cũng đang trên bờ vực. Chúng tôi buộc phải loại trừ những nguy hiểm trong khả năng có thể."

Cách nói của họ rõ ràng là đang giả định Lawrence sẽ tổng tiền Thương hội Remelio. Dù việc buôn lậu vàng có thổi lại sức sống cho Thương hội Remelio sắp phá sản, nhưng nếu bị người ngoài biết được sự thực đó thì chẳng khác nào họ đang bị kề dao vào cổ.

Làm sao mình có thể làm chuyện ngu ngốc như thế được, Lawrence nghĩ thầm, nhưng chợt nhớ ra bản thân vừa nghĩ đến chuyện tổng tiền trước đó không lâu.

Đứng trước một số tiền lớn, con người sẽ bị lóa mắt bởi lòng tham. Bất cứ ai đặt mình vào thế giới kinh doanh đều biết rõ chuyện chuyện này.

"Tôi chỉ có thể cho anh giữ mỗi chiếc áo này."

Hắn dúm chiếc áo choàng của Holo vào đôi tay đang bị trói của anh.

Lawrence nắm lấy nó với tất cả sức mạnh, niêm phong cơn giận dữ với sự phản bội này.

Nếu đã cố ý trói anh lại tức là họ không có ý định làm gỉ sét thanh gươm bằng máu của anh tại đây. Anh sẽ không để mình bị giết bởi hành động kháng cự vô nghĩa. Tuy nhiên, có thể dễ dàng nhận thấy họ không có ý định để anh sống sót.

Có lẽ họ đang tự hỏi nên xử lý Lawrence như thế nào, bỏ mặc anh trong cơn mưa lạnh buốt này hay là trong khu rừng, nơi lũ sói sẽ xuất hiện lần nữa. Có thể nói đó là một suy tính hợp lý.

Tuy nhiên, họ đã bỏ sót một điều rất quan trọng. Đó là Holo, người họ tin chắc đã chết.

Nếu Lawrence có thể tái hợp với Holo, bao nhiêu kiểu trả thù đều có thể được thực hiện.

Anh không thể bị giết ở nơi đây. Anh phải cho họ thấy cái giá của sự phản bội.

Cơn giận dữ co cứng lại như hòn đá lạnh lẽo nằm trong bụng, bọc lấy Lawrence đang dưới lốt cừu ngoan ngoãn.

"Không hẳn là tôi không đau lòng khi không thể nói 'hẹn gặp lại'."

Thái dương của anh nóng ran trước phát ngôn vị kỷ của người đàn ông, nhưng Lawrence kiềm chế để không quay ngược lại phía sau.

"Tuy nhiên, hãy nghĩ đến chuyện về sau tôi thật sự thấy phiền muộn."

"Này!"

Kẻ vừa sảng giọng là người của Thương hội Remelio. Như thế hẳn đang

cảnh báo đồng bọn đừng nói chuyện dư thừa.

Chuyện phiền muộn trong lúc khốn cùng này rốt cuộc có thể là cái gì?

Có vẻ như hẳn quyết định đây là chuyện không thể tiết lộ ngay cả với Lawrence, kẻ sắp đi vào chỗ chết.

"Ồn thôi mà. Cho tôi nói đi nào. Tôi không thể giữ im lặng được. Cả anh cũng cảm thấy vậy mà, đúng không?"

Và rồi gã kia trong thoáng chốc nghẹn lời. Lawrence bỏ qua cơn giận dữ trong lòng và suy nghĩ. Rốt cuộc họ đang nói chuyện gì?

"Nhưng chẳng phải đó là cô gái mà người đàn ông này dẫn theo sao. Nếu nghe chuyện đó..." Lawrence ngay lập tức quay phắt lại.

Không thể nào, anh rít lên trong lòng.

"Này, cẩn thận!"

Ngay khi Lawrence định hết sức bình sinh tung cước đá vào kẻ trước mắt thì lập tức bị một tên đâm mạnh vào mặt.

Một cú móc tàn bạo đập thẳng vào mặt anh, và khi nhận ra anh đã thấy mình nằm phủ phục trên mặt đất.

Anh không chắc thứ tắc nghẽn trong mũi mình lúc này là bùn hay là máu. Nhưng anh cảm nhận rõ ràng cơn thịnh nộ đang cuộn xoáy trong đầu cùng tầm nhìn đang đảo lộn quay cuồng.

Mắt anh nổi đom đóm và anh thậm chí chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với cơ thể của mình.

Dù vậy, anh nghe rõ từng câu từng chữ đang vọng vào tai.

"Nếu chúng ta cũng trói cô ta lại và ném vào rừng như tên này thì sao? Lũ sói sẽ giải quyết giùm chúng ta đúng không?"

"Đừng có nói chuyện ngu xuẩn. Tôi chẳng biết cô ta có sử dụng thuật chú tà giáo nào hay không, nhưng cô ả có thể băng qua cánh rừng kia mà không để mất một con cừu nào đây. Kể cả có bị bịt mắt, trói hay rồi dẫn vào rừng cô ta vẫn có thể sống sót. Nếu thế người bị hủy hoại sẽ là chúng ta. Hàà, nhưng tôi cũng đồng cảm với nỗi phiền muộn của cậu. Nếu ra tay với một cô gái như thế thì có lẽ chúng tôi sẽ không thể nuốt trôi cơm trong một thời gian mất."

Người mà cả hai đang bàn tới không ai khác chính là Norah.

Hơn nữa, chủ đề mà họ nói đến là giết bỏ.

Nếu họ giết Lawrence vì cho rằng anh sẽ tống tiền Thương hội Remelio thì không lý gì Norah lại tránh khỏi số phận đó.

Có lẽ họ định vượt qua trạm kiểm soát nằm giữa con đường hướng về Ruvinehen từ khu vực này và giết cô sau khi bàn giao cừu cho người chăn cừu khác.

Người chăn cừu có thể lang thang ở khu vực này mà không bị nghi ngờ chỉ có mình Norah, nên chắc hẳn họ không thể ra tay cho đến khi cô qua trạm.

"Không đảm bảo ta có ổn không?"

"Anh muốn đảm bảo ư?"

"Nên hạn chế giết người thì hơn."

"Tôi cũng cảm thấy vậy."

"Dù sao cũng đã dẫn ngựa theo rồi, chuẩn bị đi thôi nào. Nếu không nhanh chân chúng ta sẽ lãnh đủ từ ngài Liebert đấy."

Tiếng chân của họ xa dần và theo sau là tiếng vó ngựa.

Tất cả những gì còn lại là tiếng mưa vọng vào tai. Thật thảm hại, nước mắt anh tuôn trào.

Bất lực cũng là một dạng tội lỗi.

Lawrence nhắm nghiền mắt và đắm chìm trong suy nghĩ.

Nếu anh có sức mạnh giống Holo, anh sẽ không để cô đương đầu với hiểm nguy một mình, cũng sẽ không cam chịu sự phản bội để thảm hại đến thế này, và chắc chắn cũng sẽ không chỉ nằm yên nghe kẻ thù mưu tính sát hại người mà anh làm việc cùng.

Norah khác với Holo. Cô không hề sử dụng ma thuật tà giáo hay có bất cứ năng lực đặc biệt nào. Nếu bị thanh gươm cửa vào, da cô sẽ dễ dàng rách toạc và máu đỏ sẽ tràn ra.

Enek có thể giúp ích, nhưng hy vọng đó thật mờ nhạt. Dù cậu chàng có là chú chó tài giỏi thế nào đi nữa, nếu bị đâm bất ngờ cũng chẳng thể làm được gì.

Anh muốn cứu vớt Norah.

Anh nhớ đến cô gái Norah của thời điểm khi họ nói chuyện trên ngọn đồi hướng mặt về phía thị trấn Lamtra.

Cô ấy gan lì và nhanh nhạy hơn hẳn vẻ ngoài, và khác với Holo, cô ấy che giấu trí thông minh của mình.

Cô ấy biết rằng dù công việc này có thành công hay thất bại, những ngày

tháng làm người chần cừ của cô đã kết thúc. Đó là vì cô đã đặt cược quá nhiều kỳ vọng vào việc buôn lậu này.

Từ nghề chần cừ khổ nhọc, cô muốn trở thành một thợ may. Đó gần như là một câu chuyện trong giấc mộng hoang đường.

Anh tự hỏi niềm hy vọng mang tên "giấc mơ sẽ biến thành hiện thực" đang làm cho trái tim Norah nhảy múa đến nhường nào.

Thật lòng mà nói chỉ có kẻ ngốc mới khắp khởi vì những hy vọng giản đơn, nhưng nếu họ phải nhận lấy cái chết vì bị phản bội thì đó lại là chuyện khác.

Norah chắc chắn sẽ hoàn thành công việc được giao. Nếu vậy cô phải nhận được phần thưởng xứng đáng với công sức mình bỏ ra.

Tất nhiên, Lawrence cũng thế. Một khi anh đoàn tụ với Holo, anh hy vọng có thể trả thù bao nhiêu tùy thích.

Tuy nhiên, nếu Norah bị mũi gươm chĩa vào thì anh sẽ chẳng làm được gì để giúp cô nữa.

Lawrence chuyển hóa thứ cảm giác nôn nóng đang sôi sục sắp sửa xé toạc thân thể của mình thành sức mạnh, vực dậy cơ thể vắn, nằm phủ phục trên mặt đất. Dẫu đôi tay vẫn bị trói phía sau, nhưng bằng cách chống mặt mình xuống mặt đất, anh lê gối lại gần ngực rồi dồn sức vực đầu và cơ thể dậy cùng lúc.

Dường như thứ ghệt trong mũi anh một bên là bùn, một bên là máu. Ngay khi xì thật mạnh để tống chúng ra, luồng không khí lạnh chui vào mũi xông lên tận óc. Nhưng tất nhiên, đầu anh không thể nào nguội lạnh được.

Lawrence đứng dậy, bước đi loạng choạng. Anh không nhận ra mình vẫn

đang nắm chặt chiếc áo của Holo bằng đôi tay bị trói sau lưng cho tới khi đến nơi trú mưa, nơi chú ngựa của anh đã bị dắt đi mất.

Ngọn lửa bị đá văng tung tóe đã tắt ngấm nhưng than củi vẫn còn rực đỏ.

Lawrence đặt áo của Holo ở nơi khô ráo rồi hít một hơi thật sâu.

Sau đó, anh cẩn thận ngồi xuống bên một hòn than to nhất trong đám than đang vương vãi, xác nhận vị trí thật nhiều lần.

Anh mất một giây để chuẩn bị tinh thần rồi ngã ập cơ thể xuống, ép vùng cổ tay vào than hồng.

Khi tiếng dây thừng bị cháy xém vang lên bùng bùng, cái nóng khủng khiếp tấn công cổ tay và anh nhắm nghiền mắt, cắn chặt quai hàm chịu đựng cơn đau.

Ngay giây phút tiếp theo, đôi tay đang gồng sức bất chợt được tự do.

Mỗi ràng buộc đã bị tháo gỡ.

Lawrence lập tức đứng dậy và nhìn cổ tay mình. Có rất nhiều vết bỏng nhưng không có gì nghiêm trọng.

Tuy nhiên, anh không ngu ngốc đến mức tìm ngay một nhánh cây có thể làm gậy và đuổi theo sau bọn phản bội.

Anh biết rằng chờ đợi Holo là lựa chọn tốt nhất và duy nhất của mình. Một người thương nhân lưu động tầm thường luôn bất lực khi chỉ có một mình.

Thương nhân không có niềm kiêu hãnh như hiệp sĩ và người dân của thị trấn. Bất cứ khi nào họ cũng có thể liếm gót giày của kẻ khác vì lợi nhuận.

Thế nhưng, cảm giác tội nhục này là gì?

Lawrence chôn chân tại chỗ và ngược mặt nhìn trời cao.

Những tán cây che chắn anh khỏi những hạt mưa và khiến anh có cảm giác như ý chỉ từ trời cao giáng xuống chẳng cho phép anh làm gì ngoài bò trườn dưới mặt đất. Không chịu nổi ý nghĩ ấy, anh cúi mặt xuống.

Và thứ đập vào mắt anh là chiếc áo choàng mà Holo đã khoác trên vai.

Cảm giác bất lực khiến nước mắt anh tuôn trào một lần nữa.

"Một cuộc hội ngộ đầy nước mắt sao?"

Không thể đứng yên một chỗ, Lawrence vụt chạy dưới làn mưa và chạm mặt Holo, người cũng hồng hộc thở dốc chạy tới.

Holo vẫn ở hình dạng con người, không thương tích và cũng không khác gì so với lúc họ chia tay. Tuy nhiên, phần váy chỗ hai đầu gối cô bị lấm bẩn, có lẽ cô bị ngã ở đâu đó trên đường.

"Trông anh kinh quá!"

Holo cười tươi có vẻ thích thú.

"Chúng ta bị phản bội rồi."

"Tôi không ngây thơ đến mức nhìn bộ dạng anh như thế mà tưởng anh bị té đâu."

Holo khẽ mỉm cười. Sau đó vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, cô thở dài.

"Không thể phủ nhận là tôi đã linh cảm trước chuyện này. Bọn họ là người của thương hội?"

Holo không ngạc nhiên cũng chẳng hoảng loạn, có lẽ cô đã thực sự mơ hồ cảm thấy điều này sẽ đến. Tuy nhiên, vì biết đây là dạng công việc dựa vào sự tin tưởng lẫn nhau nên Holo không dễ gì tìm được lý do để lên tiếng. Ngay cả Lawrence, nếu được cảnh báo trước thì anh cũng sẽ khốn đốn với việc suy tính cách xử lý. Bởi có một sự thật không lẫn đi đâu được, đó chính là nếu thiếu sự trợ giúp của Thương hội Remelio, họ sẽ chẳng làm được gì cả.

Sau khi cười một chút, Holo tiến đến gần Lawrence, khịt khịt mũi và cầm lấy bàn tay anh. Dường như cô đã phát hiện ra những vết bóng trên cổ tay anh.

"Thiệt tình, anh đâu cần phải làm thế này, chẳng mấy chốc tôi sẽ đến đón anh thôi mà."

Holo khịt mũi lần nữa ngay trước khi thò tay vào trong áo khoác Lawrence. Thứ cô lấy ra là chiếc áo choàng đã được gấp cẩn thận.

Holo lộ vẻ mặt hơi kinh ngạc rồi lau mặt bằng chiếc áo hơi ẩm ướt của mình. Khuôn mặt tắm trong cơn mưa phùn giờ đã khô ráo phần nào.

"Hihihi, anh quả là một người kỳ lạ nha. Nâng niu cả chiếc áo của tôi."

Holo nhìn chiếc áo cô vừa dùng để lau mặt với vẻ rạng rỡ và vui sướng, nhưng lông đuôi của cô xù ra trong giây lát, trái ngược hẳn với biểu cảm vui tươi kia.

Và khoảnh khắc tiếp theo khi Holo ngược nhìn Lawrence, khuôn mặt cô vẫn tươi tắn với nụ cười nhưng đôi mắt đỏ rực lửa như sắp nung chảy thứ gì đó.

"Chắc hẳn anh cũng có lời muốn nói. Nhưng hãy nghe tôi nói đôi điều trước nha."

Khi Holo nhướn miệng cười, Lawrence nhìn thấy cả hai chiếc nanh lấp ló dưới vành môi cô.

"Có thể tôi sẽ giết người."

Holo nhanh chóng tiếp lời trước khi Lawrence kịp chen miệng vào.

"Anh nè, tôi đã nghĩ nếu kế hoạch này không suôn sẻ, tôi sẽ không thể có chuyến hành trình êm ả bên anh được nữa. Và chuyện đó thực sự khiến tôi cô đơn lắm. Vì vậy tôi mới cắn răng chịu đựng. Tôi những tưởng nếu mình giải quyết vấn đề trong hòa bình và nhanh chân đến gặp lại anh thì chúng ta sẽ mau chóng được nhấm nháp chút súp khoai tây nóng trước lò sưởi, nên mới cắn răng chịu đựng. Tôi là Hiền giả sói Holo của Yoitsu kia mà. Tôi có thể rộng lòng tha thứ cho sự ngạo mạn của tụi trẻ ranh..."

Đôi mắt Lawrence hướng về đầu gối lấm bẩn của Holo.

Thứ trong rừng không phải là một con sói tầm thường. Hơn nữa, nếu mục tiêu chúng nhắm đến không phải là lũ cừu thì trường hợp anh có thể nghĩ tới không nhiều.

Một vụ tranh chấp lãnh thổ.

Nếu Holo định giải quyết sự việc trong hòa bình thì cô phải cho chúng thấy hành động cụ thể.

Hiền giả sói chắc chắn sẽ không bao giờ khuyu cả hai gối xuống đất một cách khó coi khi vấp phải hòn đá nào đó.

"À không, nghe nè. Vấn đề đó ổn thỏa rồi. Tôi đường đường là Hiền giả sói Holo. Giả sử có bị bắt hành xử như một con chó đi nữa, t-tôi cũng không nổi giận. Nhưng, thế này là thế nào? Trước mắt tôi là một con chuột lấm lem bùn đất, mặt sưng húp trông chả ra sao. Bạn đồng hành của tôi ngốc đến mức

vấp té và ngã nhào hay sao? Cả cổ tay bị bỏng nữa chứ? À, đúng rồi. Kẻ đứng trước mặt tôi là kẻ đại nghịch! Kẻ chẳng thèm để tâm bộ dạng mình thế nào nhưng lại nâng niu chiếc áo của tôi, gấp lại cẩn thận rồi mang theo cổ không để bị ướt. Đúng là một kẻ đần độn thực sự! Tôi chẳng biết phải làm sao với cái tên đa cảm không thể tin nổi này nữa!"

Nói một hơi đến đó, Holo hít vào thật mạnh rồi dùng một tay lau khóe mắt.

"Nè, điểm đến của chúng ta sẽ là Ruvínheigen, được chứ?"

Cô nói, đột nhiên quay lại trạng thái bình thường.

Tuy nhiên, cả tay và chân cô đều đang khẽ run lên từng hồi. Lawrence không nghĩ chúng run rẩy vì cơn mưa lạnh. Đây có lẽ là hình ảnh khi Holo thực sự giận dữ.

"Nếu đi ngay bây giờ, chúng ta có thể lợi dụng đêm tối mà len vào thị trấn. Kẻ đứng đầu luôn phải nhận lấy trách nhiệm của sự phản bội. Đây là chân lý trên thế gian."

Dúi áo choàng trên tay vào người Lawrence, Holo kéo chiếc túi da treo trên cổ mình xuống, tháo dây rút mở miệng túi rồi lấy ra vài hạt lúa mì cho vào miệng. Hành động của cô thật sự rất thành thực và dứt khoát.

"À khoan, chúng ta sẽ đến chỗ Liebert trước."

Cuối cùng cũng có cơ hội xen vào, Lawrence lập tức lên tiếng.

Holo nhướn mày kinh ngạc.

"Anh nên bình tĩnh suy nghĩ. Trả thù sự phản bội. Hay là trừng phạt tội lỗi. Nhưng nếu phản công mà không suy nghĩ thấu suốt thì chán lắm. Nếu

không tước đoạt hết của chúng, chúng ta sẽ không hài lòng. Có phải không? Nếu tấn công bọn đã đánh anh lúc này thì chúng ta sẽ khốn đốn với cách xử lý vàng về sau. Nên tấn công hang ổ của lão cầm đầu trước, sau khi cho lão biết thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chúng ta sẽ tấn công lũ ngốc đang hưởng đến Ruvinheigen với niềm hân hoan đã phản bội anh. Sau đó, chúng ta sẽ mổ bụng cừu lấy vàng và cao chạy xa bay đến thị trấn khác. Chuyện về sau cứ từ từ tính tiếp. Tôi dám khẳng định đó là phương án tốt nhất."

Ngay cả khi giận dữ, suy nghĩ của cô vẫn sắc bén không đổi. Kế hoạch của cô hầu như làm lu mờ kế hoạch tốt nhất mà Lawrence có thể nghĩ ra.

Tuy nhiên, Lawrence có lý do để bỏ rơi lựa chọn tốt nhất đó.

"Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng trước hết chúng ta phải đến chỗ nhóm của Liebert. Nhanh hết sức có thể."

"Anh có kế hoạch hay hơn hẳn kế hoạch của tôi sao?"

Sau khi ực một tiếng nuốt chửng số lúa mì, Holo hỏi lại

Khuôn mặt cô vô cảm khiến anh chẳng đọc được cô đang nghĩ gì trong đầu. Lawrence có cảm giác nếu lỡ lời, anh có thể sẽ hứng trọn bất cứ cái gì đang cuộn xoáy đằng sau lớp mặt nạ không cảm xúc kia.

Dù vậy, anh không thể bỏ mặc Norah.

"Thương hội Remelio đã lên kế hoạch giết Norah."

Holo mỉm cười nhẹ nhàng.

"Chắc hẳn bọn đàn đó cũng định giết cả anh. Dù vậy anh vẫn sống sót. Không chừng cô nhóc đó cũng tương tự. Phải không nào?"

"Nếu được cô giải cứu, Norah chắc chắn sẽ được an toàn."

"Thật vậy sao?"

Lawrence bỗng thấy kích động một chút trước ánh mắt cười có vẻ châm chọc của Holo.

Tại sao cô ấy lại nói như thế? Hơn nữa, thời gian sắp hết. Nếu phía Norah chạy thâu đêm, có thể họ sẽ vượt qua trạm kiểm soát vào Ruvinheigen trước bình minh. Và Norah sẽ bị giết ngay sau khi vượt qua trạm kiểm soát.

Xác suất xảy ra rất cao.

"Tôi biết cô có thể đánh bại cả một trăm người mang vũ trang đầy đủ, đúng không?"

Lawrence nóng vội nói, nhưng Holo chậm rãi lắc đầu.

"Không phải vấn đề đó."

Vậy thì vấn đề nào, anh muốn hỏi tiếp.

"Tôi là sói. Cô nhóc là người chặn cừu. Mọi quan hệ này không bao giờ được hoan nghênh."

Đến lúc nào rồi mà còn nói chuyện đó, Lawrence tự hỏi trong tức tặc nhưng nhanh chóng nhận ra một chuyện quan trọng.

Nếu Holo tấn công Liebert và đồng bọn trong hình dạng sói, Norah có thể sẽ liều lĩnh bảo vệ họ khỏi Holo.

Vào lúc đó, liệu anh có thể giải thích cho Norah hiểu rằng vì sợ bè lũ Liebert sát hại cô, nên Holo chỉ nhắm vào chúng thôi không? Liệu Norah có chấp nhận sự thật bọn chúng mới là kẻ xấu không?

Nếu cô không thể, Holo sẽ đóng vai phản diện.

Tuy nhiên, Holo ghét người chần chừ. Rõ ràng cô không muốn vượt qua nhiều công đoạn nhiều khê như thế để cứu Norah. Dù anh có cầu xin, cường ép gì cũng vô ích.

"Đó không phải là nghĩa vụ của tôi", nếu cô phán như thế thì sẽ là như thế.

"Tôi biết việc này chẳng những không có lợi ích gì mà còn mang lại sự bất tiện cho cô. Dù vậy, tôi có thể cầu xin cô không? Tôi không thể trơ mắt nhìn khi biết một người vô tội sắp bị giết hại một cách vô lý."

Ngay khi Holo hất mặt đi với vẻ chán chường, Lawrence liền cố gắng chồm tới nhờ vả. Người có thể cứu Norah chỉ có mỗi Holo.

"Tất nhiên tôi sẽ đáp lễ."

Một tai cô khê nhích, ánh mắt liếc về phía anh.

"... Như thế nào?"

"Miễn là cô đừng nói câu 'để đổi lấy mạng sống của Norah' thì tôi sẽ đáp ứng mong muốn của cô trong khả năng lớn nhất có thể của tôi."

Có khả năng Holo đang hỏi thật lòng nên Lawrence phải tấn công đòn phủ đầu, nhưng sau khi nghe lời anh nói, biểu cảm trên khuôn mặt Holo đột nhiên se lại. Có lẽ cô định thốt ra câu anh vừa yêu cầu đừng nói.

"Làm ơn. Chỉ có cô mới có thể thôi."

Khuôn mặt Holo trông vẫn chán chường không đổi, chiếc đuôi sừng nước đọng đưa với vẻ bất mãn. Cô đứng khoanh tay, trên tay vẫn cầm túi dây rút chứa lúa mì, thở ra làn hơi trắng xóa.

"Holo..."

Lawrence biết giới hạn của bản thân. Hơn nữa, Holo dường như đã chịu đựng nhiều tải nhục để chuyển buôn lậu vàng có thể diễn ra suôn sẻ. Cô đã làm lấm bẩn hai đầu gối của mình, bị bắt hành xử như một con chó, anh có thể tưởng tượng ra bao nhiêu tư thế kinh khủng cô đã bị ép thực hiện.

Trong lúc cô đang chịu đựng sự sỉ nhục đến thế để có thể dàn xếp sự việc êm thấm thì người bạn đồng hành của cô đang tự ộp vào mặt mình một vè xuân ngốc để người khác phản bội dễ dàng.

Đã không trách cứ Lawrence, Holo còn định chuyển sang hình dạng chó sói để giúp anh trả thù Thương hội Remelio, chỉ bấy nhiêu cũng đã quá đủ để anh biết ơn lắm rồi. Nếu anh nhờ vả cô bất cứ điều gì hơn thế này nữa thì thật sự quá ích kỷ.

Tuy nhiên, phù, làn hơi thở phả ra cuối cùng của Holo lớn hơn hẳn những lần trước.

Holo cười, dường như cam chịu.

"Làm ơn đừng dùng giọng nói đó với tôi."

Và rồi cô thở dài nặng nề.

"Nè, cầm nó đi. Có lẽ tôi nên cởi đồ ra thì hơn. Tìm một bộ khác phiền lắm."

"Cô sẽ giúp tôi sao?"

"Tuy nhiên, có điều kiện."

Holo nói trong lúc tháo thắt lưng cố định chiếc váy. Lawrence không thể đọc được biểu cảm trên gương mặt cô. Anh nuốt nước bọt, chờ đợi lời nói

tiếp theo.

"Tôi sẽ không đảm bảo mạng sống của kẻ nào chọc giận tôi. Xin anh hãy hiểu cho điều đó."

Câu vừa rồi của Holo mang hàm ý nếu Norah xem cô là kẻ thù và bảo vệ bọn Liebert thì cô sẽ không ân xá cho cô ấy.

Lawrence không biết cô đang nói thật hay đùa. Không chắc chắn là cô đang nghiêm túc. Holo đã nói mà không nhìn Lawrence. Nhịp thở không nhanh cũng chẳng chậm.

Thế cho nên Lawrence cũng nghiêm túc suy nghĩ và đáp trả bằng sự khôn khéo anh vẫn dùng trong các buổi thương thảo.

"Như vậy cũng được. Tuy nhiên, tôi có lòng tin nơi cô."

Phả ra hơi thở trắng xóa, Holo bật cười như thể đầu hàng.

"Anh dẻo miệng hơn rồi đó. Hàà, tôi đã trở thành bạn đồng hành của kẻ phiền phức mất rồi."

Sau đó, cô khẽ lắc đầu rồi trút bỏ áo khoác và váy. Tiếp theo cô cởi phăng đôi giày một cách thô bạo, gom tất cả và ném về phía Lawrence.

Trong thoáng chốc, thân ảnh trần trụi mảnh mai không tì vết cùng làn da trắng nõn nà của Holo hiện ra như ảo ảnh trong cơn mưa phùn lạnh giá.

"Ồ kìa, sao chưa mở miệng khen nữa?"

Chống tay lên hông, Holo xoay lưng lại và nói. Đó là cái giá quá rẻ để được chiêm ngưỡng cảnh tượng này.

"Àà, chiếc đuôi mới đẹp làm sao!"

"Giọng chưa được truyền cảm lắm nhưng thôi tạm chấp nhận."

Sau đó, Holo quay mặt về trước và nói.

"Nào, anh có thể nhắm mắt một chút không?"

Dường như Holo có thể bình thản phô bày thân thể trước mặt Lawrence, nhưng lại không muốn anh chứng kiến cảnh cô hóa sói.

Tuy nhiên, Lawrence không có ham muốn phản đối Holo về vấn đề này. Anh biết rõ trạng thái tinh thần phức tạp của cô từ vụ náo động ở thị trấn cảng Pazzio, Lawrence nhắm mắt và chờ đợi.

Ngay sau đó, soạt soạt soạt, tiếng lạo xạo phát ra hết như tiếng đàn chuột đang chạy, và theo sau là âm thanh của một cái gì đó đang bắt đầu phình to. Rồi anh nghe thấy tiếng dịch chuyển xoay vòng trong không trung của một thứ gì đó rất to lớn và kết thúc bằng tiếng dậm chân nặng nề của một con thú khổng lồ.

Một làn hơi nóng phả vào mặt anh.

Khi Lawrence mở mắt ra, trước mặt anh là cái mõm to đến mức tưởng chừng anh sắp bị nó nhẹ nhàng nuốt chửng.

"Tôi đã định sẽ nghiền nát phần đầu trước nếu thấy anh co rúm người lại đấy."

"Ừ, thật tình rất đáng sợ."

Dù đôi mắt màu hổ phách nhuộm đỏ của Holo đang bắn tia nhìn trực diện vào Lawrence, nhưng anh vẫn trả lời thành thật.

Sau tất cả, anh có lòng tin nơi cô.

Khung hàm cắm đầy những chiếc răng sắc nhọn của Holo lệch nhẹ sang một bên, có lẽ cô đang cười với anh.

"Anh muốn bám vào miệng hay là leo lên lưng tôi nào?"

"Xin tha cho tôi phần răng miệng."

"Biết đâu thoải mái bất ngờ nha."

"Biết đâu đang tận hưởng sự ấm áp lại chợt nhận ra mình chui tọt xuống bụng nằm mất rồi."

"Hahaha. Này, leo lên lưng tôi đi. Kéo lông mạnh đến mấy tôi cũng không đau đâu nên cứ bám chắc vào."

Cơ thể của Holo sở hữu một sức nóng bí ẩn khiến anh có cảm giác như đang đứng gần khóm lửa trại.

Lawrence hơi nao núng trước khí chất chói ngợp đến mức dường như có thể khiến cả cơn mưa dạt sang hai bên của Holo. Nhưng sau khi buộc số quần áo và giày mà cô đã ném sang lúc này bằng dây giày và kẹp dưới cánh tay, Lawrence hạ quyết tâm nắm chặt túm lông như đã được bảo và nhảy lên lưng cô.

Cơ thể Holo toát ra mùi hương đặc trưng của một con thú khác hẳn với con người. Nhưng kỳ lạ thay, anh có cảm giác mùi hương này chẳng khác với mùi của Holo trong hình dạng con người.

"Nếu anh ngã khỏi lưng thì tôi sẽ ngậm anh bằng mồm đó!"

"Tôi sẽ gắng sức tuyệt đối không để ngã."

Anh biết chắc Holo đang cười.

"Anh nè."

"Sao cơ?"

Holo nghỉ một nhịp rồi cất tiếng.

"Tôi thật sự ghét kẻ chặn cừu."

Trong thoáng chốc, Lawrence không hiểu lý do tại sao Holo lại lặp lại điều này, nhưng rồi tự hỏi phải chăng đây chỉ đơn giản là tiếng lòng của cô, sau đó anh chỉ ra một sự thật.

"Norah biết dù công việc này có thành công hay thất bại, cô ấy cũng phải từ bỏ nghề chặn cừu mà."

Lawrence cảm thấy có những xung động nhỏ được truyền tới bàn tay anh khi Holo khẽ rung cổ họng.

"Lễ vật phải là đào ủ mật ong, mà phải nhiều đến mức ăn ngệt họng luôn nha."

Ngay sau đó, Lawrence trải nghiệm một cảm giác khủng khiếp như thể đang lặn xuống một con dốc đứng, và bên dưới anh, thân hình khổng lồ của Holo đang bắt đầu lao về phía trước.

Lawrence dồn sức nắm chặt túm lông và ép chặt cơ thể xuống, diên cuồng cố gắng để sao cho không văng ra khỏi tâm lưng của Holo, con sói đang tăng tốc với tốc lực khủng khiếp. Luồng gió cuộn xoáy trong tai anh, rít lên âm thanh nghe như tiếng dòng nước chảy xiết.

Nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy một thứ khác từ tấm lưng sói thần thánh đã khiến anh bất động ngay lần đầu nhìn thấy của Holo, nó lấp đầy anh bằng sự âm áp mơ hồ.

Sự bền bỉ của Holo là vô hạn, cô có thể chạy nhanh hơn bất kỳ con ngựa nào. Tuy vậy, họ chỉ bỏ khu rừng lại phía sau khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống.

Cứ mỗi lần bàn chân của Holo cắm phập vào mặt đất, bầu trời lại dần tối đi như ngọn nến le lói dần tắt trong đêm. Mưa vẫn rơi không ngừng, những làn hơi thở phả ra từ chiếc mồm khổng lồ của Holo cứ trôi mãi về phía sau như những đám mây trắng xóa.

Cuối cùng họ cũng đã đến được con đường trải dài tới Ruvinheigen. Holo không do dự rẽ hướng sang phải, càng lúc càng tăng tốc.

Đôi khi Lawrence nghe thấy những âm thanh khác biệt với tiếng thở thông thường phát ra từ bên dưới tấm lưng của Holo, có lẽ đó là tiếng gầm gừ của cô.

Holo đã nói có thể cô sẽ giết người.

Song, Lawrence chắc chắn vào thời điểm nói ra điều đó, Holo đã lên kế hoạch chỉ dừng lại ở mức gần như giết người mà thôi.

Nếu không cô đã chẳng nói ra từ "có thể". Bởi trên thế giới này, chắc chắn không kẻ nào có thể tránh khỏi bộ vuốt xò ra trên đôi bàn tay to lớn và những chiếc nanh sắc nhọn xếp gọn trong chiếc mồm khổng lồ của Holo.

"Này!"

Trong khi Lawrence đang mãi đắm chìm trong luồng suy nghĩ, Holo đột ngột cất tiếng gọi. Giọng nói của Holo chứa đựng quá nhiều căng thẳng, chắc chắn đây không phải là âm giọng cô dùng để chuyện trò tám nhảm.

"Chúng ta sắp tới nơi rồi. Tôi không thấy phiền khi để anh ngồi trên lưng, nhưng có lẽ anh thì khác. Tôi sẽ phóng qua đầu bọn họ, nên trước đó khi tôi

hạ thấp người, anh hãy mau nhảy xuống."

"Tôi hiểu rồi."

"Nếu anh lè mề là tôi hất văng xuống đó."

Holo càng lúc càng phóng nhanh tới trước với tốc độ kinh hoàng khiến Lawrence không thể đáp trả.

Trong lúc nghe tiếng Holo hít vào thật sâu, anh tự hỏi phải chăng đây là cảm giác cười trên một mũi tên được bắn ra từ cây cung.

Một tiếng hồng như tiếng gầm rú vang vọng ngay sau đó.

Và bất chợt, xung động truyền tới anh mỗi lần Holo giậm chân trên mặt đất đột ngột biến mất.

Họ đang bay.

Cảm giác bồng bênh trôi nổi này không thể nếm trải ở đâu khác ngoài những lúc rơi khỏi ngựa hoặc mỏm đá, nhưng nó kinh khủng hơn ở chỗ anh biết rõ cảm giác này sẽ kéo dài suốt một khoảng thời gian. Anh bám víu vào cơ thể Holo trong nỗi sợ hãi tột cùng, cảm giác chẳng khác nào vừa mất đi đôi chân của chính mình. Vẫn chưa sao? Vẫn chưa sao? Vẫn chưa sao? Anh gào thét trong lồng ngực.

Khi Lawrence cảm thấy một cú sốc mạnh vì cuối cùng chân Holo cũng đã chạm đất, anh đồng thời cũng không còn cảm giác đang sống nữa.

Holo giảm tốc đột ngột đến mức khiến cơ thể Lawrence sắp sửa bay đi lần nữa, rồi cô xoay vòng người sang hướng khác và nằm phục xuống ngay tại đó.

"Nào."

Và giọng nói khê khàng của Holo vang lên khiến anh nhớ ra lời cô nói lúc này. Trong lúc nổi khiếp đảm vì vừa bay trên không trung chưa tiêu biến hết, Lawrence vẫn cố gắng leo xuống khỏi lưng Holo. Khi anh thở phào nhẹ nhõm vì chạm đất an toàn mà không ngã nhào, cô lập tức nâng cơ thể bật dậy.

"Việc còn lại cứ giao cho tôi."

Cô buông lời nói và nhanh chóng lao đi, Lawrence cũng vội vàng chạy theo.

Holo phóng vào khu vực đi săn của mình trong nháy mắt. Bất chấp tầm nhìn bắt đầu mờ tối như đôi mắt bị kéo mây, Lawrence vẫn có thể nhìn thấy cảnh đám đông tán loạn vì bị một con sói khổng lồ tấn công đột ngột.

Dường như nơi đó có gần hai mươi người. Những người trong Thương hội Remelio cùng nhau gào lên những tiếng kêu bi thảm, và không hiểu sao anh có thể biết chắc Norah cũng là một trong số đó. Họ đã đến kịp lúc.

Trong lúc loạn lạc, cũng có vài người đàn ông múa thương, nhưng hành động của họ chẳng khác nào như đang vẩy cờ trắng đầu hàng, vẫn chĩa mũi thương lên trời, họ chỉ đơn giản vung qua trái hoặc qua phải. Tình trạng đó cũng đủ cho thấy hàng ngũ của họ đang hỗn loạn đến thế nào.

Ở giữa khung cảnh ấy, có những thứ trông như cục bùn thỉnh thoảng bay lên không trung. Dù không thể nhìn rõ trong bóng tối, nhưng Lawrence dám chắc đó là con người. Anh có thể nhìn thấy cánh tay họ đang vung vẩy như tìm kiếm mặt đất vừa đột nhiên biến mất.

Thật lòng mà nói nếu bị bàn tay của Holo đập xuống, họ chắc chắn sẽ chết ngay tức khắc, nên cô mới cố tình ngoạm họ ném đi như thế.

Một người, rồi hai người đang bay trong không trung, và tiếng của thanh

trường kiếm bị phóng đi trong tuyệt vọng vang lên chát chúa khi bị đánh bật.

Trong lúc bóng tối bắt đầu chi phối toàn cảnh, khi Lawrence đang tiếp cận ở một khoảng cách gần có thể nghe thấy hơi thở nặng nhọc của Holo, thanh trường kiếm bay lên cao đến mức mà mắt anh không thể trông thấy lúc này cắm phập xuống nền đất ngay sát cạnh anh.

Từ tình trạng thanh kiếm cắm phập xuống đất đến tận chuôi, anh có thể biết được nó đã bị đánh bật lên một độ cao khá.

Dường như người của Thương hội Remelio đã đặt cược tất cả vào vụ buôn lậu này, họ đã phái đi quá nhiều người chỉ để hạ sát Lawrence và Norah.

Tuy nhiên, phần lớn trong số đó đã nằm sõng xoài trên mặt đất như những con ếch đang bất tỉnh nhân sự, và bị bọn cừu hoành loạn chạy vòng quanh giẫm đạp.

"Hãy bảo vệ cừu và mục đồng!"

Lawrence hơi ngạc nhiên trước câu nói anh vừa nghe thấy trong đám đông.

Đó là giọng của Liebert.

Nhìn kỹ lại, Lawrence nhận ra ngài quản lý trẻ là một trong số ít những người có hành động hợp lý trong tình cảnh hỗn loạn.

Hắn chế ngự con ngựa sắp rơi vào tình trạng khủng hoảng của mình, vung cây thương và hét lớn từ một khoảng cách xa.

Rõ ràng bản tính nhút nhát mà hắn thể hiện trong chuyến đi chỉ là diễn xuất để nhóm Lawrence lơ là cảnh giác.

Nếu hắn đã gian xảo và cẩn trọng đủ để làm cho kế hoạch phản bội này

thành công thì chẳng lấy gì lạ khi hắn hành động như vậy.

"Bảo vệ mục đồng! Chạy đi, chạy đi!"

Giọng Liebert rít lên lần nữa. Kể cả hắn có định giết hại Norah, nhưng cô vẫn là một người vận chuyển quan trọng cho đến khi qua được trạm kiểm soát.

Người của thương hội định liều lĩnh thực thi chỉ thị kiên định đó, nhưng họ bị nhấn chìm trong sự tấn công khốc liệt của Holo, và không ngờ rằng cô đang nhắm vào cơ hội tốt phá tan hy vọng của họ. Cuối cùng rất nhiều kẻ trong số đó khóc thét lên và bắt đầu chạy tán loạn. Holo phớt lờ những kẻ vẫn ngoan cường cầm thương và kiếm, tạm thời chưa mất đi dũng khí và đuổi theo sau lưng những kẻ đang bỏ chạy trong khủng hoảng.

Đó là chiến thuật chỉ có thể nói là của ác quỷ.

Và ngay sau khi vồ lấy tấm lưng của những kẻ đang chạy trốn, Holo xoay họ lại rồi tiếp tục truy đuổi không buông tha. Cho đến khi dũng khí của chúng hoàn toàn khô héo và đôi chân đông cứng thì cô sẽ hất tung chúng bằng chóp mũi của mình.

Mọi việc đã kết thúc trong nháy mắt nếu xét về mặt thời gian.

Số người còn trụ lại nơi đó đã bị thu hẹp.

Đó là Liebert đang cười ngửa, Norah đang đông cứng vì khiếp đảm và Enek đang nhe nanh dũng cảm bảo vệ cô chủ.

Holo đột ngột lắc đầu thật mạnh.

Có thứ gì đó bắn tung tóe xung quanh, anh tự hỏi đó là nước mưa, nước dãi hay là máu.

"M-M-M-Mục đồng, bảo vệ tôi đi, hãy bảo vệ tôi đi!"

Vừa ép tay vào vùng ngực, Liebert vừa gào thét bằng giọng bi thảm, nhưng thật khó phân định bàn tay của hắn liệu là đang bảo vệ lấy trái tim sắp sửa ngừng đập, hay là bảo vệ số vàng trong áo khoác.

Khuôn mặt Liebert lúc này trông giống những bức tượng tội nhân đau khổ dưới địa ngục kinh hoàng được nhà điêu khắc của Giáo hội khắc nên. Và bằng cách thần kỳ nào đó, hắn điều khiển ngựa vòng ra đứng cùng với bầy cừu sau lưng Norah.

Dù Norah có là một người chăn cừu đi nữa, cô vẫn là một cô gái với thân hình mỏng manh.

Lawrence muốn nện vào bố cục của bức tranh toàn cảnh đó. Chưa kể đến việc Liebert đang rắc tâm bầy mưu sát hại cả Norah và Lawrence.

Tuy nhiên, cô gái chăn cừu dù sắp sửa ngã quỵ vì nỗi khiếp đảm kinh hoàng dường như vẫn không quên nhiệm vụ của mình.

Cô giơ cao cây trượng bằng đôi tay run rẩy đến mức khiến chiếc chuông ở đầu trượng vang lên, và Enek áp sát ngực xuống mặt đất như thể đã nhận được chỉ thị từ bao giờ.

Về phần Holo, cô nhìn trực diện vào Norah, hạ thấp cơ thể khổng lồ của mình xuống như một cỗ máy bắn đá.

Lawrence kinh ngạc và hoảng hốt. Holo đã nói nghiêm túc. Nếu tiếp tục, Norah sẽ bị giết.

Giữa bóng tối và sự hỗn loạn khi bị Holo tấn công đột ngột, bên phía Norah hoàn toàn không phát hiện ra sự góp mặt của Lawrence, người đang đứng ở một khoảng cách khá gần.

Ít ra nếu Lawrence tự xưng tên và bảo con sói đó chính là Holo, anh có cảm giác Norah sẽ tin lời anh nói.

Sẽ khá nguy hiểm cho họ nếu để Liebert biết được thông tin đó, nhưng Lawrence đang cố suy nghĩ theo hướng hợp lý.

Không đời nào Holo để Liebert ra đi trong bình yên.

Nếu vậy, anh cần phải xưng tên.

Ngay khoảnh khắc Lawrence định hét lên...

"Mục đồng! Nếu có thể bảo vệ tôi phần thưởng sẽ là ba trăm lumione!"

Nét mặt Norah, người đang vô thức vung gậy ra lệnh trong cơn hoảng loạn, bỗng hoàn toàn đổi khác.

Ba trăm lumione là số tiền đủ sức ảnh hưởng đến người khác như thế.

Chiếc chuông trên đầu trượng của Norah ngừng ngân vang. Gương mặt cô bắt đầu được lấp đầy bởi sự quyết tâm.

Liebert dường như đã đánh hơi được điều đó bằng sự xảo quyệt của một con rắn bên trong mình.

Hắn xoay đầu ngựa, bắt đầu tháo chạy càng nhanh càng tốt.

Lawrence toan cất tiếng.

Nhưng Norah đã vung gậy bắt đầu thực thi nhiệm vụ của một người chặn cừu.

Không kịp mất rồi!

Ngôn từ nổ tung trong đầu Lawrence, trong lúc thời gian như kéo dài mãi.

Holo và Enek, mặc dù khác kích thước nhưng cùng chung một tư thế, trườn kín cơ thể bằng một bầu không khí vẩn vọ, sắp sửa lao đi như mũi tên phóng ra từ cây cung.

Cây trượng của Norah vẫn chìa thẳng về phía Holo.

Lawrence có cảm giác anh vừa nghe thấy tiếng lanh canh vọng ra từ chiếc chuông bé xíu và gỉ sét.

"...!"

Lawrence rít lên từ gì đó. Anh không biết anh đã gọi tên Norah hay Holo. Anh thậm chí còn chẳng rõ lời thốt ra từ miệng mình có phải là một cái tên hay không.

Đôi mắt anh căng ra đến cực hạn bầu chặt lấy từng cử động nhỏ xíu của Holo và Enek.

Trong thoáng chốc, anh nhìn thấy chú chó chăn cừu dũng cảm và con sói thần thánh đạp chân xuống mặt đất lấy đà.

Chắc chắn hình ảnh tiếp theo lọt vào mắt Lawrence là cảnh Enek đạp đất lao tới và bị móng vuốt của Holo xé toạc từ trực diện, trước khi bộ móng đó chuyển hướng sang cô chủ của nó.

Tiếp đến, đôi bàn chân đó sẽ bầu chặt vào mặt đất rồi vươn ra phía trước, và tại nơi đó, mọi thứ sẽ hóa thành những khối thịt tởm lợm mà ngay cả lò mổ đáng ghê tởm nhất cũng phải kiêng dè.

Hối hận!

Sự hối hận lấp đầy lồng ngực anh đến mức anh chẳng biết mình hối hận

như thế nào và vì sao.

Và...

"Enek, khoan đã!"

Lời nói đó giống như một tín hiệu ma thuật, quay ngược dòng chảy thời gian về lại thuở ban đầu.

Cơ thể to lớn của Holo lao đi như một khối đá khổng lồ được phóng ra từ cỗ máy bắn đá. Cô bay vút qua phía trên Norah, người đang ôm chầm lấy chàng hiệp sĩ lông đen dừng cảm sắp sửa lao tới, và bay qua đầu lũ cừu đang hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Đôi chân cô bấu vào mặt đất rồi rượt theo Liebert, người đang cười ngửa chạy trốn, trông chẳng khác nào một con heo hám tiền.

Khi hăn ngoái đầu về phía Holo, trong thoáng chốc Lawrence nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của hăn khi phát hiện con sói khổng lồ đang đuổi theo phía sau lưng mình.

Liền sau đó, Lawrence nghe thấy tiếng hét thảm khốc như xé toạc bầu trời rồi lập tức chìm vào im lặng.

Holo thả bộ thêm vài bước trước khi dừng hăn lại.

Norah vẫn ghì chặt lấy Enek trong vòng tay.

Lawrence biết rằng hành động đó của cô không phải là hành động cầu cứu vì quá sợ hãi.

Norah đã nhận ra. Anh không biết cô phát hiện ra việc con sói đó là Holo hay việc nó không nhắm vào bọn họ, nhưng dường như cô biết đủ để không cho Enek liều mạng sống của mình.

Cô đã ném cây trượng, vật bất ly thân của người chăn cừu sang một bên để ôm chặt lấy Enek.

Hành động đó chắc chắn không phải vì sợ hãi.

"Norah!"

Dù vậy Lawrence vẫn hét tên cô và chạy đến, vì anh thực sự lo lắng cho an nguy của cô.

Vẫn ôm chặt Enek trong vòng tay không cử động, Norah giật mình ngẩng mặt lên, và bàng hoàng hơn nữa khi trông thấy Lawrence. Sau đó, cô chậm chậm quay mặt về phía Holo, lần này gương mặt cô không có một chút kinh ngạc nào.

Biểu hiện của cô như thể đã hiểu ra gì đó nhưng đồng thời cũng không hiểu gì cả.

Lawrence trút ra câu nói đầu tiên xuất hiện trong lòng mình.

"Tôi mừng vì cô vẫn bình an."

Nhìn con sói gầy ra vụ náo loạn lớn đến giờ vẫn không bị thương tích, Norah đương nhiên chẳng biết phản ứng thế nào với lời nói của Lawrence. Cô ngơ ngác nhìn anh, chẳng biết nên tỏ vẻ mặt ra sao.

"Con sói đó là Holo. Bạn đồng hành của tôi."

Norah cười lúng túng, có lẽ cô nghĩ anh đang đùa. Tuy nhiên, khi Holo từng bước từng bước đến gần họ, Norah khẽ nín thở. Nửa thân dưới của một người đang đứng đưa, treo lủng lẳng giữa bộ hàm khổng lồ của Holo.

"Cô không giết hẳn sao?"

Đến Lawrence còn cảm thấy một thôi thúc muốn giết chết Liebert khi trông thấy hắn dùng Norah làm tấm khiên. Nếu Lawrence là Holo, chắc chắn anh đã giết hắn rồi.

Và chính Holo cũng đã trừng phạt hắn bằng cách ngậm nửa thân trên của hắn vào trong mồm, nhưng cô lắc đầu thay cho câu trả lời rồi nhổ toẹt kẻ đáng thương đó ra. Cùng với âm thanh nôn ọe khó chịu là Liebert, người dính đầy nước dãi và bị ném xuống mặt đất.

"Trong thoáng chốc, tôi đã nghĩ đến việc nuốt hắn ta."

Holo nói và cười một chút khi quay về phía Lawrence.

"Nhưng bụng dạ tôi không ưa vàng."

Holo khề khịt mũi trước khi hất nhẹ cằm về phía Liebert.

Dường như cô muốn nói "mau lấy vàng đi".

"Tôi nhớ hắn giấu trong áo khoác... Chậc, ứt nhẹp này."

Vừa dứt câu phàn nàn, Lawrence đã bị chiếc mũi rõ to đẩy nhẹ từ phía sau. Chẳng còn cách nào khác, Lawrence đành cho tay vào chiếc áo sũng nước của Liebert và dễ dàng tìm ra túi tiền.

"Thấy rồi! Là hàng thật."

Lawrence nói trong khi nhìn vào bên trong và thấy những hạt vàng mát lạnh.

"Norah!"

Khi gọi tên cô, Lawrence ném túi tiền về hướng đó.

Trong thoáng chốc, Holo nhìn anh bằng ánh mắt trách móc, nhưng anh phớt lờ nó đi.

"Sao, ờ, c-cái này..."

"Công việc vẫn chưa kết thúc. Vận chuyển số vàng đó vào thị trấn là nhiệm vụ của Norah mà."

Từ cái mồm sói lớn, Holo phả ra một hơi thở còn lớn hơn. Norah hoảng hốt nhìn về hướng Holo, nhưng mau chóng đảo mắt về lại Lawrence.

"N-Nhưng, à, ừm... S-Sao anh Lawrence có thể sống sót được?"

Lawrence cười khố trước câu hỏi của Norah. Chắc hẳn sau khi hợp mặt với đồng bọn, Liebert đã giả vờ phái thuộc hạ đi giải cứu cho Lawrence và Holo.

Sau đó, khi trở về, bọn họ thông báo cả hai đã chết.

Khi Lawrence định giải thích và sắp xếp mạch truyện trong đầu, xem xét nên bắt đầu từ đâu thì đột nhiên anh cảm nhận được sự chuyển động của luồng không khí nên ngoái đầu lại và thấy Holo vung bàn chân trước to lớn của mình lên và nện xuống đất.

"Á á á á á!"

Sau âm thanh như tiếng cành cây to bị gãy là tiếng thét đinh tai nhức óc vang vọng trong màn đêm.

Lawrence cho rằng Holo đã hơi quá tay, nhưng đồng thời cũng cảm thấy đáng đời hẳn ta.

Sau khi kết thúc phân khúc gào thét, Liebert mở mắt ra, chân trái đã bị nghiền nát bởi chân trước của Holo, bờ môi run rẩy.

"Xin chào, ngài Liebert. Ngài vẫn khỏe chứ?"

"Ừ a a... a, hả? S-Sao người á á á á!"

"Holo. Đào ử mật ong."

Cơ thịnh nộ của Holo dường như lại bùng cháy nhưng khi Lawrence xướng lên bốn từ ma thuật đó, cô miễn cưỡng giảm lực đập lên cái chân gầy của Liebert.

"Ngài Libert. Ngài Liebert. Ngài có thể vui lòng giải thích cho Norah nghe ngài đã cài nhăm nút như thế nào khi mặc áo không?"

Mồ hôi túa ra nhễ nhại trên trán, khuôn mặt nhăn nhúm vì đau đớn và sợ hãi của Liebert trong thoáng chốc chuyển sang vẻ mặt của một thương nhân. Đó là một khuôn mặt thương nhân sắc sảo nhanh chóng nắm bắt tình hình trong khả năng có thể và cố gắng nghĩ cách xử lý để cứu lấy an nguy của bản thân.

"Ngài Liebert!"

"K-Không phải lỗi của tôi. Đó là chỉ thị của Remelio. Tôi đã bảo ông ta ngừng lại đi. Tôi đã bảo nếu phản bội sẽ chuốc lấy cơn thịnh nộ của Chúa. Đó là sự thật! Tôi đã phản đối!"

"Như ngài đã thấy, đây không phải là con sói bình thường. Ngài hãy nghĩ nó là đại diện của đấng Chúa trời toàn năng. Điều đó có nghĩa là lời nói dối của ngài sẽ không qua mắt được nó đâu."

Trước lời nói của Lawrence, Liebert ngậm chặt mồm lại, ngược nhìn Holo bằng ánh mắt tuyệt vọng.

Holo chậm chậm, chậm chậm phả ra hơi thở trắng xóa từ giữa hai hàm

răng sắc nhọn của mình.

"T-T-T-Tôi, tôi cho rằng số tiền thù lao quá nhiều. Remelio cũng nghĩ vậy. Hơn nữa, chỉ trả nợ thôi đã hết sạch tiền lời nên không thể chi vào khoản thù lao. Remelio bảo phải làm gì đó. Nên tôi chỉ còn cách này. Tôi không có lựa chọn. Ngài, ngài hiểu mà đúng không? Ngài cũng là thương nhân giống t..."

Đang nói nửa chừng, Liebert bị Lawrence đâm hết sức vào mũi.

"Ta không hề giống ngươi."

"Hahahahaha."

Holo bật ra tràng cười thật lớn, nhắc chân khỏi người Liebert, kẻ đang bất tỉnh nhân sự lần nữa.

"Mọi chuyện là như thế đấy. Tôi cũng đã nghe được chuyện bọn chúng bàn kế hoạch giết chết Norah. Tôi xin thề, Thương hội Remelio đã phản bội chúng ta."

Norah ngơ ngác, nhưng dường như sự tình cũng đã bắt đầu thấm vào đầu cô.

Cô chậm chậm đưa mắt về phía Lawrence.

"N-Nhưng, vậy còn lũ sói trong rừng?"

"Đó là một câu chuyện khác."

Norah khẽ hốt hoảng kêu lên trước giọng nói chen ngang của Holo, nhưng dường như cô chỉ đơn thuần là giật mình. Dù sao thì giọng nói của Holo cũng rất vang.

"Tôi là Hiền giả sói Holo của Yoitsu. Thứ trong rừng chỉ là một thằng trẻ ranh vặt mũi chưa sạch đang cố cứu vãn niềm kiêu hãnh về lãnh thổ của nó mà thôi. Tôi có đủ khôn ngoan để cho nó thấy thành ý và tránh được một cuộc chiến vô nghĩa."

Norah bán tín bán nghi nghe câu chuyện của Holo, nhưng cuối cùng cô cũng buông Enek ra và cười với vẻ khổ sở.

"Không hiểu sao tôi lại tin vào những gì chị Holo nói, nhưng công nhận kỳ lạ thật."

"Nhân tiện đây, con chó của cô không say nắng tôi đâu. Nó chỉ nhận ra bản chất thật sự của tôi thôi. Tôi nghĩ tôi nên làm rõ lời buộc tội đó."

"Sao?"

Enek sủa lên một tiếng như thể hiện sự giận dữ của mình trước biểu hiện kinh ngạc của cô chủ.

"Nào Norah. Chúng ta quay lại cuộc nói chuyện thôi."

Lawrence thấy có lỗi khi phải thay đổi chủ đề liên tục, nhưng sự vụ vẫn chưa kết thúc.

Số vàng vẫn đang trên đường vận chuyển và số nợ của Lawrence vẫn còn đó. Hơn nữa, còn một vấn đề cần suy tính đó là phải giải quyết Thương hội Remelio thế nào.

"Lúc này chúng ta đang ở giữa một sự cố không may. Nhưng, nhờ sự bảo hộ của Chúa mà vàng vẫn về tay chúng ta trong vô sự. Nếu lời nói của Liebert đáng tin cậy thì số vàng này trị giá sáu trăm lumione. Tuy nhiên, nếu mang vào Ruvínheigen và bán cho nhà môi giới thì giá trị của nó sẽ tăng gần gấp mười lần. Tức là sáu ngàn lumione."

Đây là số tiền mà ngay cả Lawrence cũng chưa từng chứng kiến trong thực tế, huống hồ chi đến Norah, người dường như đang cảm thấy quá choáng ngợp.

"Sáu ngàn lumione là số tiền lớn vượt quá phần chúng ta có thể nhận, và dù không mạo hiểm chúng ta cũng đã có sẵn trong tay sáu trăm lumione. Tuy nhiên..."

"Tuy... nhiên?"

"Tuy nhiên, bọn thương nhân của Thương hội Remelio là nguyên nhân khiến chúng ta không thể đầu xuôi đuôi lọt hoàn thành việc buôn lậu, nhưng đồng thời có một sự thật đó là nếu không có tiền đầu tư của họ, chúng ta sẽ không thể mua được số vàng này. Và nếu chúng ta cầm số vàng này bỏ trốn, họ sẽ bị lộ trần hoàn toàn, cuối cùng sẽ dẫn đến phá sản, và đó cũng lại là một sự thật không thể phủ nhận. Vì vậy..."

Holo đẩy nhẹ đầu mũi vào má Lawrence, nhưng không phải theo kiểu nghịch ngợm.

Cô đã nhận ra ý đồ của anh.

"Và đây là phương án mà tôi đề xuất."

"Thôi nào!"

Holo cắt ngang bằng giọng chẳng mấy hài lòng. Nhưng Lawrence không nhượng bộ.

"Holo. Chúng ta không sống trong câu chuyện cổ tích. Câu chuyện không kết thúc sau khi chúng ta trả thù những kẻ đã phản bội mình. Chúng ta phải sống tiếp sau đó nữa. Chưa kể, hành động trả thù sự phản bội này có thể mời gọi thêm một hành động trả thù khác."

"Thì sao?"

"Đừng có bảo cô sẽ cần chết hết cả một thương hội đang phá sản nhé."

"Ừmm..."

"Hơn nữa, tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu khi số tiền chúng ta dùng để mua bánh mì ngày mai dính đầy máu tanh. Có rất nhiều cách giải quyết sự việc, nhưng nếu muốn tiếp tục sống về sau, chúng ta buộc phải lựa chọn phương án kết nối với tương lai. Đúng không?"

Holo nhắm đôi mắt màu hổ phách lại.

Sau đó, cô ngoảnh mặt đi.

"Nếu không có cô, lúc này tôi đã chết còng ở bìa rừng mất rồi. Vì vậy, tôi thừa nhận mọi chuyện sẽ chẳng đâu vào đâu nếu thiếu cô, và tôi thực sự rất biết ơn vì cô đã nghe lời thỉnh cầu của tôi. Tuy nhiên..."

"Đủ rồi, đủ rồi. Bạn đồng hành của tôi đúng là một kẻ phiền phức."

Holo nói và gõ nhẹ chiếc cằm của mình lên đầu Lawrence. Cú gõ khá đau, nhưng nếu điều này có thể giúp cô thỏa mãn tính ích kỷ của mình thì vẫn là cái giá quá rẻ.

"Nếu vậy chúng ta sẽ làm như lời tôi nói."

"Cũng được thôi. Và nhân tiện đây tôi nói luôn. Tôi sẽ cố gắng nuốt hết tất cả các đề xuất phiền toái mà anh có thể sắp xếp cho tôi."

Lawrence biết ơn Holo vô bờ, đến mức khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười, rồi anh hít một hơi thật sâu trước khi đưa mắt về lại Norah.

"Xin lỗi đã để cô chờ đợi. Tôi xin đưa ra đề xuất như sau."

Đang xem Holo và Lawrence trao đổi như diễn một vở hài kịch kỳ lạ, Norah bỗng ngồi thẳng lưng, ngẩng mặt lên khi nghe Lawrence nói với mình.

"Chúng ta có mang số vàng trong tay Norah vào trong Ruvinheigen hay không, đó là quyết định của Norah."

"Hả?"

Đó là một câu hỏi chính đáng. Dù không phải mạo hiểm họ cũng đã nắm sáu trăm lumione trong tay. Sáu ngàn lumione quả là số tiền lớn không tưởng, nhưng để có nó họ cần phải đặt cược mạng sống của mình lần nữa.

"Tuy nhiên, nếu có thể xử lý số vàng lớn đó sau khi mang vào Ruvinheigen, lợi ích khổng lồ từ nó có thể cứu cả chúng ta và Thương hội Remelio."

Nghe những lời Lawrence nói, Norah bật ra một tiếng "à" nhỏ xíu.

"Ngược lại, nếu cô quyết định mang số vàng trong tay bỏ đi, thì những người đàn ông đang nằm trên mặt đất kia và gia đình của họ ở Ruvinheigen, cùng với những người còn lại trong thương hội sẽ nhìn thấy địa ngục vào ngày mai. Có thể sẽ có vài người trong số họ trốn thoát khỏi địa ngục đó. Nhưng, họ sẽ in hằn hình ảnh ba ác quỷ trong tim mình. Đó là tôi, Holo và Norah."

Cuộc sống của một thương nhân dù phiêu bạt nay đây mai đó như Lawrence cũng sẽ ngập tràn nguy hiểm về sau nếu chuốc lấy oán hận lớn từ một thương hội có quá nhiều thành viên. Kinh doanh là hành động trao đổi giữa con người với con người. Sẽ có ngày họ bị tìm ra chỗ ẩn náu và bị vung kiếm vào người.

Và còn một chuyện quan trọng nữa.

"Tất nhiên, chúng ta có thể sống như chưa từng có chuyện gì xảy ra nếu chạy trốn đến một đất nước sử dụng ngôn ngữ khác. Nhưng vào một ngày khi đã quên mất nỗi lo sợ bị trả thù, chúng ta tình cờ gặp lại một khuôn mặt quen thuộc của tên nô lệ đang bị đối xử như một con ngựa, liệu chúng ta có thể ăn ngon ngủ yên vào ngày hôm đó không?"

Lawrence ngắt một nhịp, chờ đợi câu chữ thấm nhuần vào đầu Norah.

"Tuy nhiên, tôi sẽ bắt Thương hội Remelio trả giá tương xứng cho hành động của họ."

Holo ngoác miệng cười.

"Vì vậy, chúng ta sẽ hướng về Thương hội Remelio. Norah, xin cô hãy đưa ra quyết định cho đến sáng hôm sau. Nếu cô mang vàng vào Ruvинheigen, hãy gặp chúng tôi ở quảng trường nơi chúng ta đã bàn về vụ buôn lậu. Chúng tôi sẽ vào thị trấn trước, sắp xếp một tay đồ tế đáng tin và chỉ đợi cô một ngày ở cổng phía Đông của Ruvинheigen. Nếu cô không đến... Đúng rồi. Chúng ta sẽ gặp nhau ở Poroson nhé."

Kế hoạch này tất nhiên chừa lại một lỗ hổng cho sự phản bội.

Tức là có khả năng Norah sẽ cuồn sạch số vàng chạy trốn đến một thị trấn nào đó.

Nhưng để sống mà không mang nặng tội lỗi về sau, Norah tốt nhất nên tự tay mình mang số vàng vào Ruvинheigen, và một khi đã cứu vớt được Thương hội Remelio, cô sẽ nhận được phần chia công bằng.

Tất nhiên Lawrence cũng nên suy tính đến trường hợp Norah thất bại. Nhưng tội buôn lậu sẽ bị xử tử công khai tại quảng trường thị trấn mà không có ngoại lệ, nên khi đó anh sẽ nhờ Holo giải cứu cô. Holo cũng đã hứa sẽ thực hiện tất cả những chuyện phiền toái anh giao cho lúc này, và khả năng

đó có thể xảy ra.

Không hẳn là đang chừa thời gian cho Norah suy nghĩ, Lawrence chỉ tranh thủ chờ đợi câu trả lời của cô trong lúc trối từng tên trong Thương hội Remelio lại. Không có dây thừng nên anh xé ống tay áo của chúng ra thay thế. Ngay cả khi bọn họ có hợp tác cời trối cho nhau, chẳng ai trong số họ có đủ sức lực để cử động lần nữa.

"VẬY, NORAH. HẸN GẶP LẠI."

Lawrence nói sau khi kết thúc công việc. Những kẻ tỉnh dậy nửa chừng đều bị Holo đá cho bất tỉnh lần nữa.

Anh nói thế không phải vì muốn cố gắng thuyết phục đối phương một cách cường ép.

Anh chỉ đơn thuần muốn xác nhận lòng tin nơi đối phương và thu về kết quả thuận lợi cho công việc.

Lawrence ra hiệu cho Holo bằng mắt rồi bắt đầu bước đi.

Cơn mưa đã tạnh từ bao giờ.

Vầng trăng nhạt lấp ló đằng sau đám mây dày.

"A-Anh Lawrence!"

Lawrence dừng chân trước tiếng gọi của Norah.

"HẸN... GẶP... LẠI."

Liếc nhìn qua vai, anh thấy Norah đã đứng dậy, bàn tay nắm chặt cây trượng của mình.

"Khi gặp nhau, chúng ta sẽ trở nên giàu có."

Nghe câu Lawrence nói, Norah gật đầu mỉm cười.

Enek sủa vang một tiếng rồi bắt đầu lùa bầy cừu lại.

"Này anh!"

Sau khi đi bộ được một quãng, Lawrence bắt đầu nghĩ đến việc cười lên lưng Holo, nhưng cô đã lên tiếng trước khi anh kịp mở lời.

Chắc chắn Holo đã nhắm đúng thời cơ cố tình ngắt lời anh. Anh hỏi lại với giọng điệu có chút bức bối.

"Chuyện gì?"

"Liệu tôi có thể nghe sự thật được chưa?"

Đôi mắt to của Holo, cô sói đang đi bên cạnh chĩa thẳng vào anh. Bất kỳ lời nói dối nào cũng sẽ không qua mắt được cô. Đó là lời anh đã nói với Liebert.

Lawrence nhận thức được khuôn mặt mình đang nhăn nhó khổ sở.

"Cho tôi giả vờ một chút đi!"

"Ahahaha. Không. Đồi. Nào."

Nhìn chiếc đuôi khổng lồ phe phẩy trong niềm khoái lạc, anh biết cô sẽ hỏi dồn cho đến khi anh chịu mở miệng.

Anh nhanh chóng từ bỏ sự giấu giếm.

"Lượng vàng quá ít."

"Ô hô."

"Không đời nào có chuyện số vàng đó đủ sáu trăm lumione. Một trăm là cùng."

"Một khi chia đều, phần tiền của anh chỉ đủ để trả nợ. Nên nếu không buôn lậu thì không có lợi nhuận chứ gì?"

Chóp đuôi to lớn của Holo vượt qua vượt lại sau gáy Lawrence. Và khi bị anh phũ phàng hất đi, cô gằm gừ tinh nghịch đáp lại.

"Thực tế, Thương hội Remelio có lẽ đang trong tình thế tuyệt vọng. Họ đã góp nhặt vừa sít sao được một trăm lumione và hy vọng vụ buôn lậu vàng này sẽ làm nên chuyện. Tôi đoán như vậy. Đương nhiên, ngay từ đầu họ đã biết phải trả cho chúng ta một số tiền đủ để mua sự im lặng, nhưng chính vì thế họ mới đồng ý buôn lậu với chúng ta."

Dù vậy, Lawrence đang ở tình thế bắt buộc phải tin tưởng và nhờ vả Thương hội Remelio.

"Hừm. Nói gì thì nói, anh thực sự nghĩ ra một cái cớ quá khéo. Nghe anh nói tôi tưởng anh là một vị thánh chứ."

"Hơn một nửa trong số đó là tiếng lòng của tôi nhé."

"..."

"Khục, khục".

Holo phì cười bằng mũi, sau đó đứng lại và nằm xuống.

"Leo lên!"

"Hỏi cung xong rồi sao?"

"Tôi mệt mỏi với độ ngu ngốc của anh rồi nha."

Nheo đôi mắt màu hổ phách lại, Holo rút khuôn mặt to lớn vào người anh.

Dù cô chỉ dùng lực rất nhẹ nhưng anh có cảm tưởng như mình sắp ngã nhào. Dù vậy, anh hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi.

"Chà, việc cứu vớt Thương hội Remelio không chỉ là hành động cứu người đơn thuần."

"Ồ?"

Nắm lấy túm lông trên cơ thể Holo, Lawrence vừa đưa chân lên vừa nói.

"Nó bao gồm cả việc tăng thêm lợi nhuận cho chúng ta nữa."

Và anh vung chân phóng lên lưng Holo.

"Chỉ đơn thuần là kiếm thêm lợi nhuận thôi á? Ngay cả tôi cũng không nghĩ ra nha."

"Người thương nhân có thể chuyển đổi rất nhiều thứ thành tiền. Lâu lâu tôi phải khoe phần ưu việt của một thương nhân trong tôi chứ?"

Lúc đầu Lawrence tưởng Holo đang trêu chọc mình, nhưng sau đó cô chỉ đơn thuần bật cười rất vui vẻ.

"Tôi mong được diện kiến kỹ năng của anh quá đi."

Sau đó, Holo nhẹ nhàng đứng dậy, và đi bộ vài bước trước khi vụt chạy.

Vàng trắng vàng lấp ló ẩn hiện trên bầu trời tối đen như mực.

Không biết có phải do cơn mưa bắt đầu rơi từ quá trưa hay không mà đêm ở Ruvinheigen đặc biệt yên tĩnh.

"... C-Có gì đó nhầm lẫn ở đây. Đúng rồi, tôi nghĩ là nó giống như khi chúng ta quên bỏ muối vào súp."

Lawrence hiểu quá rõ thương nhân là một dạng sinh vật sống, trong bất kì hoàn cảnh nào cũng sẽ nói dối trước tiên.

Tuy nhiên, mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau lại rất quan trọng ngay cả trong những kẻ chuyên nói dối đó. Thương nhân quả thật là những sinh vật kì lạ.

Lawrence nghiên ngẫm suy tư.

"T-Tôi không biết Liebert đã nói gì. Chắc hẳn hã đã kể lể như tự thú trước điện thờ thần linh. Nhưng đó là bịa đặt! Lời nói của hã toàn là dối trá! Tôi đã định sẽ đuổi cổ hã ta. Đó là sự thật! Đúng là sự thật đấy!"

Tông giọng của người đàn ông the thé và khàn đặc nên rất khó nghe rõ những gì ông vừa nói. Nhưng họ không phải đang bàn về việc giao dịch tiền bạc khi mua hàng, nên Lawrence chỉ cần nắm được đại ý là đủ.

"Ngài Remelio."

"V-Vâng."

Remelio hét lên một chút ở đoạn cuối vì nửa đầu hã đang nằm trong chiếc mồm khổng lồ của Holo từ nãy giờ và hã cảm giác được cô vừa siết hàm lại một chút.

Cả hai thật may mắn khi Remelio đang một mình chờ thuộc hạ quay về trong tòa nhà của thương hội.

Chỉ vài phút trước, Holo đã phóng qua bức tường thành vào thị trấn một cách nhẹ nhàng đến mức khó tin. Lawrence định sẽ nói với lính canh rằng họ bị tấn công bởi bọn cướp và dẫn Holo vào thị trấn trong hình dạng con người, nhưng dường như có thể cảm nhận được dấu hiệu của con người bên kia tường thành, cô phóng qua đó sau khi buông hai chữ gọn lỏn "ồn cả". Bước nhảy của Holo tuyệt diệu đến mức khiến anh không thể ngừng nghĩ về việc nếu có tiền vốn, có lẽ anh sẽ nhờ Holo buôn lậu vàng mà không cần lao tâm khổ tứ như thế này.

Họ vào thị trấn mà không bị ai phát hiện, sau đó Lawrence dẫn theo Holo trong hình dáng một cô gái mảnh mai đến trước Thương hội Remelio.

Khuôn mặt lúc nhìn thấy bóng dáng Lawrence và Holo khi tưởng rằng bọn thuộc hạ đã trở về của Remelio quả thực khó tả.

Và lúc này, hắn đã bị trối gô lại và nằm lăn trên sàn nhà, đầu bị kẹp giữa bộ hàm lấp đầy những chiếc nanh đáng sợ của Holo. Trông hắn như sắp sửa lên cơn đột quỵ vì khiếp đảm.

Lúc đầu, Lawrence tự hỏi để lộ hình dạng chó sói của Holo trước mặt Remelio liệu có ổn không, nhưng suy cho cùng thì anh và hắn cùng chia sẻ bí mật về việc buôn lậu vàng. Nếu hắn định đi tố cáo Holo với Giáo hội, cứ để hắn khai báo. Vì hành động của hắn chẳng khác nào như đang gom lại một núi bằng chứng gián tiếp về việc buôn lậu.

Không có người thương nhân nào lại cố tình mở miệng nói về điểm yếu của đối thủ khi cả hai cùng chia sẻ điểm yếu có thể triệt hạ lẫn nhau.

Hơn nữa, Lawrence để Holo hù dọa Remelio vì muốn cô xua tan sự ức chế trong lòng, và bản thân việc khủng bố tinh thần để nổi kinh hoàng bén rễ trong đầu Remelio cũng là một nước cờ tốt ngăn ngừa sự báo thù về sau.

Và đương nhiên, kết quả đạt được hết sức to lớn.

"Bộ hàm đang kẹp đầu ngài lúc này, hừm... Đúng rồi, nó là bộ hàm đại diện cho sự thật. Nó có thể đánh hơi thấy sự dối trá ngay lập tức. Và dường như bụng con sói này đang cồn cào sôi sục vì phải chạy trong cơn mưa lạnh giá. Nếu ngài nói dối thì 'phập', nó sẽ ăn tươi nuốt sống thủ cấp của ngài."

Kít, tiếng nanh Holo cửa nhẹ vào thái dương của Remelio.

Hắn thậm chí còn không thể hét lên tiếng nào.

"Được rồi, ngài Remelio. Tôi không đến đây để bắt ngài trả giá cho sự phản bội của mình. Tôi đến để bàn chuyện làm ăn."

Vừa nghe đến hai chữ làm ăn đơn thuần, ánh sáng lập tức trở về với đôi mắt của Remelio. Chắc hẳn hắn đang nghĩ làm ăn thường sẽ có giao dịch, mà nếu có thỏa thuận giao dịch thì chắc chắn hắn sẽ không bị giết.

"Và bây giờ cuộc thương thảo của chúng ta bắt đầu. Do đó, vì lợi ích của bản thân, ngài có thể nói dối bao nhiêu tùy thích. Tuy nhiên, con sói đây sáng suốt hơn tôi gấp ngàn lần, tôi dám cá nó có thể đọc được đến tận ẩn ý của ẩn ý trong lời nói của ngài. Nếu ngài nói điều gì khó nghe, chiều cao của ngài có thể sẽ bị hao hụt đáng kể. Ngài hiểu ý tôi chứ?"

Vì thái dương của Remelio đang bị chiếc nanh của Holo cố định nên hắn không thể gật đầu, nhưng Lawrence nhận thấy dấu hiệu của việc cố gắng nên anh chấp nhận.

"Vậy chúng ta bắt đầu thôi."

Lawrence thẳng thắn nói.

"Vào bình minh, khi vụ buôn lậu vàng của chúng ta thành công, ngài có

thể thu mua số vàng đó với giá năm trăm lumione không?"

Tròng mắt Remelio tròn xoe theo đúng nghĩa đen của nó.

"Chúng ta vẫn là đồng phạm buôn lậu. Không lẽ ngài nghĩ chúng tôi đến để trả thù ngài sau khi đã mang số vàng bỏ trốn sao?"

Nhìn Remelio, người đàn ông mái tóc đã điểm sương gật đầu ngoan ngoãn như một đứa trẻ khiến Lawrence không khỏi mỉm cười thương xót.

"Không phải là không có khả năng chúng tôi ôm vàng chạy trốn, nhưng, chà, việc đó ổn thỏa rồi. Tuy nhiên, chúng ta sẽ có cuộc tranh cãi nảy lửa nếu không bàn đến nước đi tiếp theo sau khi vụ buôn lậu thành công. Đúng không nào?"

Holo cười khùng khục trong cổ họng nghe có vẻ vui thú khiến khuôn mặt đang co gập thành một nụ cười của Remelio rung lắc theo phản ứng của cô.

"Vậy lặp lại một lần nữa nào. Vào bình minh, khi vụ buôn lậu vàng của chúng ta thành công, ngài có thể thu mua số vàng đó với giá năm trăm lumione không?"

Tuy nhiên, Remelio biết chính xác số tiền dùng để mua vàng từ Lamtra nên khuôn mặt hắn méo xệch vì tuyệt vọng.

"T-Tôi không thể làm được."

"Tất nhiên tôi không nói đến tiền mặt. Đúng rồi. Ngài có thể viết cho tôi một chứng từ công nợ không?"

Ngay giây phút đó, Remelio - người đứng đầu một thương hội - đã cho thấy sự thông minh tương xứng với chức vị mà hắn đang nắm giữ.

Dường như ngay lập tức hiểu ra ý đồ của Lawrence, hắn nhăn mặt khổ sở,

cầu xin lòng thương xót.

"N-Năm trăm lumione có hơi..."

"Cao sao? Nếu vậy thì... Đúng rồi. Một khi đã gom hết tất cả tài sản ngài giấu đi để chuẩn bị cho việc chạy trốn trong đêm, tôi sẽ bán số vàng cho bất cứ ai khác. Và..."

Lawrence đá mắt với Holo trước khi tiếp tục.

"Tôi sẽ bán sinh mạng của ngài cho ác quỷ kia."

Holo ghét bị gọi là thần thánh, nhưng dường như cô chẳng bận tâm khi bị anh kêu là ác quỷ.

Cô vút đuôi thành phạch qua lại, chậm rãi phả luồng khí nóng tỏa hơi nhiệt vào không khí.

Những giọt mồ hôi lập tức ồ ạt chảy ra từ khuôn mặt Remelio.

Theo như quan sát của Lawrence, đó là khuôn mặt của một chú cừu non sẽ đồng ý làm tất cả những gì đối phương sai bảo.

"Ngài Remelio. Tôi nghĩ rằng việc đánh mất tất cả mọi thứ chỉ vì một thất bại là cái giá quá đắt. Chúng ta hoàn toàn không thể dự đoán được sự sụt giảm giá cả của hàng hóa. Do đó, tôi muốn ngài Remelio cố gắng một lần nữa. Tuy nhiên, tôi muốn được trả ơn. Lễ vật trả ơn ở đây chính là năm trăm lumione. Ngài là người đã xây dựng nên một thương hội có thể bảo toàn được một bãi đỗ xe ngựa tuyệt vời đến thế trong thị trấn này cơ mà. Đổi năm trăm lumione trong một thập kỷ để có lại thương hội là quá hời rồi đúng không?"

Đôi mắt Remelio mở to trong thoáng chốc trước những lời Lawrence nói, sau đó hắn bắt đầu bật khóc.

Trả năm trăm lumione trong mười năm để có thể gây dựng lại thương hội là một đề xuất không tồi chút nào. Vì thu nhập của một thương hội quá nhiều để sánh với một thương nhân lưu động.

Có lẽ Remelio dành những giọt nước mắt đó cho niềm vui sướng vì có thể quay lại làm chủ thương hội một lần nữa.

"Vậy ngài có thể viết chứng từ công nợ cho tôi được không? Holo!"

Nghe Lawrence gọi tên, Holo thở dài như ý bảo "biết rồi, biết rồi" trước khi giải phóng Remelio và chọc nhẹ đầu mũi vào đầu hắn.

Lawrence chỉ tháo dây thừng đang buộc tay Remelio rồi tiếp tục.

"Thời hạn chứng từ là trả góp mỗi năm trong vòng mười năm. Năm đầu tiên chỉ cần trả mười lumione. Năm cuối cùng sẽ là một trăm lumione. Ngài hiểu rồi chứ?"

Điều đó có nghĩa là số tiền nợ cần trả sẽ tăng lên mỗi năm. Cộng tất cả lại sẽ là năm trăm năm mươi lumione, nhưng đó là mức lãi suất rất tuyệt vời.

Đương nhiên, nếu Remelio có thể đưa thương hội của hắn vào quỹ đạo một lần nữa, thì không quá khó khăn để hắn có thể chi trả số tiền đó.

"Vậy nên xin ngài hãy viết ra trên chiếc bàn này."

Remelio gật đầu, mượn tay Lawrence để đứng dậy, rồi bước đi loạng choạng vì đôi chân vẫn bị trói chặt và ngồi lên ghế.

"À, ừm... Chủ nợ là..."

Remelio quay mặt nhìn Lawrence và anh mỉm cười đáp.

"Nghiep đoàn thương nghiệp Rowen."

Remelio cười chua xót, vì hắn biết rằng hắn sẽ không bao giờ chạy trốn khỏi khoản nợ này.

Nếu Lawrence để tên chủ nợ là cá nhân anh, rất có thể sau vài năm khi Thương hội Remelio bắt đầu lấy lại sức mạnh, họ sẽ trả thù hoặc phá vỡ giao ước ghi nợ. Hơn nữa, anh cảm thấy mệt mỏi khi phải quay lại đây mỗi năm để đòi nợ những đồng nghiệp đã xảy ra tranh chấp với anh.

Và hơn hết thảy, Thương hội Remelio lúc này không một xu dính túi. Dầu Lawrence có ép Remelio viết bao nhiêu giấy công nợ đi nữa thì anh cũng chẳng có tiền vào tay cho đến một năm sau. Giả sử số tiền mà Lawrence đang nợ Thương hội Remelio được xí xóa, thì lợi tức từ việc mua bán vàng nhập lậu chỉ đủ để trả thù lao cho Norah và trả nợ để hồi sinh Thương hội Remelio. Trong trường hợp xấu nhất, Norah có thể còn không được trả công.

Nhưng, tất cả vấn đề đều đồng loạt được giải quyết bằng cách để nghiệp đoàn thương hội của Lawrence làm chủ nợ. Và bằng cách bán rẻ lại giấy công nợ cho nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen, Lawrence có thể cắt đứt quan hệ với Thương hội Remelio và chuyển số nợ mười năm đăng đăng thành tiền mặt ngay lập tức.

Bên cạnh đó, việc phá vỡ giao ước nợ với nghiệp đoàn thương hội chẳng khác nào hành động khơi mào chiến tranh với một thị trấn nào đó. Thương hội Remelio tuyệt đối không thể phá vỡ giao ước nợ này.

"Ngài quả thật là một kẻ đáng gờm."

Lawrence điềm đạm đáp trả.

"Không thể đáng gờm bằng con sói này được."

Kẻ cười sung sướng nhất trước câu nói đùa này chính là Holo.

"Giờ thì chúng ta cùng cầu nguyện cho chuyến buôn lậu thành công thôi nào."

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương VII

Sau đó, Lawrence rất bận rộn.

Đầu tiên, anh giặt số quần áo bị dính bụi bẩn và máu tại Thương hội Remelio, trong lúc đợi chúng khô bên lò sưởi, anh mượn tạm quần áo mặc và mang chứng từ công nợ đến nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen. Vì Holo đói bụng nên họ chia tay nhau trước quán rượu đêm. Có lẽ anh phải tự thân làm hết kể cả việc lau chùi.

Khi Lawrence vào thương quán, anh nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ tất cả những người đồng hương đã kết thúc việc buôn bán trong ngày và đang chè chén tại đó. Sau khi bị họ tọc mạch về vết thương trên mặt một cách khiếm nhã, cuối cùng anh cũng đến được chỗ Jakob.

Chẳng lấy gì làm lạ nếu người của Thương hội Remelio xuất hiện ngay ngưỡng cửa thương quán để nhắc nhở việc trả món nợ, nhưng Jakob không trông thấy bóng dáng họ và thật kì lạ khi cả bóng dáng Lawrence cũng chẳng thấy đâu. Chắc hẳn những lời khiêu nại về đề nghị vay tiền khắp nơi của Lawrence cũng góp phần khiến ông phát ốm vì lo lắng.

Đúng như dự đoán, vừa nhìn thấy khuôn mặt Lawrence, ông đã siết tay lại và tự đánh vào đầu mình với vẻ mặt tức giận.

Nhưng lập tức khuôn mặt ông vỡ òa thành nụ cười mếu máo và ông dang rộng cả hai tay, hạnh phúc vì anh đã bình yên vô sự.

Khi Lawrence trao chứng từ công nợ và gợi ý về vụ buôn lậu vàng, Jakob

dường như đoán ra ngay kết cục không mấy nhẹ nhàng của sự việc. Vừa cười lớn, ông vừa lấy ra một bao tiền chứa đầy đồng vàng lumione từ phía trong thương hội và mua chứng từ công nợ bằng tiền mặt ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, đây là người thương nhân dày dạn kinh nghiệm. Ông biết rõ trong trường hợp buôn lậu không thành công, tất cả tài sản như đất đai nhà cửa và các khoản thu nợ của Thương hội Remelio sẽ bị thanh lý để trả nợ. Thông thường, số tiền thanh lý tài sản sau khi thương hội phá sản sẽ được chia đều cho các chủ nợ theo tỉ lệ thuận sở hữu nợ. Do đó, giả sử thương hội có sụp đổ do vụ buôn lậu vàng thất bại thì chứng từ năm trăm lumione này cũng không trở thành tờ giấy bỏ đi ngay lập tức. Tóm lại, số tiền thu mua chứng từ của Jakob tương ứng với canh bạc buôn lậu.

Suy tính đến tất cả các khả năng, Jakob thẩm định khá chi li và ra giá tờ chứng từ với mức ba mươi lumione.

Theo giao kèo, anh sẽ nhận được tối thiểu một trăm lumione nếu vụ buôn lậu thành công. Số tiền Jakob đưa ra thấp đáng kể so với mệnh giá của chứng từ công nợ, song khả năng Thương hội Remelio dấu hồi sinh nhưng sẽ không trụ nổi trong mười năm cũng khá cao. Đây có thể nói là một mức giá hợp lý.

Lawrence lấy ra hai mươi lumione từ số tiền vừa nhận đưa cho Jakob, cầu xin sự tha thứ cho hành động bôi nhọ danh dự của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen vì những hỗn loạn anh đã gây ra lần này. Số còn lại, anh định dùng làm tiền hối lộ mua sự im lặng của tay đồ tể và thuê nơi mổ cừu.

Giả sử việc vận chuyển vàng thành công, anh sẽ đưa cho Norah hai mươi lumione thù lao trong số một trăm lumione mà anh được nhận thêm, sau đó đến tạ lỗi với từng thương hội mà anh đã đề nghị vay và trả nợ. Nếu việc đền bù tổn khoảng ba mươi lumione, anh sẽ còn trong tay năm mươi lumione.

Và không hiểu sao Lawrence về lại điểm xuất phát nơi anh vừa bán số hồ

tiêu tại Poroson.

Có một khoảng thời gian anh đã chuẩn bị tinh thần để chết trên một con tàu nô lệ nào đó, nên kết quả này chỉ có thể gọi là phép màu.

Sau đó, Lawrence nhờ vào quan hệ của nghiệp đoàn giới thiệu cho một tay đồ tể được tin tưởng là kín tiếng, và giao kèo sẽ trả cho hắn mười lumione sau khi hắn nhận cừu từ Norah và mổ chúng mà không được thắc mắc gì cả. Lawrence hứa sẽ trả công hậu hĩnh cho tay đồ tể nên anh mong hắn có thể tiến hành mọi chuyện trong sự chuyên nghiệp.

Sau khi kết thúc khâu chuẩn bị, Lawrence quay lại Thương hội Remelio lấy quần áo và nhân tiện giao cho Remelio trách nhiệm thu hồi và thuyết phục đám thuộc hạ có lẽ đang túm tụm vào nhau, run rẩy dưới vòm trời đêm lạnh giá. Anh cũng lệnh cho Remelio dắt chú ngựa mà anh hoàn toàn quên bém về. Anh hơi căng giọng khi nói vì mong hắn sẽ làm gấp rút giúp mình.

Trong lúc hoàn tất công tác cuối cùng, bầu trời đêm đã bắt đầu hừng sáng.

Lawrence một mình bước đi trên con đường yên tĩnh trong làn không khí lạnh cắt da cắt thịt của buổi sớm tinh mơ do ảnh hưởng của cơn mưa ngày hôm trước.

Điểm đến của anh là một quán rượu mở cửa suốt đêm nhờ hối lộ những kẻ có tước vị trong thị trấn.

Trong màn trời xanh nhạt đặc trưng của buổi sớm mai bao trùm cả thị trấn, anh nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn và nhờ đó mà tìm ra quán rượu bên đường.

"Xin mời."

Giọng nói chào đón anh khá uể oải. Chủ quán mệt mỏi không phải vì đây

là cửa hàng phi pháp, mà chỉ đơn thuần là đang buồn ngủ vì thức trắng đêm.

Khách khứa ngồi kín nửa quán nhưng tất cả đều lặng lẽ uống rượu như tiệc nuôi màn đêm khiến quán xá im ắng đến kinh ngạc.

"Đây nè."

Lawrence quay về phía giọng nói và thấy Holo đã đứng cạnh anh từ bao giờ, trong tay cầm thùng rượu nhỏ và ổ bánh mì. Nếu để giáo sĩ nhìn thấy Holo, người đang ăn diện như một cô gái thành thị tại một quán rượu mở đầu đêm như thế này, chắc hẳn sẽ xảy ra rắc rối lớn. Nhưng bởi xung quanh cũng không náo động lắm nên có vẻ đây là chuyện đôi khi vẫn xảy ra.

Sau đó, Holo nháy mắt với chủ quán đang ngồi trong quầy và ông vẫy tay chào trong nụ cười ngái ngủ. Có lẽ cô có được những món đồ trên tay là nhờ nói chuyện ngon ngọt với chủ quán và được chiêu đãi.

"Nào, đi thôi!"

Lawrence thực sự muốn ngồi nghỉ một chút, nhưng Holo cứ kéo anh đi bằng được.

"Hẹn gặp lại!"

Tiếng chủ quán vang lên sau lưng khi họ rời đi. Cả hai sánh bước dù không có điểm đến cụ thể.

Bên ngoài trời rất lạnh. Hơi thở họ phả ra treo lơ lửng trong không trung do độ ẩm trong không khí.

"Đây, cho anh bánh mì nè."

Nghe Holo nói, dạ dày của Lawrence rên rỉ khi anh nhận ra mình chưa ăn gì từ trưa hôm qua. Anh nhận lấy và không ngại ngừng cắn ngập răng vào ổ

bánh mì kẹp rau và thịt xông khói từ Holo, người đang cười vui vẻ.

"Sau đó là cái này."

Đón lấy thùng rượu nhỏ trong tay Holo, Lawrence mở nút thùng và kề miệng vào. Một thứ nước nồng ấm pha trộn giữa rượu mật ong và sữa chảy vào cổ họng anh.

"Bỗng dưng cô khá là chu đáo nhỉ."

Không gì tuyệt vời bằng thứ rượu ấm áp ngọt ngào.

"Giờ thì nghe nè."

Có lẽ Holo không có ý định cho Lawrence ăn đồ ngon để dễ cạy miệng anh, nhưng sau giai đoạn ăn uống, cô mở miệng như dự tính.

"Tôi có hai điều muốn hỏi."

Cô ấy hỏi gì cũng được, Lawrence nghĩ thầm trong lòng.

Holo ngừng lại một lúc rồi nhìn về phía Lawrence và mở miệng.

"Anh tin tưởng cô nhóc ấy đến mức nào?"

Đó là một câu hỏi vừa giống lại vừa không giống mong đợi của Lawrence.

Holo đưa ra vấn đề nhưng không nói rõ thời điểm, nơi chốn và hoàn cảnh, chứng tỏ nghi vấn của cô chỉ là do cô mơ hồ nghĩ ra.

Lawrence hớp một ngụm rượu rồi trả lời mà không nhìn về phía Holo.

"Tôi không biết tôi tin tưởng cô ấy đến mức nào. Tuy nhiên, dù Norah mang số vàng và bỏ trốn đến nơi nào đó, chúng ta cũng có thể đuổi theo. Tôi

không tin tưởng cô ấy đến mức không nghĩ thông suốt điều đó và trao vàng cho cô ấy."

Holo im lặng.

"Trừ khi cô ấy mang vàng đến nơi thật xa, nếu không sẽ chẳng ai thu mua với giá hợp lý cả. Nếu một cô gái chần chừ bán vàng không thông qua một đường dây buôn bán nào xuất hiện, câu chuyện hiếm có đó sẽ lập tức lan truyền khắp nơi. Và chúng ta sẽ dễ dàng đuổi theo cô ấy."

Đương nhiên Lawrence không tin tưởng Norah đến tận xương tủy. Với tính cách của người thương nhân, anh buộc phải suy nghĩ đến nhiều trường hợp.

"Tôi hiểu rồi. Chà, có lẽ vấn đề là như vậy."

"Còn một câu hỏi nữa?"

Nghe Lawrence hỏi, Holo hướng đôi mắt vô cảm về phía anh.

Đôi mắt đó không hẳn là đang giận dữ. Có lẽ cô chỉ đang băn khoăn.

Nhưng cô đang băn khoăn điều gì? Lawrence thắc mắc.

Thật khó để tưởng tượng Holo đang đau đầu ôm lấy một mối hoài nghi có thể khiến cô do dự không dám nói ra.

"Tôi sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào. Lần này tôi nợ cô một món nợ lớn mà."

Anh cắn một miếng bánh mì đã lạnh ngắt như đá và nuốt xuống cùng một hớp rượu.

Ánh nắng vàng óng bắt đầu lan tỏa trên con phố lát đá trong bầu không khí nhàn nhạt của buổi sớm mai.

"Cô không hỏi sao?"

Khi Lawrence hỏi lại lần hai, Holo khẽ hít sâu vào.

Sau đó, cô nắm lấy ống tay áo của anh.

Anh tự hỏi đôi bàn tay nhỏ bé ấy đang run rẩy vì lạnh hay là vì chuyện gì khác.

"Anh nè..."

"Ừm."

"Anh có còn nhớ không?"

Holo nhìn anh bằng ánh mắt bất an.

"Khi tôi đối đầu với cô nhóc và con chó, anh đã gọi tên ai?"

Holo không có vẻ gì là nói đùa.

Đôi mắt cô ánh lên sự nghiêm túc.

"Tôi lúc đó, máu dồn hết lên não nên không nghe thấy gì cả. Nhưng điều đó cứ gặm nhấm tâm trí tôi. Chắc chắn khi đó anh đã gọi tên ai đó. Anh có nhớ không?"

Lawrence ngập ngừng trong lúc họ chậm rãi bước dọc theo con đường thị trấn khi mặt trời bắt đầu ló dạng.

Anh nên trả lời như thế nào.

Sự thật là anh không nhớ gì cả.

Nhưng nếu như Holo vốn đã biết anh gọi tên ai, và chỉ hỏi vì muốn xác

nhận câu trả lời của anh thì sao?

Sẽ chẳng có rắc rối gì nếu anh gọi tên Holo. Vấn đề là nếu khi đó anh đã gọi tên Norah.

Trong trường hợp này, nếu anh trả lời không nhớ tức là thừa nhận mình đã buột miệng gọi tên Norah trong tình trạng vô thức và không biết cái gì vừa tuôn ra khỏi mồm mình.

Nếu thế Holo chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ. Và sẽ tốt hơn nếu anh ngoan ngoãn trả lời đã gọi tên Norah. Hơn nữa, anh còn có thể viện một lý do thích hợp vì sao anh gọi tên cô ấy.

Ngoài ra, còn một khả năng nữa. Đó là Holo thực sự không nghe thấy gì.

Trong trường hợp này, đương nhiên câu trả lời chính xác chính là anh đã gọi tên Holo.

Sau khi suy đi tính lại trong đầu, Lawrence mới chợt nhận ra mức độ ngu xuẩn của bản thân.

Người đi bên cạnh anh là Hiền giả sói Holo. Cô có thể dễ dàng nhìn thấu những dối trá.

Nếu đã vậy thì câu trả lời chính xác là đây.

"Tôi đã gọi tên cô."

Đôi mắt bất an của Holo mở to như chú chó con bị phản bội rồi trong tíc tắc lóe lên ánh nhìn chất chứa sự căm phẫn.

"Anh nói dối!"

Cô siết chặt những ngón tay đang bấu lấy tay áo Lawrence. Và anh lập tức

trả lời.

"Ừ, tôi nói dối đấy. Sự thật là tôi không nhớ. Tuy nhiên..."

Đôi tai cô co giật bên dưới chiếc khăn tam giác quấn quanh đầu, chắc hẳn là vì biểu cảm trên gương mặt cô không theo kịp chuyển biến tâm trạng cô.

Chắc hẳn Holo đã biết ngay lời vừa rồi của anh không phải là dối trá.

"Trong tình huống đó, tôi thực sự nghĩ tôi sẽ gọi tên cô."

Lawrence nói và nhìn thẳng vào mắt Holo. Ánh mắt cô vụt chuyển sang sự ngờ vực nhanh như khi lóe lên màu căm phẫn và cô nhìn chăm chăm vào anh.

Trước lời nói không phân định được là thật hay giả, cô chỉ còn cách đọc biểu hiện trên khuôn mặt.

Về phần mình, Lawrence đưa ra lập luận có sức thuyết phục nhất anh có thể nghĩ ra.

"Trước tình huống ngàn cân treo sợi tóc như khi đó, tôi chắc chắn đã gọi tên cô trong vô thức. Nếu hỏi tại sao thì..."

Holo siết chặt nắm tay.

"Nếu hỏi tại sao thì câu trả lời chính là tên cô ít hơn một ký tự."

Lawrence có cảm giác anh vừa nghe thấy âm thanh vỡ vụn từ khuôn mặt Holo.

"Hơn nữa nếu tôi hét tên Norah, dù nhanh cỡ nào cô cũng biết ngay. Nhưng ngược lại cái tên Holo chỉ mất một khắc để gọi. Nếu lúc đó máu dồn

lên não thì có thể chẳng nghe thấy gì đâu. Thế nào? Thực sự đầy sức thuyết phục..."

Lawrence không thể thốt ra chữ cuối cùng vì đã bị Holo đâm vào mồm.

"Im ngay cho tôi!"

Dù bàn tay Holo nhỏ nhắn và mềm mại nhưng cú đâm của cô khá đau. Vì môi anh vốn đã rách chút ít khi bị một tên của Thương hội Remelio đâm lúc trước.

"Anh dám nói gọi tên tôi vì nó ngắn hơn một ký tự hả? Cái đồ đần thôi!"

Holo hét lên trước khi giật mạnh áo Lawrence.

"Tôi tức ở chỗ anh thực sự nghĩ như thế đó!"

Sau đó cô cố xô anh ra và quay phắt mặt đi.

Lawrence tự hỏi liệu mọi chuyện có tốt hơn nếu thốt ra một lời nói dối hiển nhiên, nhưng anh có cảm giác dù nói gì cô cũng sẽ nổi giận lôi đình.

Chẳng biết từ lúc nào mà cả hai đã đến gần cổng phía Đông, bóng dáng những người lao động dần xuất hiện để bắt đầu một ngày mới.

Holo một mình bước lên trước anh một chút.

Ngay khi anh tự hỏi cô bị làm sao thì cô đột ngột dừng lại.

"Anh nè."

Vẫn đứng nguyên tư thế đó, cô lên tiếng.

"Hãy thử gọi tên đi!"

Holo nói ngắn gọn, vẫn quay lưng về phía Lawrence.

Và nhìn qua vai Holo, Lawrence trông thấy một cây trượng dài dính một chiếc chuông trên đầu.

Kéo theo sau, anh nghe thấy tiếng kêu be be của đàn cừu.

Bóng dáng cô gái chăn cừu dẫn theo một chú chó chăn cừu lông đen lọt vào mắt anh.

Trong giây phút đó, anh biết chắc việc buôn lậu đã thành công. Trái tim anh nhảy căng lên vì hạnh phúc, đến mức anh bỗng chốc có thể gọi to tên Norah.

Lawrence phì cười trước hành động châm chọc rất khéo của Holo.

Ngay khoảnh khắc anh vừa mở miệng gọi tên, Holo hắt hơi.

"Ắt xì!"

Anh định gọi tên ai? Điều này mãi mãi chẳng ai biết.

Holo xoay lại, khuôn mặt lộ vẻ cay cú vì lỡ mất khoảnh khắc quan trọng.

Lawrence lờ tít ánh mắt của cô và vẫy tay thật mạnh.

Anh xoay tay ba lần theo hướng phải sang giống như khi họ tình cờ gặp nhau giữa đường.

Norah nhận ra anh và vẫy tay đáp trả.

Holo ngoái nhìn qua vai về phía Norah lần nữa.

Lawrence đợi đúng giây phút đó.

"Holo!"

Đôi tai sói của cô co giật.

"Quả nhiên tên Holo dễ gọi hơn."

Từ miệng Holo phả ra làn hơi trắng xóa như chấp nhận đầu hàng.

"...Đồ ngốc!"

Anh yêu nụ cười khúc khích đó nhiều hơn cả nắng trời ấm áp ngày cuối thu.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 2

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Lời tác giả

Cũng khá lâu rồi nhỉ! Tôi là Hasekura Isuna. Tập hai đã được xuất bản rồi. Tôi thật sự quá bất ngờ.

Nhưng các bạn biết điều gì đáng kinh ngạc nhất không? Đó là tôi đã quên sạch sẽ tính cách của hai nhân vật chính khi thử viết tập hai này.

Tôi biết nó khó tin, nhưng đó là sự thật đến chính bản thân tôi còn giật mình.

Những người thường bị gọi là nã chim khi quên sạch hết mọi thứ trong ba bước chân có lẽ giống với những kẻ nhát gan không dám đi vệ sinh chỉ vì đọc truyện kinh dị trên Internet.

Nói mới nhớ, còn một chuyện kinh ngạc không kém. Nếu bạn hỏi là gì thì đó là chuyện tôi mua cổ phiếu. Đã bỏ công giành được giải thưởng nhờ cuốn tiểu thuyết với nhân vật chính là thương nhân, nên tôi dùng nửa phần tiền thưởng mua luôn cổ phiếu. Tôi cũng đã viết điều này ở phần lời bạt tập một, nhưng ngày nào cũng tưởng tượng đến cổ phần của mình tăng lên gấp bội khiến tôi không khỏi cười nhảu. Ảo tưởng của tôi dạo này rất mãnh liệt, nhưng không biết rốt cuộc là do cái bầy của tập đoàn điều hành nào mà cổ phiếu của tôi rớt giá liên tục từ cái ngày tôi mua chúng vào hai tuần trước. Nó hạ cả vào những ngày hơn chín mươi phần trăm toàn thể thị trường cổ phiếu tăng giá. Thực sự thì ngay phía sau cửa sổ tôi viết lời bạt này là công cụ đầu tư thông báo cho tôi biết tình hình biến động giá cổ phiếu trong mỗi phút, nhưng dường như hôm nay biến động cổ phiếu khá ít. Thế mà giá cổ phiếu

vẫn giảm. Có vẻ đời không như tiểu thuyết. Thật kỳ lạ ghê...

Tôi là một người thảm hại như thế đó, nhưng mong các bạn sẽ giúp đỡ về sau.

Và một lần nữa anh Ayakura Jyuu đã vẽ những bức tranh minh họa đầy cuốn hút rất hoàn hảo với tưởng tượng của tôi. Cảm ơn anh rất nhiều. Và tôi xin lỗi rất nhiều vì lần này lại phiền người biên tập của tôi sửa lại những bất ổn trong cách dùng tiếng Nhật của mình. Và lần sau, chính lần sau, tôi sẽ cố gắng hoàn thành cuốn sách trong một cuộc họp duy nhất.

Và tôi xin cảm ơn những ai đang cầm trên tay cuốn sách này.

Tôi hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau trong tập ba.

Hasekura Isuna